

Phùng Xuân

Contents

Phùng Xuân	2
1. Chương 1: Mỡ Đầu	2
2. Chương 1-2: Ba Ba! Con Không Muốn!	3
3. Chương 2: Đó Là Lần Đầu Tiên, Cũng Là Lần Duy Nhất Mà Diệp Du Đồng Khóc Trước Mặt Diệp	8
4. Chương 3	11
5. Chương 4	15
6. Chương 5: Ba Ba.....ngủ Ngon!	19
7. Chương 6	23
8. Chương 7: Nếu Con Không Muốn Đi, Có Thể Nói Thẳng Với Ba, Ba Sẽ Không Ép Buộc Con, Sao Lại Nói Dối?	27
9. Chương 8	30
10. Chương 9: Giống Như Có Gì Đó Đã Không Còn Giống Với Lúc Trước Nữa	33
11. Chương 10	37
12. Chương 11	41
13. Chương 12	44
14. Chương 13	47
15. Chương 14: Chỉ Cần Còn Có Đứa Nhỏ Đây Ở Cạnh Y, Y Mãi Mãi Có Nhà	52
16. Chương 15: Tất Cả Không Phải Là Thật, Hai Người Họ Chỉ Là Uống Say Mà Thôi	55
17. Chương 16: Nếu Có Thể, Cậu Thật Muốn Ôm Chằm Lấy Ba, Chia Sẻ Cho Ba Chút Ấm Ấp Của Mình	60
18. Chương 17: Cậu Lại Nhớ Đến Hồi Cậu Còn Bé, Cậu Õa Vào Vòng Tay Ấm Ấp Của Ba, Sau Đó Ôm Ba Thật Chặt	64
19. Chương 18	68
20. Chương 19: Có Một Người Cha Tốt Như Thế, Trên Thế Giới Đây Cậu May Mắn Nhất	72
21. Chương 20: Tất Cả Khiến Y Thấy Nhẹ Nhôm, Thấy Hạnh Phúc, Vậy Mà Khi Này Y Còn Ngủ Xuân Đi Cự Tuyệt	75
22. Chương 21: Chỉ Cần Một Ngày Cha Cậu Còn Cần Cậu, Ngày Đó Cậu Sẽ Vĩnh Viễn Ở Cùng Y... .	80
23. Chương 22: Thật Sợ, Sợ Cái Cảm Giác Bị Ba Ba Ghét Bỏ	83
24. Chương 23: Ba Ôi, Đùng Đánh Nữa, Mình Mang Cô Út Về Nha Ba...	86
25. Chương 24	90
26. Chương 25: Tiếng Tim Đập Đó, Hơi Ấm Đó Như Liều Thuốc Làm Dịu Đi Nỗi Sợ Trong Lòng Cậu...	94
27. Chương 26: Y Muốn Che Chở, Muốn Chiếm Cứ, Muốn Chiều Chuộng, Muốn Dựa Dẫm... . . .	99
28. Chương 27: Nhân Phẩm, Danh Dự Của Ba Cậu Sau Đây Đều Phụ Thuộc Vào Cách Hành Xử Của Cậu C	102
29. Chương 28: Nghe Nói Con Lại Không Chịu Ăn Cơm? Mai Cha Con Mình Trở Về Nhà, Không Ở Trường Nữa Nha Con!	107
30. Chương 29: Bảo Bối, Con Đau Khổ Như Thế, Uất Ức Như Thế Sao Lại Không Nói Với Ba? Sao Con Lại Ngốc Vậy Chứ?	113

31. Chương 30: Không Có Dũng Khí Tới Gần, Lại Chẳng Muốn Bỏ Đi, Diệp Du Đồng, Đến Cuối Cùng Thì Mày Muốn Cái Gì?	118
32. Chương 31	122
33. Chương 32: Chỉ Cần Có Được Lẫn Nhau, Nơi Nào Cũng Sẽ Là Nhà Của Bọn Họ...	127
34. Chương 33: Y Không Cho Rằng Chờ Đến Khi Cậu Bé Trưởng Thành Rồi Mới Làm Tình Với Nhau Sẽ Có Gì Vĩ Đại Hơn...	131
35. Chương 34	134
36. Chương 35: Đây Là Bảo Bối Gia Truyền Của Diệp Gia, Máy Cụ Đầu Bảo Nếu Thân Thiết Trên Chiếc Giường Này, Sẽ Sinh Em Bé.. . . .	137
37. Chương 36	141
38. Chương 37	147
39. Chương 38: Đồng Đồng Sẽ Ngoan, Đến Cuối Tuần Sau Là Chúng Ta Có Thể Gặp Nhau Rồi... .	150
40. Chương 39: Ngay Cả Y Cũng Không Thể Không Thừa Nhận, Mình Sắp Bị Cậu Bé Chiêu Đến Hư Rồi...	154
41. Chương 40: Đồng Đồng, Con Đừng Vì Ba Mà Buông Lơi Tương Lai Của Mình...	157
42. Chương 41	160
43. Chương 42	163
44. Chương 43	167
45. Chương 44	171
46. Chương 45	176
47. Chương 46: “học Trưởng, Tôi Nghĩ Người Mà Anh Gọi Là Ông Già Đó, Có Lẽ Là Ba Của Tôi!”	181
48. Chương 47	184
49. Chương 48	187
50. Chương 49	191
51. Chương 50	195
52. Chương 51	198
53. Chương 52	201
54. Chương 53: Phiên Ngoại : Một Trăm Câu Hỏi Trong Truyền Thuyết	205

Phùng Xuân

Giới thiệu

Thể Loại: hiện đại, phụ tử, nhất thụ nhất công, ăm áp. Tình Trạng: 52 chương + 1 PN (hoàn)Editor: Zhou ZhouBeta:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phung-xuan>

1. Chương 1: Mở Đầu

Nơi mọi chuyện bắt đầu....

“Ông Diệp, ông thật muốn đem cậu bé này về sao?”

.

“Thế nào?”

“À, nghe người ta nói bát tự của cậu bé này không tốt, khắc cha hại mẹ. Tôi lo.....”

“Tôi không muốn nghe những thứ vô nghĩa!”

“Dạ, phải!”

2. Chương 1-2: Ba Ba! Con Không Muốn!

Mặt trời bắt đầu ló dạng.

.

Những tia nắng vụn vặt xuất hiện, vàng sáng màu vàng bắt đầu phá tan đi đêm đen. Tinh mơ, vụn vặt đều chìm trong lớp sương mù, những đám mây lơ đãng ấp ôm những ngọn núi xung quanh tòa nhà Diệp gia, như không nở chia lìa.

Bị chiếc đồng hồ sinh học cực kì chính xác gọi tỉnh, cậu nhóc mười sáu tuổi Diệp Du Đồng bất chợt mở to mắt ra, ngồi dậy. Trên người còn đang mặc áo ngủ, cậu vội vàng mở cánh cửa phòng ngủ bằng gỗ nặng trĩu ra, đi dọc theo lối nhỏ cỏ mọc xanh tươi, đôi chân trần không chút để ý giẫm lên những bậc thềm phủ đầy sương, cũng vô tình giẫm nát những đóa cúc nhỏ và những bụi bồ công anh bé xíu trên đường.

Cậu nhanh chóng trèo lên một cây đại thụ quen thuộc phía sau tòa nhà, cẩn thận giấu thân thể của mình vào tán lá um tùm xanh mượt.

Những tầng sương mù màu vàng dày đặc che chắn cho chú nhóc, đồng thời cũng che đi tầm mắt của cậu. Những nhánh cây sum xuê chìa ra bên người, giống như mũi kiếm được xếp ngay ngắn, chỉnh tề. Mấy phiến lá xanh biếc nặng trĩu, tĩnh lặng bao lấy cậu, giống như không muốn để cậu nhìn thấy bầu trời. Để ổn định cơ thể mình, Diệp Du Đồng ôm chặt lấy thân cây ướt đầm, tựa hai má lạnh lẽo vào cây.

Dường như trong lúc này, bầu không khí trở nên lắng đọng đến nỗi một tiếng động nhỏ nhoi từ trong cánh cửa sổ đối diện truyền ra cũng có thể nghe thấy. Tâm trí của Diệp Du Đồng cũng bắt đầu lắng xuống, từ từ nhắm hai mắt lại.

Tiếng nhạc từ nhỏ lớn dần lên, tiếng vĩ cầm trầm thấp xen vào, rồi tiếng vĩ cầm vút lên cao, tiếng sáo du dương.....đến khi kèn đồng, kèn Tuba, kèn hai lá, kèn Clarinet và những nhạc cụ không biết tên khác hòa lẫn vào nhau, từng đợt, từng đợt sóng âm lan ra, dâng lên. Bình thường lúc Diệp Du Đồng nghe bài nhạc này, cậu đã bị khí thế, vẻ nghiêm trang của giai điệu làm hoảng sợ, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ, không thể thở nổi.....

Theo một loạt tiếng trống mạnh mẽ vang lên, bản nhạc sẽ kết thúc sau sáu giờ mười một phút ba mươi giây

như mọi hôm. Sau sáu giờ mười một phút ba mươi giây, bầu không khí lại trở về với sự tĩnh lặng trước đó, giống như tiếng nhạc làm kích động lòng người khi nãy chỉ có trong mơ.

Cậu nhóc thở nhẹ một hơi, mở to hai mắt. Dưới tán cây, những lớp sương cũng sắp bị ánh sáng chiếu vào biến thành màu tím nhạt, cậu giương đôi mắt to tròn nhìn vào khung cửa sổ bên kia. Đó là một căn phòng rộng lớn, có một người đàn ông khoác chiếc áo ngủ bằng lụa thượng hạng màu xanh nhạt, từ trên sofa đứng lên, xoay người đi. Thân hình cao to, bắp vai rộng lớn kia cũng giống như tiếng nhạc khi nãy, khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy như thở không nổi.

Cho đến khi người đàn ông đó biến mất sau cánh cửa, Diệp Du Đồng mới chậm chạp leo từ trên cây xuống, vô tình lại bị hành động này của mình làm cho ngỡ ngàng không biết nên làm thế nào.

“Sao lại mặc áo ngủ chạy ra ngoài thế này?”

Mới vừa bước xuống lối nhỏ định lén chạy trở về phòng ngủ, đột nhiên có giọng nói sắc bén của một người phụ nữ vang lên, dọa cậu hú hồn.

Tiêu rồi!

Trong lòng Diệp Du Đồng thầm kêu không ổn, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn mẹ kế - người phụ nữ có khuôn mặt rất đẹp lúc này đang nhăn mày lại, bộ dáng vô cùng phức tạp.

“Dì Chu, xin lỗi, con.....” Đây cũng không phải lần đầu tiên cậu bị tóm được, mỗi lần cậu đều phải cố hết sức viện ra một lý do nào đó, cho tới bây giờ thì hầu như đã hết từ để nói rồi. Cậu khép hai chân trần trụ sát vào nhau, giống như làm như vậy có thể che giấu được cái gì.

Cũng may dì ấy cũng không hứng thú gì với chuyện của cậu, thản nhiên nói: “Trở về tắm rửa sạch sẽ đi, trước sáu giờ rưỡi đến nhà ăn. Hôm nay cha cậu sẽ cùng ăn sáng với chúng ta, dường như y muốn căn dặn gì đó!”

“Vâng!” Diệp Du Đồng kính cẩn trả lời, trong lòng cậu vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ.....Hôm nay cha cậu sẽ xuất hiện ở nhà ăn, thật sự khiến cậu cảm thấy bất ngờ. Trên thực tế, nếu không phải mỗi ngày, vào sáng sớm, cậu lén trèo lên cây đại thụ phía sau tòa nhà nhòm trộm, căn bản sẽ không có cơ hội nhìn thấy được người.....

A! Sáu giờ rưỡi!

Nhớ đến thời gian đã tới sát nút, Diệp Du Đồng cũng không nghĩ gì nữa, cậu cố chạy thật nhanh về phòng mình. Cậu biết, cha cậu rất nghiêm khắc, nề nếp đảng hoàng, tuyệt đối sẽ không cho phép có người đến muộn.

Trở về phòng, nhanh chóng đánh răng, rửa mặt, lúc này Diệp Du Đồng mới phát hiện sao lúc nãy mẹ kế lại

nhìn cậu bằng vẻ mặt kì quái như vậy. Nhìn trong gương, chưa kể khuôn mặt, chỉ nói tới đôi chân trần còn dính đầy bụi bặm, áo ngủ bằng bông bị mùi sương trên cây làm ướt hơn phân nửa, dán chặt vào người, trên đầu vai còn dính một lá cây chơng màu vàng! Nhớ tới người nam cao lớn, tư thế oai hùng và khí độ điềm tĩnh trong phòng khi nãy, Diệp Du Đồng bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn.

Nhưng cậu cũng không có nhiều thời gian để vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà rầu rĩ, rửa mặt xong, Diệp du đồng vội vàng mặc áo sơ mi màu trắng và cái quần dài màu xám vào, cố gắng làm cho mình càng nhẹ nhàng, càng thoải mái càng tốt.....yêu cầu của cha cậu đối với mọi người trong nhà là lúc dùng cơm quần áo phải chỉnh tề.

Đi tới nhà ăn ở lầu một, thời gian đã là sáu giờ hai mươi tám phút, cậu thấy mẹ kế Chu Ngọc San và chú út Diệp Ngạo Đông đã ngồi vào vị trí, nhưng lại không nhìn thấy cô út Diệp Tri Thu đâu cả. Cậu biết người cô này lại đi suốt đêm không về rồi, nghĩ đến chuyện cha cậu sẽ hỏi cô út đang làm gì, trong lòng cậu không khỏi thấp thỏm.

“Ngồi xuống đi!”

Đợi mẹ kế lên tiếng, lúc này Diệp Du Đồng mới kéo ghế ra, ngồi vào vị trí của mình. Tiếng chuông từ chiếc đồng hồ gõ lại vang lên một tiếng nặng nề, báo hiệu đã đúng sáu giờ rưỡi. Âm thanh còn chưa dứt, từ trên lớp đá cẩm thạch được cấn dưới sàn nhà đã vang lên một nhịp điệu rất có quy luật, không nhanh cũng không chậm.

Người tới đi thẳng tới vị trí gia chủ, cũng không lập tức ngồi xuống, “Tri Thu đâu?” Trong giọng nói trầm mạnh kia không có gì bất mãn, hay nói cho đúng hơn là nhìn không ra chút cảm xúc gì, nhưng không hiểu tại sao lại khiến cho người ta cảm thấy rất áp lực, “Sao lại không về nhà?”

Tám đời cũng khó có được một lần thức sớm, Diệp Ngạo Đông thật sự nhin không nổi mà ngáp một cái, tuy nhiên do đang ở trước mặt anh cả nên y đành phải lấy tay che đi một ít, “Đêm qua chị ấy gọi điện cho em bảo ở lại nhà bạn.....” Nhìn người bên cạnh đã ngồi vào vị trí, sợ đối phương nổi giận, giọng của chú út càng ngày càng nhỏ.

Cảm giác áp suất trong phòng đang xuống dần, Diệp Du Đồng nhin không được quay sang nhìn người nọ.

Cha của cậu, Diệp Phùng Xuân.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Diệp Du Đồng cảm thấy có gì đó không được tự nhiên kèm một chút nôn nóng mơ hồ. Tuy cậu biết mình chắc chắn một trăm phần trăm là con cháu họ Diệp, nhưng đã bước vào Diệp gia hơn tám năm, cậu vẫn như trước không cách nào hòa hợp cùng người gọi là “cha” ở trước mặt này được.

Đầu tiên, Diệp Phùng Xuân còn rất trẻ. Gần ba mươi lăm tuổi mà dáng người cao ngất, sức sống tràn đầy so với người cha nuôi trước đây của cậu do bị áp lực công việc cùng chất cồn tàn phá thì y hoàn toàn có thể xem như thanh niên, với độ tuổi như vậy khiến người ta rất khó tin là y lại có một đứa con sắp trưởng thành.

Tiếp theo là nét cao quý cùng thái độ cơ hồ đến lãnh huyết của y. Nghĩ tới người đàn ông thô bạo mỗi lần say rượu là thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cậu trước đây, Diệp Phùng Xuân như thế là rất tao nhã, lý trí, có học thức.....Nhưng cư xử với con mình, y lại khách khí đến nỗi khó có thể tiếp cận, thậm chí làm cho Diệp Du Đồng có cảm giác, mối quan hệ cha con giữa bọn họ chỉ dựa trên mặt huyết thống mà thôi.

Tám năm nay, Diệp Du Đồng từng nhiều lần muốn đến gần cha mình hơn một chút, nhưng đến nửa đường lại mất hết dũng khí, cậu chỉ có thể giống như một vị khách hành hương âm thầm ngưỡng mộ y. Càng như thế, lại càng khiến bản thân cậu trở nên nhỏ bé, tầm thường. Cũng vì vậy mà cậu thường cảm thấy bất an, lo sợ.....rõ ràng là cha con, nhưng sao từ tưởng tá cho đến cá tính cậu đều không thể xuất sắc như cha mình? Chẳng lẽ thật giống như người ta thường nói, con cái mang gien của mẹ sẽ thấp kém hơn.....Cho dù như thế nào, Diệp Du Đồng cũng không cách nào tán thành lý do này được.

Trong lúc ăn cơm không được phép nói chuyện là quy củ của Diệp gia. Sau khi cả nhà ngồi vào vị trí, bốn người bắt đầu im lặng cùng nhau ăn. Điểm tâm được chế biến theo sở thích của từng người trong nhà, Diệp Phùng Xuân và Chu Ngọc San đều thích dùng món cháo trắng theo kiểu Trung Quốc, hai chị em Diệp Ngạo Đông, Diệp Tri Thu thì còn tùy vào tâm tình mỗi ngày. Về phần Diệp Du Đồng, cậu đã nhiều lần tỏ ý muốn ăn bữa sáng giống như cha mình nhưng không biết tại sao đặt trước mặt cậu đều là một ly sữa tiết trùng, hai miếng bánh mì lúa mạch, một cái trứng ốp la và một ít hoa quả thái sẵn.

Thành thật mà nói, phần điểm tâm này tuy nhìn vào thấy rất đơn giản nhưng cũng không chê vào đâu được. Sữa nóng không quá béo cũng không quá nhạt, bánh mì nướng đều nhau, không có một vết cháy sém, trứng chiên vừa tới không quá chín cũng không quá nhão, hoa quả cũng đã được lấy hết hạt, lát cắt đều nhau, xếp ngay ngắn để trên bàn.

Với cách phục vụ như vậy, Diệp Du Đồng không biết nên nói thế nào, với lại cậu cũng đã sớm từ bỏ mấy màn đấu tranh vô vị này rồi.

Hai mươi phút sau, Diệp Phùng Xuân dùng cơm xong, tao nhã buông khăn ăn xuống, y đột nhiên mở miệng, “Con nghỉ hè rồi phải không?”

Vừa uống xong hộp sữa cuối cùng, Diệp Du Đồng ngậy ra, hai giây sau mới bình tĩnh lại, dường như y đang hỏi cậu. Có lẽ là do thân hình cao lớn phối hợp rất tốt với lồng ngực nên làm cậu cảm thấy giọng nói của cha mình vẫn còn quanh quẩn trong đầu cậu, hại cậu thiếu chút nữa đã quên mất mình muốn nói gì, “Dạ.....Đã bắt đầu nghỉ từ hôm trước rồi!” Rõ ràng chỉ là những câu trò chuyện bình thường giữa cha con với nhau, nhưng sao cậu lại khẩn trương như vậy chứ?

“Không phải ba đã từng nói với con, khi nói chuyện với người khác, nhớ rõ phải nhìn đối phương, nếu không thì đó là hành vi rất không lễ phép!” Diệp Phùng Xuân lại một lần nữa chỉ ra chỗ thất lễ của con mình, khẩu khí vẫn bình thản như cũ, nhưng cũng khiến Diệp Du Đồng cảm thấy rất áp lực, đồng thời cũng dâng lên một cơn tức không chỗ phát tiết, có nhà ai mà con nói chuyện với cha phải nhìn chăm chú giống như đang nói chuyện với người ngoài như thế đâu chứ!

Tuy nhiên, từ đó đến giờ cậu luôn ngoan ngoãn làm theo ý cha mình cho nên lúc này cậu tuyệt đối cũng sẽ không nói ra suy nghĩ trong lòng mình, cậu chỉ gật gật đầu, giương mắt nhìn khuôn mặt không có chút cảm xúc của y, chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

“Ba đã sắp xếp xong rồi, lên trung học con sẽ đến học ở trường quốc tế. Thừa dịp nghỉ hè này chuẩn bị một chút đi, muốn thứ gì thì bảo người hầu đi mua giúp!” Diệp Phùng Xuân cố gắng làm cho mình hiền lành đến hết cỡ. Trên thực tế y cũng thật không hiểu, sao đứa con này luôn nhìn y bằng bộ dáng sợ sệt như thế. Tuy rằng y biết trong mắt mọi người y cũng không phải là người lương thiện gì, nhưng y tự vẫn lương tâm trước giờ y đối xử với Diệp Du Đồng không tệ, chỉ có thể trách đứa con này trước đây từng chịu nhiều khổ sở, trong lòng vẫn còn bóng ma chưa giải tỏa hết.

Không ngờ lại nghe y nói như thế, mặt Diệp Du Đồng tái mét, không còn chút máu. Đôi môi mỏng hé ra, như không đủ sức lập lại, “Trường học quốc tế.....” Học ở đó sẽ phải vào kí túc xá ở? Y muốn cậu chuẩn bị cái gì? Dọn ra khỏi căn nhà này sao? Nghĩ đến chuyện sẽ bị vứt bỏ lần thứ hai, miệng Diệp Du Đồng trở nên mẫn đắng, cái vị đắng như mật này khiến cậu nhở ra cũng không được mà nuốt vào cũng không xong, khiến hai chân cậu như nhũn ra.

“Đúng vậy, con cũng đã mười sáu.....” Thời gian đúng là trôi qua rất nhanh. Trong lòng Diệp Phùng Xuân suy nghĩ, để thằng nhóc này ở cùng cả ngày thấy mình như chuột thấy mèo, chỉ bằng để nó ra ngoài học, mắt không thấy tâm cũng không phiền nữa, lại còn có thể rèn luyện thêm chút can đảm, kết giao thêm nhiều bạn bè cũng tốt, đỡ phải trưng bộ dáng như con chuột dưới cống không lộ được mặt ra ngoài.

“Con không đi!” Diệp Du Đồng nén xuống cảm giác buồn nôn, nói lớn lên, trong suốt tám năm nay đây cũng là lần đầu tiên mà cậu cãi lời cha mình, “Con không phải người ngoại quốc, sao lại phải đến trường quốc tế?” Nơi đó không phải để cho kiêu bào và con của người nước ngoài đến học hay sao?

Diệp Phùng Xuân hơi sững sốt, y không ngờ đứa con luôn ngoan ngoãn nghe lời lại có phản ứng lớn như vậy, “Con đừng kích động, ba sẽ chọn một trường thật thích hợp với con, còn chuyện quốc tịch thì không thành vấn đề!” Y biết căn bản của Diệp Du Đồng không tốt, cho dù có cố gắng tập trung học nhiều hơn nữa thì thành tích cũng không thể cao hơn bao nhiêu, nội dung giảng dạy của trường này không chú trọng ở phần tri thức trên sách giáo khoa mà chủ yếu tập trung vào việc hoàn thiện nhân cách của học sinh, một trường như vậy hẳn là rất thích hợp với đứa nhỏ này.

“Ba ba, con không muốn!” Thấy cha mình thảo luận vấn đề này nghiêm túc như thế, hiển nhiên là trong lòng y đã quyết, Diệp Du Đồng bắt đầu cảm thấy sợ hãi thật sự, cậu đứng phắt dậy, “Thành tích của con không phải hoàn toàn có thể lên trung học hay sao? Tại sao lại phải đến trường đó.....” Tuy là xếp ở cuối lớp, nhưng cậu tin là mình đủ khả năng thi vào trung học, không biết tại sao cha cậu lại muốn cậu nhanh chóng dọn đi như thế?

“Trong trường học cạnh tranh rất kịch liệt, lấy thành tích của con mà nói, sau này áp lực của con sẽ rất lớn! Nếu thay đổi nơi học tập, có lẽ sẽ có chút tác dụng!” Có một số cậu bé thích hợp với việc đọc sách, nhưng cũng có một số lại không hẳn như thế, bỏ ra rất nhiều tâm huyết cuối cùng khi có kết quả lại là “giải an ủi”, mà về chuyện bằng cấp của con mình Diệp Phùng Xuân cũng không chấp nhất lắm.

Thì ra y cho là thành tích của cậu quá kém, cho nên mới..... Bị cha mình nói ngay trước mặt mẹ kế và chú út như thế, trong lòng Diệp Du Đồng cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng so với nỗi sợ hãi khi này ít ra cũng đỡ hơn nhiều, “Sẽ không đâu, con bảo đảm sau này sẽ cố gắng học tập, đừng bắt con đi, con, con thích trường học hiện giờ.....” Dưới tình thế cấp bách, cậu đưa ra lý do lung tung cả lên, cậu không dám nói thật với cha mình là cậu sợ ra ngoài sống một mình, như vậy nhất định sẽ bị y xem thường.

Diệp Phùng Xuân đứng dậy nhìn đồng hồ, lúc này đã gần bảy giờ. Hôm nay y vốn muốn tuyên bố quyết định này với Diệp Du Đồng, không ngờ thằng nhóc này lại phản đối đến tận bây giờ. Nhìn vào đôi mắt vừa kinh hoàng vừa cầu khẩn của con mình, thân hình nhỏ gầy ấy thậm chí còn đang run rẩy, Diệp Phùng Xuân cau mày, “Nếu con thật sự không muốn như vậy, trước giờ cơm chiều đưa cho ba một văn bản nêu rõ lý do! Nếu có thể thuyết phục được ba, vậy chuyện này xem như chưa từng nhắc tới!”

Đúng là một cậu bé kì lạ, trước lúc rời khỏi nhà ăn, trong lòng y đã nghĩ như vậy.

3. Chương 2: Đó Là Lần Đầu Tiên, Cũng Là Lần Duy Nhất Mà Diệp Du Đồng Khóc Trước Mặt Diệp

Án sáng xong, Diệp Phùng Xuân ra ngoài làm việc, Diệp Ngạo Đông lập tức không thấy bóng dáng đâu, còn Chu Ngọc San trước đó cũng đã nói với chồng là hôm nay muốn dẫn con gái về nhà mẹ để thăm ông bà ngoại, cả ngôi nhà rộng lớn cuối cùng chỉ còn một chủ nhân là Diệp Du Đồng.

Cậu thất thủ đi trở về phòng của mình, đặt mông ngồi xuống giường. Ngây người một lúc lâu, trong lúc vô ý cậu đã vươn tay kéo ngăn tủ nhỏ ở đầu giường, lôi ra một cái hộp gấm hình vuông.

Trong hộp là một cái khóa trường mệnh bằng vàng ròng, tuy đã qua hơn tám năm nhưng vẫn còn mới tinh như ngày nào. Đây chính là món quà ông nội đã tặng cho cậu lúc cậu ngã bệnh nằm liệt trên giường khi mới bước vào Diệp gia chưa được bao lâu. Những mắc xích tinh tế, chiếc khóa được làm vô cùng tinh xảo, ngoại trừ những hoa văn rườm rà được khắc bên ngoài, nghe nói bốn chữ ở mặt phải “Nhạc chích quân tử”, bốn chữ ở mặt trái “Vạn phúc Du Đồng” đều do chính tay ông viết.

Còn nhớ lúc ấy ở trước giường bệnh, Diệp Phùng Xuân đã trịnh trọng đeo chiếc khóa trường mệnh này lên cổ cậu. Ông nội nhìn cậu một hồi rồi mỉm cười vui mừng. Kể từ lúc đó, cậu trở thành Diệp Du Đồng, trước đó, cậu tên là Tiểu Vũ, có lẽ mẹ cậu đã sớm biết cậu là một đứa trẻ có vận mệnh nhẹ như sợi lông hồng.

Vượt ve chiếc khóa nho nhỏ, lúc này Diệp Du Đồng mới cảm thấy an tâm một chút. Cậu là con cháu Diệp gia, nhất định sẽ không bị vứt bỏ nữa. Diệp Phùng Xuân đã tự tay cứu cậu thoát khỏi cái nơi đáng sợ đó, sao đột nhiên lại đuổi cậu đi? Cả đời này cậu cũng sẽ không quên, sau khi trải qua cơn ác mộng với cuộc sống không thuộc về mình kia, cậu đã tỉnh dậy trong lòng ai.

Còn nhớ cái hôm bị cha nuôi khóa trái cửa nhốt ở trong nhà bốn năm ngày, không ai biết cậu đã trải qua những thống khổ, bi thương, sợ hãi, bất lực rồi đến tuyệt vọng triệt để như thế nào. Một đứa trẻ còn chưa đến tám tuổi, sau khi phát hiện bản thân đã bị vứt bỏ, hai tay không ngừng đập cửa đến sưng đỏ rồi đổ máu, suốt một thời gian dài kêu khóc làm cho yết hầu nó khàn đi không nói được câu nào. Ở trong căn phòng hoang sơ, bề bộn chỉ có một thùng nước sạch giúp cậu no lòng, rồi cậu đói đến tay chân run rẩy nằm trên giường, ngay cả chút sức để khóc cũng không có. Sau đó cậu lại không ngừng nôn ra từng ngụm mật xanh, mật vàng. Trước tình cảnh không thể nhìn được nữa, cậu không thể không lấy những sợi bông rách nát, dơ bẩn kia nuốt vào trong bụng, cuối cùng ở trong tình trạng sức cùng lực kiệt mà lâm vào hôn

mê.....Từ lúc đó cậu đã hiểu được, thì ra đói khát có thể làm cho con người ta mất đi hết những thứ như lý trí hay tôn nghiêm gì đó, từ đó về sau cậu không muốn lại phải chịu đói nữa.

Từ năm bốn tuổi chịu tang mẹ, cuộc sống với dưỡng bắt đầu, những trận ngược đãi trường kì khiến Diệp Du Đồng có tính cách không giống với những đứa trẻ cùng tuổi khác.....hướng nội, miễn cảm, đa nghi, cực đoan, tâm trạng không ổn định, còn có bệnh kén ăn. Nhất là kể từ khi bị bỏ đói mấy ngày, dạ dày của cậu đã bị thương tổn nghiêm trọng, cho đến nay vẫn rất yếu, không thể ăn quá nhiều.

Hiện tại cậu đã mười sáu tuổi, vậy mà còn chưa cao tới 1m68, cân nặng cũng chỉ có 47kg - thấp đến đáng thương. Cha và chú út cậu đều cao to, tráng kiện, những đứa trẻ cùng lứa trong Diệp gia cũng không có ai còi cọc như cậu cả. Hai người cô ruột của cậu tuy là phụ nữ, nhưng cũng đều là những mỹ nữ cao ráo rất có khí chất. Bởi vậy mỗi ngày cậu đều cố gắng ăn thật nhiều cơm vào, hy vọng trong tương lai có thể phát tướng thành bộ dáng giống như người trong Diệp gia, tiếc là lại không thể như ý nguyện.

Những lúc ở một mình, Diệp Du Đồng thường nhắm mắt, nhớ lại lúc mình vừa từ trong cơn mê tỉnh lại, đập vào mắt, đầu tiên chính là khuôn mặt trẻ trung anh tuấn của Diệp Phùng Xuân, trên mặt y còn có cả lo lắng và đau lòng. Tuy rằng chỉ xuất hiện trong chốc lát, nhưng cậu cũng đã nhìn thấy rất rõ ràng. Mẹ cậu qua đời quá sớm, cha nuôi lại không có cảm tình, biểu hiện ầm ập đến làm cho người ta muốn khóc kìa là lần đầu tiên cậu cảm nhận được từ trên người của Diệp Phùng Xuân.

Đáng tiếc một chút ầm ập này lại giống như cầu vồng sau cơn mưa có được trong tí tắc rồi lại xa xôi dịu vợi. Hiện tại nhớ tới, nếu có thể để y quan tâm mình hơn một chút, cậu cũng không ngại bệnh lâu hơn, đáng tiếc Diệp Phùng Xuân lại rất keo kiệt, ít khi để lộ biểu hiện chân thật của mình..... Cũng vào lúc đó, Diệp Du Đồng rất sợ bị người khác chán ghét vứt bỏ, cũng quá nóng lòng chứng minh mình không phải là gánh nặng, tuổi thơ chịu nhiều khổ cực đã khiến cậu trưởng thành sớm hơn độ tuổi của mình rất nhiều. Cậu có thể quan sát sắc mặt, lời nói mà đoán được ý tứ của người khác, cho nên bất kể là bác sĩ sinh lý hay tâm lý, cậu đều biểu hiện như không có việc gì, khiến cho mọi người đều nghĩ đứa trẻ này khôi phục khá nhanh, Diệp Phùng Xuân đương nhiên cũng vì thế mà có thể thờ phào nhẹ nhõm.

Không ai biết bắt đầu từ lúc đó, cậu bé này đã rơi vào cái bóng của chính bản thân - Diệp Du Đồng.

Lúc trị liệu ở bệnh viện, có rất nhiều người với đủ kiểu hình dáng đến thăm, từ nhỏ đến lớn Diệp Du Đồng chưa bao giờ gặp nhiều người lạ như vậy, cho nên cậu có chút sợ hãi, hơn nữa cậu phát hiện một khi những người này đến, người kia sẽ không tới, cậu không thích như vậy. Lúc ấy đã sắp đến Tết âm lịch, đêm ba mươi người trong bệnh viện vắng đi rất nhiều, bốn phía trống rỗng hơn nữa còn rất vắng lặng. Hôm đó không có kẻ nào đến thăm cậu, mà ngay cả y tá chăm sóc cậu cũng đã xin nghỉ về nhà.

Trời tối dần, bỗng nhiên ngoài cửa sổ xuất hiện một tia sáng trắng trắng hồng hồng, dường như là có ai đó đang đốt pháo bông. Nhìn ánh lửa nhiều màu rực rỡ, Diệp Du Đồng bảy tám tuổi rúc vào chăn bông tựa vào đầu giường, nhớ lại người mẹ cùng cô em gái cùng mẹ khác cha đã bất hạnh qua đời. Nếu hai người đó không bị hỏa hoạn vùi thân trong biển lửa, dưỡng cũng sẽ không suy sụp buồn chán rồi nghiện rượu, mỗi ngày đều nhét đầy tai cậu những câu đại loại như tại sao người chết lại không phải là cậu, kẻ đó là một trận tay đầm chân đá. Có người nói mạng cậu không tốt đã khắc chết mẹ và em gái, tương lai còn có thể khác cả cha mình, điều này đối với một đứa trẻ như cậu quả thật là đáng sợ, không biết phải làm thế nào.

Đang chìm trong sợ hãi đột nhiên có người đẩy cửa phòng bệnh ra, dọa Diệp Du Đồng hoảng đến sắp nhảy

dựng lên. Khi thấy rõ người đến là ai, cậu lập tức bình tĩnh lại, “Ông....” Cậu ngập ngừng, không biết có nên kêu người này là ba ba không, không giống lắm, ba ba căn bản không phải như thế.....Trong lòng cậu kháng cự gọi đối phương bằng cách xưng hô này.

Diệp Phùng Xuân mặc một cái áo khoác ngắn màu đen, trên người y còn mang theo cơn lạnh thấu xương bên ngoài, y đến gần cậu bé trên giường bệnh, tay cầm một chiếc hộp giữ nhiệt, “Xin lỗi, ba tới muộn!” Nhìn thấy sự hưng phấn và an tâm hiện lên trong mắt đứa trẻ làm y phá lệ nói thêm một câu: “Hôm nay cảm thấy thế nào? Có đói bụng hay không?” Lúc đầu y vốn định sáu giờ sẽ tới đây, không ngờ lại có việc gấp phải trì hoãn lại, hại đứa nhóc này phải lo lắng rồi.

Diệp Du đồng tắc đầu. Trên thực tế, từ buổi trưa khi y tá chăm sóc cho cậu rời khỏi, cậu vẫn chưa ăn cái gì. Tuy là bệnh viện có cung cấp thức ăn nhưng sau cơn đói khát cực độ, chuyên gia dinh dưỡng đã kê toa cho cậu, thực đơn rất nghiêm ngặt, không hiểu tại sao cậu lại không muốn ăn gì cả.

Diệp Phùng Xuân từ chối cho ý kiến, y chỉ đặt hộp thức ăn ở đầu giường, giở nắp lên. Trong không khí thoáng thoảng tràn ngập hương vị của cháo cá bột. Bỗng nhiên trong bụng cậu vang lên một tiếng kì quái, đã trực tiếp chọc thủng lời nói dối của mình, cậu vội vàng che bụng lại, hai gò má tái nhợt đỏ ửng lên, quần đến muốn chui xuống đất.

Cũng may Diệp Phùng Xuân vẫn không nói gì, y kéo ghế ngồi cạnh giường, lấy thìa nhỏ ra múc một ít đưa tới trước mặt con mình. Diệp Du Đồng đầu tiên là sửng sốt, sau lại không tự chủ được mà mở miệng. Người cha yên lặng dứt, đứa con lẳng lặng ăn, trong nhất thời cả phòng bệnh yên tĩnh chỉ có tiếng thìa bát va chạm nhau, cùng tiếng khẽ nuốt vào.

Ăn xong chén cháo, Diệp Phùng Xuân thu dọn hộp thức ăn, vỗ vỗ lên đầu vai cậu nhóc. Nghĩ đến cảnh y sắp phải rời khỏi, Diệp Du Đồng không biết đã lấy được dũng khí từ đâu, cậu vươn đôi tay nhỏ gầy nắm lấy vạt áo của y, khi thấy đôi mắt kinh ngạc của đối phương, cậu hoảng sợ, lập tức buông tay, quay đầu đi, “Ồ, Con.....” Cậu không biết nên giải thích hành động của mình như thế nào, đơn thuần chỉ là không hy vọng y đi mà thôi.

“Con phải cố gắng ăn cơm!” Diệp Phùng Xuân thản nhiên nói, công việc của y rất bận rộn, y không có nhiều thời gian dành để chăm sóc cho đứa trẻ này.

“Dạ!” Cho rằng mình đã phiền tới y rồi, Diệp Du Đồng xấu hổ cúi đầu, giọng nói rất nhỏ.

“Về sau khi nói chuyện với người khác, nhớ phải nhìn đối phương, biết không?” Biết đứa trẻ này không được đi học, sắp tám tuổi rồi mà vẫn còn mù chữ, càng không nói tới lễ nghi cùng tu dưỡng. Làm cha, Diệp Phùng Xuân phải dồn hết kiên nhẫn dạy dỗ con mình, “Như vậy đối với người khác là không lễ phép!”

Diệp Du Đồng nghe thấy lập tức ngẩng đầu lên nhìn y, “Con hiểu rồi!” Nhiều năm sau, bất kể là nói chuyện với người nào Diệp Du Đồng cũng đều tuân theo gia huấn này, nhưng trừ một mình Diệp Phùng Xuân ra.

“Nghỉ ngơi chút đi!” Diệp Phùng Xuân dặn dò, nhìn thấy trong mắt đứa nhóc này đầy vẻ bất an, y lại bổ sung thêm một câu: “Đừng sợ, ba không đi đâu!”

Không ngờ những lời này lại khiến cho đứa trẻ chuẩn bị nằm xuống đột nhiên bật dậy, hai tay ôm lấy thắt lưng y, khóc òa lên. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất mà Diệp Du Đồng rơi lệ trước mặt Diệp Phùng Xuân.

Hiển nhiên đối với hai người mà nói thể nghiệm này vừa xa lạ lại vừa mới mẻ làm Diệp Phùng Xuân cũng ngại ngùng cả người.

Không biết đã xé bỏ bao nhiêu tờ giấy trong khi văn bản nêu lý do mà cha cậu yêu cầu lại cứ trì trệ không thể hoàn thành. Diệp Du Đồng buồn bực nhìn tờ giấy trắng trên bàn chỉ viết có một hàng chữ kia. Kỳ thật trong lòng cậu rất rõ ràng, tất cả chỉ có một lý do: Trường học kia quá xa, bất kể là đối với Diệp gia, hay là Diệp Phùng Xuân.

Nhưng cho dù cậu có chết cũng sẽ không nói lý do này với bất kì kẻ nào.

Cuối cùng cậu cũng viết ra được một lý do rất hợp lý, không chèn vào đâu được: Con muốn dùng chính sức mình thi đậu vào trường đại học chính quy, xin ba tôn trọng sự chọn lựa của con. Chỉ có một hàng chữ nhưng lại biểu hiện quyết tâm kiên định, thậm chí còn hàm chứa một chút chỉ trích, theo tính cách của Diệp Phùng Xuân, có lẽ y sẽ thưởng thức thái độ kiên quyết này của cậu.

Tám năm sống trong thờ ơ lạnh nhạt, Diệp Du Đồng cũng hiểu được một ít tính cách của Diệp Phùng Xuân. Tuy rằng bề ngoài y luôn chuyên chế độc tài không cho phép ai cự tuyệt nhưng động cơ phía sau y lại xuất phát từ sự bảo hộ của y đối với cả Diệp gia, y đã quen an bài một cách tốt nhất cho mỗi thành viên trong gia đình, cho dù đó không phải là điều mà họ muốn. Cho nên thường có nhiều người vì nguyên nhân này mà phản đối y, nhưng cuối cùng sự thật đã chứng minh, y luôn luôn đúng.

Xét về mặt lý trí, hẳn là cậu nên đến trường kia học, Diệp Du Đồng cười khổ, nhưng mà, cậu thật sự làm không được.

4. Chương 3

Sau khi cân nhắc lại lần nữa, kết luận vẫn chỉ có một

Đó là cho dù có như thế nào đi nữa cậu cũng không muốn đi.

Vì trong lòng còn nhiều chuyện vướng mắc nên Diệp Du Đồng cảm thấy cả người như rã rời, ngay cả bạn học gọi điện thoại đến rủ ra ngoài chơi bóng cậu cũng cự tuyệt cả. Đặt văn bản ghi một lý do rất tốt lên chiếc bàn bằng gỗ đàn hương đen bóng trong thư phòng của cha mình, đến chiều cậu lại chạy lại chỗ cây rã hương (cây long não á ~) ở phía sau khu nhà, nhìn vào căn phòng trống rỗng ở đối diện đến ngây người, trong đầu của cậu hiện giờ đều suy nghĩ tại sao cha cậu lại muốn nhanh chóng tống cổ cậu ra ngoài như thế.

Sau khi cân nhắc lại lần nữa, kết luận vẫn chỉ có một, đó là cho dù có như thế nào đi nữa cậu cũng không muốn đi.

Cho đến khi mặt trời bắt đầu khuất bóng về Tây, nghe thấy có tiếng xe chạy vào ga ra, cậu nhóc vẫn đang tựa vào thân cây mới giật mình phát hiện đã hơn năm giờ chiều rồi. Không biết là người nào về nhà, Diệp Du Đồng vội vàng trượt từ trên cây xuống, chạy nhanh vào phòng khách. Mặc kệ là ai thì cũng đều là bề trên của cậu, ngay lúc này cậu phải có mặt chào đón một chút, nếu không sẽ là không có phép tắc, nếu để cha cậu biết nhất định sẽ bất mãn với hành vi không có lễ phép của cậu.

Vừa đi tới vườn, Diệp Du Đồng nhìn thấy một người phụ nữ dáng người thanh mảnh mặt váy ngắn màu đỏ nhạt đang đi ở phía trước, hướng đi của người đó cũng giống cậu - đi tới cửa chính, xem tướng tá cậu biết đó là cô ba của mình - Diệp Nghênh Hạ. Hai vợ chồng cô dượng này đã đám cưới mấy năm rồi mà vẫn lấy danh nghĩa Diệp gia đến làm việc ở tập đoàn Trường Thanh, chính vì thế mà quan hệ giữa cô với nhà mẹ đẻ vô cùng thân thiết.

Tuy nhiên, không biết tại sao hôm nay cô lại xuất hiện ở đây, Diệp Du Đồng nhanh chóng đuổi tới, gọi khẽ, “Cô ba!”

Nhờ tính mẫn cảm trời ban mà Diệp Du Đồng hiểu rất rõ người cô này không hề thích mình chút nào. Lúc mới bước vào Diệp gia, trong lúc vô tình cậu nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và Diệp Phùng Xuân, đại khái là muốn y đi xét nghiệm ADN để chứng thực. Lúc ấy Diệp Du Đồng cũng không hiểu bọn họ đang nói cái gì, sau này lớn lên mới dần dần hiểu được, người cô này căn bản không tin cậu là con của Diệp Phùng Xuân.

“A, thì ra là Tiểu Đồng!” Tuy lúc này dường như Diệp Nghênh Hạ đang lo lắng gì đó, nhưng ánh mắt nhìn cháu mình vẫn sắc nhọn và tràn ngập đánh giá như trước, làm Diệp Du Đồng cảm thấy quanh quẩn đầu đây là sự bài xích và địch ý, “Nghỉ hè rồi sao không ra ngoài chơi?”

“Dạ, hôm nay cháu cảm thấy không khỏe, cho nên ở nhà đọc sách!” Cho dù có như thế nào, ở trước mặt người khác trừ Diệp Phùng Xuân, Diệp Du Đồng đều ngoan ngoãn, lễ phép với bề trên, khiến người khác không thể bắt bẻ được gì.

“À, con đi đi! Cô muốn về phòng nghỉ ngơi một lát!” Dĩ nhiên Diệp Nghênh Hạ cũng không muốn nói chuyện gì nhiều với đứa cháu từ trên trời rơi xuống này, nên vội vàng đuổi cậu đi.

Không cần phải tiếp tục hầu hạ bà cô cả này nữa, Diệp Du Đồng đúng là cậu còn không được, cậu đang muốn đi trước, lại nhìn thấy mẹ kế và cô em gái Diệp Ngải Ngải bốn tuổi cũng đã về tới. Lúc này cũng sắp tới giờ cơm chiều rồi, xem ra tối nay Diệp Phùng Xuân sẽ trở về ăn cơm, cho nên mọi người đều phải có mặt trước sáu giờ rưỡi.

Diệp Phùng Xuân thường tan ca vào khoảng năm giờ, nếu ra ngoài xã giao sẽ không dùng cơm chiều và đến hơn tám giờ mới về nhà. Khi về đến nhà, có thể y sẽ nghe nhạc hoặc đến phòng tập thể dục dưới tầng

ngâm để tập luyện, đến mười giờ sẽ dùng bữa khuya là một chén cháo trắng, rồi tiếp tục làm việc đến mười hai giờ mới đi ngủ. Sáng hôm sau trước khi y thức dậy tất nhiên không thiếu bản hòa âm “Rienzi” (một bài nhạc của nhà soạn nhạc, đạo diễn kịch kiêm nhạc trưởng nổi tiếng Richard Wagner) và cứ như thế lại bắt đầu tuần hoàn những hoạt động của hôm trước.

Theo như hơn tám năm quan sát của Diệp Du Đồng, trừ phi gặp phải những chuyện bất ngờ, nếu không mỗi ngày đều như một, giống như chiếc máy photo copy từ bản chính. Vì mỗi ngày đều nghe trộm, cho nên mặc dù không hiểu gì về nhạc cổ điển nhưng giờ đây Diệp Du Đồng đã có thể dễ dàng ngâm ra đoạn nhạc đó. Có đôi lúc cậu cũng rất tò mò, không biết cha cậu đã hình thành thói quen này từ bao giờ? Và tại sao lại là đoạn nhạc đó hơn nữa còn kéo dài nhiều năm không thay đổi? Đến tận cùng thì liệu còn có người nào hay vật nào có thể thay đổi được y?

Cậu luôn khát vọng hiểu về Diệp Phùng Xuân như thế, đó không chỉ là vì tình cảm ái mộ giữa con cái với cha mẹ, mà đó là đối tượng mà cậu vô cùng ngưỡng mộ. Tiếc là cho dù hai người có huyết thống thân thuộc ràng buộc nhưng Diệp Du Đồng vẫn không thể bước qua khỏi ngưỡng cửa này.

“Anh hai, bé ~” Giọng nói trong trẻo của trẻ nhỏ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Du Đồng, đôi chân mập mạp của bé Diệp Ngải Ngải đi về phía anh trai mình, bé cười hi hi ha ha muốn được bế lên, Diệp Nghênh Hạ nãy giờ một bên cũng bắt đầu nhíu mày.

Với cô em gái nhỏ tuổi này, tâm tình của Diệp Du Đồng có thể nói là phức tạp.

Kỳ thật cô bé cũng mũm mĩm đáng yêu lắm, tính cách cũng rất hoạt bát hiếu động, nhưng quả thật là cậu thích không nổi. Mà cũng không phải là không thích, chỉ là cậu không cách nào quên được, bốn năm trước lúc Ngải Ngải vừa mới sinh ra, thiên tính của người làm anh khiến cậu tới gần chiếc nôi nhìn em gái mình, nhưng vào lúc đó cậu lại bị mẹ kế Chu Ngọc San hốt hoảng xô ra, cứ như cậu là một con vi khuẩn gây bệnh.

Tuy rằng sau đó hai người đều ngây ra, Chu Ngọc San lập tức xin lỗi cậu, nhưng với phản xạ tự nhiên đó Diệp Du Đồng cũng thừa hiểu, mẹ kế cậu vốn không muốn cậu đến gần em gái, có lẽ di ấy cho rằng một đứa trẻ không rõ lai lịch như cậu hoàn toàn không xứng chạm vào con gái của dì. Về sau, mỗi lần Ngải Ngải muốn chạy đến cạnh anh trai mình, Diệp Du Đồng không muốn để người khác chán ghét nên nếu tránh được sẽ lập tức tránh ngay.

“Anh hai, bé Ngải ngải ~” Mami đang nói chuyện với cô, cô bé không cam lòng bị lơ một bên, nên vẫn chạy theo anh trai, hy vọng anh ấy có thể chơi với mình. Diệp Du Đồng nhấn tâm đi nhanh về phía trước, cũng không hề hay biết cô bé vẫn đang tập tễnh cố chấp đuổi theo phía sau, chút nữa đã ngã sấp xuống.

“Oa.....”

Đột nhiên vang lên tiếng khóc thất thanh làm Diệp Du Đồng dừng bước lại, vội vàng xoay người. Thấy em gái ngã trên mặt đất, cô và kẻ mẫu ở một bên đều ngây ra, lúc này có người chạy nhanh tới ôm bé đang nằm trên mặt đất lên. Diệp Ngải Ngải uất ức nhìn rõ người đang ôm mình là ai, khóc òa lên.

“Ba ba, anh hai xấu ~ anh hai không thèm để ý Ngải Ngải, ô ô ô.....”

Khi nhìn thấy ánh mắt khó chịu của Diệp Phùng Xuân, Diệp Du Đồng cảm thấy sống lưng như lạnh cả lên, “Ba ba, con.....” Cậu hé miệng muốn nói gì đó, lại thấy cuống họng khô khốc, cũng không biết phải nói gì.....mọi người đều đã nhìn thấy thái độ thờ ơ với em gái của cậu khi này.

“Ha ha, Tiểu Đồng lại giả thối thiếu gia rồi à!” Không biết tại sao Diệp Nghênh Hạ lại cười rồi nói chen vào một câu, tuy là đang nói đùa, nhưng rơi vào tai Diệp Du Đồng lại giống như đang cố ý xoi mói.

Quả nhiên, khi nghe câu đó Diệp Phùng Xuân lại càng cau mày hơn.

Thấy y như vậy, lòng Diệp Du Đồng càng thêm nặng trĩu. Cũng may này giờ cha cậu vẫn chưa nói gì, nếu bị y trách cứ thẳng mặt, Diệp Du Đồng biết mình nhất định sẽ chịu không nổi. Nhưng cậu cũng biết, cho dù cha cậu không nói gì, nhưng trong lòng y cũng đã phán xét hành vi của mình rồi, chuyện này cũng không kém việc bị trách mắng là bao, chỉ cần nghĩ đến đó tâm trạng của cậu càng trở nên nặng nề hơn.

“Đều trở về hết đi!” Diệp Phùng Xuân ôm con gái, lên tiếng, sau đó lại thốt ra một câu khiến mọi người đều giật mình, “Nghênh Hạ, trẻ con cãi nhau là chuyện rất bình thường, em làm cô đừng nên nói những câu như vậy. Con của anh, anh tự biết cách dạy!” Người lớn mà ở ngay trước mặt trẻ nhỏ khắc khe như thế cũng không phải là chuyện gì hay ho, ở trong mắt Diệp Phùng Xuân em gái và các con đều giống nhau, khi thấy có chỗ nào không đúng thì phải chỉ bảo lại.

“Anh hai, anh.....” Bị anh mình nói thẳng như vậy, Diệp Nghênh Hạ - Người luôn ở cao cao tại thượng không khỏi đỏ mặt xấu hổ. Ngay từ đầu cô quả thật đã rất ghét đứa cháu bề ngoài luôn cung kính ngoan ngoãn nhưng tâm cơ âm trầm này rồi, hơn nữa lai lịch của nó còn chưa được chứng thực rõ ràng. Gia nghiệp của Diệp gia rất lớn, nói không chừng có người muốn lợi dụng thằng nhóc này để nhúng tay vào tài sản Diệp gia, cho nên cũng không thể không đề phòng.

Không thèm quan tâm tới thái độ của cô ba, Diệp Du Đồng vẫn đang cúi đầu nghe thấy cha mình nói như thế, khóe mắt cậu cay cay, cơ hồ đã muốn giống như cái đêm giao thừa ở tám năm trước, liều lĩnh nhào vào lòng cha khóc nức nở, tùy ý làm nũng. Nắm chặt hai tay lại, cậu cắn răng nén xuống xúc động vớ vẩn đến cực điểm này, cậu chỉ có thể thâm diên cuồng hâm mộ cô em gái đang được cha ôm trong lòng kia.

Đến giờ cơm chiều Diệp, Ngạo Đông không về nhà, cô út Diệp Tri Thu cũng không thấy bóng dáng đâu, vì trận phong ba nhỏ khi này mà không khí trên bàn cơm cũng có chút nặng nề.

Sau khi dùng cơm xong, thường thì Diệp Phùng Xuân sẽ đi tản bộ hoặc nghe nhạc, sau đó đến phòng thể thao dưới tầng hầm để tập luyện, nhưng hôm nay do có em gái tới nói có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, nên hai người vội vàng đi vào thư phòng của Diệp Phùng Xuân. Do đó nên vẫn bản lý do mà Diệp Du Đồng đã hao hết nửa ngày vất óc suy nghĩ cũng vì thế mà gác lại.

Cho tới gần mười giờ, Diệp Nghênh Hạ mới rời khỏi nhà tổ Diệp gia.

Diệp Phùng Xuân ngồi trước bàn nhắm mắt lại xoa xoa trán. Nghênh Hạ, sao lại như vậy? Vì ích lợi của chồng mà cô không ngừng chạy đến trước mặt y nói linh tinh.....Từ đó tới giờ cô em gái này không phải là như vậy.....Xem ra, cậu em rể Tăng Dụ Dân ở lâu nên thấy chán rồi. (Nguyên bản là họ Tăng, chỉnh lại

thành Tăng cho dễ nghe chút:>)

Nghe thấy tiếng đẩy cửa rất khẽ, lúc này chuông đồng hồ cũng vừa gõ mười cái. Biết là có người mang bữa khuya tới cho mình, Diệp Phùng Xuân cũng không để ý, y vẫn nhắm mắt suy nghĩ như cũ. Cảm giác người nọ đặt khay xuống nhưng vẫn chưa chịu ra ngoài, trong lòng y không khỏi kì quái, mở hai mắt ra, nhìn thấy người tới là Diệp Du Đồng, phản ứng đầu tiên của y là sững sốt, sau lại cảm thấy thoải mái.

“Sao lại là con?” Hiện tại người chăm sóc việc ăn uống của Diệp Phùng Xuân là má Kỷ - bảo mẫu lâu năm của nhà, từ trước đến giờ việc chăm sóc đại thiếu gia đều do chính tay bà làm không cần phiền tới người khác, sao giờ lại để cho cậu nhóc này mang đến đây, đúng là khó hiểu.....

“Con còn nhỏ sao lại học cách nịnh bợ người khác như thế!” Tưởng con mình biết hôm nay phạm lỗi, vì muốn mình vui lòng nên mới nghĩ ra chiêu này. Tuy nhiên, trong lòng Diệp Phùng Xuân cũng không tán thành, “Ba cũng không vì chút việc nhỏ này mà có cách nhìn khác về con!”

“Không, không phải!” Không ngờ y lại nói như vậy, Diệp Du Đồng cảm thấy như bị nổi oan thật lớn, kích động đến vội vàng chữa ngay, “Con chỉ muốn.....chính là.....” Cậu cũng chỉ muốn quan tâm người trước mặt này một chút, muốn đến gần y một chút mà thôi. Vì thế mà cậu đã năn nỉ Kỷ bà bà rất lâu, cho tới bây giờ mới có cơ hội. Mà Kỷ bà bà nhìn thấy “tấm lòng hiếu thuận” của cậu nên mới miễn cưỡng đồng ý để cho cậu mang bữa khuya tới cho cha mình trong suốt kỳ nghỉ hè, nhưng chuyện này làm sao có thể nói cho y biết được đây?

Nhìn thấy khuôn mặt vốn tái nhợt của cậu nhóc bỗng nhiên đỏ bừng lên, trong đáy mắt còn ẩn chứa sự thất vọng và do dự khi bị tổn thương thật sâu, Diệp Phùng Xuân cảm thấy kì quái, trong lòng y bắt đầu xem xét kĩ lại xem mình đã trách oan con ở chỗ nào. Đột nhiên y nhớ đến một chuyện, bèn mở miệng, “Đúng rồi, vấn bản lý do của con ba đã xem rồi, nếu con đã có quyết tâm như thế, vậy thì phải cố gắng thực hiện, chỉ hy vọng sau này con không phải tiếc nuối!”

Hắn là chỉ có chuyện này thôi, trong lòng Diệp Phùng Xuân nghĩ như thế.

“Vâng, con hiểu rồi!” Diệp Du Đồng nghe thấy lời của cha mình, giống như trút được gánh nặng, đồng thời cậu cũng xót xa khi tấm lòng của mình lại bỏ phí thêm lần nữa.

5. Chương 4

Trong lòng Diệp Du Đồng cảm thấy chua xót

Cảm giác không có mẹ, cậu hiểu rất rõ.....

Sáng sớm hôm sau, Diệp Du Đồng vẫn thức dậy rất đúng giờ nhưng dường như cậu đang hồn dỗi ai đó. Rõ ràng cậu biết cha mình đang ở nhà nhưng lại hồn mất không chịu rời giường chạy ra phía sau vườn rình

xem. Lúc này cậu cảm thấy mình thật buồn cười, chuyện như vậy căn bản là không thể nói với ai khác, vậy tại sao còn phải cố gắng kiên trì?

.

Qua sáu giờ, Diệp Du Đồng nằm lẩn quan lẩn lại trên giường không yên, cậu lặng lẽ ngâm nga trong lòng khúc “Rienzi”, cứ như thế lập đi lập lại mấy lần. Cậu vừa ngâm vừa nhớ lại dáng vẻ trầm tĩnh kiên nghị của cha cậu khi nhắm mắt lại nghe nhạc, một dáng vẻ giống như đã nắm hết tất cả mọi việc trong tay, trong lòng cậu đột nhiên lại dâng lên nỗi tuyệt vọng: có lẽ cả đời này cậu cũng không đuổi theo kịp bước chân của người.....

Điện thoại bên đầu giường bỗng reo lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu. Diệp Du Đồng đành phải đưa tay nhắc điện thoại, thì thào hỏi: “A Lô?” Sớm như vậy, rốt cuộc là ai?

“Tiểu Đồng, thức dậy chưa? Ba cậu bảo tôi gọi điện hỏi sao cậu lại không xuống dưới nhà ăn sáng!” Giọng của Chu Ngọc San có hơi khó chịu, có lẽ là không muốn gọi cú điện thoại này cho lắm.

Diệp Du Đồng thật không dám tin tưởng vào những gì mình đang nghe, cậu chợt nhớ lại, dường như trong hơn tám năm qua đây là lần đầu tiên cậu không ăn sáng với cha mình, chẳng trách y lại hỏi. “Dì Chu, ngại quá, đã phiền dì gọi điện thoại, con, ờ.....Cảm thấy không khỏe lắm, con không ăn đâu!” Mỗi lần nói dối tim cậu sẽ không tự chủ được mà đập rất nhanh, cậu cảm thấy mình thật vô dụng.

Chu Ngọc San ở đầu bên kia cũng không thêm để ý, chỉ thuận miệng hỏi thăm một câu rồi cúp máy, Diệp Du Đồng buông điện thoại xuống, thở dài một hơi.

Đúng là không xong rồi, câu đờ đẫn nằm xuống. Tuy là nói như thế nhưng hiện tại rõ ràng cậu đã hoàn toàn tỉnh táo và có thể rời giường.

“Cốc cốc!” Lại có âm thanh vang lên, lần này là có người gõ cửa phòng cậu.

“Ai? Tôi đã nói không ăn sáng.....” Tưởng mẹ kể cho người hầu bưng bữa sáng lên, người luôn ăn nói nhỏ nhẹ như Diệp Du Đồng lúc này cũng cất một câu.

“Ba vào được không?”

Giọng nói trầm mạnh cô đọng, giống như hương bạc hà nhẹ nhàng chui vào trong não của Diệp Du Đồng. Là Diệp Phùng Xuân! Làm sao có thể.....Cậu lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng ngồi dậy tựa vào đầu giường, theo bản năng nắm chặt chăn, cứ như nhìn thấy giấc. Lúc này cậu mới cảm thấy hành động của mình đúng là ngu ngốc hết chỗ nói.

“Cảm thấy không khỏe sao? Có phải mấy ngày nay đã để điều hòa hơi lạnh rồi không?” Vừa bước vào cửa thấy thân thể gầy nhom của cậu nhóc được bao bọc trong chăn, dáng vẻ suy nhược đến không đường tả,

Diệp Phùng Xuân đi lên phía trước, vươn tay sờ trán con mình. Thân thể đứa trẻ này không tốt lắm, mình lại bận rộn công việc không có thời gian quan tâm đến con nhiều, nhưng cũng không nên để bị bệnh gì chứ.

Lâu rồi không có đụng chạm tay chân làm Diệp Du Đồng khản trương đến nỗi sắp thở không ra hơi, cơ thể cậu run lên, nhắm hai mắt lại, tim đập loạn xạ. Chỉ trong mấy giây tiếp xúc, lại khiến cho cậu nhớ thật rõ bàn tay của Diệp Phùng Xuân là ấm áp, đầy sức sống như thế nào, “Con.....Không sao cả!” Cậu cố gắng điều chỉnh hô hấp, tận lực làm cho giọng nói của mình thật bình thường.

Tuy là không phải cố ý, nhưng nghĩ đến chuyện mình giả bệnh để được Diệp Phùng Xuân quan tâm, Diệp Du Đồng nhin không được mà thầm phỉ nhổ chính mình. Nhưng nhìn thấy y thật sự vì quan tâm mình mà đến, cậu lại cảm thấy cho dù có làm như thế cũng đáng.....

“Ừm, con nghỉ ngơi đi! Muốn ăn gì thì bảo người hầu làm cho!” Xác định cậu nhóc không có việc gì, Diệp Phùng Xuân yên lòng, xoay người muốn ra ngoài.

Nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng cao ngất kia, trong lòng cậu thầm nghĩ cho dù người này chỉ ở lại thêm một giây cũng được, Diệp Du Đồng theo bản năng gọi một tiếng, “Ba!” Trong giọng nói chứa đầy thê lương.

“Sao thế?” Diệp Phùng Xuân kinh ngạc quay đầu lại, nhìn đứa trẻ trước mặt. Làn da trắng nõn, mái tóc màu nâu nhạt mềm mượt, mắt một mí, đôi môi thật mỏng. Trong lòng y đầy tâm sự: Đây là con của y, cảm giác cũng không có gì là không ổn.

“Hôm qua.....Xin lỗi!” Diệp Du Đồng cúi đầu, nói khẽ, “Con không nên bỏ mặc em mình!” Bất kể như thế nào, Ngải Ngải cũng vì cậu mới ngã xuống như thế, “Nhưng chuyện buổi tối là do trước đó con đã thương lượng với Kỷ bà bà, con không có cố ý.....” Tìm cơ hội lấy lòng ba. Cậu kế tiếp có như thế nào cậu cũng không thể nói nên lời, chỉ có thể mím môi.

Diệp Phùng Xuân nghe xong câu nói này, mới biết cậu nhóc so với những gì y nghĩ còn nhạy cảm hơn nhiều lắm. Nếu là đứa trẻ bình thường, tuyệt sẽ không để ý những chuyện này, có người cha nào mà không dạy dỗ con mình? Hai cha con vốn không có chuyện thù dai mà. Nhưng đứa trẻ ngay trước mặt này rất khác, nặng nề đều không được.....Hơn nữa nghe khẩu khí của con, dường như đúng là thật lòng muốn hiểu kính với mình. Nghĩ đến đây làm y cảm thấy có chút phức tạp, lại có chút xúc động, “Con đừng tự trách, trẻ nhỏ không nên suy nghĩ quá nhiều! Đêm qua ba đã quên cảm ơn con.....”

Nghe y nói như vậy, Diệp Du Đồng lập tức ngẩng đầu lên nhìn Diệp Phùng Xuân, ánh mắt đó giống như giọt sương mai đọng trên đóa hoa đỗ quỳen, trong suốt, lấp lánh. Nhưng cậu kế tiếp lại mạnh mẽ cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu, “Nhưng về sau đừng làm như thế nữa, chuyện này không thích hợp với con đâu!” Nếu cứ để như vậy không phải trên dưới Diệp gia đều rối loạn cả lên sao, trước giờ Diệp Phùng Xuân luôn nề nếp trong việc tôn ti trật tự trong nhà, sao y có thể chấp nhận được chuyện này.

“Tại sao? Con chỉ muốn giúp Kỷ bà bà làm chút việc trong kì nghỉ hè rảnh rỗi này thôi, chẳng lẽ lại không được sao?” Ngay trong lúc hưng phấn vô cớ bị cự tuyệt, tâm của Diệp Du Đồng như tan thành tro bụi, chẳng lẽ mình lại đáng ghét như thế?

Gần đây thẳng nhóc này làm sao thế? Đến thời kì phản nghịch sao? Diệp Phùng Xuân cảm thấy kiên nhẫn của mình sắp cạn kiệt đi, y nhìn đồng hồ đã gần bảy giờ, “Bỏ đi, coi như con đi làm thêm trong mùa hè này, con muốn thế nào thì cứ làm thế ấy!” Y vậy mà lại hết cách với đứa nhóc này! Thật không biết cái tính cố chấp của con y từ đâu mà có, thật sự là khó hiểu. Dù sao cũng không phải chuyện gì to tát lắm, vậy thì cứ để con quyết định đi.

Nhìn thấy cha mình đi khỏi, lúc này Diệp Du Đồng mới mơ hồ phát hiện, người luôn luôn kiên quyết với quyết định của mình lại có thể nhân nhượng với cậu một lần? Cảm giác vui sướng lan tràn vào tim cậu, Diệp Du Đồng đưa tay đặt lên trán mình, giống như muốn giữ lại độ ấm của Diệp Phùng Xuân khi nãy, độ ấm đó từ lòng bàn tay lan ra khắp cơ thể.

“Kỷ bà bà, tại sao buổi tối ba con lại thích dùng cháo trắng? Ba không muốn dùng món khác hay sao?” Được cha mình cho phép, lúc này Diệp Du Đồng đã danh chính ngôn thuận phụ trách bữa khuya cho người. Bà bà ở trong nhà là nguyên lão tam triều, giống như một cung nữ đầu bạc, cô đơn mà kì lạ, có rất nhiều chuyện Diệp Du Đồng biết được đều là do bà kể lại.

Chẳng hạn như, cha và các cô chú đều không phải là cùng một mẹ sinh ra. Lại giống như cha đã đuổi bà nội sau đi, hay là do cha không để cho ông nội đang bệnh mủ nên ông nội mới mất, còn có cả chuyện cô út, đến giờ cô vẫn còn hận cha vì đã chia rẽ cô với người mà mình yêu thương.....Có nhiều chuyện nghe thật đáng sợ, nhưng Kỷ bà bà và Diệp Du Đồng đều cùng một lập trường, chính là bất kể lời đồn nào bất lợi cho Diệp Phùng Xuân, họ cũng đều không tin.

Tiếp xúc nhiều với bà, Diệp Du Đồng phát hiện, tất cả mọi chuyện trong nhà Kỷ bà bà đều nói, nhưng khi hỏi đến chuyện cha mẹ cậu sinh cậu như thế nào, lại giống như là một câu đố không có lời đáp, bà bà cũng chỉ nói sơ vài chi tiết mơ hồ, không nói rõ điều gì.

Tuy nhiên, khi nhắc về thân thế của Diệp Phùng Xuân, Diệp Du Đồng cảm thấy rất đồng cảm. Kỷ bà bà nói bà nội là một tiểu thư khuê các cũng là vợ chính thức của ông nội, nhưng bởi vì gia nghiệp của Diệp gia rất lớn, hàng năm bà đều trợ giúp ông nội lo công việc rất vất vả, sau khi sinh cha cậu bà cũng qua đời. Trước lúc mất, bà muốn ông nội hứa với bà sẽ cưới cô người hầu mà bà dẫn theo từ lúc lấy ông. Thứ nhất là nếu giao chồng và con cho cô ấy chăm sóc bà cảm thấy rất yên tâm, thứ hai là bà muốn cho cô ấy sự bảo hộ, cảm tạ công lao nhiều năm qua của cô với bà.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện cha cậu từ nhỏ cũng không có mẹ, trong lòng Diệp Du Đồng không khỏi chua xót, cảm giác không có mẹ, cậu hiểu rất rõ. Nói không chừng Diệp Phùng Xuân cũng đã từng vì thế mà khóc lên khóc xuống, tự nhiên cậu càng nghĩ càng cảm thấy mình thật ác.

“Đại Thiều gia...ờ!” Bà bà ngồi xuống ghế, nhớ lại chuyện trước kia, “Ăn cháo trắng đều bắt đầu từ cái tật xấu đó, đúng là đáng thương mà!”

6. Chương 5: Ba Ba.....ngủ Ngon!

Sự thật đã chứng minh, việc đưa bữa khuya đến cho Diệp Phùng Xuân cũng không thể thay đổi được tình hình hiện giờ. Đầu tiên, không phải tối nào y cũng về nhà, hoặc là, mỗi lần đưa cháo tới Diệp Du Đồng đều im lặng đặt khay xuống, sau đó lẳng lặng nhìn y ăn, lúc đó hai người không hề nói câu nào. Cũng may cậu nhóc này là thật lòng muốn quan tâm đến cha mình, chỉ cần ở một bên nhìn y tập trung làm việc, Diệp Du Đồng đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Có lẽ nếu không có cái mùa hè nóng bức năm cậu mười sáu tuổi đó, nhất định đã không xảy ra chuyện gì.

Sáng hôm qua, mẹ kể lại dẫn em gái ra ngoài, cha cậu cũng làm việc đến tối mới về. Vì không có người kia, Diệp Du Đồng cũng không có lòng dạ nào ăn sáng, cậu nằm lẩn tới lẩn lui trên giường cho đến chín giờ mới chịu bò dậy. Vừa mới xuống lầu, cậu bỗng nghe thấy tiếng đàn đứt quãng từ trong phòng truyền ra, dường như mẹ kể cậu đang luyện đàn cho em gái.

Ngoài Diệp Du Đồng ra, con cháu trong Diệp gia đều biết chơi đàn. Cho dù không phải giỏi hết, nhưng cũng hơn một người bình thường rất nhiều. Gia thế của Chu Ngọc San không tệ, lại là một người rất giỏi, Diệp Du Đồng thường nghe thấy di ấy đàn ở trong phòng vào buổi trưa. Mà Ngải Ngải mới bốn tuổi cũng đã bị mẹ mình bắt phải học đàn, mỗi ngày cô bé đều luyện tập đến mảy chau mặt ử.

Lúc vừa vào Diệp gia, vào những lúc có hứng Diệp Phùng Xuân cũng sẽ đàn một bài. Người không hiểu âm luật như Diệp Du Đồng sau một thời gian tìm hiểu mới biết đó là bài “Arabesque No. 1” (của Debussy) bài mà cha cậu thích nhất, tiếng nhạc êm đềm giống như tiếng suối chảy róc rách, nghe rất êm tai. Mỗi lần nhìn thấy Diệp Phùng Xuân đàn đến say sưa, mắt khê nhắm, cằm nâng lên, cho dù người nghèo nàn về từ ngữ như cậu cũng cảm thấy được đó là một bức tranh động lòng người.

Kỳ thật Diệp Du Đồng cũng đã từng học đàn piano mấy ngày. Lúc đó bệnh của ông nội còn rất ổn định, công việc của cha cậu cũng không nhiều nên đã dạy cậu một ít. Sau bệnh của ông nội lại trở nặng, cha cũng vội vàng cưới mẹ kế, thêm vào đó là công việc bộn bề, nên không có thời gian quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như thế. Không có sự chỉ dạy của cha, lại không có năng khiếu với nghệ thuật, Diệp Du Đồng dần dần từ bỏ việc học đàn.

Lúc Chu Ngọc San bước vào Diệp gia, Diệp Du Đồng mới vừa mười tuổi. Vì trước kia không được đi học, cho nên lúc đó cậu mới học có lớp hai, tuy nhiên, trẻ con mười tuổi cũng đã có thể biết được rất nhiều chuyện. Lúc đó cậu còn ngây ngô chưa hiểu nhiều, cậu bị người chú thích trêu chọc người nghiêm túc nói với mình “Cha của cả nhà muốn lấy mẹ kế”, lúc đó mặc dù cậu không nói gì nhưng trong lòng cậu cảm thấy vô cùng khủng hoảng, cảm giác sợ hãi giống như có tai ương sắp giáng xuống đầu mình.

Cậu còn nghe mọi người bàn tán, sau khi cha cậu chính thức cưới vợ về, sau này nhất định sẽ có thêm em trai, em gái, đến lúc đó thì đứa con riêng không rõ lai lịch như cậu sẽ bị tống cổ ra ngoài. Những lời này đã khiến đứa trẻ đã từng trải bao sóng gió sợ đến mất cả hồn vía, thậm chí đến tối còn mơ thấy ác mộng. Đến Diệp gia hai năm, vất vả lắm cậu mới mập lên được một chút, nhưng lại vì mấy ngày ăn không ngon ngủ không yên mà tiêu tụy đi.

Cho đến khi Diệp Phùng Xuân thu xếp tang sự cho ba mình xong mới phát hiện con mình có gì đó là lạ, mà Diệp Du Đồng lúc này cũng sắp không ra hình người nữa rồi. Lúc đó y hỏi cậu sao lại mất ăn mất ngủ như thế, cậu chỉ mím môi không nói câu nào, ngây người nhìn cha mình, trên mặt là nỗi u buồn, tuyệt vọng lẽ ra không nên có ở độ tuổi của cậu. Diệp Phùng Xuân nhìn thấy, không khỏi giật mình.

“Ba ơi, ba.....Có thể không kết hôn được không?” Diệp Du Đồng nhớ rõ lúc đó mình thật sự không chịu nổi cha cứ luôn hỏi mãi như thế, cuối cùng nhịn không được nói suy nghĩ trong lòng ra, hai mắt cậu đỏ bừng, giọng nói khàn khàn. Vừa nói ra cậu lập tức hối hận, rồi cảm thấy xấu hổ vô cùng, cậu vốn không có tư cách yêu cầu cha mình như vậy, sao cậu có thể ích kỉ, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình. Chẳng lẽ bởi vì có đứa con như cậu mà Diệp Phùng Xuân vĩnh viễn không thể kết hôn sao? Y còn trẻ như vậy.....

Lúc này Diệp Phùng Xuân mới phát hiện, mặc dù cuộc hôn nhân này chỉ là vì ích lợi công việc, nếu làm trái ý của các tiền bối trong gia đình thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến công việc làm ăn trong tương lai rất nhiều. Nhưng đứa trẻ này sợ khiến mọi người không vui, im lặng giống như một chậu hoa trong góc nhà, đến nỗi mọi người đều không chú ý đến sự tồn tại của nó. Rồi đột nhiên gặp phải chuyện không có chỗ trút xuống, không biết đã âm thầm đau khổ bao lâu, mới dám đưa ra thỉnh cầu nhìn như không liên quan gì đến những ngày tháng sống yên phận của mình như thế.

Tuy nhiên, một khi y đã quyết định chuyện gì thì không thể vì một câu nói của con mình mà thay đổi được, Diệp Phùng Xuân chỉ có thể nhẫn nại dỗ dành con, đồng thời cũng hứa hẹn về sau cuộc sống của con cũng không có gì thay đổi. Nghe cha nói như thế, Diệp Du Đồng biết việc này đã là chuyện không thể thay đổi rồi, cậu không nói gì nữa, chỉ lại một lần nữa bạo gan ôm lấy eo y. Lúc ấy đáng người thấp bé còn chưa đến 145cm, khiến cậu chỉ có thể úp mặt vào cơ bụng rắn chắc của y. Cách lớp áo sơ mi mỏng manh kia cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đối phương khiến cho cậu an tâm, đồng thời cũng xác định một việc: cho dù tương lai có như thế nào, cũng không màng đến sẽ xảy ra những chuyện gì, chỉ cần một ngày cha cậu còn cần cậu, cậu sẽ ở lại Diệp gia một ngày.

Cho đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ rõ cảm giác đó, Diệp Phùng Xuân nhẹ nhàng vuốt ve tóc mình, giống như đang an ủi một con mèo nhỏ đã bị chủ nhân vứt bỏ.....

“Mami, con không muốn đánh đàn!”

Theo tiếng rống giận của em gái, tiếng đàn sai nhịp cũng ngừng lại, đồng thời cũng cắt ngang dòng hồi tưởng của cậu trai. Lúc phục hồi tinh thần lại đã thấy đáng người nhỏ nhỏ của cô em gái đẩy cửa đi ra. Thấy Diệp Du Đồng đang ở cầu thang ngăn người, bé cười hì hì chạy qua, “Anh hai, bé!”

Vì chuyện chiều hôm đó, Diệp Du Đồng không thể lại lạnh nhạt với cô em này nữa, cậu đành phải xoay người ôm lấy đứa em. Cô bé hài lòng cười khanh khách, thấy mẹ mình đang đi tới, lập tức nói: “Mami, anh hai dẫn Ngải Ngải ra vườn hoa chơi xích đu nha!”

Diệp Du Đồng không lên tiếng, trong lòng thầm chờ Chu Ngọc San mở miệng ngăn cản, không ngờ lại nghe dì ấy nói, “Hai đứa đi đi! Nhớ cẩn thận một chút! Chơi một lát thì về ngay, đừng để mệt quá!” Sau đó đi trở về phòng, để cho cậu trai đang ôm cô em gái không dám tin vào tai mình.

“Anh hai, anh hai, anh nói, gà trống và gà tây (hỏa kê) còn nào chạy nhanh hơn?” Cô bé chui vào lòng

anh trai hỏi nhỏ, vẻ mặt rất đắc ý. Còn chưa để cho Diệp Du Đồng kịp trả lời, bé đã nhin không được mà công bố đáp án, “Đương nhiên là gà trống chạy nhanh hơn rồi! Bởi vì gà tây đã bị bỏ vào trong nôi rồi nha!” (Hỏa kê = gà đã qua “lửa” => gà đã vào nôi =)) còn chưa nói xong bé đã cười khúc khích, quơ tay múa chân, khiến người anh trai gầy nhom phải ôm chặt lại để bé không ngã xuống đất, hai anh em cùng nhau đi tới vườn hoa.

Thấy em gái khoe câu đố mẹo với mình, khoe miệng Diệp Du Đồng giật giật, trán đầy vệt đen, “Em nghe mấy câu này ở đâu thế, đúng là ngốc nghếch!” Em gái thông minh hoạt bát, cậu cũng không hề ghét bé.

“Là chú Nhậm nói với em đó!” Cô bé còn không biết mình đang tiết lộ một bí mật trí mạng, giống như đang khoe những gì mình biết với anh trai, “Hôm qua chú ấy và mami dẫn Ngải Ngải ra ngoài chơi, kể rất nhiều chuyện cười nữa, Ngải Ngải kể lại cho anh hai nghe nha?”

“Hả? Hôm qua không phải hai người đến nhà ông bà ngoại chơi sao?” Cậu còn nhớ sáng hôm qua lúc ăn sáng xong, mẹ kể đã nói với cha cậu như thế, “Chú Nhậm là ai?” Chưa từng nghe tới tên người này, Diệp Du Đồng cảm thấy là lạ, thuận miệng hỏi.

“Chú Nhậm.....” Diệp Ngải Ngải xoay xoay hai tròng mắt to tròn, “Chính là chú Nhậm á!” Hiển nhiên bé cũng không biết thân phận của đối phương, “Chú ấy tốt với Ngải Ngải lắm, mỗi lần gặp mặt đều mua quà cho Ngải Ngải, còn kể rất nhiều chuyện cười nữa, ba ba cũng không có kể đâu nha!”

“Nói vậy! Ba ba sẽ không kể mấy chuyện ngốc nghếch vậy đâu!” Diệp Du Đồng nghe giọng điệu của em gái dường như rất thích người chú đó, còn đem cha mình ra so sánh với ông ta, trong lòng cậu nổi giận, cái gì mà mỗi lần, người đàn ông đó rút cuộc từ đâu tới, dường như không có quan hệ gì với Diệp gia.....Đột nhiên cậu toát mồ hôi lạnh, cậu chợt nhớ lại những lần ra ngoài của mẹ kế, lòng bày tay cậu đổ đầy mồ hôi, tim cũng đập loạn xạ.

Cô bé nói xong mới chợt nhớ lại chuyện gì, lấy ngón trỏ đặt lên môi, “Mami nói đây là bí mật, không thể nói với người khác, để ba ba biết sẽ không thể ra ngoài chơi nữa!” Bé còn muốn Diệp Du Đồng ngoéo tay với mình, để cậu không nói với ai.

Không thể nào, sao lại có chuyện này.

Diệp Phùng Xuân rõ ràng tốt như vậy, sao còn muốn.....

Chỉ trong chốc lát mà cậu cảm thấy lòng mình nóng như lửa đốt, cảm giác như món đồ chơi mình yêu thích nhất bị người khác cướp đi, lại giống như mảnh gỗ bị xe tải chạy ngang, nghiền, vỡ nát. Người chưa thấu sự đời như Diệp Du Đồng lúc này mới dần dần hiểu được, trên đời này còn có chuyện so với việc không được cha quan tâm còn khiến cậu đau lòng hơn.

“Anh hai, đau.....” Cho đến khi Diệp Ngải Ngải phát ra tiếng kháng nghị, Diệp Du Đồng mới phát hiện mình hơi mạnh tay, tí nữa đã ép chết em gái nhỏ trong lòng rồi.

Trong lòng suy nghĩ rất nhiều chuyện, cho nên trưa hôm đó ăn gì cũng không cảm thấy ngon. Cha cậu vốn nói sẽ về sớm dùng cơm chiều mà cho đến lúc cậu đi ngủ y vẫn chưa trở về. Diệp Du Đồng nhìn bóng lá cây chiếu vào cửa sổ, nằm trên giường trần trọc không ngủ được, trong đầu cậu đều là chuyện mà buổi sáng em gái đã nói, mẹ kể dẫn Ngải Ngải ra ngoài chơi, có đôi khi là đến nhà ông bà ngoại, cũng có đôi lúc sẽ đến nhà chú Nhậm.....Trong suy nghĩ hỗn loạn cậu bắt đầu thiếp đi, cậu tình nguyện mình không biết gì hết.

Đến mười hai giờ khuya, tiếng động cơ xe quen thuộc truyền tới, khiến cho cậu nhóc luôn dễ giật mình tỉnh dậy, cậu biết nhất định là cha mình đã trở về. Chưa từng có khát vọng nhìn thấy người đó giống như lúc này, Diệp Du Đồng không đoán đo gì cả, bật dậy, chạy ra khỏi phòng.

Đi tới đại sảnh dưới lầu thì Diệp Phùng Xuân cũng vừa vào tới cửa, thấy con mình đang mặt đỏ ngầu đứng dưới nhà, y giật mình, “Sao còn chưa ngủ? Đã trễ vậy rồi?” Y vẫn bình tĩnh, trong giọng nói cũng không hề biểu đạt sự tức giận nhưng lại luôn khiến người khác cảm thấy áp lực.

“Con.....Ngủ không được! Ba ơi, ba muốn ăn chút cháo không? Con đi hâm nóng!” Diệp Du Đồng cúi đầu, nén xuống hàng ngàn lời muốn nói trong lòng, chỉ có cách này mới biểu đạt được sự quan tâm của cậu với y, “Hồi tối đã nấu xong rồi!”

“À, vậy lát nữa mang đến thư phòng cho ba đi!” Thằng bé này thật là.....Về sự cố chấp của Diệp Du Đồng trong việc này, người làm cha như y hoàn toàn không thể hiểu nổi, nhưng dù sao đêm khuya về nhà có người quan tâm mình cũng không phải chuyện gì xấu, mỗi ngày dùng một chén cháo trắng cũng đã thành thói quen của y rồi. Tuy nhiên, đối phương vẫn còn là một đứa trẻ nên khiến Diệp Phùng Xuân cảm thấy không được tự nhiên.

“Ba còn phải làm việc sao?” Nghe cha muốn đến thư phòng, cậu vốn đã bước đi nhanh chóng xoay người lại nhìn y một chút. Tuy rằng khuôn mặt vẫn anh tuấn, nghiêm túc như trước, nhưng cũng không cách nào xóa đi dấu vết mệt mỏi hằn trên khóe mắt y. Thì ra y làm việc vất vả như vậy, nghĩ đến đây Diệp Du Đồng cảm thấy lòng nặng trĩu, như vậy cả nhà mới có nhà lớn để ở, mới có thể muốn làm gì thì làm.....Mà chính mình lại luôn lấy những chuyện nhỏ nhặt ra phiền y.

“Ừm, còn có chút việc! Sáng mai phải họp!” Bản thân Diệp Phùng Xuân cũng không hiểu sao mình lại phải báo cáo nhật trình với con mình, nhưng khi nghe thấy câu hỏi có chút phê bình kia khiến y không tự chủ được mà giải thích với con. Lúc này y mới giật mình, dường như trước giờ chưa có ai quản y như thế. Cha y là người tùy hứng, cũng không quan tâm đến ai quá nhiều. Mẹ y tuy rất hiểu ý người khác nhưng lại mất quá sớm, kế mẫu lại mềm yếu hồ đồ luôn xem y là kẻ địch. Còn Ngọc San, sở dĩ cô chịu gả cho y cũng là vì cha mẹ hai bên ép buộc, mấy em trai em gái nhỏ hơn y rất nhiều, thậm chí còn bị y chiều đến không biết trời cao đất rộng là gì.....Nhưng thật không ngờ là đứa con này của y lại khác xa như thế.

Lúc Diệp Du Đồng bưng bát cháo nóng hổi đi vào thư phòng, phát hiện cha cậu đang một tay đỡ trán ngủ gật, đôi chân dài tùy ý duỗi thẳng ra, vừa mệt mỏi vừa tỉnh mịch. Thấy áo khoác của y rơi xuống đất, Diệp Du Đồng vội vàng đặt khay xuống, nhặt áo, khoác lên người y. Chỉ có lúc này hai người họ mới ở gần như vậy, lông mày cao cao, hốc mắt sâu sâu, lông mi cong, chiếc mũi cao đều ở ngay trước mắt.....khiến cậu như ngừng thở. Dường như cậu càng trở nên tham lam muốn cứ nhìn y như thế mãi, vô số lần muốn đưa tay xoa đi đôi chân mày đang nhíu lại của y, nhưng cậu lại sợ sệt, không có dũng khí chạm vào.

Cho dù là động tác rất nhỏ nhưng cũng đã làm Diệp Phùng Xuân tỉnh lại, y mở to hai mắt. Nhìn thấy

chiếc áo khoát trên người và cậu nhóc đang giật mình, không biết thế nào, thế nhưng y lại cảm thấy có chút áy náy, “Xin lỗi, ba ngủ quên.....Con cũng mau trở về nghỉ ngơi đi!”

Nhưng con y vẫn không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm cái khay trên bàn. Y nhìn xuống, đưa tay bưng bát cháo lên uống một hơi đến cạn rồi đặt trở xuống, “Như vậy được chưa? Mau đi ngủ đi!” Có lẽ thật sự quá mệt mỏi, ngay cả Diệp Phùng Xuân cũng chưa phát hiện, những lời này của y mang theo một chút cưng chiều cùng dụ dỗ.

Người luôn nhạy cảm với thái độ của cha mình như thế không khỏi mừng đến chết đi được, huống chi y chưa từng nói chuyện với cậu bằng giọng điệu này bao giờ cả. Diệp Du Đồng bị trêu đến cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng cúi đầu, mặt cũng đỏ lên một cách bất thường, giống như chiếc cốc cạn khô đã đổ đầy Champagne, say trong cơn hoan hỉ, “Dạ, ba ba.....Ngủ ngon!” Cậu nói khẽ, không dám ngước lên nhìn Diệp Phùng Xuân, chỉ biết vội vàng gom mọi thứ bỏ vào khay rồi đi ra khỏi phòng.

Nhìn thân hình nhỏ gầy của con, Diệp Phùng Xuân bỗng phát hiện mình làm cha lâu như vậy mà lại không hiểu chút gì về đứa nhóc này. Cả ngày ở bên ngoài làm việc không về nhà, con y cũng không mong ngóng y, rồi đến lúc này mới phát hiện mình đã bỏ lỡ những ngày trưởng thành của đứa trẻ này. Giống như một nhà văn nào đó đã từng nói, đại khái là khi một người đàn ông bắt đầu quan tâm đến những ngày tháng trưởng thành của các con mà mình đã từng bỏ qua cũng là lúc y từ tuổi trẻ chuyển sang tuổi xế chiều.

Y đã ba mươi lăm tuổi, đã già rồi sao?

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cậu lại chính là nhược điểm để người khác sỉ nhục cha cậu

Nghĩ đến đó lại càng khiến cậu khó chịu đến tưởng chừng như không thở nổi nữa.

“Ba ơi, cuối tuần này ba có bận gì không? Hoặc là, khi nào ba có thời gian rảnh?” Một tuần lễ trôi qua, cuối cùng Diệp Du Đồng cũng lấy hết can đảm đến hỏi cha mình.

.

“Sao thế?” Diệp Phùng Xuân còn đang xem bảng báo cáo, lơ đãng hỏi một câu như thế. Gần đây cậu nhóc này không hề giận dữ, suốt ngày ngoan ngoãn trầm tính, lại khá tỉ mỉ, có cậu phụ giúp, y cảm thấy thoải mái rất nhiều. Tuy nhiên, điều này lại khiến cho một người luôn thích ở một mình như y bắt đầu quen dần với việc có con mình ở bên cạnh. Diệp Phùng Xuân chợt nhớ tới năm y mới mười sáu tuổi, dưới tình hình thực tế của cha y và mẹ kế, khi đó y đã bắt đầu đưa lưng ra gánh vác toàn bộ sinh kế trong nhà. Diệp Du Đồng là con cả, lúc này có lẽ cũng nên bắt đầu tập dần với công việc trong Diệp gia, để cậu vào phòng sách học hỏi cách y làm việc cũng là một phương pháp không tệ.

“Nếu như ba có thời gian rảnh, hay là ba dẫn mọi người ra ngoài chơi đi?” Cho dù là cuối tuần đi chăng nữa thì cha cậu cũng thường hay ra ngoài xã giao, thời gian ở nhà cũng không nhiều, có lẽ vì không có ai bầu bạn cho nên mẹ kế của cậu mới.....Không hề nghi ngờ mị lực của cha mình, Diệp Du Đồng cho rằng chỉ cần cha cậu chịu quan tâm mẹ kế một chút, dĩ ấ nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý.

“Hử?” Diệp Phùng Xuân nghe xong, buông bảng báo cáo xuống, ngẩng đầu lên nhìn đứa nhỏ đang đứng bên cạnh mình. Muốn ra ngoài chơi sao? Với tính cách của thằng nhóc này, dường như không thể nào đưa ra yêu cầu như thế, “Muốn đi đâu? Lát nữa ba bảo chú út xem tuyến hành trình cho con. Nếu không đủ tiền tiêu thì có thể rút trong thẻ tín dụng!” Y tưởng là con mình muốn ra ngoài chơi nhưng lại thiếu tiền cho nên mới đến nói với mình, hiện giờ ít có tên nhóc mười sáu tuổi nào chịu ra ngoài chơi với hai ông bà lão ở nhà lắm.

“Không, không phải thế!” Thấy cha mình hiểu lầm, Diệp Du Đồng bắt đầu sốt ruột, cậu vốn không có ý định ra ngoài chơi như thế, cho nên vội vàng giải thích, “Ý con là dường như lâu rồi ba và dì Chu.....và tụi con chưa ra ngoài chơi, em gái rất nhớ ba!” Cậu không muốn ở trong mắt em mình có người còn tốt hơn cả ba, càng không thể chịu được chuyện mẹ kể phẫn bội cha mình. Cậu thừa nhận cha cậu hơi ít quan tâm tới vợ nhưng y cũng vì lo cho gia đình này nên mới bận rộn như vậy, cho nên y không đáng bị đối đãi như vậy.

“Ừm!” Lúc này Diệp Phùng Xuân mới giật mình phát hiện, trong suốt hai năm nay y đã quá tập trung vào công việc, đến nỗi để con mình nhắc khéo về quan hệ trong nhà. Nghĩ tới đó, y lại thấy áy náy đồng thời cũng thấy ấm áp với tấm lòng của con, “Là sơ sót của ba.....Như vậy đi, để ba bàn lại với dì con, ba sẽ cố gắng sắp xếp thời gian dẫn cả nhà đi du lịch!”

“Hay quá! Cám ơn ba!” Lúc đầu cậu vẫn còn lo lắng, không biết người luôn nghiêm túc, cần cù như cha cậu có chịu dẫn mọi người ra ngoài chơi hay không? Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, cậu vui vẻ nở nụ cười, ngay cả mi mắt cũng cong cong lên.

“Con đó, là cha con với nhau có gì mà phải cám ơn! Ba biết con cũng vì muốn tốt cho ba!” Diệp Phùng Xuân cười trộm, thì ra thằng nhóc này cũng biết cười, y còn tưởng đứa con này trời sinh chỉ có khuôn mặt sâu mi khổ não thôi chứ, “Thương nhân trọng lợi khinh biệt ly (*), chắc mọi người đều mắng thảm cả người ba hồi mười tiền phải không?”

Diệp Phùng Xuân cũng không phải người cứng nhắc không biết nói đùa, chỉ là hoàn cảnh bức y thành ông cụ non, với lại bên cạnh y cũng không có người nào có thể khiến y không phòng bị, mở rộng cõi lòng nói chuyện thôi. Lúc này, ngay cả chính y cũng chưa phát hiện, ở trước mặt đứa con luôn dịu dàng ngoan ngoãn này y ngày càng mở rộng lòng mình. Đương nhiên y cũng không biết, Diệp Du Đồng chỉ ngoan ngoãn với một mình y mà thôi.

Nghe cha mình nói như thế, đầu Diệp Du Đồng lắc như trống bỏi (**), “Không có! Không hề có, ba vì mọi người cho nên mới bận như vậy...” Bỗng nhiên cậu phát hiện bầu không khí này có gì đó không đúng, ngẫm kĩ lại mới biết là cha đang nói đùa với mình, cậu ngạc nhiên đến nỗi trợn to mắt ra.

Diệp Phùng Xuân cũng không ngờ con y lại hiểu chuyện như thế, nghe được những lời này làm y cảm thấy giống như những cố gắng của mình trong gần hai mươi năm qua cuối cùng cũng có chỗ tựa nương, có người hiểu được y. Thật không ngờ, suốt thời gian dài bị một người không đáng làm cha như y không ngó ngang tới, vậy mà đứa nhỏ này vẫn như trước cố gắng đi đến bên cạnh y.

Ngay khi mọi người chuẩn bị đi du lịch thì cô út Diệp Tri Thu sau nửa tháng không từ mà biệt cuối cùng cũng chịu về nhà.

Đó là một đêm khuya có mưa to, có sấm chớp, mọi người trong nhà đều đã ngủ, đột nhiên có tiếng xe cực lớn chạy vào làm Diệp Du Đồng bừng tỉnh. Tiếng xe quá lớn kia làm cậu hoảng sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, vì thế cậu vội vàng chạy xuống lầu xem thử.

Vừa xuống tới, cậu phát hiện cả phòng khách mở đèn sáng trưng, cha cậu đang ngồi trên sofa, sắc mặt giận dữ. Vả lại, chú út cậu thường ngày luôn có bộ dáng không đâu vào đâu giờ lại nghiêm túc đứng bên cạnh cha cậu, ngay cả mẹ kể cậu còn đang ngáp ngủ cũng có mặt.

Diệp Tri Thu - năm nay hai mươi bốn tuổi ăn mặc cực kì hờ hang, hơn nữa cả người cô đầy mùi rượu làm mọi người ở đó ngửi thấy đều như nôn mửa. Thấy trận giường cung bạt kiếm ngay trước mặt, cô cũng không thêm để ý, đi lướt qua mọi người, thẳng về phòng.

“Đứng lại cho tôi!” Diệp Phùng Xuân từ trên sofa đứng lên, cản cô lại, giọng điệu không có thay đổi gì đặc biệt, nhưng những ai có mặt cũng đều nghe thấy sự lạnh lẽo trong đó. Thấy em mình đứng lại, y quét mắt sang hai bên, “Mọi người trở về phòng đi!”

Mẹ kế và chú út đều trở về phòng, riêng Diệp Du Đồng cảm thấy lo lắng nên đi chậm chậm ở phía sau, cuối cùng nhân lúc không ai để ý cậu nhanh chóng rúc vào một góc tối dưới thang lầu.

“Cô còn biết đường về sao?” Diệp Phùng Xuân không hề tức giận, y cho rằng đó là biểu hiện bất tài làm lộ những suy nghĩ của mình, lại không giúp gì cho việc giải quyết vấn đề, cho nên việc trách cứ nhẹ nhàng như thế đã là cực hạn của y rồi, “Lần sau nếu còn như vậy, tôi sẽ khóa tài khoản của cô! Đúng là không ra thể thống gì!”

“Hừ, ai chẳng biết trên dưới Diệp gia này, đại thiếu gia anh là thể thống nhất, ngay cả con riêng năm nay cũng đã mười sáu!” Diệp Tri Thu cười lạnh, giọng nói của cô trong trẻo nhưng đầy trào phúng, “Anh vẫn luôn thích lấy tiền nện lên đầu người khác như thế, nhưng mà nếu muốn nện chết Diệp Tri Thu tôi, không có cửa đâu!”

Diệp Du Đồng núp trong góc tường nghe được câu nói của cô mình, thân thể cậu run lên. Cậu biết quan hệ giữa cha cậu và cô út không tốt lắm nhưng không ngờ lại đến tình trạng như nước với lửa như thế. Mà quan trọng nhất, cậu lại chính là nhược điểm để người khác sỉ nhục cha cậu, nghĩ đến đó lại càng khiến cho cậu khó chịu đến tưởng chừng như không thở nổi nữa.

“Cô cho là tự lãng phí cuộc đời mình như thế là có thể trả thù tôi được sao?” Diệp Phùng Xuân hít sâu một hơi, y vẫn bình tĩnh như trước, “Những ngày tháng sau này là của cô sống, không ai sống dùm cô, cô tự mà suy nghĩ cho kĩ đi, về sau đỡ phải hối hận!”

“Anh cho anh là ai? Tại sao tôi lại phải trả thù anh?” Giọng Diệp Tri Thu lạnh như băng, “Còn về chuyện hối hận, chính là việc trước đây chuyện gì tôi cũng nói cho anh biết!”

“Tri Thu, tất cả cũng chỉ là một lần yêu đương thất bại mà thôi, em có cần phải dùng cả đời mình để đánh đổi hay không?” Diệp Phùng Xuân rất hiểu, cô em gái quật cường này của y cũng không phải hận chuyện y đã chia rẽ cô với tên đàn ông kia, mà chính là bản thân cô lại không cách nào đối mặt với sự thật bị tên đó lừa tình lừa tiền. Đáng tiếc là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, đến cuối cùng cô lại xem anh mình như đầu sỏ gây nên mọi chuyện, “Cũng đã trải qua nhiều năm, em cũng đã sa sút đủ rồi, nên tỉnh lại đi!”

“Chuyện của tôi không cần anh lo!” Diệp Tri Thu nghiêng rằng, ra sức đẩy ông anh đang chắn trước mặt mình ra, “Tôi thấy anh muốn bóp nát ba chị em chúng tôi trong tay mới vừa lòng, ít giả mù sa mưa làm ra vẻ tốt với tôi đi, nguy quân tử!”

Nghe em mình phán một câu như thế, Diệp Phùng Xuân sững sốt một hồi. Cho đến khi tiếng giày cao gót nện trên nền gạch dần dần mất hút y mới phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc ngồi xuống sô pha, giơ tay lấy điều khiển tắt hết đèn trong phòng khách. Khi cả người y hoàn toàn chìm trong bóng tối, y mới nhắm mắt lại đưa tay xoa xoa thái dương đang nhức nhối.

Một lát sau, Diệp Phùng Xuân cảm thấy có một đôi tay bé nhỏ lạnh lạnh chạm vào hai bên huyệt thái dương của y, nhẹ nhàng mát xa. Lúc đầu dường như có hơi sợ hãi, sau đó có lẽ thấy y không hề cự tuyệt nên bắt đầu cả gan xoa mạnh hơn, lại đúng lúc làm cho cơn đau đầu của y giảm hẳn xuống.

Dần dần, y ngửi được mùi sữa tắm cùng một nhãn hiệu với y, cho nên không cần mở mắt ra y cũng biết người này là ai. Huống hồ, trong nhà này ngoại trừ cậu nhóc này ra, cũng không có ai nguyện vì y mà làm những chuyện như thế.... Đợi chút, nếu như con y luôn ở bên cạnh y không đi, vậy chẳng phải những gì Tri Thu nói khi này đều đã nghe hết cả?

Nghĩ đến đây, Diệp Phùng Xuân không thể bình tĩnh được nữa, y mở to hai mắt ra.

Lúc này, bên ngoài cũng đã tạnh mưa, ánh trăng cũng đập tan đám mây đen ló ra ngoài, mà thân hình mảnh khảnh trước mặt y cũng đã nhiễm một vầng sáng nhàn nhạt. Tuy không thể nhìn rõ hết cả khuôn mặt nhưng ánh sáng dịu dàng phát ra từ trong đôi mắt kia làm cho Diệp Phùng Xuân cảm thấy an tâm, “Cô út của con hận ba cho nên mới nói như thế, không phải cố ý nói con như vậy đâu!”

“Không sao đâu ba!” Diệp Du Đồng lắc đầu. Trước đây cậu đã nghe những lời chế nhạo như thế nhiều rồi, cậu cũng chẳng cần để ý làm gì. Nhưng, điều khiến cậu để ý nhất là sự tồn tại của cậu lại chính là vết bẩn duy nhất trên con người hoàn mỹ của Diệp Phùng Xuân, “Ba đừng lo, sau này cô sẽ tốt hơn mà!” Cậu nhỏ

giọng an ủi, cậu không đành lòng nhìn cha mình cả ngày bề bộn với công việc, về nhà còn bị mấy vụ tranh cãi nhỏ nhặt thế này làm mệt mỏi.

Diệp Phùng Xuân nghe con mình nói như thế, phiền muộn trong lòng cũng giảm đi một ít. Y đứng dậy thở dài một hơi, thương cho đứa con phải chịu tai bay vạ gió. Cuối cùng, trong bóng đêm, y không tự chủ được mà ôm đứa con nhỏ gầy vào lòng, vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mại như trước đây y đã từng làm, trong lòng y thầm nghĩ: Nếu lúc nhỏ em trai, em gái y giống như đứa nhỏ trước mặt này thì thật là tốt. Bên phía Ngênh Hạ dường như cũng không tốt lắm.....

Y chỉ lo suy nghĩ trong lòng mà không biết rằng vì hành động bất ngờ này của y mà tim của Diệp Du Đồng đập lên dữ dội, giống như sắp nhảy ra khỏi miệng mình. Quanh mũi cậu đều là mùi của Diệp Phùng Xuân làm cậu khấn trương đến độ không dám nhúc nhích, mà cậu cũng tiếc không muốn nhúc nhích, cậu chỉ im lặng tựa vào lồng ngực vững chắc của cha mình, yên lặng chia cho nhau hơi ấm trên cơ thể.

(*): Một câu trong bài “Tì Bà Hành” của Bạch Cư Dị:

Trích:

“Thương nhân trọng lợi khinh biệt ly
Tiền nguyệt Phù Lương mãi trà khứ
Khứ lai giang khẩu thủy không thuyền
Nhiều thuyền nguyệt minh giang thủy hàn.”

Dịch thơ:

“Khách trọng lợi khinh thường ly cách,
Mãi buôn chè, sớm téch miền khơi.
Thuyền không đậu bến mặc ai,
Quanh thuyền trăng dải, nước trôi lạnh lùng.”

(Bản dịch thơ của Phan Huy Vịnh)

Đại ý là chồng của người gầy dần là thương nhân, nay đây mai đó, đặt nặng việc kinh doanh lại không xem trọng vợ mình, nói trắng ra là vô tình với vợ ấy. Trong truyện là nói Diệp Phùng Xuân quá chú tâm vào công việc mà ít quan tâm tới gia đình mình.

(**): Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh. (Theo wiki)

Hình minh họa:

.

8. Chương 7: Nếu Con Không Muốn Đi, Có Thể Nói Thẳng Với Ba, Ba Sẽ Không Ép Buộc Con, Sao Lại Nói Dối?

Chờ cho đến lúc Diệp Phùng Xuân sắp xếp xong thời gian rảnh rồi chuẩn bị dẫn vợ con đến một hòn đảo nổi tiếng nghỉ mát thì thấy con y đến ấp a ấp úng nói với y là không thể đi cùng cả nhà, “Trước lúc nghỉ hè con đã có hẹn với bạn học rồi, tự nhiên lại quên mất, con không muốn thất hứa với mấy bạn ấy, cho nên.....Con, xin lỗi!”

Mặc dù trước đó cậu đã tập nói đi nói lại trong đầu nhiều lần, nhưng đến lúc tới nói chuyện với cha mình cậu vẫn run đến nói lắp. Kì thật là không có bạn nào mời cậu cả, ngay từ đầu cậu đã nghĩ tới chuyện này rồi, mẹ kể cậu không thích cậu, nếu người dư thừa như cậu mà đi chung với mọi người sợ là sẽ phá hỏng bầu không khí của họ mất. Điều mà cậu mong mỏi nhất chính là cha và mẹ kể cậu có thể đi nghỉ mát thật vui vẻ, sớm ngày hòa hảo lại. Mà quan trọng là, cho dù có thấy thế nào thì cha cậu, dì Chu và em gái cậu mới giống người một nhà, nếu cậu đi bên cạnh bọn họ nhất định sẽ rất kì cục.....

Trên thực tế, sâu trong nội tâm của Diệp Du Đồng, cậu đương nhiên rất mong muốn có thể đi cùng Diệp Phùng Xuân, hơn nữa lại càng không muốn xa cha mình nhiều ngày như vậy, phải nói ra những lời dối lòng mình như thế, tim cậu đau đớn lắm chứ.

Diệp Phùng Xuân nhìn cái đầu be bé với mái tóc màu nâu và bả vai hơi run run của con mình, y nhú mày, thẳng thắn này, chẳng lẽ nó không phát hiện là trình độ nói dối của mình tệ đến mức nào hay sao? Tại

sao vừa mới ngoan ngoãn không bao lâu giờ lại giận dỗi nữa rồi? Sao lại thà là nói dối cũng không chịu ra ngoài chơi với y? Chỉ trong chốc lát, trong lòng y suy nghĩ rất nhiều chuyện, người luôn không biết nóng nảy như Diệp Phùng Xuân không hiểu tại sao lại cảm thấy nôn nóng, “Con ngẩng đầu lên, nhìn ba!”

Diệp Du Đồng ngây ra, nhưng cậu vẫn nghe lời cha ngẩng đầu lên, tuy nhiên cậu lại không cách nào nhìn thẳng vào đôi mắt như đã hiểu rõ tất cả của cha mình. Hai mí mắt của Diệp Phùng Xuân rất rõ, hốc mắt khá sâu, sống mũi cao thẳng, giống vóc dáng của người phương Tây nên nhìn y giống như một pho tượng Hy Lạp cổ đại, mang vẻ đẹp hài hòa trang nghiêm và ngay cả giọng nói thoát ra từ đôi môi kia cũng làm người ta không thể nghi ngờ, “Các con hẹn nhau vào ngày nào? Hoặc là ba ra mặt xin lỗi các bạn giúp con hoặc là ba dời thời gian đi lại chờ con đi cùng, dù gì cũng không gấp lắm!” Diệp Phùng Xuân không hề phanh phui mọi chuyện ra, y chỉ thần nhiên nói một câu như vậy.

Chỉ với chút đạo hạnh nhỏ nhoi đó mà dám giở thủ đoạn trước mặt ông già à? Hừ, nhóc à, con còn quá non nớt rồi!

Quả nhiên sau khi nghe y nói xong, mặt cậu nhóc tái mét, trong mắt hiện lên sự sợ hãi. Ban đầu, y chỉ định chọc thẳng nhóc này chút thôi, nhưng khi thấy con mình như thế, y lại đau lòng. Chắc là có nguyên nhân gì đó, bằng không đứa nhóc này sẽ không như vậy, rõ ràng nó còn có ý muốn nhắc nhở y phải bỏ thời gian ra quay quần bên gia đình mà.

“Dạ, không, không cần đâu....” Cậu vốn nghĩ mình có đi hay không cũng không quan trọng, chỉ cần tìm đại một lý do nào đó thì cha cậu sẽ không truy cứu tiếp, nào ngờ lại bị đập cho một gậy làm cậu run lên, ấp a ấp úng, giọng càng ngày càng nhỏ. Lúc này hẳn là nên tìm một lý do nào đó mới phải, nhưng xui là lúc này đầu óc cậu lại trống rỗng, gấp đến nỗi lúng túng cả lên. Làm sao đây?

Thấy phản ứng của con mình, trong lòng Diệp Phùng Xuân càng thêm hiểu rõ, “Nếu con không muốn đi, có thể nói thẳng với ba, ba sẽ không ép buộc con, sao lại nói dối?” Biết con mình rất nhạy cảm, y lại cố gắng tỏ ra thật hiền lành, “Hay là.....Con vốn không muốn đi nghỉ mát với ba?” Nói tới nói lui Diệp Phùng Xuân cũng rất quan tâm đến vấn đề này, tuy là y biết đa số mấy cậu nhóc đến độ tuổi này đều không thích ra ngoài chung với cha mẹ, nhưng con y luôn thích đi tò tò theo y, đột nhiên thẳng nhóc này lại thay đổi như vậy nhất định phải có lý do.

“Không phải!” Bị cha mình lột mặt nạ như thế, Diệp Du Đồng quần đến mặt hết đỏ rồi lại trắng, cuối cùng đành phải treo cờ trắng đầu hàng, cúi đầu, thổ thổ nói ra lo lắng trong lòng mình, “Con chỉ mong ba và dì Chu có thể đi chơi vui vẻ, nếu con đi cùng sợ là không được tiện lắm.....”

“Nói bậy! Con là con của ba, cả nhà cùng đi nghỉ mát thì có gì mà không tiện?” Sao con y lại nghĩ như thế? Những lời này rõ ràng đầy rẫy sự tự ti, trong cả cuộc đời của Diệp Phùng Xuân có lẽ đây là lần đầu tiên y nổi nóng, tuy nhiên cho dù có như thế nào thì y cũng ráng nén xuống, dù gì thì con y cũng chỉ vì y cho nên mới như thế thôi, “Chuyến du lịch lần này là do con đề nghị nên mới quyết định tham gia, sao con có thể không đi được? Không phải ba đã nói, trẻ con phải nghe theo sự sắp xếp của người lớn hay sao? Cho nên con không cần phải lo nghĩ nhiều như thế!” Thấy con mình nghe thấy giọng điệu nghiêm khắc lo sợ rút người lại, Diệp Phùng Xuân lập tức dịu dàng trấn an kèm dụ dỗ, “Ngoan ngoãn đi du lịch với ba, ba sẽ dẫn con lặn xuống nước, dẫn con đi ăn, chịu không?”

Cha cậu vừa đánh vừa xoa, vừa uy nghiêm lại vừa dịu dàng, đều đã nói đến mức này, hướng chỉ ngay từ

đầu chỉ cần tưởng tượng đến cảnh được đi du lịch với cha mình là tim cậu nhóc đã đập thành thịch rồi, giờ phút này sao còn từ chối được nữa. Diệp Du Đồng khẽ gật đầu, cậu lại nhin không được vui sướng mà ngẩng đầu lên nhìn y, lúc phát hiện sự trêu chọc trong mắt y, mặt cậu đỏ bừng lên. Y nhất định đã phát hiện rồi, phát hiện ra mình vốn rất muốn đi.....Nghĩ đến đó, lòng cậu bỗng nhiên đau nhói.

Một chút biểu hiện nho nhỏ xuất hiện trên khuôn mặt cậu nhóc đều không thoát khỏi mắt y, người luôn nghiêm túc, tự hạn chế bản thân mình như Diệp Phùng Xuân lúc này nhếch môi lên, thằng nhóc này thật sự rất đơn thuần, rất dễ thẹn thùng, ngay cả lúc lo lắng suy tư cũng đáng yêu như thế. Trước đây y ít quan tâm tới con mình, sau này nhất định phải cố gắng bù đắp cho nó mới được.

Lúc này Diệp Du Đồng vô tình nhìn thấy vẻ tươi cười trên khuôn mặt anh tuấn của cha mình, cậu hoàn toàn ngây người.

Máy bay vẫn lướt nhẹ trên bầu trời và phía dưới là đại dương mênh mông.

Sau sự hưng phấn và kích động vì lần đầu được ngồi máy bay, cô bé Diệp Ngải Ngải đã mệt mỏi dựa vào mẹ mình đánh một giấc. Lúc này trong khoang hạng nhất khá ít khách với lại dường như cũng khá yên tĩnh, xem ra để thích ứng với chuyến bay hơn mười giờ này, mọi người đều muốn dưỡng sức xuống máy bay cả.

Diệp Du Đồng dựa vào chiếc ghế dựa êm ái, rồi đưa tay điều chỉnh tiết mục trên màn hình tinh thể lỏng trước mặt mấy lần. Nhưng cho dù như thế nào cậu cũng không có cách nào tập trung tinh thần được, bởi vì ngồi ở ghế kế bên cậu là Diệp Phùng Xuân đang tập trung tinh thần đọc tạp chí tiếng Anh. Vì đây là chuyến bay quốc tế cho nên toàn bộ sách báo ở đây đều là tiếng nước ngoài cả. Cậu chợt nhớ tới vừa nãy có một cô tiếp viên thật đẹp đến phục vụ hành khách nhưng cô ấy lại nói chuyện bằng tiếng Anh, lại nghĩ đến trình độ tiếng Anh mèo quào của cậu mà ra nước ngoài thì thật đúng là như tên điếc, làm cậu lo lắng bất an. Nhưng dù sao còn có cha cậu ở bên cạnh, tạm thời cũng an tâm được chút.

Tám tuổi cậu mới bắt đầu đi học, trước đó nói thẳng là một đứa mù chữ, ngay cả một chữ tiếng Trung viết thật to cậu cũng không biết chứ đừng nói tới tiếng Anh. Còn nhớ lúc cậu mới vào lớp một, trong cả lớp người lớn tuổi nhất là cậu nhưng đội sổ cũng là cậu luôn. Mấy đứa nhóc kia có đứa nào lại không học mẫu giáo biết hết những thứ cơ bản rồi, cũng chỉ có mình cậu cái gì cũng không hiểu.

Nếu ở bên ngoài có phần tử kì dị, mọi người cũng sẽ bài xích thẳng chứ đừng nói tới khoan dung, đương nhiên đám nhóc này cũng vậy. Bình thường cậu thấp bé nên có thể che giấu được tuổi tác quả lớn của mình phần nào nhưng thành tích học tập quá kém thì không cách nào giấu được rồi. Cũng vì học tập quá trễ lại quá kém mà lúc nhỏ Diệp Du Đồng phải chịu mọi nhạo báng, chẳng hạn như, “Đồ ngu!”, “Không có não!” hay những câu đại loại như thế.

Và lần đầu tiên kiểm tra trắc nghiệm tiếng Anh, không hề bất ngờ khi cậu ăn nguyên cái trứng vịt tròn xoe, lúc này cả đám bạn nhìn cậu bằng đôi mắt chế nhạo thật làm cậu quẫn đến muốn chết quách đi cho rồi. Lúc đó, trường học yêu cầu học sinh phải mang bảng điểm về cho phụ huynh kí tên và cho ý kiến, mà thành tích của Diệp Du Đồng lại kém như vậy, đương nhiên là cậu không dám mang ra cho Diệp Phùng Xuân xem, cậu lo lắng hoảng sợ đến không biết phải làm sao mới phải.

Lúc ấy, chú út rắn mặt Diệp Ngạo Đông của cậu vẫn còn là học sinh trung học phát hiện cháu mình có gì

đó là lạ, thế là y kéo thẳng nhóc vào một góc vừa uy hiếp vừa lừa gạt bắt cậu nói ra mọi chuyện. Hai chú cháu tính toán cả ngày cuối cùng đưa ra kết luận là Diệp Ngạo Đông giả làm phụ huynh kí tên giúp cậu. Cậu nhóc choai choai mới mười bốn, mười lăm tuổi chỉ biết quậy phá làm sao lo được hậu quả gì sẽ xảy ra, huống chi ăn hiếp đứa cháu giống cây cải thìa này cũng thú vị lắm, chỉ cần y nói với nó một câu, “Nếu không nghe lời, tao sẽ bảo ba mày đuổi mày ra ngoài!” là y có thể tùy ý sai bảo, mà chuyện này lần nào cũng linh nghiệm, bách phát bách trúng.

Tuy là nhờ sự “giúp đỡ” của chú út cậu thoát được một kiếp nhưng chuyện này cuối cùng cũng có một ngày bị bại lộ. Sau khi Diệp Phùng Xuân biết việc này, y cảm thấy rất đau đầu, chuyện thành tích y không chấp nhất gì hết nhưng hành vi dối cha gạt mẹ lừa thầy cô này đúng là không thể tha thứ được. Mà điều khiến y kinh ngạc nhất là cho dù y có nói thế nào, khuyên thế nào, thì thằng nhóc này cũng không chịu khai ai đã giả chữ kí giúp mình. Dĩ nhiên, Diệp Phùng Xuân cũng rất rõ, ngoài cậu em trai thích làm xằng làm bậy của y ra thì con ai vào đây nữa.

Cuối cùng Diệp Phùng Xuân cũng không trách cứ gì cậu nữa, y chỉ bảo cậu về sau không được làm như thế nữa, “Con cháu của Diệp gia không được phép dùng thủ đoạn không có chút tự tôn này qua cửa!” Về phần thành tích môn Anh văn của con mình, y cũng không nhắc tới, y chỉ nói cho con mình biết, nếu học không tốt thì phải học thêm, học nhiều hơn nữa.

Câu nói của Diệp Phùng Xuân đã đánh trúng nội tâm của Diệp Du Đồng. Bởi thế, từ đó về sau mặc kệ là có thành tích như thế nào cậu cũng đem về, không bao giờ giấu diếm. Hơn nữa, cậu còn cố gắng học tập để làm cha mình vui lòng, để mình giống với người nhà họ Diệp, cũng vì thế mà năm ấy một đứa trẻ tám tuổi lao vào việc học giống như đang liều mạng. Năm học kì sau, mặc dù thành tích học tập của cậu cũng không có gì thay đổi nhưng ít ra cũng không đến nỗi phải đội sổ. Đến năm mười hai tuổi tốt nghiệp tiểu học, cuối cùng việc học tập của cậu cũng xem như bắt kịp chúng bạn đồng lứa.....

“Đang suy nghĩ chuyện gì mà ngây ra như thế?” Diệp Phùng Xuân gấp tạp chí lại bỏ qua một bên, tình cờ thấy con mình đang ngây ra, lúc này y mới phát hiện đứa nhóc này lúc nào cũng yên tĩnh như thế, chỉ trách y chỉ lo đọc sách mà bỏ con một mình buồn thiu rồi, “Còn lâu lắm mới tới nơi, hay là nghỉ ngơi một chút đi?” Giọng nói thật dịu dàng.

Nghe giọng của cha mình, lúc này Diệp Du Đồng mới hoàn hồn lại, “Không có gì.....Chỉ cảm thấy cũng hơi xa quá thôi!” Đây là lần đầu tiên cậu đi du lịch ở nước ngoài, lại có cha mình đi cùng, ít nhiều cũng sẽ có chút hưng phấn và chờ mong.

“Mệt thì ngủ một lát đi, đến nơi ba gọi con!”

Diệp Du Đồng nghe xong, trong lòng cậu lại bắt đầu mâu thuẫn: Cậu muốn ngủ cạnh cha một lát nhưng cậu lại tiếc vì phải bỏ lỡ mất thời gian quý báu khi được nói chuyện với y.

9. Chương 8

Nếu mẹ cậu còn sống, vậy liệu cậu có thể giống như em gái cậu lúc này,

không chút ngần ngại hưởng thụ sự cưng chiều và che chở của cha cậu hay không?

Lúc cả nhà đến đảo du lịch sắp xếp xong xuôi mọi chuyện thì trời cũng đã tối. Dùng cơm chiều xong, Diệp Phùng Xuân dẫn vợ và các con ra ngoài dạo. Buổi tối ở đảo thật đẹp, bóng cây lơ mờ, ánh đèn che phủ, cách đó không xa từng đợt sóng vỗ về lên bờ cát trông thật đẹp. Với khí hậu mát mẻ ở vùng nhiệt đới như thế đã tạo điều kiện cho mọi người thoải mái mặc áo ngắn quần short, mang dép lê đi dạo trên bờ biển.

Diệp Du Đồng nhìn cô em gái bên cạnh, tuy cô bé chỉ mới bốn tuổi nhưng cũng đã hiển hiện ra khí phách của một nữ hiệp sĩ. Cô bé đang đấu tranh quyết liệt với con cua nhỏ dưới chân, cô tuyệt không sợ chú cua bé nhỏ đang giương nanh múa vuốt trông dữ tợn đó. Trời cũng tối rồi, sợ có con côn trùng nào đó bám vào người Ngải Ngải, Diệp Du Đồng cũng ngồ xồm xuống cạnh em gái mình.

Ánh đèn trên cầu tàu phía đằng xa chiếu xuống mặt biển, gió thổi nhẹ qua, biển xao động, trên mặt nước giống như bầu trời đầy sao, ấm áp mà tĩnh lặng. Đứng đó, khách du lịch tốp năm tốp ba đi tản bộ trên cầu, Diệp Du Đồng giương mắt lên vừa lúc thấy mẹ kẻ mặc chiếc váy dài màu lam tùy ý quét nhẹ trên cát, nắm lấy tay cha cậu đi phía trước. Nhìn bóng dáng hai người có lẽ là đang nói cười vui vẻ, đúng thật là một cặp vợ chồng đẹp đôi. Mỗi lần nhìn thấy cảnh này, Diệp Du Đồng lại cảm thấy mờ mịt, từ đáy lòng cậu dâng lên cảm giác mặc cảm không cách nào xóa bỏ, cũng không biết tại sao cậu lại cảm thấy chiếc váy dài màu lam mà Chu Ngọc San mặc trên người thật đáng ghét.

Từ lần đầu tiên gặp cha cậu vào năm tám tuổi, từ đó tới giờ trong mắt Diệp Du Đồng đã không để người khác lọt vào nữa. Cho dù là nam hay nữ, bọn họ cũng đều không bằng một sợi tóc của Diệp Phùng Xuân. Hồi còn nhỏ, tình cảm của cậu dành cho cha mình là một loại tình cảm mến mộ đến gần như thành chứng bệnh ỷ lại. Đến độ tuổi biết rung động là gì, trong khi mấy bạn nam cùng lớp đều nhìn mấy bạn nữ mặc váy ngắn chảy nước miếng thì cậu lại tình nguyện núp vào một xó nào đó nhìn chăm chăm vào người cha anh tuấn, xuất sắc của mình.

Tuy nhiên, quả thật lúc còn nhỏ, tâm tư của Diệp Du Đồng rất trong sáng, hoàn toàn không có những suy nghĩ loạn luân trong đầu. Tám năm qua cậu cũng không hề có suy nghĩ gì quá đáng, cậu chỉ mong mình có thể ở bên cạnh cha nhiều hơn thôi. Chỉ cần có thể nhìn thấy y, cậu sẽ cảm thấy hạnh phúc, sẽ thấy an toàn, thỏa mãn và vui vẻ, chỉ thế mà thôi. Điều làm Diệp Du Đồng đau khổ nhất là cha cậu quá ư chói mắt, căn bản là rất khó đến gần. Cậu sợ mình sẽ giống như Icarus lao về phía mặt trời, vì những suy nghĩ không thực tế mà rơi xuống vực sâu.....

“Anh hai, em mang con cua lại cho cha mẹ xem nha!” Diệp Ngải Ngải túm lấy con cua nhỏ đứng dậy, lớn tiếng tuyên bố với anh trai rồi vọt lẹ tới trước mặt cha mẹ mình, cũng không biết với đôi chân be bé mập mạp thế kia làm sao mà cô bé lại có thể chạy nhanh đến thế.

Thấy em gái chạy lại chỗ cha và mẹ kẻ cậu đang nghỉ chân hóng gió biển, không biết cô bé đã nói chuyện gì mà cả ba người đều cười ngất. Có lẽ đây mới là một gia đình hạnh phúc, cho dù có nhìn từ góc độ nào thì cậu đều là một người dư thừa. Diệp Du Đồng ngậy ra, tìm cậu đau nhói, rồi cậu chợt nhớ tới người mẹ ruột mà cậu đã không còn nhớ nổi hình dáng bà nữa. Nếu mẹ cậu còn sống, vậy liệu cậu có thể giống như em gái cậu lúc này, không chút ngần ngại hưởng thụ sự cưng chiều và che chở của cha cậu hay không?

Có lẽ ngay từ đầu cậu đã không nên tới đây, nơi này chơi không vui chút nào cả! Diệp Du Đồng ủ rũ, khắp tâm trí cậu đều là hình ảnh Chu Ngọc San nắm tay Diệp Phùng Xuân thân mật khi nãy, bình thường ở nhà cũng không như thế, thế nên không biết tại sao lại làm cậu phiền muộn không ít. Đến lúc này cậu mới phát hiện, lúc cha cậu và mẹ kế sống chung thật không giống với một đôi vợ chồng trẻ chút nào.

Có lẽ là do giác quan thứ sáu kêu gọi, Diệp Phùng Xuân vốn đang nói cười vui vẻ với vợ và con gái bỗng nhiên quay đầu lại. Đúng lúc này Diệp Du Đồng lại đang si ngốc nhìn chăm chăm cha mình, tình cờ bị y phát hiện.

“Cũng khuya rồi, về nghỉ ngơi thôi!” Diệp Phùng Xuân nhìn cậu mỉm cười, gió biển thổi nhẹ lên mái tóc khiến y nổi bật không từ nào tả, “Hôm nay mọi người đều mệt cả rồi, mai ba mang cả nhà đi dạo quanh đảo nha!”

Nụ cười đó quá rực rỡ, quá ấm áp đã làm Diệp Du Đồng như chết chìm trong đó, đến nỗi quên cả việc phải trả lời cha mình.

Sáng hôm sau, bầu trời trong vắt, mặt trời sáng rực, thấp thoáng dưới bóng những cây dừa, cây chuối tây và những loài thực vật góp phần làm cho hòn đảo xanh um, Diệp Phùng Xuân đang bế con gái, y vừa đi vừa trả lời những câu hỏi hóc búa của bé. Vợ y cũng đi bên cạnh, nhưng hôm nay xem ra cô không được vui vẻ thoải mái như lúc mới đến đảo vào hôm qua, dường như cô đang có tâm sự gì đó.

Diệp Du Đồng vẫn lẳng lặng đi theo phía sau cha mình, chăm chú nghe y giải thích cho em gái hiểu vì sao mặt biển lại có màu xanh nhạt, trái dừa tại sao lại rơi từ trên cây xuống.

Hòn đảo quả thật rất nhỏ, chỉ đi dọc theo đường mòn trải đầy cát đá gần một tiếng mà mọi người đã đi hết một vòng rồi. Lúc này, bầu trời trong vắt, nước biển xanh biếc, thật giống như đang đi lạc vào cõi thiên thai. Tuy nhiên, trong một tiếng đồng hồ này, Diệp Du Đồng phát hiện mẹ kế cậu luôn đi tụt lại phía sau, thỉnh thoảng còn tránh ở một góc nghe điện thoại.

Lúc đầu mọi người định đi dạo xong sẽ đi xem cá heo biểu diễn, nào ngờ vừa định đi tiếp thì Chu Ngọc San lại đưa ra một đề nghị làm Diệp Du Đồng kinh hoàng. Dì ấy muốn dẫn Ngải Ngải về nhà, nguyên nhân mà dì ấy nói là nhà một người bạn thân của mình gặp chuyện không may, tâm trạng không ổn định cho nên y hi vọng dì ấy có thể trở về bầu bạn, đề phòng bất trắc.

“À, đúng là xui thật!” Diệp Phùng Xuân nhíu mày, “Nếu như có việc gấp như thế thì chi bằng chúng ta cùng trở về đi!”

“Không cần đâu, để em dẫn Ngải Ngải về là được rồi! Đông người khó mua vé máy bay với lại mọi người có về cả cũng không giúp ích được gì. Huống hồ, phí du lịch cũng đã chi trả cả rồi, đây lại là lần đầu tiên Tiểu Đồng đi chơi, đừng lãng phí, anh nên ở lại dẫn nó đi xung quanh cho biết đi!” Chu Ngọc San vội vàng sắp xếp, nhìn giống như là bắt buộc dĩ nhiên.

Với cá tính trời sinh nhạy cảm như Diệp Du Đồng, cậu đã trực giác được nhất định mẹ kế đang gạt cha cậu. Cậu có thể hoàn toàn khẳng định nguyên nhân mà Chu Ngọc San vội vã muốn dẫn em gái về như thế là có

liên quan đến tên gian phu kia. Trong lòng cậu rối lên, cậu vừa xót cho cha cậu hoàn toàn không biết gì lại không biết làm thế nào để ngăn mẹ kể cậu lại, không cho cô tiếp tục mắc sai lầm. Tay cậu nắm chặt lại, cậu muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi. Cậu biết một khi vạch trần chuyện này, trong nhà nhất định sẽ nổi lên sóng gió, đến lúc đó cha cậu sẽ rất mệt mỏi, nói không chừng hai người còn có thể sẽ ly hôn.....Cha cậu nhất định sẽ rất mất mặt, ai không biết với một người đàn ông mà nói, vợ mình ngoại tình là chuyện mất mặt cỡ nào.

Nhân lúc cha cậu đi ra ngoài tìm người hủy bỏ chương trình du lịch hôm nay, Diệp Du Đồng đã lấy hết dũng khí, đi tới trước mặt mẹ kể đang cúi đầu nhắn tin.

“Sao thế?” Chu Ngọc San vừa gửi tin nhắn xong ngẩng đầu lên thì thấy cậu nhóc này nhìn mình với ánh mắt rất lạ, giống như muốn chọc thủng trên người cô một cái hố thật to mới chịu, làm cô nổi cả da gà, “Tiểu Đồng?”

“Dì Chu, dì đừng trở về được không?” Diệp Du Đồng giống như đang cầu xin, “Xin dì nể tình em gái, đừng bỏ ba.....” Tại sao dì ấy lại muốn phản bội cha cậu? Tại sao lại không quý trọng y? Cha cậu lại là một người tốt như vậy.

Mắt Chu Ngọc San mở to ra, mặt hiện lên vẻ khó tin, cô giận đến hét lớn lên, “Cậu đang nói bậy bạ gì đó?”

Giọng của mẹ kể cậu lớn quá làm cậu như muốn điếc cả tai, cậu sợ rút người lại. Nhưng chỉ cần nhớ đến chuyện người cha tội nghiệp của mình bị phản bội, cậu lập tức đứng thẳng lưng lên, nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Con sẽ không nói chuyện này với ba, chỉ cần hai người vẫn tốt với nhau, con cam đoan sẽ không nói gì cả!”

“Đúng là kì lạ!” Chu Ngọc San giận đến phát run lên, ngay cả giọng nói đều thay đổi, “Tôi không biết cậu đang nói cái gì.....Cậu muốn nói với ba cậu chuyện gì thì cậu cứ nói, dù sao hôm nay tôi cũng sẽ về nước!”

Diệp Du Đồng nghe mẹ kể mình nói như vậy, cậu biết cố gắng mấy ngày nay đều đã uống phí hết cả rồi, hai mắt cậu rũ xuống: Người phụ nữ này vốn không hề nghĩ đến cảm nhận của cha cậu. Dì ấy cũng chẳng biết cha cậu phải cố gắng tăng ca liên tục mới có thể tranh thủ được mấy ngày rảnh rồi dẫn dì ấy đi du lịch như thế này!

10. Chương 9: Giống Như Có Gì Đó Đã Không Còn Giống Với Lúc Trước Nữa

Cuối cùng Chu Ngọc San vẫn không để ý đến lời thỉnh cầu của Diệp Du Đồng và tiếng khóc lóc ỉ ôi của Diệp Ngải Ngải, cô vội vã dẫn con gái về nhà, bỏ lại hai cha con ở khách sạn mắt to nhìn mắt nhỏ. Nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của con mình, Diệp Phùng Xuân kinh ngạc, y không ngờ chuyện vợ và con gái y về nhà lại đã kích cậu bé đến thế. Y nghĩ tới nghĩ lui, chắc có lẽ cậu nhóc không được đi xem cá heo biểu diễn nên mới thấy không vui thôi, “Để ba đi gọi điện thoại bảo nhân viên ở trung tâm du lịch sửa lại chương trình,

con đi chuẩn bị đi, lát nữa ba dẫn con đi lặn biển. Đến tối, hai cha con mình đi câu cá nha? Máy chương trình này cũng thú vị lắm!”

“Ba!” Diệp Du Đồng phát hiện ba cậu bị vợ mình bỏ lại như thế mà còn sợ cậu buồn, dỗ dành cậu. Trong lòng cậu xót xa lắm, “Để dì Chu trở về như vậy có ổn không ba? Hay là....Mình cũng trở về đi!” Cậu chần chờ một lát rồi lên tiếng hỏi, nếu sớm biết chuyện sẽ ra nông nổi này thì lúc đầu cậu đã không khuyên cha cậu dẫn mẹ kế ra ngoài du lịch rồi.

“Ừ, tự nhiên lại xảy ra chuyện, ba cũng hết cách rồi! Chuyện của dì con thì cứ để dì ấy giải quyết đi!” Diệp Phùng Xuân trả lời rất bình thản, giống như chuyện vợ y đột nhiên bỏ chuyến du lịch trở về nhà không có ảnh hưởng gì tới y cả. Bỗng nhiên, y nhấn giọng, tầm mắt cũng trở nên sắc bén, “Đường như con rất để ý đến chuyện này? Đây là chuyện của người lớn, trẻ con không nên xen vào!”

Cha cậu nói như thế rõ ràng là muốn cậu không nhắc tới chuyện này nữa. Lúc này Diệp Du Đồng mới giật mình phát hiện mình đã để lộ quá nhiều cảm xúc rồi, cậu vội vàng cúi đầu xuống, thở thê, “Con hiểu rồi!”

Thời gian đi lặn biển được sắp xếp từ hai giờ cho đến bốn giờ chiều. Diệp Du Đồng ngủ trưa một lát rồi thức dậy, chuẩn bị đầy đủ các dụng cụ lặn biển cần thiết rồi cho vào ba lô, sau đó ngả xuống sofa nghĩ về chuyện giữa cha cậu và mẹ kế, cậu lo lắng không biết mình có nên kể mọi chuyện cho cha biết hay không. Rồi đột nhiên cậu lại nghĩ đến chuyện mấy ngày tới cậu sẽ phải ở một mình với cha, nghĩ đến đó cậu lại thấy thật khẩn trương.....Không bao lâu sau có tiếng gõ cửa, cậu biết là cha mình đến, lập tức dẹp mấy suy nghĩ vẩn vơ qua một bên, đứng dậy, quảy túi ba lô ra ngoài.

Thấy con mình chỉ mặc chiếc áo T-shirt màu trắng và chiếc quần đùi bầy phân rộng rinh, trên lưng cậu nhóc còn mang chiếc ba lô hai quai màu đen, dáng vẻ trông nhẹ nhàng khoan khoái, nhất là vóc dáng nhỏ nhỏ kết hợp với làn da non hồng, đúng là không hợp với khí hậu nhiệt đới ở hòn đảo này chút nào. Càng nhìn con, Diệp Phùng Xuân càng cảm thấy buồn cười.

Diệp Du Đồng đứng đằng kia cũng trộm quan sát cha mình, y mặc chiếc áo T-shirt màu hồng phấn và chiếc quần short viền hoa lớn theo kiểu mà mọi người hay mặc khi đi tắm biển, trên mặt còn đeo cặp kính râm, nhìn phù hợp vô cùng. Cho tới bây giờ mới có dịp nhìn thấy người cha nghiêm túc ngay cả mùa hè nóng bức cũng không mở một cúc áo sơ mi mặc thành như vậy, Diệp Du Đồng chỉ biết mở to mắt ra nhìn. Tuy nhiên, khi cha cậu mặc như thế nhìn vừa đẹp trai, vừa trẻ lại vừa.....đáng yêu nữa!

“Sao vậy?” Thấy con mình ngẩn người, Diệp Phùng Xuân đưa tay xoa xoa đầu con, “Sao không đội mũ? Lát nữa sẽ bị nắng...phải rồi, có thoa kem chống nắng không?”

Lúc này Diệp Du Đồng mới phục hồi tinh thần lại, cậu nhớ trước lúc mẹ kế về nhà đã quảng cho cậu một đồng chai, lọ gì đó. Nhưng cậu chưa bao giờ dùng mấy loại kem dưỡng da này nên cậu lắc lắc đầu. Hôm qua lúc cậu ra ngoài là buổi chiều, hôm nay lúc đi dạo quanh đảo cũng là buổi sáng cho nên cậu vẫn chưa kịp lĩnh hội được uy lực của cái nắng ở vùng nhiệt đới.

“Vậy không được!” Diệp Phùng Xuân cầm lấy cái ba lô của con, “Bây giờ còn thời gian, con mau đi thoa một ít đi, nếu không sẽ bị nắng ăn hại cơ thể đó!”

Diệp Du Đồng gật đầu, cậu ngoan ngoãn chạy vào toilet lấy một chai nhỏ màu vàng, cởi áo ra thoa lên người. Tuy nhiên, cũng có một số chỗ cậu không thoa tới được cho nên đương nhiên cũng sẽ không đều. Cậu nghĩ: dù sao thì áo cũng khá dài, có lẽ nắng cũng không chiếu tới đâu nên cũng không cần để ý nhiều lắm gì.

Hai người chuẩn bị xong xuôi thì đi tới bến tàu, đi lên tàu du lịch, chuẩn bị rời bến đi tới điểm lặn biển. Lúc này trên thuyền cũng đã có rất nhiều du khách đợi sẵn, thời gian vừa đến, thuyền trưởng - người địa phương cao lớn, nước da ngăm đen lập tức hô nhỏ neo, con thuyền nhanh chóng chạy về vùng biển xanh thẳm phía trước.

Vì đang là dịp nghỉ hè nên du khách trên thuyền có rất nhiều màu da, rất nhiều ngôn ngữ khác nhau. Ngồi bên cạnh cậu là hai vợ chồng già người Tây Ban Nha, bà lão rất nhiệt tình, nhưng khổ nỗi Diệp Du Đồng không thạo tiếng nước ngoài với lại cũng chẳng thích tiếp xúc với người lạ nên mặc cho ai nói gì nói cậu cũng im re, bám sát cha mình.

Hai ông bà lão trò chuyện với Diệp Phùng Xuân mấy câu rồi nói muốn lên trên nóc thuyền hóng gió. Thấy mọi người đều đi khỏi chỗ ngồi lên phía trên hóng gió biển, Diệp Du Đồng mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu nói với cha muốn đi dạo một vòng, Diệp Phùng Xuân mỉm cười, gật đầu rồi đứng dậy, đi dạo xung quanh thuyền.

Lúc trở về chỗ ngồi, Diệp Du Đồng phát hiện ngồi đối diện với mình là hai người đàn ông người nước ngoài. Trong mắt cậu bé mười sáu tuổi, hai người đó đã không còn trẻ nữa rồi. Hai người đều mặt áo thun, quần short trông rất bình thường nhưng một trong hai người lại tựa vào lòng người còn lại, nhắm mắt hưởng thụ gió biển. Người đang ôm người kia thỉnh thoảng lại cúi đầu hôn lên vành tai, hai má người trong lòng, cử chỉ âu yếm giống y như tình nhân, hơn nữa thái độ của họ cũng rất thản nhiên, không coi ai ra gì.

Chưa từng tiếp xúc với trường hợp như thế, Diệp Du Đồng cảm thấy không tự nhiên, cậu đỏ mặt dời ánh mắt sang chỗ khác. Nhưng được một lúc cậu lại nhìn không được tò mò lên nhìn trộm mấy lần. Hai người đàn ông ở cùng nhau, thật sự không có vấn đề gì sao? Ngay khi tim cậu đang đập loạn xạ thì đột nhiên bên cạnh cậu xuất hiện một người nam nói gì đó với cậu bằng tiếng Anh, cậu hoảng sợ vội vàng ngẩng đầu lên. Đó là một người Châu Á mà cậu không quen biết, trông cách ăn mặc của anh ta có lẽ cũng khá sành sỏi.

Không biết đối phương nói gì, cậu nhìn qua bên cạnh không thấy bóng dáng cha mình đâu, cậu lập tức đứng dậy nhìn xung quanh. Nhưng nhìn khắp cả thuyền mà vẫn không tìm thấy cha cậu, trong lòng cậu hoảng hốt, vừa định chạy đi tìm y lại bị người nọ nắm cổ tay kéo lại. Chuyện này lại càng làm Diệp Du Đồng thêm bối rối, cậu giãy giụa, nhưng xui cho cậu là người đó lại quá mạnh, cậu giãy mãi mà vẫn không thoát ra được.

“Nè, cậu muốn làm gì?” Diệp Phùng Xuân chỉ mới đi lại chỗ nhân viên phục vụ lấy cho con mình cái áo phao một chút vậy mà lúc trở về lại thấy mặt cậu nhóc tái mét, còn bị một người xa lạ nắm tay nắm chân nữa chứ. Y vội vàng chạy tới, “Mau buông ra!”. Cho dù có thế nào thì y cũng không thể thốt ra mấy câu thô tục, y chỉ nói một câu tiếng Trung đơn giản thế thôi.

Người nọ nhìn thấy người tới cao hơn mình một cái đầu, khí thế hùng hực, giống như bị dọa sợ, buông Diệp Du Đồng ra. Trước khi đi, anh ta nhìn Diệp Du Đồng, nói một câu tiếng Trung tuy có hơi gượng gạo nhưng cũng khá lưu loát, “Nếu cậu đã đi chung với bạn thì không nên trưng ra cái mặt lẳng lơ như thế!” Nói xong, ngại ngần đi sang chỗ khác.

Hai cha con nghe người nọ nói xong, đứa con thì trợn mắt há mồm còn ông cha thì muốn nổi điên. Y vừa định hỏi con mình xem đã xảy ra chuyện gì thì thuyền trưởng hô sắp đến bãi san hô, bảo mọi người mặc đồ lặn vào chuẩn bị lặn xuống biển. Đến lúc này hai người mới trút bỏ xấu hổ và bức bối khi nãy, nắm tay nhau xếp hàng chuẩn bị xuống biển. Sau vụ này, cho dù có như thế nào đi nữa Diệp Du Đồng cũng không dám rời khỏi cha mình nửa bước.

Thời gian lặn xuống biển cũng không quá dài nhưng nước biển màu xanh nhạt và những bãi san hô đầy màu sắc đã làm cho con người ta phải say mê. Quanh bọn họ là những chú cá xinh đẹp đầy màu sắc lượn tới lượn lui không biết sợ là gì. Mặc bộ đồ lặn với chiếc chân vịt vào, Diệp Du Đồng nổi lên bình trong nước, đây là lần đầu tiên cậu được thám hiểm như thế, nên vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi đi sát bên người cha mình. Diệp Phùng Xuân thoải mái chụp cảnh dưới biển, thỉnh thoảng lại chỉ cho con xem thứ này thứ kia. Dưới đáy biển xanh biếc, không còn những nỗi lo âu phiền tục, tính trẻ con nghịch ngợm của Diệp Du Đồng phát tác, chỉ cần cậu nhìn thấy đàn cá nào là cậu lập tức bơi tới tách chúng nó ra làm cả đàn cá không ngừng chạy trốn.

Hai người đi vòng hết mấy bãi san hô, thấy cậu nhóc có vẻ mệt mỏi, Diệp Phùng Xuân mới đưa tay kéo cậu ngoi lên mặt nước. Nhìn thấy cha cậu đeo mặt nạ lặn, cả người ươn sũng, cậu cảm thấy rất buồn cười, cong cong khóe môi. Phát hiện nụ cười giảo hoạt của con trai, Diệp Phùng Xuân vỗ nhẹ lên đầu cậu nhóc, xem như trị tội cậu không tôn trọng cha mình. Sau đó, hai người quay trở về thuyền, kết thúc chuyến lặn biển. Bơi trong nước quá lâu, thể năng và nhiệt lượng tiêu hao quá nhiều, vừa mới bước lên thuyền đột nhiên cậu đứng không vững, chân run run, ngã người về sau.

“Cẩn thận!”

Bên tai cậu vang lên giọng nói làm người khác yên tâm của cha cậu, lúc này cậu mới giật mình phát hiện mình đã tựa vào lòng Diệp Phùng Xuân rồi. Tuy trên người cả hai đều mặc áo T-shirt nhưng đôi chân trần trụi của hai người lại tiếp xúc thân mật với nhau, truyền cho nhau từng hơi ấm và cả sự lạnh lẽo. Trong đầu Diệp Du Đồng bỗng hiện lên hình ảnh hai người đàn ông nước ngoài khi nãy, thoáng chốc trong lòng cậu dâng lên sự nóng bức không cách nào giảm đi được. Cậu nhanh chóng ổn định thân mình, giã khỏi cái ôm của cha cậu, tim đập loạn xạ, hai tai đỏ bừng lên. Cũng may lúc ấy Diệp Phùng Xuân muốn đi trả áo phao ngay nên không chú ý tới nét mặt xấu hổ của con. Cuối cùng nhờ thế mà cậu nhóc cũng có được khoảng không gian riêng che giấu xúc động của mình lại.

Trong hai mươi phút trở về cho đến lúc về tới phòng Diệp Du Đồng cũng không dám nhìn mặt cha mình một cái, đến ngay cả cái hẹn câu cá vào buổi tối cậu cũng không dám đi. Tưởng là cậu nhóc mệt, Diệp Phùng Xuân trầm ngâm một chút rồi nói, “Vậy hủy bỏ vụ câu cá đi, nhưng bữa chiều thì nhất định phải ăn! Con nghỉ ngơi một lát đi, tối ba dẫn con đi chỗ khác chơi!”

Bữa cơm chiều ăn thế nào Diệp Du Đồng cũng không nhớ nổi nữa, cậu chỉ ngây ra tùy ý để cha cậu dẫn tới nhà hàng, ăn buffet phong phú mà không biết hương vị của món mình lấy như thế nào.

Sau khi ăn xong, hai người lại đi tản bộ. Hoàng hôn trên đảo đúng là đẹp ngây ngất lòng người, các loài chim biển cũng nghiêng đôi cánh, hòa mình vào trong cảnh đẹp ấy. Thấy cha đang đứng ở đằng trước chụp hình không chú ý đến mình, Diệp Du Đồng thở ra một hơi, tự nhủ với lòng không được suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng càng ngày cậu càng thấy áp lực, càng ngày cậu càng tuyệt vọng mà phát hiện ra rằng trong khoảnh khắc hai người tiếp xúc da thịt với nhau, mặc dù rất ngắn ngủi nhưng giống như có một dòng điện từ sống lưng chạy thẳng lên não cậu. Nó đã biến thành một hạt giống thuốc phiện xinh đẹp nhưng chứa đầy chất độc bắt đầu nảy mầm, bén rễ dần dần trong cơ thể cậu. Hết lần này tới lần khác nó hấp dẫn cậu nhớ đến cái ôm của cha cậu, cái ôm ấy ấm áp bao nhiêu, cặp đùi đỡ cậu ấy rắn chắc bao nhiêu.....

Giống như có gì đó đã không còn giống với lúc trước nữa.

Bất đầu dần dần cảm giác được điều này, Diệp Du Đồng giống như một chú chuột con sợ hãi khi thấy lũ lù lợt cuốn trôi mất tổ ấm của mình, vừa không biết sao lại như vậy, vừa không biết nên làm gì bây giờ, hoảng hốt đến muốn khóc ré lên.

11. Chương 10

Con, con không cần người khác, con muốn mãi mãi ở cùng với ba.....

Chỉ cần một ngày ba còn cần con, con sẽ đứng cạnh ba!

Sáng sớm!

Cho dù đang mơ mơ màng màng, Diệp Du Đồng vẫn cảm thấy eo mình đau nhức. Sau đó cậu lại cảm thấy dường như có bàn tay ấm áp của ai đó vuốt nhẹ lên từng tắc da tắc thịt trên cơ thể cậu, mỗi lần bàn tay ấy di chuyển đến chỗ nào, chỗ đó sẽ cảm thấy lạnh lạnh, cảm giác đó thật thoải mái.....

.

“Ưm ưm.....Ư.....”

Đang mơ màng, Diệp Phùng Xuân chợt nghe thấy tiếng rên rỉ ngọt ngào vang lên bên tai mình, y mở mắt ra nhìn cậu nhóc bên cạnh đang nhú mào, mặt đỏ ửng nhưng dường như vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Vốn đang hưởng thụ sự ngọt ngào trong mơ, đột nhiên cậu cảm thấy cái nơi khó nói của cậu vừa trướng vừa đau, kể đó là cái quần lót ướt ướt, dính dính. Lúc này Diệp Du Đồng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, những điều kì lạ mà trước nay chưa từng xảy ra trên người cậu làm cậu hoảng hốt thốt lên, “Ba ba!”

“Sao vậy?”

Nghe được sự hoảng hốt trong giọng nói của con mình, Diệp Phùng Xuân vội vàng ngồi dậy xem xét, không ngờ lại gặp phải sự kháng cự.

“Đừng, đừng nhìn!” Diệp Du Đồng sợ hãi la lên, cậu muốn đẩy cha mình ra nhưng được cái này thì phải mất cái khác, cuối cùng cậu đành phải túm lấy cái chăn che kín người, tay chân luống cuống, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thấy dáng vẻ hoảng sợ của con, Diệp Phùng Xuân nhú mày. Y chợt nhớ tới hôm qua cậu phơi nắng quá nhiều mà bị nắng làm tổn thương, y không nói nhiều nữa, giật mạnh tấm chăn che trên người Diệp Du Đồng ra. Lúc này, lại thấy cậu nhóc lấy tay che hạ thân, hai chân thon dài trắng nõn còn đang run cầm cập, mắt nhắm lại, vẻ mặt tuyệt vọng, còn cái quần lót kia thì bị ướt một mảng lớn làm Diệp Phùng Xuân không khỏi sửng sốt, “Đồng Đồng, con.....”

“Đã....đã bảo ba đừng nhìn.....Ba ăn hiếp người ta.....” Thật sự cảm thấy rất mất mặt, Diệp Du Đồng nhin không được vừa nức nở vừa khê chữi bậy. Nhìn cha cậu ngạc nhiên như vậy, có lẽ đây là lần đầu tiên, tuy nhiên chuyện kì cục thế này lại để y phát hiện, chẳng bằng cậu đi chết luôn cho rồi. Cậu nhóc thẹn đến nỗi sắp khóc òa lên, tay chân luống cuống không biết là nên che mặt mình hay che phía dưới lại, trong hoảng hốt cậu đau khổ đến muốn chết đi được.

“Ha ha!” Phía trên đỉnh đầu Diệp Du Đồng vang lên tiếng cười nhưng tiếng cười này dường như đang cố nén.

Đã như vậy mà cha cậu còn cười ra tiếng như thế, Diệp Du Đồng xấu hổ nhắm mắt, cả người co cứng lại, lúc này cậu thật muốn đào cái hố chui xuống cho đỡ khổ. Bị y cười nhạo! Làm sao đây? Có phải y đã phát hiện chuyện mình mơ thấy y sờ khắp người nên mới....

“Sao con lại sợ như thế?” Đến lúc này Diệp Phùng Xuân đại khái đã có thể nắm bắt được tình hình thực tế rồi. Nhìn thấy phản ứng ngây thơ của con mình y vừa cảm thấy có chút khó hiểu lại vừa cảm thấy có chút buồn cười, “Có phải lần đầu tiên bị như thế hay không?”

Nghe thấy giọng nói bình tĩnh như lúc bình thường của cha, chứng tỏ y vẫn chưa phát hiện giấc mơ không thể cho ai biết của mình, Diệp Du Đồng mới từ từ bình tĩnh lại, mở mắt ra, đỏ mặt gật gật đầu, nhưng cậu vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt y.

Đưa tay xoa nhẹ lên tóc con, trong lòng y đau xót. Cơ thể của con y quả nhiên không tốt, hiện giờ mấy thằng nhóc khác đều phát dục rất sớm, bình thường chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi thì đã biết đây là chuyện gì rồi. Nhưng cậu nhóc nhà y cho tới mười sáu tuổi mới có lần đầu tiên, lại còn sợ đến hoảng vía. Cũng may là để người làm cha như y phát hiện, bằng không có lẽ cậu nhóc sẽ sợ chết khiếp....Khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hồng mếu máo giống như sắp khóc đó dễ thương đến nỗi ai nhìn thấy cũng muốn chạy đến ăn hiếp. Lần đầu tiên Diệp Phùng Xuân phát hiện thì ra ở sâu trong nội tâm của y cũng tiềm tàng nhiều nhân tố tàn ác như thế. Bình thường y cũng chỉ ra vẻ trang nghiêm và tất nhiên là làm rất tốt. Nhưng, khi ở trước mặt cậu nhóc này, y lại giấu không được.

“Được rồi, thức dậy đi! Đây là hiện tượng sinh lý rất bình thường, không có gì phải sợ cả, chỉ cần vào toilet tắm rửa một chút là được rồi!” Diệp Phùng Xuân vừa nói vừa nắm cổ tay mảnh khảnh của cậu nhóc. Quả nhiên là bé gà giò, có lẽ hôm qua thằng nhóc này đã nhìn thấy mấy người đẹp mặc bikini trên bờ biển, cho nên mới thành ra như thế.

Không muốn tiếp tục trưng bộ dáng xấu hổ ở trước mặt cha mình nữa, Diệp Du Đồng lần đầu tiên ước mình có thể nhanh chóng chạy khỏi tầm mắt y. Nghĩ đến đó, cậu lập tức bật dậy, chạy trở về phòng mình.

Nhưng sao cậu lại ngủ trên giường của cha cậu? Cậu thật sự không nhớ gì hết. Phải rồi, đêm qua sau khi dùng cơm chiều xong, trở về phòng, dường như cha cậu dẫn cậu lên sân thượng ngắm sao, còn uống một ít bia.....

Đêm qua, lúc hai người trở về phòng, bầu trời đã đầy sao.

Diệp Phùng Xuân dẫn cậu nhóc lên sân thượng - Lúc đầu y chọn khách sạn này cũng vì y chấm góc ngắm sao bằng kính viễn vọng thật tốt ở đây, y vốn muốn dẫn vợ và các con lên đây ngắm sao trời.... “Ồ đây có thể nhìn thấy mấy chòm sao ở Nam bán cầu, ở nhà của mình không nhìn thấy đâu! Nhìn kia, bên đó là chòm Nam Thập Tự, bên kia là chòm Nhân Mã, rất đẹp phải không?”

“Đúng vậy, nhìn chúng ở gần mình thật....” Nhưng kì thật nó vẫn ở rất xa, giống như người bên cạnh cậu. Thấy người trầm tính như cha cậu lúc này lại hưng phấn như vậy, Diệp Du Đồng cảm thấy lòng cậu đầy ắp tình cảm yêu mến cưng chiều của cậu dành cho y: hi vọng ba ba có thể mãi mãi, mãi mãi vui vẻ như vậy!

Sao trời lấp lánh không vương bụi trần như thế nhìn rất đẹp, một cơn gió biển thổi tới, Diệp Du Đồng dần dần tỉnh táo lại, phủi đi những suy nghĩ vơ vẩn trong đầu. Mới vừa dựa vào xích đu bên góc nhà, cậu đột nhiên cảm thấy phần eo và lưng mình đau nhức, chịu không nổi “A” lên một tiếng.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu vào góc nhà làm Diệp Phùng Xuân thấy rõ khuôn mặt đau đớn của con, y vội buông kính viễn vọng trong tay xuống, “Sao vậy? Chỗ nào đau?”

“Phần eo, trên lưng cũng có nhiều chỗ đau lắm.....” Diệp Du Đồng nhăn nhăn mặt, thấy vẻ mặt lo lắng của y như thế cậu thật rất muốn làm nũng một chút nhưng cảm thấy có gì đó không ổn nên lại dần xuống, “Không sao đâu ba, lát nữa là hết hà!”

“Sao lại không có gì, lại đây để ba nhìn xem!” Diệp Phùng Xuân kéo cậu nhóc qua, giở chiếc T-shirt lên, vừa nhìn thấy, mày y nhăn lại. Làn da vốn trắng nõn giờ lại đầy những vết tím tím, rõ ràng là do hôm qua phơi nắng quá nhiều nên bị nắng ăn rồi, “Không phải ba đã bảo con vào phòng thoa kem chống nắng rồi sao? Sao lại thành như vậy?” Làm cha làm mẹ khi thấy con mình bị thương tổn luôn xót cả ruột, cho dù là người bình tĩnh như Diệp Phùng Xuân cũng tránh không khỏi chuyện nóng lòng, vội trách cậu nhóc một câu.

“Con, con có thoa mà!” Nghe giọng điệu nghiêm khắc của cha mình, Diệp Du Đồng vội vàng đáp lời ngay, “Có thể đó là mấy chỗ không thoa tới.....” Lúc ấy cậu đang vội cho nên chỉ thoa qua loa vài cái thôi, không ngờ lại bị nghiêm trọng như vậy, đúng thật là tự làm tự chịu mà.

“Ngồi ở đây đừng nhúc nhích, chờ ba một chút!” Nói xong, Diệp Phùng Xuân chạy vội xuống lầu, cánh tay đột nhiên mất đi hơi ấm của cha, Diệp Du Đồng cảm thấy ngày càng lạnh.

Không tới hai phút sau, Diệp Phùng Xuân đã trở lên sân thượng, trên tay y còn cầm theo một đồng hồ. Kéo cậu nhóc đến ngồi phía trước mình, cởi áo cậu ra.

Gió đêm thổi tới, Diệp Du Đồng lạnh run lên, tuy nhiên cậu vẫn ngồi yên để bàn tay ấm áp ấy xoa khắp lưng cậu. Những chỗ được thuốc mỡ mát dịu thoa vào, giống như dòng nước mát mẽ làm dịu đi cái nóng rất đau buốt trên người cậu và đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve kia càng làm cho nhịp thở của cậu ngày thêm dồn dập, thiếu chút nữa đã nén không được mà rên ra tiếng.

“Sau này có đi lặn biển nhớ phải thoa kem chống nắng thật kĩ, mặc áo dài một chút!” Giọng cha cậu vang lên trên đỉnh đầu, giọng nói đầy thương tiếc, “Con rất gầy, nếu bị nước và gió biển thấm vào quá nhiều sẽ bị nắng ăn! Nếu như không thoa được trên lưng thì đến tìm ba....”

Rơi vào vòng tay ấm áp và mùi thuốc thoang thoảng êm dịu, cậu nhóc thoải mái nhắm nghiền hai mắt lại, trong lòng hy vọng: nếu thời gian có thể dừng lại mãi ở giờ phút này thì hay biết mấy. Cho đến khi cha cậu kéo áo cậu xuống, xoay người cậu qua, Diệp Du Đồng mới phát hiện mình đang dựa vào một cái đệm thật mềm mại, còn chiếc bàn phía trước xích đu đã để mấy lon bia và mấy lon nước trái cây.

“Cảnh trời đẹp như vậy, con uống với ba một ít đi!” Diệp Phùng Xuân đưa lon nước trái cây cho cậu nhóc, còn mình thì khui một lon bia.

Trong câu nói ấy dường như có chút cô đơn, không hiểu tại sao nghe xong trong lòng Diệp Du Đồng lại dâng lên nỗi buồn chưa từng có. Cậu đặt lon nước trái cây xuống, khui một lon bia, “Con uống bia với ba!” Trước đây cậu chưa bao giờ dính tới một giọt rượu, nhưng cha cậu cô đơn như vậy, uống một chút rượu với y thì có là gì đâu?

Diệp Phùng Xuân nhìn cậu nhóc, đôi mắt trong suốt, “Cũng được....Con cũng sắp trưởng thành rồi!”

Hai người không nói gì nữa mà uống với nhau mấy hớp bia. Diệp Du Đồng thấy cha mình ngửa đầu lên uống một hơi, bọt nước từ khóe miệng tràn ra, chảy xuống trái cổ, rồi cậu lại nhớ tới cảnh lưng eo tiếp xúc thân mật khi nãy, không hiểu tại sao cậu lại có xúc động muốn hôn lên cái nơi không ngừng di chuyển lên xuống ấy. Suy nghĩ này làm cậu hoảng sợ, để che giấu đi dự vọng đáng sợ của mình, cậu uống ừng ực một hơi hết cả lon bia rồi nhắm mắt lại ngồi ngây ra đó.

“Ha ha, nhóc con, khá lắm!” Thấy dáng vẻ ngây ngốc của con mình, Diệp Phùng Xuân bóp nhẹ vào lon bia, chất dẻo platixin gần như gom lại thành một hỗn hợp, “Đi chơi với ba không thú vị lắm phải không? Lần sau đi cùng với bạn học sẽ vui lắm!” Quả nhiên uống rượu chung với lão già này thật là chán. Mấy cậu nhóc đến độ tuổi này, hầu hết đều thích gom thành một nhóm chạy tung tăng dưới ánh mặt trời, hát

ngheo ngao dưới ánh trăng. Không giống như y, ngay từ nhỏ đã trầm tính, cũng không biết cái cảm giác thả sức vui đùa hồi còn trẻ là như thế nào. Cho dù là vào hoàn cảnh sinh đứa con này ra, cũng không phải do y phóng túng mà là kết quả của một lần thân bất do kỷ.....

Diệp Du Đồng nghe cha mình nói như vậy, vội vàng lắc đầu, có lẽ là nhờ tác dụng của cồn làm cho lá gan của cậu to lên không ít, “Con, con không cần người khác, con muốn mãi mãi ở cùng với ba.....” Chỉ cần một ngày ba còn cần con, con sẽ đứng cạnh ba!

“Mãi mãi à.....” Diệp Phùng Xuân thì thào lặp lại, nhìn khuôn mặt đã bắt đầu đỏ ửng, đôi mắt mông lung - nói chung là cái mặt say rượu của cậu nhóc - Thăng nhóc không có chút tử lượng này vậy mà dám uống một hơi hết cả lon bia..... tất cả chỉ vì muốn bầu bạn với y, lại còn nói những câu tri kỉ với y như thế, tuy nhiên, đó chỉ là lời nói của một đứa trẻ. Diệp Phùng Xuân cười khổ, chỉ sợ trên thế giới này, chỉ có đứa nhỏ này là đối với y thật lòng.

Hai người lẳng lặng ngồi im ở đó, không biết qua bao lâu, trong cơn gió nam ẩm áp ở miền Nam nhiệt đới này, Diệp Phùng Xuân ôm cậu nhóc say rượu đã ngủ quên từ đời nào đi xuống lầu. Trong giấc mơ, cậu nhóc vẫn khao khát có được sự ẩm áp mà vô thức nắm chặt lấy quần áo trên người cha mình. Diệp Phùng Xuân không đành lòng đánh thức con, y chỉ cẩn thận ôm lấy bé, hai người cùng nhau nằm xuống chiếc giường đôi và bên ngoài là bức rèm che màu trắng bay phấp phới.

Mặt biển dịu dàng vỗ về lên bờ cát cô đơn, đêm dần khuya.....

12. Chương 11

Cậu giống như một người có hết thảy tài phú trên đời, có tất cả tự tin và vinh quang.....

.....mà những thứ ấy đều xuất phát từ vầng thái dương là cha cậu.....

Trải qua mấy ngày giống như sống trong mơ, cuối cùng vẫn phải trở về với hiện thực.

.

Xuân đến rồi lại đi, ngoại trừ tấm ảnh hai cha con hai người chụp chung vào buổi chiều hoàng hôn trên bờ cát hôm ấy, Diệp Du Đồng hoang mang phát hiện, có lẽ tất cả những chuyện đã từng xảy ra trên đảo hoàn toàn là do cậu tự suy tưởng mà thôi. Nói là ảnh chụp, nhưng thật sự là không thể nhìn ra được khuôn mặt của hai người, hôm đó có một bác gái đi ngắm cảnh chụp cho hai người, bác ấy bảo hai cha con họ nắm tay nhau một trước một sau đi tới trông rất đẹp. Đường nhiên, phong cảnh cũng thật lôi cuốn lòng người.

Diệp Du Đồng xem tấm ảnh ấy xong rất thích, vì thế cậu đã xin bà lưu lại, đồng thời cũng bỏ vào di động và máy tính làm hình nền.

Tuy nhiên, cậu càng muốn có một tấm ảnh riêng của cha mình để cất vào ví tiền lúc nào cũng mang theo bên người, đó là tấm ảnh mà cậu đã thừa lúc cha cậu không chú ý chụp được. Lúc đó cha cậu thật sự rất mê người, mặt y hơi nghiêng sang một bên, cái mũi cao thẳng, lông mi dày cong, hai bên cằm là một màu xanh mờ nhạt của kem cạo râu chưa kịp rửa sạch, trong lơ đãng ẩn chứa sự ngông cuồng khiến cậu mấy lần muốn đưa tay khê chạm vào.

Cuối cùng thì tấm ảnh này bị cho vào khung đặt ở đầu giường, bên trái là cậu, bên phải là cha cậu, không cho bất kì ai xem nữa cả.

Sau khi về nhà mọi chuyện vẫn theo nề nếp như cũ, mỗi ngày Diệp Phùng Xuân đều ra ngoài làm việc bàn chuyện làm ăn, tần suất ra ngoài của Chu Ngọc San cũng cao hơn, cô út ba hôm thì hết hai hôm không có ở nhà, mà ngay cả chú út người hay làm náo động bầu không khí trong nhà cũng được toại nguyện đi làm một phóng viên ở một tờ tạp chí du lịch nổi tiếng nên thời gian có mặt ở nhà cũng trở nên ít hơn.

Còn nhớ hôm đó cha cậu đứng giờ về nhà ăn cơm, lúc ngồi vào bàn ăn mới phát hiện trong nhà chỉ còn có hai cha con hai người. Khi ấy, tuy trên mặt cha cậu vẫn không có gì thay đổi nhưng từ trong giọng nói của y lại ẩn chứa một nỗi cô đơn không nói thành lời, “Đều không về nhà rồi!”

Nói thật, với giọng điệu thản nhiên như không có gì của cha cậu lại càng làm cho cậu đau lòng. Cậu biết tuy bề ngoài cha cậu rất nghiêm túc nhưng kì thật y luôn xem trọng gia đình. Lại nhớ tới cái năm mà cậu mới bước vào Diệp gia, khi đó các cô chú cũng không lớn lắm, lúc ấy tất cả mọi thứ trong nhà đều do cha cậu cáng đáng hết. Trên có cha già bệnh nặng, dưới có đàn em khờ và đứa con nhỏ dại, lúc đó bất quá Diệp Phùng Xuân cũng chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mà thôi, thế mà mỗi ngày y lại phải xử lý nhiều chuyện lớn chuyện nhỏ như thế. Hiện tại các em đều đã trưởng thành, từng người từng người một lần lượt bỏ y mà đi, Diệp Du Đồng đương nhiên rất hiểu trong lòng cha cậu cảm thấy cô đơn cỡ nào.

“Cậu út ra ngoài sưu tầm dân ca, cô út nói hẹn bạn đi chơi, dì Chu.....dẫn em gái về nhà ông bà ngoại rồi!” Cậu nhóc cẩn thận báo cáo tình huống với y, tuy nhiên về hành tung của mẹ kế, cậu vẫn không dám nói thật.

“Ừm, Ngạc Đông cuối cùng cũng chịu tìm một công việc đảng hoàng để làm, ba còn lo chú út con cứ sống phóng túng như thế mãi, lãng phí đi tài năng của mình!” Diệp Phùng Xuân vui mừng nói xong, bên miệng còn nở một nụ cười nhàn nhạt. Kỳ thật đáng lẽ chuyện bàn luận về người khác thế này y không nên nói với lớp hậu bối như Diệp Du Đồng, nhưng chuyện này trừ cha mẹ, vợ và những người cực kì thân thiết ra cũng rất khó nói với người khác, mà đứa con này của y lại vừa nhu thuận vừa hiểu chuyện, cho nên Diệp Phùng Xuân cũng bất tri bất giác xem con như đối tượng để trao đổi.

“Chú út rất lợi hại, chú ấy chụp rất nhiều ảnh đẹp. Lần trước lúc ra ngoài du lịch, chú ấy còn dạy con nên chụp ảnh như thế nào nữa!” Cho nên cậu mới có thể chụp cho cha cậu một bức ảnh đẹp như vậy.....Không, cha cậu vốn rất đẹp, so với ảnh còn đẹp hơn rất nhiều.

“Chỉ cần nó có thể đặt tâm tư vào việc chính đáng là tốt rồi.....Ăn cơm đi!” May là y còn có đứa nhỏ trước mặt này, bản thân y cuối cùng cũng không đến mức rơi vào cảnh đến già chỉ còn một mình y đối mặt với căn nhà quạnh quẽ này, Diệp Phùng Xuân thậm chí nghĩ như thế. Ngạc Đông sau khi trải qua một cơn đại nạn đã hoàn toàn chấp nhận sự quản thúc của anh mình, tuy rằng tính tình cậu thanh niên này khá hơi hợm nhưng suy cho cùng cũng chưa gây ra phiền toái gì quá lớn. Tri Thu gần đây dường như bớt phóng

túng một ít, nhưng Ngọc San lại ngày càng làm mọi chuyện trở nên nặng nề hơn, y vốn muốn vì Ngải Ngải mà tiếp tục nhẫn nhịn, dù sao y cũng biết rõ vợ y đến với y không phải xuất phát từ tình yêu, tuy rằng những năm gần đây y đã cố gắng bắt cầu nối với cô ấy, nhưng dường như y chưa từng thành công. Chỉ sợ cô ấy quá buông thả mà không để ý đến tình cảm vợ chồng nhiều năm qua, nếu thật sự phải làm to chuyện lên, chịu thương tổn lớn nhất chỉ sợ là con cái, đến lúc đó thì đừng trách y không nỗ lực.....

“Ba.....Ba ơi?”

Đột nhiên nghe tiếng đứa con gọi mình, Diệp Phùng Xuân lúc này mới phục hồi tinh thần lại, “Sao thế?” Phát hiện vừa rồi y vậy mà thất thần ngay trong lúc ăn cơm, người luôn nghiêm túc tự quản chế bản thân chặt chẽ như y chấn động, xem ra y thật sự già rồi, giống như một lão già muốn lập di chúc suy nghĩ được mất này nọ, “Vừa rồi con nói gì?”

“Không có gì, con có nấu canh cho ba uống đó!” cậu nhóc nói xong lập tức chỉ chỉ tô canh đặt bên tay phải của y, trên mặt cậu nhóc lộ lên vẻ thẹn thùng, “Là con tự học đó, tay nghề không tốt lắm đâu!” Đã sớm quan sát và nghiên cứu khẩu vị của cha mình trong một thời gian dài, lại tham khảo ý kiến của Kỷ bà bà, tốn hết cả buổi mới chuẩn bị xong, đương nhiên Diệp Du Đồng cũng rất tin tưởng về khả năng của mình.

“À, cảm ơn!” Diệp Phùng Xuân liếc nhìn cậu nhóc một cái, vẻ mặt vừa thẹn vừa vui đó làm cho lòng y khẽ động. Trong hồi ức của y, dường như không có ai không cầu báo đáp mà cố ý làm cho y chuyện gì cả, nhưng đứa con này của y lại nhiều lần khiến y cảm nhận được một thứ tình cảm dịu dàng mà xa lạ, có lẽ đây chính là sự khiêm khuyết và cũng là khát vọng sâu trong nội tâm y từ nhiều năm nay, trên thế gian này có ai mà không muốn có người thương mình, yêu mình cơ chứ, “Con còn nhỏ, chuyện này về sau nên để má Kỷ làm đi!” Sức khỏe của đứa trẻ này không tốt, không nên quá mệt nhọc.

“Con không còn nhỏ, con đã mười sáu rồi!” Diệp Du Đồng cúi đầu thất vọng, tuy rằng cậu cũng không phải muốn đối phương khen ngợi hay cảm kích mình gì nhưng phản ứng của cha cậu quả thật rất lạnh nhạt, cậu cũng không ngờ cha cậu nói những lời này là vì thương cậu sợ cậu vất vả, hướng chỉ Diệp Phùng Xuân chưa bao giờ nói những lời ngon ngọt.

“Cho dù con có lớn hơn nữa vẫn là con của ba!” Thấy cậu nhóc có vẻ không vui, Diệp Phùng Xuân đưa tay xoa đầu con tỏ vẻ yêu thương, lúc này y vẫn chưa phát hiện mặc dù trên mâm cơm hôm nay chỉ có hai cha con họ nhưng không khí lại ấm áp đến thần kì, khác xa với trường hợp lạnh lùng làm theo ý mình trước đây.

“Ba đừng xoa đầu con như thế chứ!” Diệp Du Đồng ôm đầu, the thé khán nghị, chuyện này chẳng phải đã chứng minh y vẫn xem cậu như trẻ con hay sao, “Sẽ không lớn nổi á!” Cậu vô cùng để ý đến sự chênh lệch chiều cao giữa cậu với y, rõ ràng là cha con ruột thịt, nhưng sao lại kém nhiều đến thế?

“Ha ha, bản thân không cố gắng ăn cơm, không cao được ngược lại đi trách ba sao!” Diệp Phùng Xuân cười khế, “Đúng là có tiền bộ nha!”

“Ba....” Nhìn thấy cha cậu vì một câu nói của cậu vậy mà lại cười vui vẻ đến thế, khuôn mặt anh tuấn kia tỏa sáng biết bao, Diệp Du Đồng trông thấy mà chua xót, nếu mỗi ngày y đều có thể vui vẻ như vậy thì tốt rồi, cậu cũng không ngại bị cha trêu chọc.

“Phải rồi, có kết quả thi chuyển cấp chưa? Thi lên trung học không vấn đề gì chứ!” Diệp Phùng Xuân bỗng đứng nhớ tới chuyện thi chuyển cấp của con mình, y lập tức ngừng cười, nghiêm túc hỏi. Lúc này nghĩ lại mà cảm thấy may mắn vì cậu nhóc đã la ó không chịu đến kí túc xá trong trường, nếu không thì y có thể đã trở thành người cô đơn rồi. Nghĩ đến chuyện lúc trước y vì giải quyết trở ngại giữa hai cha con mà có ý định đưa con đi học xa, y cảm thấy mình thật có lỗi với con.

Đột nhiên nghe cha mình nhắc tới vấn đề học tập mà cậu đau đầu nhất, Diệp Du Đồng lập tức khẩn trương lên, “Đã sắp lớp xong rồi. Có thể....Có lẽ phải học ở khối 7!” Cậu sợ hãi báo cáo, giọng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng xấu hổ cúi đầu xuống. Học sinh thi vào trường có tổng cộng tám lớp, tất cả là dựa theo thành tích xếp dài xuống, khối này cũng áp chót rồi còn gì.

“Ừm, cố gắng là được rồi, ba biết con rất chăm học!” Tuy rằng thành tích của cậu nhóc vẫn ở vào khoảng trung bình nhưng nó quả thật không hề lười học bài hay làm bài tập, chuyện này Diệp Phùng Xuân rất rõ ràng, cho nên y cũng chưa bao giờ trách cứ con về khoản thành tích này.

“Con sẽ cố gắng!” Diệp Du Đồng cảm thấy trong lòng thật ảm áp, cảm giác này cũng giống như cái cảm giác vào cái ngày mà cậu uống say ấy, “Ngày khai giảng sẽ tổ chức cuộc họp phụ huynh, thầy cô sẽ nói chuyện trực tiếp với cha mẹ, ba ơi, ba....Có thể đi hay không?” Cậu nhóc nhìn cha mình bằng ánh mắt chờ mong, thiếu điều chỉ còn kém mỗi chuyện nín thở. Biết y bận bịu nhiều việc, nhưng Diệp Du Đồng vẫn nén không được mong y có thể vào trường nơi mà cậu sắp học trung học.

Những lần họp phụ huynh trước, Diệp Phùng Xuân chỉ đến đó một lần duy nhất. Y thật sự không rút ra được chút thời gian nào rảnh cả nên mọi việc đều nhờ Chu Ngọc San đi thay y, nhưng đương nhiên Diệp Du Đồng vẫn hi vọng cha mình có thể tham gia. Cậu làm sao có thể quên được lần đầu tiên mình trở thành tiêu điểm trong đám người, đơn giản là bởi vì mười hai tuổi năm ấy cha cậu dắt cậu đi tham gia buổi họp phụ huynh. Sau ngày hôm đó, các học sinh đều nói Diệp Du Đồng có một người cha vừa trẻ lại vừa đẹp trai.

Khi đó Diệp Du Đồng mười hai tuổi vô cùng kiêu ngạo, cậu giống như một người có hết thảy tài phú trên đời, có tất cả tự tin và vinh quang, mà những thứ ấy đều xuất phát từ vàng thái dương là cha cậu.....

“Buổi chiều ngày 1 tháng 9 phải không?” Y bình tĩnh xác nhận lại một chút, “Ba sẽ cố gắng sắp xếp thời gian đến đó!”

Nói xong, Diệp Phùng Xuân mới phát hiện, gần đây chuyện cự tuyệt yêu cầu của đứa nhỏ này ngày càng khó khăn, nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt vừa thẹn thùng vừa hưng phấn đó, lại khiến người làm cha như y có một loại xúc động: thứ gì cũng muốn cho cậu nhóc hết.

13. Chương 12

Khuôn mặt họ nghiêm túc trang nghiêm uy vũ, trợn mắt lạnh lùng nhìn cậu

.....giống như đã sớm nhìn thấu ý niệm dơ bẩn cất giấu sâu trong nội tâm của cậu.

Cuối cùng kì nghỉ hè cũng sắp kết thúc.

Những ngày nghỉ này chắc chắn là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Diệp Du Đồng trong suốt mười sáu năm qua. Ngay từ lúc nhỏ cậu đã rất quyến luyến cha mình rồi, nhưng cậu lại không dám đến gần y. Tuổi ngày một lớn, khát vọng muốn đuổi theo cha lại càng không thể dè nén. Có lẽ do Diệp Du Đồng không đủ thông minh, lại chẳng có mấy tự tin những nghị lực và sức chịu đựng của cậu lại càng cỗi đến ngay cả cậu cũng không ngờ. Nếu một người dùng cả đời mình để theo đuổi một chuyện gì đó, năm dài tháng rộng tất nhiên sẽ sinh ra kết quả kinh người.

Hiện giờ Diệp Phùng Xuân gần như đã quen với việc tối nào cũng thấy cậu nhóc trong phòng sách. Cậu giống như một chậu măng tây nho nhỏ đặt trên bàn, mỏng manh, tao nhã, yên tĩnh, trầm lặng ở một bên làm bạn với y. Hiện tại Diệp Phùng Xuân đặc biệt cho phép cậu đặt thêm một cái bàn học trong căn phòng sách to lớn này, để cậu nhóc chuẩn bị bài tập lên lớp, chỗ nào không hiểu có thể ghi lại, mỗi ngày từ chín giờ đến mười giờ y sẽ dạy cho cậu.

Cậu bé có được “đặc quyền” này mà hưng phấn cả một buổi tối, những chuyện này Diệp Phùng Xuân đều nhìn thấy, lúc đó y cảm thấy có lẽ y đã quá xem nhẹ những bước đi chập chững đầu đời của con mình rồi. Một người vốn yếu đuối nhu nhược bỗng nhiên bị đưa tới trường, cũng may khả năng tự chủ của đứa nhỏ tám tuổi khi ấy rất lớn, không cần bất kì ai quản chế cũng có thể kiên trì học tập.

Dưới ánh đèn sáng chói, cả hai cha con đều chăm chú vào việc của mình, đột nhiên có người vội vã đẩy cánh cửa gỗ ra, “Anh hai!” Giọng nói vừa nghẹn ngào vừa hốt hoảng, Diệp Du Đồng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy chú út Diệp Ngạo Đông.

“Sao vậy?” Tức nhiên Diệp Phùng Xuân cũng thấy em mình có gì đó là lạ, y lập tức đứng lên.

“Mẹ em.....Có lẽ sắp không ổn rồi, bà quyết không đi bệnh viện, hi vọng anh có thể đến gặp bà một lần!” Diệp Ngạo Đông nói những lời này ra, sắc mặt vô cùng thảm đạm, “Em đã báo với chị ba, chị tư rồi, anh.....” Nói tới đây dường như y hơi chần chờ, rồi liếc nhìn anh trai.

Diệp Phùng Xuân nghe em mình nói xong, hai mắt y nhíu lại, lạnh giá. Lần đầu tiên Diệp Du Đồng thấy cha mình như vậy, cậu biết trong nhà đã xảy ra chuyện lớn rồi, cậu lo sợ, bất an. Mẹ của chú út, cũng chính là bà nội trên danh nghĩa của cậu, suốt tám năm qua cậu chưa một lần thấy mặt, chỉ nghe Kỳ bà bà kể bà ấy đã vào miếu tu hành từ rất nhiều năm trước, đến ngay cả con gái của mình cũng không chịu gặp, cả đời không qua lại với nhau.

Đương nhiên, cũng có người nói, sau khi Diệp Phùng Xuân tranh đoạt được quyền làm chủ Diệp gia đã đuổi bà ra khỏi nhà, tuy nhiên Diệp Du Đồng vẫn không thể tin vào chuyện này. Hôm nay đột nhiên nghe nói bà bệnh nặng, thật không biết cha cậu tính toán thế nào.

“Anh đi thay áo!” Diệp Phùng Xuân bình tĩnh trả lời, y thấy cậu em trai đứng bên cạnh thở ra một hơi, y lại bổ sung một câu, “Em nghĩ anh sẽ không đi sao?”

Diệp Ngạo Đông im lặng, một lúc sau mới trả lời, “Nếu em là anh, em sẽ không đi!”

“Đi thôi!” Về câu trả lời của cậu em, y từ chối cho ý kiến. Diệp Phùng Xuân vừa bước khỏi phòng sách, đột nhiên nhớ tới con mình, vì thế y xoay người lại dặn dò, “Ba có việc phải ra ngoài với chú út một lát, hôm nay con.....”

Còn chưa nói xong, cậu nhóc đã vội vàng chạy tới túm lấy tay áo của y, “Ba ơi, con.....Có thể đi với ba không?” Cậu nhớ tới thái độ hằn học của cô út với cha cậu, nhớ tới những lời đồn đãi không tốt về y với bà nội, lại thêm câu nói của chú út khi nãy, bất kể thế nào cậu cũng cảm thấy không yên lòng, “Con hứa sẽ không gây phiền toái cho mọi người!”

Đáng lẽ với tính tình của Diệp Phùng Xuân, tuyệt đối sẽ không để một cậu bé dính vào chuyện riêng của người lớn, huống chi giữa y và dì Cẩm lại phức tạp như vậy. Nhưng khi y cúi đầu xuống nhìn thấy vẻ mặt lo lắng, bất an của con mình, không hiểu sau những gánh nặng trong lòng y bỗng chốc vui đi phân nửa. Y lại nhớ tới hành động của đứa nhỏ này vào cái hôm mà y cãi nhau với em gái, đây có lẽ là lần đầu tiên y có ý nghĩ muốn dựa dẫm vào người khác. Cảm giác đó ngày càng mạnh mẽ và y cũng đã sớm tự cảnh cáo chính mình nhưng xét về mặt tình cảm y lại cảm thấy nếu như y cự tuyệt thỉnh cầu của con, chỉ sợ tới nay cậu nhóc sẽ ngủ không yên.

“Đi thay một bộ quần áo dài tay, buổi tối trên núi lạnh lắm!” Hóa ra y chỉ còn đứa con này làm niềm an ủi duy nhất trong suốt ba mươi mấy năm nay của y.

Nghe cha mình nói như vậy, Diệp Du Đồng nở nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Chiếc xe có rèm che vững vàng nhanh chóng chạy trên con đường yên tĩnh, mà ở bên trong xe, cả ba người đều im lặng. Cảm giác nặng nề lan tỏa, Diệp Du Đồng thấy lo lắng, cậu lấy hết dũng khí vươn tay nắm lấy tay cha cậu, cảm giác đối phương hơi chấn động, ngay tức khắc cậu bị nắm ngược lại, bàn tay to lớn ấm áp đó che chở cho cậu, mang đến cho cậu sự an tâm đồng thời cũng khiến hai má cậu nóng rần.

Cảm nhận được cậu nhóc đang an ủi mình, chẳng lẽ ngay cả một đứa nhóc mà cũng có thể nhìn ra cơn sóng ngầm dữ dội này sao? Diệp Phùng Xuân thở dài, nắm chặt lấy đôi tay gầy, lạnh lẽo của con.

Dì Cẩm đã đóng cửa không màn đến sự đời nhiều năm rồi, tuy nói là tu hành vì sám hối, nhưng chỉ sợ là muốn dùng cách này để khiến y thỏa hiệp, xin y khoan dung. Diệp Phùng Xuân cười khỏ, y tự hỏi mình chưa bao giờ làm chuyện gì xấu với các em, thuở nhỏ y còn kính trọng, nghe lời dì Cẩm, vậy tại sao dì ấy lại nghĩ mình sẽ làm chuyện tổn hại đến các em? Thậm chí còn không từ thủ đoạn tính kế với y....Không biết lúc dì ấy nhìn thấy đứa nhỏ Đồng Đồng này, trong lòng sẽ cảm thấy thế nào.

Vào ban đêm, trên núi ở ngoại thành quả thật lạnh thấu người. Ba người đi dọc theo đường mòn quanh co uốn khúc lên đến giữa lưng chừng núi. Đứng trước cửa ngôi miếu nho nhỏ, một mùi hương trang nghiêm thần bí len vào mũi, chiếm lấy tâm hồn chưa tham thấu sự đời của Diệp Du Đồng. Trên thế gian này thật

sự có thần linh? Cậu mờ mịt tự hỏi, nếu cậu có thứ tình cảm kì quái với cha mình, nhất định sẽ bị ân trên trừng phạt chẳng? Giống như chuyện những người đó nói cậu khắc chết mẹ và em gái.....Cậu rùng mình.

Không! Không được, mình làm sao có thể, mình tuyệt không thể mang bất hạnh đến cho ba! Thứ tình cảm vượt khỏi tình cảm cha con này, nhất định sẽ có tội, chỉ một mình cậu nhận lấy là được, tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cha cậu biết.....Trước đây cậu không bao giờ dám nghĩ sâu hơn, nhưng giờ phút này bỗng nhiên Diệp Du Đồng thoáng khổ hiểu ra rằng: Tại sao mỗi ngày cậu phải nhớ lại những chuyện xảy ra lúc ở chung với cha mới ngủ ngon được, mà nhiều đêm giật mình tỉnh giấc lại hoảng hốt bất an.....Đó không phải vì cô đơn hay thiếu cảm giác an toàn, mà là một loại tuyệt vọng mãi mãi cũng không cách nào thoát khỏi được. Trên thế giới này, không có ai có quan hệ càng gần lại càng xa như bọn họ.....kiếp này cậu cảm thấy mình thật may mắn khi được làm đứa con của cha cậu, nhưng có lúc lòng tham của cậu lại không cam lòng làm con y, tình cảm giữa cậu và y có lẽ sẽ thân thiết hơn, thân thiết hơn, thân thiết hơn.....

“Vào thôi, bên ngoài lạnh lắm!”

Nghe cha mình nhỏ giọng thúc giục, Diệp Du Đồng nhấc chân bước qua ngạch cửa. Ngọn đèn ảm đạm bỗng nhiên chiếu sáng bốn pho tượng phật cao lớn ở hai bên, khuôn mặt họ nghiêm túc trang nghiêm uy vũ, trợn mắt lạnh lùng nhìn cậu, giống như đã sớm nhìn thấu ý niệm dơ bẩn cất giấu sâu trong nội tâm của cậu. Cậu hoảng hốt “A” lên một tiếng, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, bàn chân cũng mềm nhũn ra.

“Đồng Đồng, con sao vậy?”

Giọng nói của Diệp Phùng Xuân vang lên bên tai giống như ánh mặt trời xuyên qua mấy lớp mây mù, cái ôm ấm áp ấy cũng nhanh chóng ổn định lại bước chân yếu ớt của cậu bé. Nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của cha mình, Diệp Du Đồng cắn răng đẩy nhẹ y ra, cố gắng điều chỉnh hô hấp lại, “Không sao cả, cửa cao quá.....Mình vào thôi!”

Cậu có thể nào cũng không sao, thần giận cũng tốt, phạt trách cũng được, cậu chỉ muốn cố gắng bảo vệ cho cha cậu.....Bất kì ai cũng không thể thương tổn y, kể cả chính mình. Cho dù là bà nội nằm trên giường bệnh, chỉ cần có uy hiếp đến y, Diệp Du Đồng cũng không an lòng để y đi đối mặt một mình.

14. Chương 13

Diệp Phùng Xuân cảm thấy trước mắt mình như lóe lên một tia sáng

Y nheo mắt lại: Dưới ráng chiều như thế này, thật sự là quá đẹp!

Lúc này có người bước ra dẫn ba người đến căn thiền phòng của Dư Cẩm Hà. Vừa tới, Diệp Phùng Xuân thấy hai em gái của y đang ở trong phòng, sắc mặt cực kì không tốt, hơn nữa mỗi người đều trông rất nặng nề. Thấy y tới, Diệp Nghênh Hạ miễn cưỡng nở một nụ cười, gọi một tiếng anh hai. Diệp Tri Thu lại hừ lạnh một tiếng, nói với cậu em, “Em đi gọi anh ta tới thật? Em nghĩ mẹ nhìn thấy anh ta sẽ khỏe hơn sao?”

“Chị tư, là mẹ chỉ tên muốn gặp anh hai, chị nên bớt tranh cãi chút đi!” Diệp Ngạo Đông nhú mày, tất nhiên anh cảm thấy rất bất mãn với tính tình tùy hứng chẳng biết phân biệt trường hợp nào của chị mình.

Kì thật trong lòng cậu cũng không dễ chịu chút nào, trước đây chị tư rõ ràng là một người sáng sủa hoạt bát, tại sao lại vì một thằng đàn ông chết tiết gì đó mà bị đả kích thành như vậy? Khi đó nếu không phải anh hai quyết đoán điều tra căn cứ tên đó, thật không biết chị ấy còn bị lừa đến khi nào nữa! Thật không thể ngờ là chị ấy lại không thể đối mặt với sự thật mình bị lừa, ngược lại còn trách anh hai đã can thiệp vào tự do yêu đương của chị ấy.

Lúc này có một sư cô già mặc áo xám từ trong buồng đi ra, “Ngộ nhân cư sĩ mời Diệp Phùng Xuân tiên sinh vào trong nói chuyện.....” Trong phòng nhất thời đều im lặng xuống, Diệp Phùng Xuân nhìn bà gật đầu, đi lên phía trước vén bức màn vải lên.

Thấy cha một mình bước vào nơi đó, trong lòng Diệp Du Đồng không tự chủ được mà bắt đầu lo lắng, giống như cha cậu không phải đi vào đó thăm bà nội mà là đang bước vào hang hùm miệng cọp.

Khoảng nửa tiếng sau vẫn chưa thấy cha bước ra, cậu nhóc lo lắng, hai bàn tay cậu đan vào nhau, mấy lần muốn đứng dậy nhìn vào cửa nhưng cuối cùng cậu cũng ráng nén xuống. Cho đến khi cánh cửa khép chặt đó mở ra lần nữa, Diệp Phùng Xuân xuất hiện sau bức màn, gọi đứa con, “Đồng Đồng, con vào đây một chút!”

Không ngờ cậu cũng có thể đi vào trong đó với y, Diệp Du Đồng mừng rỡ, đứng dậy chạy nhanh lại chỗ cha mình, bỏ lại ba chị em nhìn nhau ngây ra, không biết mẹ mình muốn như thế nào.

Ánh sáng của chiếc đèn dầu thấp trong phòng nhỏ như hạt đậu, dưới ánh đèn mờ nhạt, Diệp Du Đồng nhìn thấy một bà lão nằm im trên giường, ánh mắt mờ ám, sắc mặt vàng như nến, trên ngực bà chỉ còn sót lại chút hơi thở thoi thóp, chứng minh bà còn sống trên cõi đời này.

“Dì Cẩm, đây là Đồng Đồng!” Cũng giống như lần đầu tiên dắt con đến nhìn ông nội, Diệp Phùng Xuân nắm tay Diệp Du Đồng đưa đến trước mặt bà, “Đồng Đồng, gọi bà nội đi con!”

“.....Bà nội!” Nhìn bà nội xa lạ này, cậu bé có chút sợ sệt, nhưng bởi vì cha cậu đã bảo thế, cậu đành phải nghe lời nhỏ giọng gọi khẽ.

Dư Cẩm Hà từ từ chuyển động chiếc cổ cứng ngắc, nhìn đứa trẻ trước mặt.....cái đầu không cao, trắng nõn nhả nhặn, mày mảnh mắt dài, có vẻ là một cậu bé ôn hòa. Chỉ mới chớp mắt mà đã là chuyện mười mấy năm rồi, đứa trẻ này chính là chứng cứ cho sai lầm của bà, nếu không phải bà tin lời gièm pha muốn mưu hại Diệp Phùng Xuân, có lẽ về sau sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.....

Chồng không biết giữ gìn gia nghiệp, bà lại hồ đồ không hiểu gì, khi đó nếu không phải Diệp Phùng Xuân ra tay ngăn cơn sóng dữ, sợ là cả Diệp gia cũng đã sớm thua đứt trên tay bà rồi. Tiếc là bà vì lợi ích của

ba đứa con, lại sợ sự thông minh khôn khéo đến không ai dò được của Diệp Phùng Xuân, sợ một khi cậu ta đắc thế sẽ khiến bốn mẹ con bà không có nơi sống yên ổn, cho nên bà mới có suy nghĩ xem cậu ta như kẻ thù không đội trời chung. Hiện tại đã chứng minh tất cả là do bà sai, thì ra đại thiếu gia - người mà bà trước giờ luôn đề phòng mới là trụ cột kiên cố nhất của Diệp gia, mà điều buồn cười nhất chính là ba đứa con của bà đều sống dưới bóng che của người anh này không lo không nghĩ trưởng thành.

“Đại thiếu gia.....Đây là con của cậu?” Bà thì thảo hỏi, rồi cố gắng vươn cánh tay về phía Diệp Du Đồng, “Cháu à, cháu lại đây, bà nội có mấy câu muốn nói với cháu!”

Nghe giọng nói của bà đứt quãng giống như ngọn nến lung lay trong gió, trong lòng Diệp Du Đồng sợ hãi, liếc nhìn cha cậu. Thấy cậu nhú mày giống như đang lo lắng chuyện gì, y nhìn cậu gật đầu cổ vũ, đến lúc này cậu mới bạo gan đi từng bước tới phía trước, đứng bên mép giường.

“Ba cháu.....Từ nhỏ đã rất vất vả, chưa từng có ngày nào nhàn hạ, sau này cháu.....Cháu phải cố gắng hiếu thuận với ba.....” Bà cố gắng trút hết hơi sức cuối cùng của mình để nói hết những lời này, giọng điệu tha thiết.

Thấy dáng vẻ già nua, không chút sức lực của bà, Diệp Du Đồng cảm thấy bà nên nghỉ ngơi nhiều hơn thay vì nói nhiều như vậy. Để an ủi bà, cậu chỉ phải gật đầu liên tục, trong lòng cậu nghĩ đương nhiên là cậu sẽ tốt với ba, không cần ai phải dặn dò. Bà thấy cậu đã đồng ý, vẻ mặt hiện lên vẻ vui mừng, lập tức chuyển ánh mắt mờ mờ về hướng Diệp Phùng Xuân, “Đại thiếu gia,.....bà lão này có lỗi với cậu cũng đã phụ sự tin tưởng của phu nhân.....hiện giờ cậu đã có đứa nhỏ này, đúng là ân trên thương xót.....A di đà phật.....Nghênh Hạ chúng nó, tôi đều giao lại cho cậu.....Xin lỗi...đã để cậu phải vất vả thay tôi.....Tôi xuống dưới, sẽ gặp phu nhân xin lỗi.....” Giọng nói ngày càng nhỏ đi, ngọn đèn cũng sắp cạn dầu.

“Dì Cẩm!” Diệp Phùng Xuân cúi đầu gọi bà một tiếng, “Tôi đã không còn trách dì lâu rồi! Lo lắng cho các em là trách nhiệm của tôi, tôi sẽ không bỏ mặc bọn họ!” Tuy trước đây giữa hai người có rất nhiều ân oán, có thể nói người phụ nữ này thiếu chút nữa đã hủy hoại cuộc đời của y, nhưng trong tình huống này, y vẫn mong bà có thể ra đi không nuôi tiếc.

Bà nghe y nói như thế, khóe miệng nở một nụ cười yên lòng, từ từ nhắm mắt lại.

Diệp Phùng Xuân thấy thế, thở mạnh một hơi. Vỗ vỗ cậu bé đang hoảng hồn, yên lặng nắm tay cậu vén màn bước ra cửa nói với cậu em này giờ vẫn đang canh ngoài cửa, “Các em vào trong đi, Dì Cẩm.....Đã đi rồi!”

Tiếp đó, trong phòng vang lên tiếng khóc thương đau khổ của hai người phụ nữ, nhớ tới lời dặn dò khi này của dì Cẩm, Diệp Phùng Xuân nhắm mắt lại, y cảm thấy trong lòng rất nặng, đầu lại bắt đầu nhói lên.

“Ba ơi, ba đừng thương tâm!” Đột nhiên có giọng nói dịu dàng vang lên bên tai y, giọng nói ấy chứa đầy thân thiết và trù mến, tay y lập tức bị nhét vào một cái cốc, “Có phải ba lại thấy đau đầu nữa hay không? Ba ngồi xuống uống cốc nước đi!”

Y mở to mắt kinh ngạc nhìn chiếc cốc trong tay, Diệp Phùng Xuân giống như một đứa trẻ ngu ngơ bị người

ta diu ngồi xuống, từng chút, từng chút một uống hết cốc nước trong tay, lúc đó y không nghĩ gì cả, cảm giác được người khác chăm sóc, từ lúc nhỏ tới giờ có lẽ đây là lần đầu tiên.

Lặng lẽ nhìn cha mình ngồi xuống, một lát sau, ba người với ánh mắt đỏ ngầu đi ra. Diệp Nghênh Hạ bước ra vội vã, hai tay che mũi miệng cố gắng không chế cảm xúc của mình. Đến khi nhìn thấy anh hai, khuôn mặt cô đột nhiên trở nên kì quái, đó là sự căm ghét và phẫn nộ.

“Anh hai, 7% cổ phần công ty của mẹ em, bà có giao quyền quản lý lại cho anh hai không?” Hít hít cái mũi, Diệp Nghênh Hạ đi thẳng vào vấn đề chính.

Không ngờ em mình vừa bước ra lại hỏi ngay vào vấn đề này, Diệp Phùng Xuân nhú mày, trong lòng vô cùng không vui, “Em nên đi rửa mặt, bình tĩnh lại chút đi! Tiếp đó nên bàn về chuyện lo hậu sự của dì Cẩm, sau nữa mới bàn tới vấn đề này!”

Diệp Tri Thu tuy là bất hòa với anh mình, nhưng cô cũng không ngờ ngay lúc này mà chị ba mình lại nói ra những lời như thế, cô kinh ngạc, “Chị ba, chị... Sốt ruột hỏi chuyện này làm gì?” Trời sinh cô lãng mạn, lúc nhỏ sinh sống thoải mái, lên đại học lại theo ngành Nghệ Thuật học, cho nên cô không hề tính toán về mặt tiền bạc, thậm chí có thể nói là không thêm quan tâm tới.

Nhưng Diệp Nghênh Hạ lại không như thế, thời gian cô đi theo mẹ mình nhiều hơn hai đứa em, từ nhỏ cô đã biết thân phận mẹ cô hèn mọn, để có được địa vị như hiện giờ là hoàn toàn dựa vào cây đại thụ trong Diệp gia này, nếu trên tay cô không còn thứ gì có thể dựa vào, sợ là không còn căn cơ để bảo đảm cuộc sống yên ổn. Ngay khi cô còn chưa học xong đại học, cô đã luôn tìm cách vào làm việc trong “Thường Thanh”, về sau cô lại đám cưới với Tăng Dụ Dân - người nắm nhiều quyền hành trong công ty, mục đích của cô là muốn có địa vị ngang hàng với anh mình.

Thấy bầu không khí bắt đầu trở nên nặng nề, Diệp Ngạc Đông ho khan một tiếng, “Chị ba, chị cũng mệt rồi, chị nên đi nghỉ ngơi chút đi! Chuyện này, anh hai sẽ biết cách sắp xếp thật tốt!”

“Những chuyện khác em không quan tâm, dù sao thì anh cũng không thể nghe theo ý của mẹ em quyền mấy phần trăm cổ phần đó ra ngoài.....Đó là những gì mà bà ấy để lại cho ba đứa em!” Diệp Nghênh Hạ nhẹ giọng nói xong câu trên, lại nhấn mạnh câu dưới, “Anh không có quyền.....”

Nghe thấy những câu nói sắc bén của cô em gái không ngừng vang lên bên tai, sắc mặt Diệp Phùng Xuân trầm xuống, “Nghênh Hạ, hiện giờ cũng đã khuya, nơi này là chùa chiền! Dì Cẩm vừa mới mất, em thật muốn ở ngay trước mặt dì ấy bàn những chuyện này?”

Có lẽ đã bị khí thế vững vàng của anh mình dọa, cuối cùng Diệp Nghênh Hạ cũng chịu ngậm miệng lại, tuy nhiên trên mặt cô vẫn hiện lên vẻ không cam lòng.

Bị nhóm cô chú bỏ quên, Diệp Du Đồng nép qua một bên vãnh tai nghe mọi chuyện, lại nghĩ đến chuyện có lẽ cha cậu sẽ còn phải gặp nhiều phiền toái, trong lòng cậu lại sầu muộn.

Thế giới của người lớn, tại sao lại phức tạp như thế... Cậu thật sự không thể hiểu.

Vội vã làm xong hậu sự cho bà nội, cũng không còn bao nhiêu lâu nữa thì tới ngày khai giảng của Diệp Du Đồng.

Vì đậu thẳng lên trung học, hoàn cảnh con người đều quen thuộc, sau khi đăng kí thông tin xong cậu nhanh chóng quay về nơi lãnh đồng phục của trường, trong lòng cậu luôn chờ đợi ngày khai giảng - cái ngày mà cha cậu sẽ đến trường cậu tham gia buổi họp phụ huynh đầu năm.

Vì dạo này thời gian ở cùng với cha cậu nhiều hơn trước đây rất nhiều, cậu thấy vui lắm, tâm trạng ăn uống cũng tốt hơn rất nhiều, có đôi lúc cậu còn có thể đi với cha tới phòng tập thể thao, hoặc là có thể sẽ ra ngoài chơi bóng rổ với các bạn học. Qua một kì nghỉ hè, lúc mặc thử đồng phục trường, Diệp Du Đồng vui mừng phát hiện cậu đã cao thêm 2cm.

Thu hoạch bất ngờ này khiến cậu rất vui, cậu ngồi trong vườn hoa cả buổi chiều để chờ cha cậu về, báo với y tin tức này. Mà dạo này để có thể có nhiều thời gian ở cùng với con, Diệp Phùng Xuân đã cố gắng giảm bớt thời gian xã giao bên ngoài, số lần về nhà ăn cơm của y cũng nhiều hơn trước một ít.

“Ba ơi!”

Diệp Phùng Xuân vừa bước xuống xe đã thấy cậu nhóc chạy tới chỗ y, cậu nhóc vừa đi tới phía trước lại ngừng một chút. Vừa nhắc đầu lên, trên mặt cậu nở một nụ cười nhẹ nhàng kèm theo sự hưng phấn làm cả khuôn mặt ửng hồng lên, Diệp Phùng Xuân kinh ngạc: Trong bất tri bất giác, cậu nhóc đã hoạt bát hơn rất nhiều, đáng vẻ như vậy so với vẻ mặt u ám trước đây thật khiến người ta trù mến không thôi.

“Có chuyện gì mà con vui như thế?” Khiến cậu nhóc vui như vậy thật sự là hiếm thấy, thấy hơi thở vui vẻ đến khó có thể kiềm chế của con, làm y cũng buồn cười cong khóe miệng lên.

“Ba đoán xem!” Đón lấy túi công văn trên tay cha mình, Diệp Du Đồng lại thăm so đo chiều cao yếu kém của mình với y. Kỳ thật thì cao thêm 2cm so với vóc dáng trước đây cũng không có thay đổi gì mấy, nhưng ít ra thì cậu vẫn cảm thấy cậu cách cha cậu ngày càng gần.

“Ba không đoán ra!” Diệp Phùng Xuân thành thật trả lời, y thật sự không nghĩ ra được chuyện gì có thể khiến cậu nhóc luôn điềm tĩnh nhã nhặn vui thành như vậy.

“Đoán đi mà!” Thấy điệu bộ qua loa của cha, Diệp Du Đồng nghiêng đầu nhìn y kháng nghị, đôi mắt một mí híp lại mang theo vẻ quỵn rũ hồn nhiên thoải mái.

Diệp Phùng Xuân cảm thấy trước mắt mình như lóe lên một tia sáng, y nheo mắt lại: Dưới ráng chiều như thế này, thật sự là quá đẹp!

15. Chương 14: Chỉ Cần Còn Có Đứa Nhỏ Đây Ở Cạnh Y, Y Mãi Mãi Có Nhà

Học kì mới chờ đợi từ rất lâu cuối cùng cũng đã đến. Bốn giờ chiều ngày hôm đó, Diệp Phùng Xuân ăn mặc thật chỉnh chu xuất hiện thật đúng giờ tại phòng tổ chức các sự kiện của trường. Khác xa với ngôi trường không có chút tiếng tăm gì của con mình, với sự nổi tiếng trong trường và bên ngoài xuất sắc của y, nên khi y vừa xuất hiện thì hầu như đã trở thành tiêu điểm của cả hội trường.

.

Nhìn bóng dáng đỉnh đạt của cha mình tiến vào hội trường, Diệp Du Đồng đứng ở bên ngoài vô cùng kiêu ngạo, ẩn sâu trong nội tâm của cậu là sự thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ khó nói thành lời. Quả thật cậu rất muốn lấy chiếc loa phóng thanh hét lên: Đây là ba ba của mình, là người tốt với mình nhất trên đời này.

Có một số học sinh đã từng gặp Diệp Phùng Xuân, cũng có một số là lần đầu tiên thấy nên há hốc mồm mắt không chớp, không ngờ bạn mình lại có người cha phong độ như vậy, sau đó cả đám tò mò xúm lại vây quanh Diệp Du Đồng hỏi này hỏi nọ. Mà trước đây cậu không có số được các bạn nữ chú ý tới, không ngờ hôm nay lại có nhiều cô nàng chủ động chạy tới nói chuyện với cậu:

“Diệp Du Đồng, ba của cậu trẻ thật nha! Hơn nữa còn rất đẹp trai nữa!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Thật đáng ghét, ba của mình bị hói đầu, trên bụng còn có một ôm mỡ nữa! Phốc!”

“Nếu sau này tớ có thể có bạn trai như vậy thì tốt rồi....Diệp Du Đồng, cậu có anh trai không?”

Vì không thường tiếp xúc với nữ giới nhiều nên tay chân cậu luống cuống cả lên. Tuy nhiên, mọi người đều khen cha cậu nên làm cho cậu cảm thấy phần chần, nhưng dù sao được khen ngợi trực tiếp như thế cậu cũng có chút ngượng ngùng, “Mình không có anh trai, chỉ có em gái thôi!”

“Tiếc quá! Sao dáng vẻ của cậu không giống ba cậu gì hết vậy!” Giọng điệu vô cùng tiếc nuối.

Vấn đề này thật tráo trở thậm chí là vô duyên, nhưng Diệp Du Đồng cũng không để bụng, cậu cười cười ra chiều có lỗi, “Mình giống mẹ mà!” Ba đương nhiên là độc nhất vô nhị rồi, không ai có thể sánh với ba được.

“Hừ, đúng là một đám háo sắc, dù sao thì cũng chỉ là một ông già đã kết hôn rồi!” Một giọng nói lạnh lùng chen vào, phá vỡ sự bàn tán sôi nổi của mọi người. Diệp Du Đồng quay qua, là cô bạn học sáng nay vừa được phân ngồi cùng bàn với cậu.

“Tư Khẩu Khẩu, bạn.....” Đối mặt với khí thế của cô bạn mới đến, mấy cô bé vây quanh Diệp Du Đồng tức giận nhưng không dám nói câu nào.

“Diệp Du Đồng, cậu lại đây!” Cô bé nhỏ xinh tên Tư Khấu Khấu không thèm coi ai ra gì túm cậu sang một bên, mặc dù cô có hơi kém về chiều cao nhưng lại rất có khí thế, “Học kỳ này tớ phụ trách phần báo của học sinh năm nhất, sau này cậu phải giúp tớ!”

Diệp Du Đồng nhìn cô bạn, vẻ mặt kinh ngạc, “Hả?” Theo lý thuyết mà nói, xét hết toàn bộ khối bảy thì rất ít người có khả năng có được chức vụ gì trong trường, không biết cô bạn học có dáng người nhỏ nhắn này làm sao có thể có được chức vụ như thế trong xã đoàn chứ, “Chúng ta....có thể chứ?”

“Cái gì mà chúng ta, từ nay về sau cậu sẽ theo bà chị này lăn lộn!” Tư Khấu Khấu lộ ra khuôn mặt tươi như hoa nhài, chiếc cằm hất lên kèm với thái độ sai khiến thật giống y chang lão phật gia lúc còn sống, “Bây giờ, theo tớ đi thu dọn lại bộ phận biên tập. Tớ nghĩ cả một cái hè không đến, nơi đó chắc chắn là bản chết được!”

Nghe giọng điệu của cô bạn, Diệp Du Đồng mới phát hiện, thì ra cô bé có vóc dáng nhỏ nhắn này ngay từ đầu đã là nguyên lão của toàn soạn báo ở trường rồi. Quét dọn bộ phận biên tập, nghe coi bộ là tốt hơn nhiều so với việc bị cả đám háo sắc mê mẩn cha mình vây quanh, cho nên cậu lập tức đồng ý. Tuy nhiên, khi này cô bạn này đã nói ba cậu là ông già đã kết hôn....Tuy sự thật đúng là như vậy, nhưng cậu vẫn cảm thấy cha mình bị xúc phạm.

Hai người đi trên con đường ở khu tổng hợp, Tư Khấu Khấu đột nhiên nở nụ cười giảo hoạt, lộ ra bốn chiếc răng sáng lòe lòe, “Kỳ thật ba của cậu rất đẹp trai, nhưng tớ không thích bộ dáng thì thâm to nhỏ như chưa từng thấy trai đẹp của mấy đứa đó nên nói vậy thôi!”

Nghe cô nói như vậy, chút bực dọc khi này của Diệp Du Đồng lập tức tan thành mây khói, hơn nữa còn nhìn cô gật đầu đồng ý.

Ban biên tập tờ báo của trường chỉ có một gian phòng nho nhỏ, có lẽ còn không tới hai mươi mét vuông. Tuy là nhỏ hẹp, nhưng để dọn dẹp gọn gàng lại chẳng phải là một chuyện dễ dàng. Tư Khấu Khấu liên tục sai Diệp Du Đồng làm này làm nọ, hơn nữa cô còn hài lòng phát hiện là mình không có nhìn nhầm người, cậu bạn học mới ngồi cùng bàn này, đúng là vừa ngốc vừa chịu khó lại rất dễ sai bảo.

Thời gian họp phụ huynh cũng khoảng một tiếng rưỡi, đến năm giờ hai mươi, cho dù thế nào Diệp Du Đồng cũng muốn đi chờ cha mình.

“Cậu gấp gì chứ, ba cậu sẽ đi ra, đến lúc đó ông ấy sẽ gọi điện cho cậu!” Tư Khấu Khấu không cho đó là việc làm đúng đắn, “Sửa lại mớ tư liệu bên ngăn tủ kia chút đi!”

“Mình cam đoan là giờ nghỉ trưa mai sẽ giúp cậu thu dọn xong xuôi, được không?” Lúc này hoàn toàn không giống như khi này bảo sao làm vậy nữa, Diệp Du Đồng kiên quyết cự tuyệt cô, “Buổi họp phụ huynh cũng sắp xong rồi, mình không muốn ba chờ mình....” Cha cậu bận bịu nhiều việc như vậy mà còn nhín thời gian đến tham gia buổi họp phụ huynh, cậu sao có thể để y lãng phí thời gian chờ đợi. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, cậu muốn về nhà cùng với Diệp Phùng Xuân, cậu không muốn bỏ qua cơ hội này.

“Hừ!” Tư Khấu Khấu vô cùng bực bội, “Tớ chỉ nghe người ta nói thê nô, hài nô, thì ra còn có cả cha nô

như cậu....Cùng đi đi, tớ cũng mệt mỏi quá!” Khóe miệng cô giật giật.

Diệp Du Đồng cười thẹn thùng không phản bác, hai người khóa cửa phòng rồi cùng nhau ra ngoài. Đến lúc tới hội trường thì cuộc họp cũng đã sắp xong rồi, bọn trẻ đều tìm thấy cha mẹ của mình chuẩn bị rời khỏi trường học.

Diệp Phùng Xuân giống như hạc lạc giữa bầy gà nên đương nhiên là rất dễ tìm, hai người lập tức chống lại tầm mắt. Vừa nhìn thấy cha mình, trong mắt của Diệp Du Đồng lập tức không còn ai lọt vào nữa, cậu vừa muốn chạy tới, lại bị cô bạn kéo bên túm lại, “Nè, nè! Sao cậu có thể bỏ lại người bạn cùng bàn này như thế chứ? Không giới thiệu người cha đẹp trai của cậu cho tớ biết một chút hay sao?”

Giật mình phát hiện mình thật thiếu lễ độ, mặt Diệp Du Đồng đỏ lên, lúc này Diệp Phùng Xuân đã bước tới bên cạnh con mình, y phát hiện bầu không khí giữa hai người có chút gì đó lạ, mi y nhíu lại.

“Ba ơi, đây là bạn ngồi cùng bàn với con, bạn ấy tên là Tư Khẩu Khẩu!” Tới lúc này Diệp Du Đồng đành phải kiên trì giới thiệu cho hai người. Kỳ thật hai người bọn họ cũng chỉ mới quen nhau hôm nay thôi, đúng là cậu có chút khó chịu với thái độ như đã quen từ đời thuở nào của cô bạn này, tuy nhiên cậu lại không có cách nào ghét cô được.

“Chào chú Diệp!” Tư Khẩu Khẩu gật đầu chào hỏi, trông cô không có chút nào là ngượng ngùng của tuổi mới lớn, cô chỉ nhìn thẳng vào mặt Diệp Phùng Xuân, ra vẻ như đang bình phẩm từ đầu tới chân.

“Xin chào!” Biết cô bé này không đơn giản, Diệp Phùng Xuân lập tức trưng ra nụ cười xã giao, sau cùng lại nhịn không được nói thêm một câu, “À, Viên Thiên Tung là gì của cháu?”

Tư Khẩu Khẩu liếc nhìn y một cái, cô có chút ngạc nhiên, cuối cùng trên mặt cũng toát ra một ít biểu tình nên có của một cô gái, “Y là chú năm của cháu.....Cháu theo họ mẹ!”

“Thì ra là thế!” Chẳng trách, cô bé này là người của Viên gia, quả nhiên là có phong thái khác với người thường, “Sau này Đồng Đồng phiền cháu để ý vậy!” Lần này thái độ của y rất thành khẩn.

Tư Khẩu Khẩu còn chưa kịp đáp lại, đã bị một giọng nước ngoài chen ngang, “Hey! Coco, where on earth are you heading for? I’m here!” Một người nam vừa nói vừa đi tới, trông điệu bộ có vẻ hơi khó chịu.

Tư Khẩu Khẩu cười hì hì, “Đây là cha dượng của cháu, mẹ cháu không rảnh....Tạm biệt chú Diệp! Diệp Du Đồng, cậu đừng quên cậu đã hứa gì với tớ vào ngày mai nhé!”

Rốt cuộc cũng tiễn được cô bạn khó hầu hạ đi, Diệp Du Đồng thở ra một hơi.

“Hai đứa chơi chung với nhau cũng không tệ nha, vậy là từ đầu đến giờ con luôn ở cùng với cô bé đó?” Nghe thấy giọng điệu trêu chọc của cha mình, Diệp Du Đồng vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm kia hiện rõ ý trêu đùa, “Bạn học của con rất thú vị, ngay cả cuộc hẹn cho ngày mai cũng đã

chuẩn bị tốt cả rồi!” Cô bé đó rất có phong cách, dĩ nhiên đã để lại ấn tượng rất tốt với y rồi.

Kì thật cha cậu cũng chưa nói gì, nhưng cậu cảm thấy mình nên giải thích rõ một chút, “Con chỉ mới quen với bạn ấy hôm nay thôi....Không phải như ba nghĩ đâu!”

Diệp Phùng Xuân kinh ngạc, y vốn chỉ muốn chọc con mình tí thôi, không ngờ cậu nhóc này lại trịnh trọng tuyên bố trông buồn cười như vậy, làm y nhịn không được mà trêu chọc thêm một chút, “Vậy theo con, ba đã nghĩ như thế nào? Bạn học Tư Khẩu Khẩu của con không phải rất đáng yêu hay sao?” Thằng nhóc này còn bày đặt then thùng nữa. Mới tình đầu năm mười sáu tuổi hẳn là như thế này....Thì ra cuối cùng con y cũng phải rời khỏi y rồi.

“Ba đừng đoán nữa! Dù sao, con cũng sẽ không nói chuyện yêu đương đâu.....” Diệp Du Đồng bắt đầu sốt ruột, thấp giọng thì thào. Lúc ban đầu còn hơi giận dữ, sau lại biến thành buồn lo, mất mát: Con chỉ thích ba thôi....Nhưng những lời kia cả đời này cậu cũng không thể thốt ra được, cậu chỉ có thể nhìn cha mình đến đại ra, mà ngay cả cậu cũng không biết khi đó ánh mắt mình chứa đầy nỗi tuyệt vọng âm ỉ nhưng khắc cốt.

Thấy con mình chỉ vì một câu nói của mình mà mắt đỏ hoe, không hiểu sao lòng y lại đau xót, phút chốc đôi mắt ấy lại chứa đựng rất nhiều cảm xúc, làm y giật mình: Tình cảm tưởng đâu đã bị sự thờ ơ lãnh đạm làm nguội lạnh đi nhiều năm qua giống như từ trong ánh mắt ấy một lần nữa bốc cháy lên, có thứ gì đó đã thức tỉnh, ngo ngoe nãy nở. Trời sinh y không phải là người vô tình, y chỉ cảm thấy tình cảm là một gì đó rất xa xỉ, nên khi nó đến y lại chống cự, đè nén xuống. Ở trong lòng y chỉ có trách nhiệm, cho nên y không cần đến những thứ xa xỉ đó.

(Ngạo: Dâu ơi cái từ ngo ngoe kia nghe khiếp quá đi:-s

Zhou: Rất có ý nghĩa tượng hình nha =)))

“Ba....Ba ơ?” Cậu bé kéo kéo tay áo cha mình, giọng nói ngập ngừng phá vỡ đi suy nghĩ của y, “Mình về nhà thôi!”

Phải, về nhà! Y trầm nghĩ, chỉ cần còn có đứa nhỏ này ở cạnh y, y mãi mãi có nhà.

16. Chương 15: Tất Cả Không Phải Là Thật, Hai Người Họ Chỉ Là Uống Say Mà Thôi

Theo lẽ cậu còn đang rầu rĩ về vụ học quân sự thì trường cậu lại lo sức ảnh hưởng của bệnh truyền nhiễm mà hủy bỏ, làm Diệp Du Đồng thở phào một hơi. Nếu cậu phải đi học quân sự lâu như vậy thì chẳng phải cha cậu sẽ phải ở nhà một mình hay sao. Mà gần đây, cả Diệp gia lại vô cùng lạnh lẽo...

.

“Ba ơi, sao dì Chu còn chưa về?” Cậu phát hiện lần này Chu Ngọc San dẫn con gái về nhà mẹ đã mấy ngày rồi chưa thấy về, theo như cậu biết thì ngay cả điện thoại dì ấy cũng không gọi về báo, làm Diệp Du Đồng cảm thấy lo âu thấp thỏm. Trong lòng cậu cảm thấy rất hối hận, không biết tại sao lúc đó cậu lại quá hấp tấp, nếu vì câu nói của cậu mà dì ấy làm ra những chuyện gây bất lợi cho cha cậu, vậy chẳng phải đã chừa lợn lành thành lợn què? Đè nén đã lâu, cuối cùng sau khi làm bài tập về nhà xong, cậu quyết định hỏi cha mình.

“À, không có gì đâu con!” Diệp Phùng Xuân bắt tay vào mở tư liệu trên bàn, y cũng không mấy quan tâm lắm về vấn đề này, “Mấy hôm nay sức khỏe của bà ngoại Ngải Ngải không được tốt nên dì con mới ở bên đó chăm sóc bà vài ngày!”

“Nha!” Nghe cha mình nói như thế, biết Chu Ngọc San không phải rời nhà vô cớ, cậu cảm thấy an tâm hơn một chút, “VẬY... Ba ơi, tối mai ba có về dùng cơm không?” Không có mẹ kế ở nhà, hai cô và chú út ai cũng có công việc riêng của mình, xem ra mọi người đều đã quên ngày mai là sinh nhật ba mươi sáu tuổi của ba.

Diệp Du Đồng còn nhớ rõ vào hai năm trước cậu từng tặng quà sinh nhật cho ba. Đó là một chiếc mp3 mà cậu đã bỏ một kỳ nghỉ hè thu gom báo chí, chai nước khoáng đổi tiền mua được, chiếc mp3 này có kiểu dáng thật đẹp, âm thanh cũng khá tốt, cũng may là khi ấy siêu thị điện máy giảm giá không thì cậu cũng không mua nổi. Tuy nhiên, về sau cậu lại phát hiện nó xuất hiện trong chiếc ba lô của chú út lúc chú ấy chuẩn bị đi du lịch.

Cậu làm bộ như vô tình hỏi một câu, và người chú vô tâm của cậu đã nói cho cậu biết cái mp3 này âm thanh rất khá, để cho cha cậu dùng đúng là lãng phí của trời, bởi vì y vốn không có thời gian dùng tới. Kỳ thật Diệp Du Đồng vốn hi vọng lúc cha cậu đi ra ngoài cũng có thể mang theo nó, như vậy cho dù y không có ở nhà thì mỗi ngày y vẫn có thể nghe được bản nhạc mà mình thích. Nhưng hiện thực đã chứng minh là cha cậu không xem trọng hoặc căn bản là không thích món quà của cậu, với lại cậu cũng chỉ là con cháu nên cũng không có cách nào so đo chút chuyện vật vãnh này với chú út mình được, cũng từ đó cậu không dám tùy tiện tặng quà cho cha mình nữa...

“Cũng chưa biết nữa! Đến khi đó ba sẽ gọi điện về nhà!” Diệp Phùng Xuân đang chú tâm vào công việc nên y không hề phát hiện dáng vẻ khẩn trương của con mình, thậm chí là y cũng không nhớ đến ngày sinh nhật của bản thân mình, “Sao thế?”

Nghe cha nói như vậy, ý định cùng cha ăn cơm chúc mừng sinh nhật ban đầu của cậu cũng ém ngược xuống, cậu không nhắc bởi vì làm như thế sẽ ảnh hưởng đến công việc của y, “Không có gì, con chỉ hỏi vậy thôi, ngủ ngon nha ba!”

“Ba sẽ cố gắng về sớm!” Nghe giọng điệu mong mỏi của con, y lại nhớ tới tình cảnh vắng vẻ gần đây của gia đình, có lẽ cậu nhóc này sợ ở một mình buồn mà không dám nói, nên y mới bổ sung thêm một câu.

“Vâng!” Nghe cha nói như thế, Diệp Du Đồng mừng thầm trong bụng.

Đang muốn ra khỏi phòng sách thì thấy Diệp Phùng Xuân ngẩng đầu lên gọi, “Con đợi một chút!”

“Dạ?” Cứ tưởng cuối cùng cha cậu cũng nhớ đến ngày sinh nhật của mình, trong mắt của Diệp Du Đồng không khỏi hiện lên sự chờ mong, “Sao vậy ba?”

“Gần đây chuyện học của con có tốt không?” Có lẽ là do mệt mỏi, Diệp Phùng Xuân đứng dậy vươn vai mấy cái, rồi đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan gì, “Trong quá trình học tập, con có tâm đắc vấn đề gì không?”

Nhớ tới bài trắc nghiệm lại kết quả học tập trong nửa tháng qua, thành tích đúng thật là không được hài lòng lắm, có lẽ điều này đã khiến cha cậu không vui, nghĩ đến đó trên mặt Diệp Du Đồng hiện lên sự xấu hổ, “Bài tập mấy môn tự nhiên mỗi ngày đều làm, sách mấy môn xã hội mỗi ngày đều xem!” Nhưng cũng không biết tại sao mấy thứ này cứ muốn cãi lại cậu, cho dù cậu có cố gắng thế nào cũng không thể không chế chúng được, có lẽ chỉ có thể trách bản thân quá ngu ngốc.

“Ừm, ba đề nghị con, sau này nên đổi phương pháp học tập khác!” Theo như Diệp Phùng Xuân quan sát một thời gian, y phát hiện cậu nhóc này còn cố gắng chăm chỉ học tập hơn y tưởng tượng rất nhiều. Tuy nhiên cậu bé lại không nắm được trọng điểm, lúc này y không thể không thừa nhận sự chênh lệch tồn tại giữa thông minh và chăm chỉ là khá lớn, nếu nói suy nghĩ trong lòng y thì đó không phải là thất vọng hay phần nộ mà sự thương tiếc ngày một tăng lên, “Sau này con nên chỉnh lại, chú ý xem nhiều mẫu bài giảng các môn tự nhiên, xã hội, nếu có chỗ nào không hiểu thì đến hỏi ba, được không?” Năm đó y chưa bao giờ gặp phải trở ngại gì trong vấn đề học tập, có lẽ lối suy nghĩ và phương pháp học tập trái chiều này chính là dấu hiệu khác biệt giữa học sinh giỏi và bình thường.

“... Dạ!” Diệp Du Đồng kích động, cậu chỉ có thể trả lời cha mình một câu ngắn gọn như thế, hiện giờ sống mũi cậu cay xè cả rồi. Nguyên nhân không cần phải nói, có thể cảm nhận được cha mình quan tâm tới mình, đó là chuyện luôn làm cho con người ta cảm thấy ấm áp, “Con sẽ cố gắng!” Đây là lời hứa của cậu với cha.

“Đừng quá cố sức, chỉ cần làm hết khả năng là được!” Sợ áp lực học tập ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của con, Diệp Phùng Xuân lại an ủi, “Học không phải là con đường duy nhất, đó cũng chỉ góp phần rèn luyện bản thân mà thôi... Cho dù không được thì vẫn còn có ba!” Cùng lắm thì y sẽ nuôi đứa nhỏ này cả đời, về điểm này thì Diệp Phùng Xuân rất tự tin.

“Con biết rồi!” Diệp Du Đồng cố gắng dùng giọng điệu đầy kiên định trả lời, nhưng cậu lại không dám ngắt ngang lên nhìn mặt cha mình, cậu sợ mình nhìn không được mà nhào tới ôm y, “Con nhất định không để cho ba thất vọng!”

Chiều thứ sáu hôm đó, sau khi tan học là buổi họp hội nghị của ban biên tập báo trường, Tư Khẩu Khẩu tỏ vẻ bất mãn với cậu trợ lý của mình, “Tối nay không về không được à? Tớ còn thiếu người ghi lại nội dung hội nghị!”

“Không phải mình đã sớm nói với cậu rồi sao? Hôm nay không được!” Mặc kệ lúc bình thường như thế nào, đến thời điểm này thì Diệp Du Đồng hoàn toàn không thể thương lượng, “Hôm nay là sinh nhật ba tớ!” Cậu lại nói tiếp niềm vui nho nhỏ của mình, lần này cậu đã cố dùng hết dũng khí để chuẩn bị lễ vật kỉ

càng, nhưng không biết cha cậu có thích hay không nữa?

“Ồ!” Lần này thì Tư Khấu Khấu đã hiểu, cô bé không khỏi cảm thán, “Ài, Cha nó...” Cô rất hiểu tâm lý của những người bạn đồng trang lứa với mình, còn nhớ rõ ngày sinh nhật của cha mẹ thì đúng là không có được mấy người.

Diệp Du Đồng nhìn cô bằng vẻ mặt “Vậy thì sao chứ?” rồi vội vã chạy ra khỏi trường học.

Về tới nhà hỏi Kỷ bà bà, bà bảo mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa hết cả rồi, hơn nữa cha cậu cũng không gọi điện thoại bảo không về ăn cơm chiều cho nên có lẽ y sẽ về nhà sớm.

Cậu nắn nót viết hàng chữ “Ba ba, sinh nhật vui vẻ!” lên chiếc bánh ngọt mà Kỷ bà bà đã nướng hồi chiều, Diệp Du Đồng mỉm cười, hài lòng bưng chiếc bánh lên bàn ăn. Kỷ bà bà còn hiểu ý đặt một chai rượu vang thượng hạng lên bàn, “Ba cậu thích loại rượu này lắm!” Chỉ là bình thường cậu ấy khắc chế chính mình, ngoài công việc ra cậu ấy hoàn toàn không muốn phóng túng bản thân mình dù chỉ là một chút, cuộc sống của cậu ấy quả thật không giống với một người bình thường nữa.

Diệp Du Đồng bắt đầu chờ đợi.

Từ lúc mặt trời bắt đầu ngả về tây cho đến lúc trăng đã lên cao, sao dần thưa thớt nhưng Diệp Phùng Xuân vẫn chưa về nhà, thậm chí ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi về. Cuối cùng cậu nhịn không được mà cầm chiếc di động lên, gọi mãi cũng không có ai bắt máy. Tâm trạng của cậu bé mới ban đầu là hưng phấn nhưng đến lúc này thì đã chuyển dần sang mất mát, cuối cùng là buồn ảm đạm. Trong nhà vắng lặng, tịch mịch đến làm cho người ta cảm thấy hốt hoảng, cả người rét lạnh lên.

Ba vốn không có hứa hẹn gì cả và có lẽ tối hôm nay ba sẽ không về... Nghĩ như vậy, Diệp Du Đồng không ăn chút gì, cậu cầm lấy chai rượu ngắm nghía, chất lỏng trong suốt như hổ phách kia đã hấp dẫn cậu bé, có lẽ nó không ngại cậu thay ba ba mình nhấp nháp thử thứ mà y thích.

Từng ly, từng ly rượu vang 40 độ đi vào tâm can cậu, không được bao lâu thì cậu đã cảm thấy cả người mình khô nóng, cậu khó chịu đưa tay kéo hở chiếc cổ áo sơ mi ra. Trong cơn hỗn loạn đột nhiên cậu bỗng nhớ tới một chuyện, cậu bỏ chai rượu đã uống bảy tám phần qua một bên, đi một mạch lên phòng sách của cha cậu ở lầu hai.

Lúc Diệp Phùng Xuân về đến nhà, đêm cũng đã khuya. Trên người còn tỏa men rượu, y bước vào phòng khách, y giật mình phát hiện đã giờ này rồi mà nhà ăn vẫn còn mở đèn sáng trưng, y cảm thấy kỳ lạ nên bước tới xem, bước qua, y giật mình sửng sốt. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, lớp đá cẩm thạch lóe lên vắng sáng mờ ảo mà lạnh lẽo, thức ăn trên bàn được chuẩn bị kỹ lưỡng trông rất đẹp mắt nhưng vẫn chưa có ai đụng vào và trên chiếc bánh ngọt DIY là dòng chữ nắn nót, đáng yêu: “Ba ba, sinh nhật vui vẻ!”, chỉ có chai rượu vang kế bên là vơi đi hơn phân nửa, tất cả đều nói lên sự cô đơn của chủ nhân buổi tiệc này.

Thằng bé này, vậy mà đã chuẩn bị bữa cơm sinh nhật cho y... Lúc này Diệp Phùng Xuân mới phát hiện nguyên do mà hôm qua cậu bé cố ý hỏi y tối nay có về nhà hay không. Hôm nay đáng lẽ tan ca xong là y có thể về nhà sớm nhưng đúng lúc cấp trên của công ty đối tác rủ đi uống mấy ly, y còn chưa kịp gọi điện

thoại về nhà cho hay thì đã bị ép uống đến đầu óc xoay vòng, khi đó y mới chợt nhớ hôm nay là sinh nhật của mình.

Dường như thằng nhóc vẫn còn chưa ăn tối... Diệp Phùng Xuân vừa đau lòng vừa nổi giận: Rõ ràng đã biết dạ dày của mình không tốt mà còn tự ngược đãi bản thân như thế, mới tí tuổi đầu mà đã dám lén uống nhiều rượu như vậy, chẳng lẽ là vì giận chuyện y đã không về nhà đúng giờ hay sao?

Y vốn định đi lên lầu đến phòng con mình xem cậu bé một chút, nhưng nghĩ lại thì có lẽ cậu nhóc đã sớm ngủ rồi, đành để ngày mai nói vậy. Lúc đi ngang qua phòng sách, y phát hiện cửa phòng không khóa, có một tia sáng nhàn nhạt len lỏi qua khe hở chui ra khỏi phòng, y cũng không nghĩ ngợi nhiều mà trực tiếp đẩy cửa vào, lúc này khắp phòng là một mảnh tinh quang sáng chói làm cho y hoàn toàn ngây dại.

Dãy thiên hà chiếu sáng trên đỉnh đầu y, các vì sao li ti trên bầu trời bắt đầu xoay tròn theo quy luật, ánh sao muôn màng của đêm mười bảy tháng chín... Tìm kiếm nơi phát ra ánh sáng, Diệp Phùng Xuân phát hiện ở góc tường có một chiếc máy chiếu sao trời mới toanh đang làm việc lặng lẽ và kế bên là một gói quà trống rỗng, không thể nghĩ ngờ gì nữa, thứ này nhất định là quà sinh nhật của y.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt yên ả và tĩnh mịch, cậu bé của y nằm nghiêng trên chiếc sofa hai người ngồi. Lòng mi cậu khẽ rung động, chân mày nhíu lại giống như cậu ngủ không an giấc, đôi môi mỏng do tác dụng của cồn mà đỏ bừng lên, cổ áo sơ mi hơi lỏng, xương quai xanh mảnh khảnh khiến người khác phải động lòng thoát ần thoát hiện. Có lẽ là vì quá nóng, nên ngay cả chiếc quần dài cũng vứt sang một bên, lúc này chiếc áo sơ mi trắng mất trật tự không thể nào che đi được đôi chân thon dài trắng nõn...

Đột nhiên phát hiện mình lại tham lam ngắm nghía thân thể đứa con, Diệp Phùng Xuân bỗng toát mồ hôi lạnh, thậm chí men rượu trên người y cũng giảm đi một nửa. Y lắc đầu cho tỉnh táo, rồi loại khỏi tâm trí những suy nghĩ kỳ lạ khi nãy, y bước nhẹ tới ôm lấy con, nhẹ giọng đánh thức cậu, “Đồng Đồng, thức dậy tắm rửa một chút rồi hãy về phòng ngủ...” Dựa sát vào y mới phát hiện khóe mắt cậu bé hồng hồng, giống như cậu đã khóc.

Là y đã hại con đợi một mình cả đêm!

Nghĩ đến đó, Diệp Phùng Xuân lại càng ôm chặt cậu bé trong lòng, y cảm thấy xót xa đến nỗi kiềm chế không được mà cúi người hôn nhẹ lên trán cậu bé.

Cái ôm quen thuộc cùng cảm giác dịu dàng êm ái làm Diệp Du Đồng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, thấy khuôn mặt trang nghiêm của cha nhìn mình đầy yêu thương, cơn say kèm cơn buồn ngủ làm cậu tưởng là mình còn đang nằm mơ, “Ba...” Cậu bé khẽ khẽ gọi, hai tay cậu không khống chế được mà vòng lấy cổ cha cậu, “Ba ơi...” Giọng điệu thật nhẹ, thật nhẹ... kèm theo đó là sự quyến luyến mắt hôn khắc cốt.

Nếu chỉ là nằm mơ, như vậy hẳn là có thể... Ôm lấy ba ba, đây dưa triền miên ở bên thái dương, ở cổ y. Cậu thật không muốn mình tỉnh lại, “Ba ba...”

Đối mặt với tiếng thổ thổ và cái ôm nóng bỏng của đứa con, người làm cha như y bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, cả người y căng cứng lại. Diệp Phùng Xuân bỗng nghiêng người, một tay ôm lấy chiếc eo nhỏ

của con, một tay nâng đầu cậu bé lên cổ định trước mặt mình, dưới ánh sáng mờ nhạt của dãy thiên hà, y nhìn thật kĩ khuôn mặt mộc mạc của cậu bé. Trong nháy mắt, đôi mắt còn nhiễm men say mộng mộng lung lung nhưng chứa đầy một loại tình cảm không thể che giấu đó làm cho Diệp Phùng Xuân hoảng sợ, hoang mang. Ánh mắt chứa đầy khát vọng, ái mộ đối đó với một người có tướng mạo nổi bật như y từ nhỏ đã thấy không ít, nhưng tại sao ánh mắt này lại xuất hiện ở con y? Hạn độ si mê đó, còn kinh tâm động phách hơn bất kỳ kẻ nào mà y đã từng gặp trong quá khứ....

Diệp Phùng Xuân bắt đầu thấp thỏm lo âu, mẹ y qua đời lúc y còn rất nhỏ, mà hồi còn trẻ mẹ kế cũng từng hại y không ít nhưng y cũng không cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Càng đáng sợ hơn ánh mắt nóng bỏng đó là y cũng không thể nào làm như không có gì được, y không thể không nhìn vào đôi mắt đó. Giây phút hiểu được ý nghĩa trong đôi mắt cậu bé, ngoài hoảng sợ, hoang mang không hiểu sao có cảm giác gì đó rất kỳ lạ lên lõi vào tim y, một chút mừng rỡ chưa bao giờ trải nghiệm, kể đó là sự phiền muộn cùng bất lực như cơn sóng dữ tràn tới muốn hủy diệt hết thảy.

Ôm cậu bé lần thứ hai ngủ say mà vẫn nắm chặt áo mình trong lòng, bộ dáng ngoan ngoãn đầy thỏa mãn đó giống như những gì khi nãy chưa từng xảy ra bao giờ. Diệp Phùng Xuân nhắm mắt lại: Tất cả không phải là thật, hai người họ chỉ là uống say mà thôi.

17. Chương 16: Nếu Có Thể, Cậu Thật Muốn Ôm Chằm Lấy Ba, Chia Sẻ Cho Ba Chút Ấm Áp Của Mình

Lúc Diệp Du Đồng tỉnh dậy đã là buổi trưa ngày hôm sau. Trước đây cậu chưa bao giờ nếm mùi say rượu, cái cảm giác như có ai đó nện vào đầu làm cậu thê với lòng là sau này không bao giờ nếm thêm lần nữa. Đúng rồi, ngày hôm qua cậu hẳn là đã ngủ trong thư phòng của ba ba, sao giờ lại tỉnh dậy trong phòng của mình, chẳng lẽ...

.

Nghĩ đến đó, cậu không cách nào ngủ được nữa, cậu vội vàng ngồi dậy rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề đi xuống lầu. Lúc này cũng đã gần mười một giờ trưa rồi, trước giờ chưa từng phóng túng như thế làm Diệp Du Đồng cảm thấy bất an, vừa uống rượu vừa say mềm ngủ đến trưa, không biết ba cậu có giận hay không nữa.

“Lêu lêu anh hai, anh hai ngủ nướng!” Vừa nhìn thấy anh hai mình, Diệp Ngải Ngải mặc bộ váy màu phấn hồng vừa gọi vừa chạy tới, “Ngải Ngải chờ anh hai lâu lắm rồi đó!” Nhưng mà ba ba không cho cô bé gọi anh hai dậy, đúng là thấy ghét mà!

Thấy em gái mình cuối cùng cũng đã về nhà, Diệp Du Đồng thật vui vẻ, lúc này cậu quên cả xấu hổ vì bị cười nhạo, cậu đi tới ôm lấy cô bé, “Về rồi à? Có nhớ ba với anh hai không?” Dì và em gái đi cũng khá lâu rồi, chỉ cần nghĩ đến chuyện mẹ kế cậu đi đến nỗi ngay cả sinh nhật cha cậu cũng không chịu về thu xếp một chút, trong lòng cậu cũng có chút khó chịu.

“Nhớ ba ba, không thèm nhớ anh hai!” Mặc dù Diệp Ngải Ngải còn nhỏ nhưng cũng đã biết cách trêu chọc người khác như thế nào rồi, cô bé cố ý nói với anh hai mình như vậy, “Anh hai ngủ nướng không chịu chơi với Ngải Ngải, hừ!”

“Cô bé đáng ghét!” Diệp Du Đồng xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của em gái, “Hôm nay muốn chơi trò gì? Anh hai chơi với em?”

“Được nha, em muốn anh hai chơi điều khiển xe với em, mình thi đấu với nhau nha!” Cô bé bốn năm tuổi này chưa bao giờ thích búp bê như mấy bé gái cùng trang lứa khác, mấy món đồ chơi của cô bé điều thiên về nam tính thôi. Lúc còn nhỏ Diệp Du Đồng chưa bao giờ được chơi món đồ chơi nào, đến lúc trưởng thành lại bị cô em gái đưa ra yêu cầu ngay thơ này, tính ra thì chơi cùng với em gái cũng có thể xem như bù đắp lại khiếm khuyết thuở ấu thơ của cậu.

Hai anh em dàn trận trong phòng khách, vì em gái còn nhỏ tuổi, nên Diệp Du Đồng nhường cô bé chạy trước, lúc chạy đến thời điểm quan trọng Diệp Ngải Ngải sẽ hưng phấn mà hét to lên. Sớm biết em mình là cô bé hiếu thắng, không thắng sẽ không không bỏ qua, nên cuối cùng Diệp Du Đồng làm bộ như kĩ thuật không tốt, để thua cô bé.

Có lẽ bởi vì thế mà Diệp Ngải Ngải rất thích chơi đùa với anh hai. Bởi vì anh hai sẽ không chê bé nhỏ mà không chơi trò chơi với bé, cũng sẽ không ỷ lớn ăn hiếp mình, hai anh em chơi chung rất vui vẻ.

Hai anh em đang chơi trò chơi thì đột nhiên vang lên tiếng giày cao gót của Chu Ngọc San từ trên lầu đi xuống, vừa xuống tới phòng khách cô đã túm lấy tay con gái, thậm chí không thèm để ý chuyện cô bé còn đang cầm điều khiển từ xa, “Ngải Ngải, đi với mẹ!”

Diệp Du Đồng giật mình, lúc này cậu phát hiện sắc mặt của mẹ kể mình không được tốt lắm, cậu run run hỏi, “Dì Chu, dì...”

Nghe cậu mở miệng nói chuyện, Chu Ngọc San quay ngoắt qua trừng mắt liếc cậu, trong mắt chứa đầy căm tức, “Cậu lại muốn nói cái gì? Tôi muốn dẫn con gái của mình đi cũng không được à?”

Tuy rằng trước đây quan hệ của hai người cũng không mấy thân thiết cho lắm, nhưng từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ thấy mẹ kể cậu nổi giận trước mặt người khác như thế, lúc này điều mà lo lắng nhất là liệu có phải giữa cha cậu và dì ấy đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.

Diệp Ngải Ngải đang chơi vui vẻ lại bị mẹ mình phá vỡ, mà thái độ thô bạo của mẹ cũng đã khiến cô bé sợ hãi, “Mẹ ơi, mẹ nắm tay Ngải Ngải đau quá!”

Lúc này Chu Ngọc San mới phát hiện sự thất thố của mình, cô hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, nhìn đứa con riêng của chồng nói, “Cậu đi nói với Diệp Phùng Xuân, cho dù anh ta có đệ đơn ly hôn lên tòa án, tôi cũng không giao quyền nuôi Ngải Ngải cho anh ta!” Nói xong, cô vội vã ôm cô con gái đang khóc âm ỉ ra ngoài.

Diệp Du Đồng nghe thấy hai từ “Ly hôn”, đầu óc cậu như trống rỗng, điều cậu nghĩ đến đầu tiên là cha

cậu đã biết rõ sự thật, hiện giờ không biết cha cậu đang đau lòng, khổ sở bao nhiêu... Cậu liếc nhìn Chu Ngọc San một cái, lập tức quăng chiếc điều khiển trong tay, chạy nhanh lên lầu hai.

Không có trong phòng sách cũng không có trong phòng ngủ, Diệp Du Đồng không chút băn khoăn mà đi thẳng tới căn phòng mà cha cậu thường nghe nhạc. Cậu đẩy cửa ra, trong tiếng nhạc vờn quanh cha cậu đang tựa vào sofa, mày nhíu, đôi mắt nhắm nghiền, dường như đang rất phiền muộn.

“Ba, ba và dì Chu...” Cậu ngừng lại vì nhìn thấy đôi mắt bén nhọn của ba ba, ba như vậy, có chút xa lạ.

“Ai cho con vào, sao không gõ cửa?” Trong giọng nói trầm mạnh lộ ra sự tức giận.

Lúc này Diệp Du Đồng mới phát hiện dường như mình đã quấy rầy ba ba mất rồi, cậu run rẩy, “Xin lỗi, con...” Cậu quá lo lắng nên quên cả lễ phép, nhưng mà khi nghe thấy tin đó, sao cậu không gấp cho được, “Dì Chu nói ba và dì ấy ly hôn...”

“Phải!” Về mặt Diệp Phùng Xuân dịu đi chút ít, đôi mắt minh mẫn của y lướt qua khuôn mặt cậu bé giống như đang tìm dấu vết gì đó, “Đó là chuyện của người lớn, con không cần phải quan tâm! Có ăn gì chưa? Xuống dưới bảo má Kỳ làm cho con chút gì ăn đi, tối qua con không có ăn cơm phải không?” Còn lấy chai XO của y làm thức uống, không bị ngộ độc cồn cũng xem như may mắn.

Cậu nhớ tới chuyện tối qua mình làm xằng làm bậy, đỏ mặt nói: “Xin lỗi, con không nên uống nhiều rượu như thế...” Nhưng lúc đó cậu quả thật cảm thấy khổ sở lắm, một ngày quan trọng như vậy mà cậu lại không thể nhìn thấy cha mình.

“Là lỗi của ba!” Diệp Phùng Xuân thở ra một hơi, y nhìn thấy trong đôi mắt của cậu bé thật rạn rỡ, không có một gì là quẩn quýt si mê y cả, quả nhiên là rượu vào làm y suy nghĩ lung tung, thằng bé này đã quen ỷ lại y, bất quá cũng chỉ là muốn thân thiết với y hơn chút thôi, “Xin lỗi, hôm qua ba đã thất hẹn với con! Chờ đến sinh nhật con, ba sẽ bồi thường lại, được không?”

“Hả? Con... Ba không cần xin lỗi đâu, ba vốn không có hứa mà!” Không biết làm sao lại nhắc tới chuyện này, dù sao thì chuyện đó cũng không quan trọng lắm. Tuy nhiên, nghe ba ba nói như vậy, cậu quả thật rất vui, “Nhưng mà ba và dì Chu phải ly hôn...” Cậu làm sao còn lòng dạ để ý tới chuyện khác nữa chứ.

Thấy cậu nhóc cứ cố chấp nhắc mãi vấn đề này, Diệp Phùng Xuân nhíu mày, thở dài, “Được rồi... Ngay cả con cũng đều phát hiện, con cho là ba không biết gì hết sao?” Đứa bé này quả thật rất ngoan, cậu đã cố gắng rất nhiều để tác hợp cho hai vợ chồng bằng mặt không bằng lòng của y. Rõ ràng mẹ kế không có hảo cảm với cậu bé mà cậu bé thà bản thật chịu thiệt chứ không muốn ba mình ly hôn. Mỗi lần nghĩ đến đó, Diệp Phùng Xuân liền xót xa cho con mình, cho nên y mới bằng lòng phối hợp với cố gắng của cậu bé hàn gắn quan hệ vợ chồng, tiếc là cuối cùng vẫn không được.

Người đàn ông kia của Chu Ngọc San là một thuyền trưởng, gần đây anh ta đã chuyển nghề, lên bờ không đi thuyền nữa. Trước đây, vì nhà anh ta nghèo phải lênh đênh trên biển kiếm sống, nên cha mẹ họ Chu bên kia kiên quyết không cho họ đến với nhau. Hiện giờ nghĩ lại có lẽ trước đây Chu Ngọc San còn băn khoăn chuyện này nên không thể không gả cho y, giờ xem như đã tu thành chính quả, có lẽ đã không còn cần tới

tầm lá chắn kèm phiếu cơm dài hạn này nữa rồi.

Diệp Du Đồng nghe cha mình nói như thế, giật mình trợn to mắt! Thì ra ba đã sớm biết, vậy cuối cùng thì y đã mang tâm trạng gì khi biết vợ mình phản bội mình mà vẫn dè dặt không nói ra? “Ba ơi... ” Nếu có thể, cậu thật muốn ôm chầm lấy ba, chia sẻ cho ba chút ấm áp của mình.

“Đừng trưng ra khuôn mặt như thế, con cảm thấy ba đáng thương lắm sao?” Diệp Phùng Xuân đúng là bị khuôn mặt để tang cha tang mẹ của cậu bé chọc cho buồn cười, “Đó là chuyện của hai phía mà, ba và dì Chu con vốn là do hai gia đình ép phải lấy nhau, kết quả như bây giờ xem như cũng không tệ lắm!” Lúc ấy y quả thật rất bận rộn nên muốn tìm một người vợ chăm lo cho gia đình con cái, mà ba vợ lại là bạn thân của cha y, nên hai đứa con hai gia đình lấy nhau cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Tuy nhiên, khi đó y vẫn không biết trong lòng Chu Ngọc San vốn đã có người khác rồi, đến sau này phát hiện thì cũng đã muộn.

“Nhưng mà...” Diệp Du Đồng vẫn cảm thấy rất khó chấp nhận, chuyện này thật không công bằng với ba, mà nghe như dì ấy còn muốn dẫn em gái đi, người luôn lo lắng cho người nhà như ba nhất định sẽ rất đau lòng.

“Đồng Đồng, con có tin ba không?” Diệp Phùng Xuân đến gần bên cậu bé, đưa tay xoa nhẹ lên khuôn mặt cậu, “Ba không sao đâu, yên tâm!” Đã khiến con mình phải lo lắng cho mình như vậy, Diệp Phùng Xuân cảm thấy chua xót. Tuy nhiên, nhìn bộ dáng muốn bảo hộ mình của con, đã làm cho tâm hồn u tối của y như gặp được ánh mặt trời, sáng rực lên!

Nhìn dáng vẻ bình thản của cha mình, Diệp Du Đồng gật gật đầu, đôi mắt trong veo: cho dù có thế nào thì cậu luôn tin tưởng ba ba. Nhưng một khi nghĩ đến cảnh ngôi nhà này có lẽ sắp đổ vỡ, trong lòng cậu vừa bất an lại vừa đau khổ.

“Phải rồi, món quà hôm qua con tặng cho ba, ba rất thích!” Như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, Diệp Phùng Xuân mỉm cười nhìn cậu bé, một nụ cười vừa dịu dàng vừa dẫn theo dòng điện, quả thật là hấp dẫn trí mạng, “Rất đẹp! Cảm ơn con!”

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy người cha luôn nghiêm túc có dáng vẻ như vậy, khuôn mặt đó đúng là khiến người khác không mở mắt nổi, lúc này tim Diệp Du Đồng bỗng đập lên rộn rã, đến như muốn ngừng thở, “Không, Không có gì.... Ba... thích là tốt rồi!” Cố gắng thốt lên mấy lời này, cậu bé cũng không hiểu vì sao hai gò má mình nóng bừng lên, cổ họng khô rát như thế, cảm giác giống như khi cậu uống rượu tối qua, khô nóng khó kìm nén.

Toàn bộ dáng vẻ ngược ngùng của con đều bị Diệp Phùng Xuân thu gọn hết vào tầm mắt, lúc này trong đôi mắt y như tối sầm lại, không nhìn thấy đáy.

“Không có gì thì con xuống dưới nhà ăn chút gì đi!” Khi y mở miệng nói chuyện thì giọng nói đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh của ngày thường, “Có một số chuyện ba cần một mình yên tĩnh suy nghĩ!”

18. Chương 17: Cậu Lại Nhớ Đến Hài Cậu Còn Bé, Cậu Òa Vào Vòng Tay Ấm Áp Của Ba, Sau Đó Ôm Ba Thật Chặt

Về sau, Chu Ngọc San không hề trở về nhà, ngay cả việc ly hôn cô cũng giao hết cho luật sư giải quyết. Có lẽ do cô cảm thấy thẹn nên không hề nhắc việc chia tài sản với Diệp Phùng Xuân, tranh chấp giữa hai người chủ yếu xoay quanh quyền nuôi dưỡng Diệp Ngải Ngải.

Theo như cá tính đó giờ của Diệp Phùng Xuân, con cái của Diệp gia không thể rời khỏi y. Nhưng do cô bé còn quá nhỏ không thể xa mẹ, với lại y đã có một đứa con là Diệp Du Đồng rồi, cho nên tỉ lệ thắng kiện của y cũng không lớn lắm.

Biết gần đây cha mình phải lo vụ ly hôn tâm trạng không mấy tốt nên Diệp Du Đồng càng quan tâm chăm sóc cho y hơn gấp bội, thậm chí có thể nói là lo lắng đủ điều. Một tách trà, một cốc nước, một muống canh, một chén cơm cũng có thể nói lên sự yêu thương của cậu bé dành cho cha mình, có đôi lúc bản thân Diệp Phùng Xuân cũng cảm thấy nó thật khoa trương. Cả đời này, có rất nhiều người kính trọng y cũng có rất nhiều người ngưỡng mộ y, nhưng lòng yêu thương, che chở không cần đáp lại như thế thì đây là lần đầu tiên y cảm nhận được, hơn nữa đối phương còn là một cậu bé chưa thành niên, nhiều khi bất chợt nghĩ tới làm y cảm thấy có chút buồn cười.

Về phần cỗ xe tình cảm có thể tùy thời chệch đường ray mà cậu bé ôm ấp trong lòng, sau cái ngày mà y thử hôn đó, đã có bảy tám phần là y đoán đúng. Đứa nhỏ đơn thuần đó thậm chí còn không biết làm thế nào che dấu dục vọng của mình...

Y luôn cảm thấy ray rứt, lúc đó quả thật y không nên phóng điện, cho dù xác định được tình cảm của cậu bé thì thế nào? Chỉ bằng làm bộ như không biết gì, như thế hai người vẫn trong trạng thái an toàn, có lẽ đối với cậu bé đó chỉ là nhất thời rung động mà thôi. Ngay cả bản thân Diệp Phùng Xuân cũng không biết lúc đó tại sao mình lại nhịn không được mà mỉm cười. Nhìn thấy cậu bé vì một nụ cười của mình mà vừa sợ sệt vừa thẹn thùng giống như một chú nai con lạc đường, trong lòng y vừa cảm thấy kiêu ngạo vừa cảm thấy hài lòng với trò đùa quái ác của mình.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, mỗi ngày y đều lo lắng, nếu một ngày nào đó cậu bé không khắc chế được tình cảm của mình, thì bọn họ sẽ như thế nào đây? Nếu y nghiêm khắc cự tuyệt bé, với một cậu nhóc mẫn cảm như thế nhất định sẽ bị tổn thương sâu sắc, Diệp Phùng Xuân thật không muốn như thế. Nhưng nếu không cự tuyệt thì y điên chắc rồi, suy nghĩ như thế dù tồn tại trong đầu chỉ một chút cũng là có tội.

Sau khi tính toán tới lui, y cảm thấy cứ giữ nguyên trạng huống như thế này vẫn tốt hơn. Chuyện như thế này một khi phá vỡ thế cân bằng thì không cách nào trở lại như lúc đầu được. Chỉ cần trong trạng thái tỉnh táo cậu nhóc không thốt ra những lời khó nói đó, tất cả đều nằm trong phạm vi khống chế của y. Mà quan trọng hơn là, từ sau cái đêm sinh nhật đó, thái độ của cậu đối với y vẫn trong sáng như trước, điều này làm cho Diệp Phùng Xuân không thể khẳng định chắc chắn đứa con có tình cảm khác lạ với mình, có lẽ tất cả đều do bản thân y tự mình đa tình rồi suy nghĩ lung tung, như thế đúng là vừa vớ vẩn vừa thật buồn cười.

Trong vụ ly hôn vì hai người không hề tranh cãi về mặt tài sản nên không mấy chốc thì tòa án đã đưa ra

phán quyết cuối cùng, không ngoài dự đoán Ngải Ngải được phán cho mẹ cô bé nuôi nấng.

Kết quả này Diệp Phùng Xuân đã sớm biết, sở dĩ y vẫn giữ thái độ tranh chấp là vì sau này nếu hai người nọ dám đối xử không tốt với Ngải Ngải, y sẽ mang con về. Mặc dù đối phương sai lầm nhưng y vẫn không keo kiệt mà cho vợ con một số bất động sản, trả phí nuôi dưỡng con gái. Người đàn ông kia cũng sắp bốn mươi rồi, anh ta đi thuyền nhiều năm mới lên được chức thuyền trưởng, không bao lâu sau lại quyết định lên bờ, phỏng chừng cũng không được bao nhiêu tiền, y không hy vọng con mình phải chịu khổ với anh ta.

Có lẽ không biết nên đối mặt với chồng trước như thế nào, sau khi thu xếp xong đồ đạc ở Diệp gia, Diệp Phùng Xuân lái xe đưa Chu Ngọc San về nhà mẹ, cô vẫn trầm mặc.

“Dừng ở đây đi!” Xe đỗ vào mé đường gần cổng ngôi biệt thự, Diệp Phùng Xuân khẽ nhắc cô vợ trước còn đang ngẩn người, “Tôi sẽ không vào!” Vợ trước chỉ mang theo một ít đồ, hẳn là có thể tự khiêng lấy. Ba má vợ rất bất mãn chuyện vợ trước cố tình ly hôn với y, có lẽ là y không nên vào đó kích thích hai ông bà. Diệp Phùng Xuân bước xuống xe mở cửa xe ra, rồi lại mở cốp xe đưa túi cho cô, “Chăm sóc tốt cho Ngải Ngải!”

“Phùng Xuân, tôi thật muốn biết...” Chu Ngọc San nhìn người đàn ông luôn trầm tĩnh như nước ngay trước mặt mình, trong lòng thật hỗn loạn. Là vợ chồng từ thuở thanh mai trúc mã đến giờ, cô làm sao không thích y, nhưng tình cảm của y không thuộc về cô, cô đã sớm hiểu người đàn ông này không thuộc riêng về một người, “Trên thế giới này, đến tột cùng thì có người nào có thể khiến cho anh không khống chế được chính mình không?”

Người chồng trước này của cô có thể nói là hoàn mỹ, y có bề ngoài anh tuấn, suy nghĩ thấu đáo, phẩm hạnh đoan chính, đối với ai cũng như vậy, y chưa từng bạc đãi bất cứ người nào, nhưng bao nhiêu năm qua cô chưa từng thấy y đối xử nhiệt tình với ai dù là một nửa, không cho ai có cơ hội quấy lầy y đừng nói đến những suy nghĩ khác. Ngay cả lúc ly hôn với cô, y cũng bình tĩnh giống như xử lý một hợp đồng làm ăn không mấy quan trọng.

Nghe vợ trước nói như thế, Diệp Phùng Xuân nhú mày, “Tôi không thích không khống chế được!” Trong đầu y bỗng nhiên hiện lên đôi mắt mờ hơi nước, đôi môi đỏ mọng cùng đôi chân thon dài trắng nõn, thêm vào đó là hình ảnh chiếc giường lớn ở khách sạn trên ốc đảo, cái hôn mà y nhìn thấy về mặt vừa thẹn vừa vội, sự run rẩy ngây thơ của đứa con vào cái lần cậu bé bị mộng tinh...

Trời ơi! Nếu không phải năng lực tự chủ của y rất mạnh, thì thiếu chút nữa y đã nhảy dựng lên.

“Ba ba! Ba ba!” Tiếng ngây thơ của cô con gái ngày càng gần đã kéo y quay về với hiện thực. Tuy nhiên, mới vừa hoàn hồn, hai mắt y như sung huyết.

“Phùng Xuân!”

“Ba ba!”

Y nhanh chóng đẩy Ngải Ngải đến chỗ an toàn, kế đó là tiếng vợ trước thét to lên kèm tiếng xe phanh lại, Diệp Phùng Xuân cảm thấy cả người đau đốn, sau đó cả người y ngã gục trên mặt đất. Trước lúc y mất đi ý thức, điều mà y nghĩ đầu tiên là: lần này chỉ sợ lại khiến con y phải lo lắng...

.....

Lúc y tỉnh lại, bay vào mũi y là mùi cồn thuốc, y biết chắc mình đang nằm trong bệnh viện. Nhắm mắt, y nhớ lại những gì đã xảy ra khi đó, theo trí nhớ của y, có lẽ con gái y vẫn bình an vô sự... Nghĩ đến đó, y lại lập tức mở mắt ra để xác nhận những gì mình nghĩ, y giật giật cơ thể lại phát hiện trên chân hơi nặng.

“Ba ba!” Giống như cảm giác được y tỉnh dậy, tiếng gọi mang theo giọng mũi vang lên, tiếp đó là sự trầm mặc đầy đau khổ không nói nên lời.

Y quay đầu về nơi giọng nói phát ra, quả nhiên đứa con của y đang ngồi trên ghế bên cạnh giường. Đôi mắt một mí đã sưng thành hai quả hạch đào, cái chóp mũi nho nhỏ cũng hồng hồng cả lên.

“Ba không sao...” Đồng Đồng dừng sợ... Thấy cậu bé vì lo lắng cho y mà tiêu tụy thế này, y cảm thấy ngực mình đau buốt. Y cố nén xuống xúc động muốn ôm cậu bé vào lòng an ủi một phen. Hành động như thế rõ ràng cũng thật bình thường nhưng hiện tại không hiểu sao y lại phiền muộn lại do dự, “Em gái sao rồi?” Không biết tại sao một cô bé còn chưa tới năm tuổi lại bỏ nhà chuồn ra đường lớn như thế, nếu không phải đang trong khu vực đông dân cư tốc độ xe cũng không cao mấy thì hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Ngải Ngải không sao cả, em có hơi sợ hãi nên dì Chu đã ôm em ấy đi ngủ rồi!” Nghe câu hỏi bình tĩnh của ba mình, lúc này cậu bé mới tìm lại được giọng nói của bản thân, “Ba có đau lắm không? Xương cẳng chân của ba bị gãy, bác sĩ mới vừa làm phẫu thuật cho ba xong...” Nói đến đây mắt cậu lại đỏ hoe lên. Nếu nói lúc cậu hay tin cha mình gặp chuyện không may cậu còn giữ được chút bình tĩnh chạy tới bệnh viện thì khi cậu thấy y nằm bất tỉnh bị đẩy vào phòng phẫu thuật thì nỗi sợ hãi của cậu giống như sắp đến ngày tận thế.

“Ba không đau!” Chi dưới không có cảm giác, Diệp Phùng Xuân biết đây hẳn là do thuốc gây tê chưa hết hiệu lực, với lại ất hẳn bệnh viện cũng đã tiêm thuốc giảm đau cho y, nên quả thật cũng không đau lắm, “Con không cần quá lo lắng...”

“Xin lỗi, đều tại con...” Cuối cùng thì cậu cũng nhận không được mà rơi nước mắt trước mặt cha mình... lần thứ hai sau tám năm dài, “Con không nên gọi điện thoại cho em gái nói ba đến thăm em ấy...” Cậu vốn nghĩ có thể để ba gặp em thêm lần nữa, ai ngờ lại thành tai nạn. Nhìn thấy cẳng chân của ba bị phủ bởi một lớp thạch cao thật dày, trong lòng Diệp Du Đồng cảm thấy áy náy đến không còn từ nào có thể hình dung được nữa, lúc này quả thật cậu cũng có chút tin rằng mình là sao chổi.

Đã tới nước này rồi, Diệp Phùng Xuân không thể trở mắt nhìn cậu bé thương tâm như thế nữa, y vươn tay lau đi những giọt nước mắt trên má cậu bé, khi đầu ngón tay tiếp xúc với hai má trơn mềm, giống như có một dòng điện chạy ngang, tay y như run lên, “Đồng Đồng ngoan, đừng khóc! Đây không phải là lỗi của con!”

Nghe y nói như vậy, cậu bé giống như được cứu rỗi, lúc này cậu lại nhớ đến hồi cậu còn bé, cậu òa vào vòng tay ấm áp của ba, sau đó ôm ba thật chặt.... Nhưng hiện giờ ba đang bị thương nên cậu chỉ có thể đau khổ nén đi xúc động trong lòng mình, cậu liều lĩnh chụp lấy bàn tay còn chưa kịp rút về của ba, cả người không kìm nén được mà run rẩy.

“Anh hai!”

Đột nhiên có người đẩy cửa vào làm Diệp Du Đồng hoảng sợ, theo bản năng bỏ tay cha mình ra. Lúc này cậu mới phát giác khi này mình đã làm ra hành động khác thường gì, cậu trộm nhìn về phía cha cậu, thấy vẻ mặt y vẫn bình thường mới an lòng.

“Cô...” Nhìn thấy người tới là Diệp Nghênh Hạ - người mà cậu sợ nhất, cậu mở miệng chào một tiếng.

Diệp Nghênh Hạ nhìn cậu bé gật đầu một cái cho có lệ rồi đi thẳng tới bên giường anh mình, “Anh thấy sao rồi? Bác sĩ bảo thế nào?”

Diệp Du Đồng ngạc nhiên khi nghe thấy giọng cô khàn khàn, dáng vẻ vội vã, mái tóc bình thường vẫn chải chuốt cẩn thận hôm nay rõ ràng chỉ được chải sơ qua, lúc này cậu mới hiểu được thì ra người cô ngày thường luôn kiêu ngạo cương quyết này không phải không lo lắng tới anh mình, cũng bắt đầu từ lúc ấy những cảm giác xa cách của cậu với cô cũng tan thành mây khói.

“Xương cẳng chân bị gãy, cũng không có gì nguy hiểm!” Diệp Phùng Xuân rút lại bàn tay còn ướt nước mắt của con, nhìn cô em gái trả lời, “Tuy nhiên, sắp tới em phải vất vả hơn rồi, trong nửa tháng e là anh không thể bước xuống giường được!”

“Em hiểu rồi!” Xác định ông anh không có việc gì, Diệp Nghênh Hạ lập tức khôi phục vẻ cẩn trọng như trước, “Tri Thu và Ngạo Đông cũng hay tin rồi, vài ngày nữa tụi nó sẽ tới thăm anh!”

“Uhm, nếu như bạn thì cũng không cần...” Nghĩ đến mấy đứa em, Diệp Phùng Xuân cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Anh hai!” Chỉ mấy phút sau, tính tình nóng nảy của Diệp Nghênh Hạ lại nén không được mà phát tác, “Sao anh lại đưa tiền và nhà cho con đàn bà không biết xấu hổ đó chứ? Cho dù có muốn vung tiền cũng không phải dùng cách này! Hiện tại lại thành như thế này... Ai biết con bé kia có phải con của anh hay không! Anh cho cái gì...”

“Nghênh Hạ!” Diệp Phùng Xuân thấp giọng ngắt ngang lời em gái, “Có con cháu ở trong này, em chú ý từ ngữ của mình một chút!” Đứa em này của y tới khi nào mới hiểu chuyện hơn chứ? Y còn nằm trên giường bệnh, chẳng lẽ cô không sợ y tức chết hay sao?

“Lúc đầu đã là như vậy!” Lúc này Diệp Nghênh Hạ giống như cô con gái nổi giận với cha mình, vừa sợ lại vừa không phục, “Ít ra cũng nên xét nghiệm một chút, con bé đó...”

“Ngẩ Ngẩ đã gọi anh là ba bốn năm, nó đương nhiên là con gái của anh!” Diệp Phùng Xuân nói dứt câu thì nhắm mắt lại, tỏ vẻ không muốn bàn tiếp đề tài này nữa, “Em về nhà đi, anh muốn nghỉ ngơi!”

Cho đến khi tiếng bước chân của người cô biến mất khỏi hành lang, Diệp Du Đồng mới phục hồi tinh thần lại. Cậu từ từ ngẫm lại đoạn đối thoại giữa hai người, sợ hãi. Em gái, em ấy có thể không phải là con ruột của ba ba...

“Con đừng suy nghĩ nhiều!” Mặc dù y đang nhắm mắt lại nhưng y cũng có thể đoán được dáng vẻ lo lắng của đứa con, “Huyết thống cũng không đại biểu cho điều gì!” Có lẽ đôi khi nó còn là một sự trói buộc, một chướng ngại, một gánh nặng.

“Ba ơi...” Cúi đầu gọi cha mình, hai tay nắm chặt lại, trong lòng vừa chua vừa xót. Ngoài người trước mặt này ra, cậu bé biết cả đời này của mình không còn có thể yêu người khác nữa.

19. Chương 18

Đồng Đồng, chẳng lẽ chỉ có ở trong mơ, con mới dám giao hết tín nhiệm và tình cảm cho ba?

Đến cuối cùng thì con muốn ba phải làm thế nào đây?

“Đồng Đồng, chân của ba đã đỡ nhiều rồi, không có gì quan trọng con cũng nên về nhà đi!” Nghĩ đến chuyện mai cậu bé còn phải đến trường, Diệp Phùng Xuân sợ cậu phân tâm nên đành phải lên tiếng đuổi người, “Nơi này có bác sĩ, có người chăm sóc, không có gì phải lo lắng cả!”

.

Xem dáng vẻ của cha mình hiện giờ, Diệp Du Đồng thật không muốn bỏ y đi về chút nào, “Ba ba, con nghĩ...” Để ba nằm một mình cô đơn ở nơi này liệu có được không? Bên cạnh không có người thân nào, thậm chí còn phải nhờ người ngoài tới chăm sóc.

“Về nhà đi, trông nhà giúp ba!” Diệp Phùng Xuân nhắm mắt lại căn dặn. Y biết nếu mình không nói như vậy, thằng bé này nhất định không chịu về, “Đi học cũng đừng nên phân tâm, đừng quên mục tiêu mà con đã đề ra!” Cậu bé từng hứa với y sẽ cố gắng nâng cao thành tích học tập, ít nhất phải nằm trong Top 20, tuy rằng tiêu chuẩn vẫn không cao hơn trước là mấy, nhưng Diệp Phùng Xuân biết cậu bé cũng không dễ dàng gì hoàn thành được.

“Dạ!” Nghe giọng điệu không thể bàn cãi của cha mình, lại không thể làm trái lời y nói, Diệp Du Đồng đành phải nghe lời, “Mai tan học con đến thăm ba!”

“...Con tự suy tính đi, nếu bài tập nhiều quá thì không nên đến!” Diệp Phùng Xuân cũng không muốn mỗi

ngày con mình phải vất vả chạy hai đầu như thế, tuy nhiên y biết cậu bé sẽ không đồng ý. Dù sao thì nửa tháng này cũng không dài lắm, nhưng y phải tranh thủ về nhà sớm tính dưỡng mới được.

“Con đi nha, ba nghỉ ngơi đi!” Dù vậy nhưng cậu vẫn không yên lòng mà thỏ thẻ thêm một câu, “Nhanh khỏe lại nha ba!” Sợ nếu kéo dài thêm chút nữa mình lại không nở đi, cậu bé cắn răng đẩy cửa phòng, đi một hơi ra khỏi hành lang dài.

Nghे tiếng bước chân cô đơn cách ngày càng xa, lúc này Diệp Phùng Xuân mới mở mắt ra, giờ bàn tay phải khi nãy bị đứa con cẩn thận cầm lấy lên nhìn. Bất chợt, y nhìn thấy trong lòng bàn tay mình vẫn còn một giọt nước mắt, y như mê muội đưa tay đến bên môi khẽ liếm đi. Đầu lưỡi cảm nhận được vị mặn mặn, là nước mắt cậu bé rơi vì y...

[Trên thế giới này đến tận cùng thì còn có người nào có thể khiến anh không không chế được?]

Bên tai y như vang lên câu hỏi u oán của vợ trước, y lấy tay che mặt lại nằm lẳng lẳng, rồi lại thở dài suy sụp.

Sợ cha mình nằm ở bệnh viện buồn chán, mỗi ngày sau khi tan học Diệp Du Đồng đều đến bệnh viện ở cùng y, dần dà tưởng chừng như cậu bé sắp mang cả gia sản Diệp gia đến cả, Diệp Phùng Xuân trông thấy mà không khỏi buồn cười.

“Ba ơi, tối nay con có thể ở lại đây không?” Dùng cơm chiều xong, Diệp Du Đồng ngồi trên ghế gọt trái cây cho cha mình ăn, cũng thừa dịp này cậu bé nhìn y cầu xin, “Bác sĩ nói với tình huống hiện giờ của ba, người nhà có thể ở lại, con sẽ không quấy rầy ba nghỉ ngơi đâu...”

“Buổi tối ở lại nơi này không tiện lắm, về nhà sẽ tốt hơn nhiều!” Diệp Phùng Xuân đang đọc báo, y không thêm suy nghĩ chút nào mà từ chối thẳng, “Một mình ba cũng không thành vấn đề!” Biết sức khỏe của con không tốt, người làm cha như y làm sao có thể để cậu bé đến hầu hạ một người bệnh đi đứng không tiện.

“Nhưng mà...” Động tác trên tay Diệp Du Đồng ngừng lại một giây, cậu do dự một chút sau đó quyết định nói ra, “Mai là cuối tuần, con không muốn ở nhà một mình!” Với cậu mà nói, những nơi không có ba đều quá lớn, quá mệnh mông.

Nghе con mình nói thế, lại nhớ đến căn nhà trống rỗng kia, lòng Diệp Phùng Xuân như thất lại. Y buông tờ báo trên tay xuống nhìn cậu bé, sau lại cố tình lơ đi đôi mắt trông mong kia, “Hẹn mấy người bạn thân ra ngoài chơi đi, trước đây không phải con thích ra ngoài chơi bóng với bạn bè hay sao?”

Ba đều thành như thế này rồi, con còn có lòng dạ chơi bóng nữa sao! Diệp Du Đồng thầm thét như thế, cuối cùng cậu vẫn thay vào đó là một câu thật ôn hòa, “Con muốn chăm sóc ba nhiều hơn một chút...” Nói tới đây cậu có chút xấu hổ. Đúng là dối trá, rõ ràng là muốn ở lại cạnh ba, lại nói để nghe như vậy. Nếu không phải xảy ra vụ lần này, sao cậu lại có cơ hội quẩn lầy ba chứ.

Nghe xong mấy lời này, Diệp Phùng Xuân cảm thấy hết cách rồi vì trên căn bản cậu nhóc này đúng là một cậu nhóc bướng bỉnh. Nhìn tư thế ôm gối lớn gối nhỏ của con mình thế kia, xem ra cũng đã sớm tính toán tới nay không về rồi. Dù sao thì sát vách cũng có chiếc giường nhỏ cho người chăm sóc ngủ qua đêm, hôm nay xem như cho xả hơi một bữa đi. Lại lo bản thân làm phiền con, y chỉ có thể cố gắng giảm bớt hoạt động của mình, “Được rồi, nhưng không được quên việc học!”

“Không đâu ba, con có mang bài tập đến...” Nói được một nửa cậu vội vàng ngừng lại, liếc mắt thấy môi cha mình khẽ nhếch lên, trong mắt hiện rõ ý trêu chọc. Biết chút mưu kế vặt vãnh đã sớm bị cha nhìn thấy rõ, Diệp Du Đồng đỏ mặt, giọng cũng cao lên, “Ba... Ba đừng cười.... A!”

Kết quả của tâm trạng hoảng loạn là ngón tay đã bị con dao gọt hoa quả sắc bén cắt trúng, lúc này miệng vết thương bắt đầu ứa máu.

“Sao lại không cẩn thận như thế! Đưa ba xem...”

Cậu bé còn đang ngây ra chưa kịp phản ứng thì cha cậu đã lấy đi con dao trong tay cậu đặt một bên, đồng thời ngón trỏ bị thương cũng được đưa vào miệng y, mút khẽ, mùi máu kèm với xúc cảm từ ngón tay thon gầy làm Diệp Phùng Xuân cảm thấy đau xót.

Ngón tay là nơi mẫn cảm nhất lại bị đầu lưỡi ẩm áp mềm mại của ba bao phủ, liếm láp, lúc này thứ tình cảm chân thật gần trong gang tấc đó trở nên thật đáng sợ, Diệp Du Đồng cảm thấy tai mình nóng lên, đầu óc như bùng nổ, tim đập loạn xạ, hô hấp ngày càng nặng, “Uhm...”

Đột nhiên có một âm thanh kì quái tràn ra ngoài làm cậu bé sợ tới mức rút cổ tay đang bị cha mình nắm lại, nắm chặt tay giấu ra phía sau, trong đôi mắt trong suốt chứa đầy sự kinh hoàng, “Ba ba, đừng...” Cậu lên tiếng mà nhịp thở còn đang hỗn loạn, tim đập cực nhanh. Cái cảm giác này giống như ngày hôm đó... Nhớ tới hậu quả của giấc mơ vào cái đêm ngủ chung với ba ba, trong đầu Diệp Du Đồng chỉ có một suy nghĩ: Không thể để ba nhìn thấy bộ dáng kỳ quái của mình, càng không thể để ba phát hiện ý niệm dơ bẩn trong lòng mình được.

Diệp Phùng Xuân ngây người khi thấy cậu bé rõ ràng đang hoảng sợ và kháng cự mình. Trên khuôn mặt đơn thuần của cậu bé hiện rõ sự nghi hoặc, lo sợ làm y không dám nhìn thẳng vào. Nếu không phải cậu bé ở ngay trước mặt mình, ắt hẳn Diệp Phùng Xuân đã tát cho mình một bạt tay thật mạnh. Đến tận cùng thì y đã làm gì với một đứa nhỏ thuần khiết như nước này chứ?

Nhưng sự xâm lược cùng tâm lý độc chiếm chìm sâu trong nội tâm của một người đàn ông như y đã khiến y không khắc chế được bản thân và một lần nữa muốn tìm hiểu tình cảm của cậu bé dành cho mình...

Biết rõ là đang đùa với lửa, nhưng y lại kìm lòng không được, chẳng lẽ đây chính là cảm giác không khống chế được hay sao?

“Tim y tá bằng bó lại cho con đi, đừng để bị nhiễm trùng!” Hô hấp đã bắt đầu bình tĩnh lại, Diệp Phùng Xuân lặng lẽ tách xa cậu bé một chút, sau đó nhắm mắt lại tựa vào đầu giường, về mặt đỡ dần.

Không thể tin được khi này cậu nhóc đã cự tuyệt y... Chẳng lẽ là y đã đoán sai rồi sao? Kết luận này khiến Diệp Phùng Xuân cảm thấy có gì đó nôn nóng thậm chí là không thể chịu đựng được. Không, nhất định không sai, nhiệt độ cơ thể của cậu nhóc rõ ràng đã tăng cao, còn có cả tiếng rên rỉ ngọt ngào... Thân thể cậu bé rõ ràng có cảm giác.

Lúc trở lại phòng bệnh, Diệp Du Đồng trông thấy bộ dáng của cha mình như thế, cho là y mệt mỏi nên không dám quấy rầy. Cậu đành phải tự mình giải quyết hết một nửa trái lê vừa mới gọt khi này, sau đó ngoan ngoãn ngồi trên chiếc bàn nhỏ làm bài tập.

Đợi cậu bé ngồi quay lưng về phía mình xong, Diệp Phùng Xuân mới chậm rãi mở hai mắt ra. Y không nói gì mà chỉ nhìn bóng dáng nhỏ gầy được bao phủ bởi ánh đèn bàn nhàn nhạt.

Nửa đêm.

Ngủ không ngon giấc, Diệp Phùng Xuân trở mình qua thì cảm thấy trên người mình có gì đó hơi nặng. Y ngồi dậy xem xét thì thấy cậu nhóc của y đang mặc bộ đồ ngủ mỏng manh ghé vào giường. Thằng nhóc này! Rõ ràng đã bảo học bài đến mười một giờ rồi đi ngủ, sao lúc này lại còn ở đây? Hiện giờ đã là cuối thu, nhiệt độ ban đêm khá thấp với lại lúc này cũng chưa tới mùa bệnh viện mở hệ thống sưởi ấm, nếu bị cảm thì sao đây?

Xốc nhẹ lớp chăn đơn dưới chân giường lên, Diệp Phùng Xuân biết với tình huống hiện giờ của mình e là không thể nào ôm cậu bé sang phòng kế bên được. Nhưng bất kể là xuất phát từ cái gì, y đều không đành lòng đánh thức con dậy. Sau một hồi nghĩ ngợi, y cẩn thận đỡ cậu bé lên giường, cho bé nằm phía trong tường ngủ một giấc ngon rồi y mới chậm rãi nằm xuống bên người cậu. Đột nhiên cảm nhận được hơi lạnh phả vào mặt mình, biết là do vừa rồi cậu bé không có chăn đắp, y đau xót định kéo con vào lòng ngực ấm áp của mình. Tuy nhiên, lúc này cậu bé cũng đã tự mình nhích tới gần nguồn nhiệt mê người.

“Ba ba....”

Túm lấy quần áo mềm mại trên người cha mình, cậu bé mở miệng lẩm bẩm gì đó, trong âm thanh lộ rõ sự thỏa mãn cùng hạnh phúc. Giống như một con mèo nhỏ tinh nghịch, cậu bé mơ mơ hồ hồ lấy cái mũi nhỏ nhỏ và đôi môi mỏng manh cọ cọ lên chiếc cổ thô ráp của cha mình, một bàn tay của cậu cũng không chịu ở yên mà đặt trên chiếc eo rắn chắc và cách một lớp áo bệnh nhân mỏng manh vuốt ve tới lui, giống như đang muốn ôm chặt chặt người bên cạnh.

Trán Diệp Phùng Xuân rỉ mồ hôi lạnh. Y vừa sợ vừa giận: Sợ là sau khi trải qua hành động gần như cảm dỗ vào bàn ngày, e là có cho thằng nhóc này mười lá gan nó cũng không làm được; Giận là nếu không phải xác định hành vi lúc này của cậu nhóc là do ngủ mê vô ý thức, e là thân thể y sẽ nổi lên phản ứng!

Mẹ nó! Diệp Phùng Xuân, mày đúng là có bệnh!

Người không bao giờ nói thô tục giờ thăm mắng bản thân một câu như thế, rồi vội vàng dẹp tan hết những suy nghĩ xấu xa trong đầu, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng con, hi vọng cậu bé có thể ngủ ngon giấc, giải thoát cho chính mình.

Cậu bé đang ngủ giống như nghe được tiếng lòng của y, sau khi tìm được ấm áp Diệp Du Đồng không tác quái nữa mà cuộn tròn nằm yên trong ngực Diệp Phùng Xuân, say sưa ngủ. Tiếng hô hấp đều đặn dần vang lên bên tai Diệp Phùng Xuân, điềm tĩnh và không chút phòng bị.

Phát hiện mâu thuẫn giữa tình cảm và cử chỉ của con, Diệp Phùng Xuân trầm lo lắng: Đồng Đồng, chẳng lẽ chỉ có ở trong mơ, con mới dám giao hết tín nhiệm và tình cảm cho ba? Đến cuối cùng thì con muốn ba phải làm thế nào đây?

20. Chương 19: Có Một Người Cha Tốt Như Thế, Trên Thế Giới Này Cậu May Mắn Nhất

Trừ hai tiếng đồng hồ bị những người đến thăm bệnh kéo dài không dứt buộc phải ở bên ngoài ra, cả ngày Diệp Du Đồng đều ở cạnh cha mình. Đến tối, sau khi xem y ăn cơm chiều xong, cậu bé không tiếp tục xin ở lại bệnh viện nữa mà ngoan ngoãn thu xếp đồ đạc, bảo phải về nhà.

Quyết định bất ngờ này khiến Diệp Phùng Xuân vô cùng kinh ngạc, y ngồi ngẫm kĩ lại xem có phải mình đã làm gì khiến cậu bé buồn hay không, bằng không sao cậu bé lại bỏ rơi y, trở về nhà như vậy. Nhưng y cũng đã nghĩ muốn nát đầu ra rồi vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ, cậu nhóc đã phát hiện mình luôn thử tình cảm của bé? Nghĩ kĩ lại cũng không giống, Đồng Đồng là một đứa trẻ rất đơn thuần, sao có thể lường được những mưu mô thâm hiểm trong lòng người lớn...

Không có con ở cạnh bên, Diệp Phùng Xuân cảm thấy thật cô đơn. Tuy rằng con y rất ít nói, nhưng khi có cậu bé ở bên cạnh, cảm giác rất khác. Giống như một chậu cây xanh vậy, khắp người cậu bé luôn toát ra hơi thở khiến người khác cảm thấy rất an tâm.

Thật ra thì trong lòng của Diệp Du Đồng cũng không suy nghĩ phức tạp như thế, chẳng qua là hồi sáng khi thức dậy cậu phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường bệnh không mấy rộng rãi của ba, lại còn chiếm dụng hết hai phần ba giường nữa chứ! Mà quan trọng nhất là cả người cao lớn của cha cậu lại nằm một góc nhỏ như thế, nếu không cẩn thận để ngã xuống thì thật nguy hiểm và nếu vì vậy mà lại trúng ngay vào vết thương thì đúng là đáng sợ.

Còn bảo sẽ không phiền ba nghỉ ngơi... Nhớ tới tuyên bố đồng dục của mình, Diệp Du Đồng vừa thẹn vừa ngại. Không chỉ như thế, sau khi ở chung với ba hết cả một ngày cậu còn phát hiện, vì cậu cố tình ở lại nên ba đã cho người chăm sóc về nhà, có lẽ là do ba không muốn để mình hầu hạ cho nên ba đã cố giảm số lần uống nước và đi WC xuống mức thấp nhất, chuyện này đối với khả năng khôi phục của ba lại rất có hại, càng nghĩ cậu lại càng cảm thấy xấu hổ.

Sau khi nghĩ thông suốt mọi việc, Diệp Du Đồng quyết định rời khỏi bệnh viện. Cậu thà để bản thân mỗi ngày phải chịu đựng thống khổ vì nhớ ba, chứ không muốn y dù đang bị thương vẫn phải chấp nhận sự tủi hờn của mình.

Tuy nhiên, cậu cũng không nói những suy nghĩ này cho ba nghe, nếu nói ra, ba sẽ khó xử cho coi. Nhưng cậu lại không ngờ, vì quyết định của mình mà ba cậu phải lo lắng đủ điều.

“Đồng Đồng, có việc gì sao? Sao lại về nhà gấp như thế?” Tuy rằng cậu bé về nhà sẽ hợp với trạng huống hiện giờ giữa hai người hơn, nhưng bị quăng không rõ ràng như thế, sao y có thể chịu được chứ. Đợi đến lúc cậu bé về đến nhà, Diệp Phùng Xuân gọi điện thoại cho con, “Không có ba, con có cần gì thì tìm chú út giúp nha!” Hay là trong nhà đã xảy ra chuyện gì nhưng bé lại sợ mình lo lắng nên không dám nói.

“Dạ, không có...” Cậu không ngờ ba cậu lại gọi điện thoại về nhà, Diệp Du Đồng bỗng chột dạ, luống cuống tìm đại một cái cớ, “Tư Khẩu Khẩu muốn con giao bản thảo cho cô ấy...” Lời nói dối còn chưa nói xong thì mặt, tai cậu đã đỏ hồng cả lên, cũng may là hiện giờ không có ở trước mặt ba, nếu không sẽ bị lộ tẩy ngay.

“Là vậy à!” Trong đầu Diệp Phùng Xuân lập tức hiện lên hình ảnh nhỏ xinh của cô gái nọ. Thì ra là thế... Chẳng trách cậu bé lại chạy nhanh như vậy.

Mình đúng là đã lo lắng quá nhiều rồi. Một cậu trai mười sáu tuổi, lý gì lại không thích bạn học nữ đáng yêu mà lại có cảm giác với lão già nhảm chán như y chứ? Chẳng qua ngay từ nhỏ cậu bé đã thiếu tình thương của mẹ, cho nên mới ỷ lại, dựa dẫm vào cha nhiều một chút. Nếu là do bản thân y tự đa tình, suy nghĩ lệch lạc, chẳng những không tôn trọng cậu bé mà còn là một cái tội... Biết đâu chừng còn dọa cậu bé khiếp sợ.

“Ba... Ba ơ?” Cảm thấy cha cậu ở đầu dây bên kia trầm mặc không nói lời nào, Diệp Du Đồng lo lắng gọi y một tiếng, “Trưa mai con đến thăm ba nha!” Chỉ cần không ở qua đêm, có lẽ là không sao.

“Không cần đâu! Con đi chơi với bạn đi!” Có lẽ là vì muốn giải thoát, cũng có thể là xuất phát từ hờn dỗi, từ chút gì đó ẩn nấp trong tâm tư mà ngay cả bản thân y cũng không thể nào phân tích được, Diệp Phùng Xuân đã từ chối cậu bé, “Mai ba phải xử lý một số chuyện, không có thời gian rảnh ở với con được!” Cả tuần rồi không làm việc, nếu không xem xét một chút sợ là không được, vả lại hôm đó Nghênh Hạ có báo cáo với y chuyện thu mua, nhưng y cảm thấy bên trong có vấn đề gì đó.

“Dạ!” Nghe giọng điệu xa cách của cha mình, hơn nữa lý do mà y đưa ra cậu cũng không thể nào nói gì thêm được nữa, tâm Diệp Du Đồng nặng trĩu, “Vậy mai con sẽ không đến, ba nghỉ ngơi đi!” Ba phải mau khỏe lại nha... Tuy chỉ mới từ bệnh viện về một lát thôi, nhưng cậu lại bắt đầu thấy nhớ ba, đành phải đợi tuần sau đến thăm ba vậy.

“Ba biết mà!” Cảm thấy cậu bé không an lòng, Diệp Phùng Xuân quyết định bổ sung thêm một câu trước khi cúp máy, “Phải rồi, cuối tuần này con cũng lo công vụ ở trường đi, đừng đến đây, dù sao đến cuối tuần ba cũng xuất viện rồi, sẽ nhanh chóng về nhà thôi!” Việc này vốn không nên để con phân tâm, cậu bé nên hưởng thụ cuộc sống trung học vô ưu vô lự, không cần phải giống như y ngày trước...

“Ba, con...” Ngay cả quyền lợi cuối tuần đến gặp cha mình một chút cũng bị tước đoạt đi, lòng Diệp Du Đồng rối rắm cả lên, “Tuần này trường không có hoạt động gì hết!” Cậu thật hối hận tại sao khi nãy lại nói dối ba.

“Vậy con nên về nhà xem bài nhiều một chút, sắp phải thi giữa kì rồi phải không? Đừng chỉ lo chơi nữa!” Lòng dạ xấu xa của Diệp Phùng Xuân lại giở trò, “Tuy ba chưa yêu cầu con về mặt thành tích, nhưng con phải tự tính toán cho bản thân mình chứ!”

“Con hiểu rồi...” Bị điểm ngay huyết chết, cuối cùng cậu bé cũng hết hi vọng. Thành tích học tập của mình tệ như vậy, cũng không biết chăm sóc người khác, lại còn cả ngày quần lầy ba không buông, đúng thật là đáng ghét mà, “Ba ngủ ngon nha!”

Nghe giọng nói chứa đầy bi thương của cậu bé, Diệp Phùng Xuân tắt máy, phiền muộn. Y vậy mà lấy cớ giận cố chém thớt chỉ vì cậu bé đột nhiên bỏ y trở về nhà.

Diệp Phùng Xuân, mày thật khốn nạn!

Mỗi ngày cậu đều đếm ngón tay, vất vả lắm cuối cùng cũng chờ được cái ngày cha cậu có thể xuất viện về nhà nghỉ ngơi, thế là hôm ấy cậu đã đi đón ba mình.

Vì cha cậu đi đứng không tiện, với lại cậu chỉ là một đứa nhỏ không thể lo liệu được hết, vừa lúc chú út Diệp Ngạo Đông cũng đang rảnh, đương nhiên là nghĩa bất dung từ gia nhập vào hàng ngũ đón người.

Trên đường tới bệnh viện, người chú không bao giờ nói chuyện đàng hoàng bỗng hỏi cháu một câu, “Cải thìa, cháu nói xem, chú có nên đến công ty phụ anh hai không?”

“Hả?” Không biết sao hôm nay chú út lại đột nhiên hỏi thế, trước giờ chú ấy chưa bao giờ hỏi tới việc làm ăn của gia tộc, cho nên lúc này khắp đầu Diệp Du Đồng đều là dấu chấm hỏi, “Uhm, ba nói hiện giờ chú cũng khá lắm, ba rất vui...” Tuy rằng cậu rất muốn chú út đến đỡ đần công việc cho ba nhưng lại nhớ tới thái độ của cô ba, Diệp Du Đồng lại sợ càng nhiều người càng phức tạp, nhất thời cũng không biết nên trả lời chú ấy thế nào.

“Sao? Anh hai nói vậy thật à?” Diệp Ngạo Đông không ngờ người anh luôn yêu cầu mọi việc phải hoàn mỹ lại nhận xét mình như thế, “Anh hai cũng không bảo chú không làm việc đoàng hoàng, chỉ biết ăn rồi chờ chết?” Anh còn nhớ rõ năm đó lúc mình quyết định học ngành báo chí mà không học ngoại thương, anh hai còn nổi giận mấy ngày.

Diệp Du Đồng lắc đầu lia lịa, “Ba sẽ không nói vậy đâu!” Cho dù không thích, ba cũng sẽ không nói người thân mình như vậy, huống chi ba lại thương các em như thế, “Chỉ cần chú út cố gắng làm việc, ba sẽ vui lắm!”

“Ồ!” Diệp Ngạo Đông sờ cái mũi cao cao, giống như đang ngượng ngùng, “Cải thìa, có lẽ chú cháu mình may mắn hơn anh hai nhiều lắm!” Không có tuổi thơ tươi đẹp, không được làm chuyện mình muốn còn phải chăm sóc cho một đám quỷ đòi nợ. Trong bốn anh em bọn họ, chỉ có anh hai là học giỏi nhất, mà cũng có lẽ chỉ có mình Diệp Ngạo Đông biết rõ ngành mà anh hai muốn học nhất là thiên văn học, hơn nữa cũng rất thích nghiên cứu các hiện tượng vật lý, làm một nhà khoa học. Anh hai vốn không thích kinh doanh, nhưng bất hạnh là anh ấy lại sinh làm con cả, lại càng là một người có trách nhiệm.

“Đúng vậy!” Cậu đồng ý không chút do dự, có một người cha tốt như thế, trên thế giới này cậu may mắn nhất.

“Mẹ kể đã đi rồi, vui lắm phải không?” Còn nhớ năm đó chỉ vì một cậu trêu ghẹo của mình mà cậu nhóc mất ăn mất ngủ mấy ngày, lúc này Diệp Ngạo Đông mới cảm thấy mình thật xấu xa, tuy nhiên tính cách của đứa cháu này làm người ta rất muốn khi dễ. Thậm chí đến giờ anh vẫn gọi cháu mình là cải thìa, anh cảm thấy gọi như thế rất thú vị. Với lại cậu bé cũng không kháng nghị hay phản bác, cứ mặc anh gọi lung tung như thế, đúng thật là một cậu bé ngoan hiền.

Diệp Du Đồng nhìn chú út, mím môi, lắc đầu.

“Gi? Không phải cháu không thích chị ấy à?” Anh còn tưởng cậu bé này mừng thầm trong bụng chứ.

“Dì Chu đi rồi, không ai chăm sóc cho ba, ba cũng không thể gặp em gái thường xuyên nữa, chắc ba sẽ buồn lắm!” Tuy là cậu thường hay giận chuyện mẹ kể không quan tâm đến cha mình, nhưng cậu chưa từng hi vọng họ sẽ ly hôn. Giờ ngẫm lại toàn bộ chi phí, ăn mặc này nọ kể mẫu đều lo liệu, mọi việc trong ngoài cũng sắp xếp ổn thỏa, không phải là một người vợ không có trách nhiệm, giờ dì ấy đã đi rồi, sau này có lẽ ba lại phải bận rộn nhiều hơn.

“Cháu đúng thật là...” Diệp Ngạo Đông liếc đứa cháu đang ngồi lo lắng kể bên. Hiện tại anh có thể xác định 100% thằng nhóc này là con của anh hai. Nhìn cái vẻ lúc nào cũng lo lắng cho người khác như thế rõ ràng là hàng cùng một xương chẻ ra.

21. Chương 20: Tất Cả Khiến Y Thấy Nhẹ Nhõm, Thấy Hạnh Phúc, Vậy Mà Khi Này Y Còn Ngu Xuẩn Đi Cự Tuyệt

Sau khi trở về nhà, để tiện cho việc di chuyển tới lui, Diệp Phùng Xuân tạm vào ở trong phòng khách ở lầu một. Đến trưa, lúc ngồi ăn cơm, y phát hiện dường như hôm nay con y vui hơn bình thường, thậm chí còn ăn nhiều hơn nửa bát cơm, ánh mắt trong trẻo như nước còn thi thoảng nhìn trộm y, bộ dáng rất vui vẻ.

.

“Trông con rất vui?” Dùng cơm xong, Diệp Phùng Xuân buông bát xuống, nhin không được muốn chọc cậu bé đang vui mừng đến lộ ra mặt như thế, “Có chuyện gì sao?”

Đương nhiên là vì ba đã về! Suốt một tuần không gặp cha mình, cậu nhớ y muốn chết đi được, tuy nhiên, bất kể là xuất phát từ tâm tư gì cậu cũng không muốn tỏ mặt nói ra như thế, “Không...” Nhìn thấy ánh mắt vô cùng sắc bén của ba, cậu biết mình không thể giấu diếm nổi vì thế đành sửa miệng, “Lần này ra báo trường, con cũng được đăng một bài!” Thật ra thì chuyện này cũng không đáng để mang ra khoe mấy, cậu ngượng ngùng cúi đầu.

Nghe con mình trả lời như thế, Diệp Phùng Xuân vừa vui lại vừa cảm thấy mất mát. Ngay tức khắc, y phát hiện mình thật là không ra gì, cuối cùng thì mình đang mong chờ cái gì chứ? Xem ra nửa tháng an nhàn này thật là điên mất rồi, “Uhm, khá lắm! khi nào in ra nhất định phải mang đến cho ba xem!” Tuy thành tích mấy môn tự nhiên của cậu nhóc vô cùng kém nhưng về phần ngữ văn thì cũng khá khá.

Được ba khen, mặt cậu nhóc đỏ lên, đôi mắt trong vắt vì vui sướng mà ẩn hiện quang mang rồi khẽ gật đầu.

“Không ngờ nha, Cải thìa!” Diệp Ngạo Đông ăn cơm xong chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy hai cha con đang nói chuyện, thuận miệng thêm vào một câu, “Hay là sau này cũng theo học ngành của chú đi!”

“Vâng, con cũng chưa tính tới nữa!” Diệp Du Đồng vừa nói vừa nhìn cha mình. Tuy rằng hiện tại chỉ mới học lớp 10, nhưng cậu biết bạn cậu có nhiều người đã suy nghĩ việc lựa chọn phân ban cho năm 11 rồi, theo như thành tích hiện giờ của cậu thì có lẽ cậu nên học ban xã hội, không biết ba thấy thế nào nữa...

“Đúng là cũng nên tính toán sớm một chút!” Nghe em trai nói như vậy, Diệp Phùng Xuân cũng hiểu đã tới lúc nên tính toán cho tương lai của con, “Con thấy thế nào?” Y cũng rất tò mò, không biết cậu nhóc muốn chọn ngành gì.

“Thành tích của con không được tốt lắm, chỉ cần đậu đại học là được... Nghe nói khoa Trung văn tuyển người rất nhiều!” Cậu càng nói càng cảm thấy xấu hổ, nghe được những lời không chút tiền đồ như thế này chắc ba cậu sẽ ghét cậu lắm, nhưng suy nghĩ này đã là suy nghĩ xa xỉ nhất trong lòng cậu rồi. Trường mà cậu đang học hiện giờ trực thuộc trường đại học đó, cũng có thể xem như là trường điểm nên cạnh tranh vô cùng gay gắt. Với lại, trong lớp cậu, đa số học sinh đều không có khả năng thi đỗ vào trường tốt, bình thường đều muốn thi thẳng vào đại học của trường mà thôi.

“Cũng tốt! Như vậy sẽ an toàn hơn một chút!” Biết việc học tập đối với cậu bé là một dạng khổ sai, chỉ cần cậu cố gắng hết mình, kết quả thế nào không quan trọng, nếu thật sự không được nữa thì y sẽ nghĩ cách, “Khoa Trung Văn cũng khá hợp với con!”

Có được sự đồng ý của cha mình, lúc này Diệp Du Đồng mới thở phào nhẹ nhõm. Hơn nữa, lúc này cậu lại một lần nữa đồng ý với lời của chú út, cậu thật sự rất may mắn khi có một người cha vừa bao dung vừa từ ái như thế.

Mười giờ tối hôm đó, Diệp Du Đồng bưng một ly sữa nóng tới gõ cửa phòng khách mà cha cậu đang ở tạm. Nghe cha cho phép, cậu đẩy cửa vào thì phát hiện y đang kê chiếc bàn nhỏ xem máy tính, dường như là

đang xử lý công vụ. Thấy ngay cả lúc dưỡng bệnh mà y vẫn còn phải cố gắng làm việc, trong lòng cậu thở dài một tiếng.

“Ba ơi, hôm nay không ăn cháo mà đổi sang dùng sữa được không?” Đặt ly sữa lên bàn, Diệp Du Đồng đi đến bên giường, làm theo lời bác sĩ lấy mấy cái gối đặt ở cuối giường làm thành cái đệm dựa, để lúc cha cậu ngủ đặt chân lên, cho máu lưu thông tuần hoàn.

“Uhm...”

Nghe phía sau truyền tới tiếng hừ nhẹ, cậu xoay người lại, giật mình phát hiện cha cậu đang cầm ly sữa, vẻ mặt do dự.

“Bác sĩ bảo, hiện tại ba cần phải bồi bổ, uống nhiều sữa một chút sẽ tốt hơn!” Cho là y quen dùng cháo không quen dùng sữa, cậu bé kiên nhẫn giải thích.

“Ồ, ba... Không thích uống sữa cho lắm!” Diệp Phùng Xuân ngử ngử ly sữa trong tay, khẽ nhún mày.

Lần đầu tiên Diệp Du Đồng nhìn thấy vẻ mặt trẻ con trên người luôn nội liễm như cha mình, lúc ấy trong đầu cậu bỗng xuất hiện một ý tưởng vớ vẩn, “Ba thật đáng yêu”. Tuy nhiên, vấn đề là ba không chịu uống sữa, “Hôm nay uống hết ly này đi, ngày mai con bảo Kỷ bà bà hầm xương cho ba uống nha?” Chỉ một lòng nghĩ đến chuyện để ba ba ngoan ngoãn nghe lời uống sữa, cậu bé không ngờ giọng điệu ôn hòa của mình lại rất giống như đang dỗ ngọt trẻ con. Thật ra thì sữa tốt hơn canh hầm nhiều lắm, lại không có ảnh hưởng gì tới vết thương, là một lựa chọn an toàn nhất.

Nghe con mình ngọt ngào khuyên bảo như thế, Diệp Phùng Xuân mới giật mình phát hiện, thì ra mình đang giả trò kiêu ngạo trước mặt một cậu bé, y ho khan một tiếng, cầm ly sữa lên uống một hơi không nói lời nào. Tuy là mùi sữa quanh quẩn khắp cổ họng khiến y cảm thấy khó chịu nhưng nghĩ tới khổ tâm của con, đành làm bộ như uống rất ngon.

Từ nhỏ tới lớn y là một người tài giỏi, gia cảnh lại rất tốt, xung quanh y có biết bao cám dỗ xa hoa, và vì để giảm bớt những phiền toái không đáng, y buộc phải trang thành bộ dáng sâu xa khó lường, trang lâu ngày, ngay cả chính y cũng bị gạt. Nhưng, từ khi cảm nhận được sự lo lắng, che chở của cậu bé, trong bất giác y đã mở rộng cửa lòng mình. Giống như ở trước mặt cậu bé, cho dù y có làm gì cũng sẽ được rộng lượng khoan dung.

Thấy vẻ mặt nhăn nhó của cha mình lúc uống sữa, Diệp Du Đồng nhịn không được mà cười khẽ, “Ba chỉ mới uống một ly thôi đó, con sáng nào cũng phải uống một ly thật lớn hết nha!” Cũng không biết là ai đã quy định khẩu phần ăn sáng cho cậu, rõ ràng là cậu muốn ăn giống như cha mình...

“Con còn đang trong thời kì phát dục, đương nhiên là phải theo chế độ ăn như vậy rồi! Nếu chỉ ăn cháo trắng thì sẽ có nguy cơ thiếu protein!” Thấy cậu bé tỏ vẻ bất mãn, Diệp Phùng Xuân giống như đã sớm đi guốc trong bụng cậu, phả lệ cho một lời giải thích, “Trước đây khẩu phần ăn sáng của ba cũng thế, cho nên cơ thể phát triển rất tốt!” Tuy nhiên, khi đó y kiên quyết không chịu uống sữa, chỉ thay bằng sữa đậu nành thôi.

Hiện tại biết được ý tứ của cha mình, Diệp Du Đồng ngây ra một chút, thì ra đây là cách thức yêu thương của ba, chỉ lặng lẽ ở phía sau lo liệu tất cả, không muốn để ai biết tới.

“Ba ơi, ba nằm trên giường cả ngày như vậy có thấy mỏi không? Để con xoa bóp vai cho ba nha?” Nghe nói người bệnh phải vận động thật nhiều, Diệp Du Đồng lo cha cậu nằm trên giường như thế sẽ không tốt cho cơ thể, thầm nghĩ nên đối tốt với ba hơn một chút, có lẽ mát xa là một chủ ý không tồi tí nào.

Nghe con nói như thế, Diệp Phùng Xuân liếc nhìn cậu bé một chút. Thấy trong đôi mắt ấy trong suốt đến vô tận, y lại âm thầm nguyện rửa chính mình lòng dạ tiểu nhân. Chỉ bằng tính cách vừa đơn thuần vừa bảo thủ của con, làm sao có thể nghĩ đến chuyện dùng cách này để hấp dẫn người khác? Có lẽ, bản thân y mới là người có ý niệm xấu xa.

“Không cần đâu! Ba còn có việc, con nghỉ ngơi trước đi!” Nghĩ muốn tự tát bản thân một chút, khẩu khí của Diệp Phùng Xuân rất kém.

“Nhưng mà, bác sĩ nói như vậy ba sẽ không được thoải mái...” Vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường của cha mình, cậu bé tiếp tục giải thích. Từ lúc cha cậu xuất viện tới giờ, cậu đã gặp bác sĩ hỏi những chuyện liên quan đến việc chăm sóc người bị gãy xương, những gì nên làm không nên làm cậu đều nghiêm túc chấp hành theo, đơn giản là vì muốn cha mình mau khỏe lại.

“Ba nói không cần!” Bỗng nhiên cảm thấy bức bối, Diệp Phùng Xuân phát mạnh tay, vô tình đánh ngã chiếc ly bên mép bàn. Chiếc ly mỏng manh bằng thủy tinh ngã xuống sàn nhà làm bằng gỗ tẻch đất tiền, tiếng va chạm thanh thúy vang lên, chỉ trong thoáng chốc cả hai người đều ngây ra.

“A, con lập tức dọn ngay...” Chưa bao giờ thấy cha mình như vậy, Diệp Du Đồng sợ tới mức không biết làm thế nào. Cậu tưởng do cậu cứ quần lấy ba làm y không vui, trong lòng vừa lo lắng lại vừa sợ hãi, chỉ biết ngồi xồm xuống nhặt mảnh vụn thủy tinh. Ngay cả những mảnh thật nhỏ vụn cậu cũng cẩn thận nhặt cho vào khăn tay, bao kĩ lại rồi bỏ vào trong khay, sợ sẽ làm ba bị thương.

“Đồng Đồng!”

Nghe được sự run rẩy trong giọng nói của con, bóng dáng xoay người bước đi đầy vẻ kinh sợ, lần đầu tiên Diệp Phùng Xuân không nghĩ ngợi gì vươn tay tóm lấy cánh tay con, làm thiếu chút nữa chiếc khay lại lật úp xuống, cậu bé hoảng hốt hô khẽ.

Lấy chiếc khay vướng bận đặt lên bàn, hai tay Diệp Phùng Xuân nắm lấy cánh tay nhỏ gầy của con, nhìn cậu bé từ chân lên đầu, phát hiện cậu sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, khoe mắt phỉm đỏ, y bỗng cảm thấy áy náy vô cùng. Vì nội tâm y không thể vượt qua sợ hãi mà y lại đối xử với đứa nhỏ vô tội như thế, thật là không công bằng. Huống chi, cậu bé còn lo tên khốn nạn như y bị mảnh vỡ đâm trúng!

“Xin lỗi, vừa rồi là ba không tốt!” Bình tĩnh suy xét lại, y không có lý do gì để tức giận. Từ đầu tới cuối cậu bé chưa hề làm ra hành động kì quái nào, ngược lại, bản thân y lại vì những cử chỉ ám muội trong cơn say, trong lúc mơ của cậu bé mà sợ bóng sợ gió (*), thậm chí còn ở trước mặt con làm nhiều chuyện vừa buồn cười lại vừa đáng giận như thế, đúng là không giống y chút nào cả.

“Không, là con đã quấy rầy ba...” Không muốn nhìn thấy bộ dáng tự trách của cha mình, cậu bé cố chấp lắc đầu.

“Xoa bả vai giúp ba đi, nằm một ngày rồi, thật là khó chịu!” Nghe theo con là được rồi, Diệp Phùng Xuân thở dài, chẳng qua cậu bé thấy mình bị thương, muốn làm tròn hiếu đạo mà thôi.

“Dạ? Con...” Nghe cha nói như vậy, Diệp Du Đồng bỗng cảm thấy thật ngượng ngùng. Giống như một đứa trẻ đòi ăn kẹo, bị cha cự tuyệt mà khóc âm lên, đến khi được kẹo mới thôi. Nghĩ tới đó, cậu cảm thấy mình thật ngây thơ, thật mất mặt.

“Đồng Đồng?” Thấy cậu bé vẫn không nhúc nhích, Diệp Phùng Xuân lo lắng gọi một tiếng, “Con sao vậy... Ừm...” Đột nhiên bả vai trầm xuống, đôi bàn tay thon gầy bắt đầu xoa nắn, thay y giảm bớt mệt nhọc, đau đớn do nằm cả ngày. Cảm giác thoải mái lập tức truyền khắp toàn thân, y thích ý nhắm hai mắt lại, hưởng thụ sự chăm sóc, lo lắng của cậu bé. Tất cả khiến y thấy nhẹ nhõm, thấy hạnh phúc, vậy mà khi này y còn ngu xuẩn đi cự tuyệt.

Chạm vào đôi vai rắn chắc của ba, Diệp Du Đồng bỗng nhớ lại lúc y ôm lấy mình, lúc đó tiếng tim đập vững vàng, hơi thở ấm áp khiến cậu thật an tâm, thật muốn cứ như vậy mà đưa tay ôm lấy ba, nếu có thể sờ lên tóc ba, hôn lên mặt ba thì hay biết mấy, giống như hai người nước ngoài ở trên thuyền hôm đó, vừa thân thiết vừa ngọt ngào...

Suy nghĩ lớn mật đó khiến cậu bé đỏ mặt, tim đập rộn lên. Cũng may là ba đưa lưng về phía mình, không thì tiêu rồi. Cậu vừa khống chế lực tay cho động tác mát xoa thật chuẩn, vừa khắc chế sự rối loạn trong lòng, chỉ trong chốc lát cảm giác kì lạ lại dâng lên.

Cảm giác đôi tay bé nhỏ trên vai ngày càng run rẩy, hô hấp của cậu bé cũng ngày càng dồn dập hơn bình thường, khi cậu bé hơi nghiêng người về phía mình một chút, hơi thở ấm muối phun vào tai y, y lập tức mở mắt ra, đưa tay dừng động tác của con lại.

“Tốt lắm, con cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi!”

Chú thích:

(*) Nguyên văn là “Bôi cung xà ảnh”: Thần hồn nát thần tính, sợ bóng sợ gió.

Trong “Phong tục thông nghĩa”, tập 9 Quái thần của Ứng Thiệu thời Hán có truyện như sau: Lạc Quảng có bạn đến uống rượu. Trên tường phía Bắc có treo chiếc cung, ảnh chiếu vào chung rượu, khách nhìn vào ngỡ có rắn trong rượu. Lòng vô cùng hoảng sợ, nhưng vì nể lời mời của Lạc Quảng nên đành uống cạn chung. Uống xong, đình ninh đã nuốt phải nọc rắn, nên về nhà phát bệnh. Lâu ngày không thấy bạn rượu đến chơi, Lạc Quảng cho người đến thăm hỏi, người bạn thuật lại lý do và quả quyết là đã trúng nọc rắn. Nghe thuật lại, Lạc Quảng suy nghĩ và quan sát trong nhà. Ông phát hiện ra chiếc cung treo trên vách lay động, bóng chiếu xuống trông giống như con rắn nhỏ trong chung rượu. Ông bèn mời bạn đến giải thích cho bạn nghe. Người bạn hết lo sợ, nghi ngờ và bệnh cũng biến đi đâu mất.—> Ngạo: cái xuất xứ lằng nhách =]]

22. Chương 21: Chỉ Cần Một Ngày Cha Cậu Còn Cần Cậu, Ngày Đó Cậu Sẽ Vĩnh Viễn Ở Cùng Y...

Đợi cho đến lúc gờ lớp thạch cao xuống cũng đã là giữa tháng mười hai. Sau quá trình trị liệu rất có hiệu quả, hiện giờ Diệp Phùng Xuân đã có thể tự mình đi đứng không cần phải dùng đến công cụ gì, ngay cả lúc lên lầu cũng không có gì đáng ngại, quả là khôi phục rất tốt.

.

Sau một khoảng thời gian nằm trên giường bệnh, Diệp Phùng Xuân cảm thấy y thật bị con mình sủng tới trời rồi. Cả đời này y chưa bao giờ lười như thế, càng đáng sợ hơn là y lại rất thích điều này! Đến lúc giặt mình phát giác, y lại thấy tiếc không muốn cự tuyệt sự chăm sóc, lo lắng của con.

Điều duy nhất khiến người làm cha như y vừa hoang mang vừa mâu thuẫn là thái độ của cậu bé với y. Nếu tình cảm của cậu với y chỉ đơn thuần là tình cảm cha con, vậy tại sao vào những lúc trộm nhìn y, cậu bé luôn lộ vẻ vừa then thùng vừa mừng rỡ, trong mắt chứa đầy tình cảm? Nói thật, mấy lần trông thấy vẻ mặt của con như thế, người luôn bình tĩnh như Diệp Phùng Xuân lại có một loại xúc động kì lạ muốn giữ con lại hỏi cho rõ mọi chuyện... Nhưng, y lại không thể mạo hiểm như vậy.

Vì thường ngày biểu hiện của cậu bé rất bình thường, vào những lúc tỉnh táo cậu chưa bao giờ có những lời nói gì khác thường, trong những lần tiếp xúc thân mật với y, cậu chưa bao giờ để lộ một chút tà niệm nào cả, đôi khi cậu còn hoảng sợ thậm chí là kháng cự với những trường hợp Diệp Phùng Xuân cố tình thử mình! Chỉ có những lúc vô tình, tình cảm quá quý si mê không kìm chế được len lỏi ra khỏi vòng cấm, còn có cả sự mỉa mai, hấp dẫn khi hai người vô tình tiếp xúc tứ chi với nhau và mỗi một lần đều khiến Diệp Phùng Xuân lo lắng bất an.

Cũng vì cậu bé luôn đau khổ đè nén tình cảm của mình khiến người vẫn luôn suy đoán tâm tư của cậu như Diệp Phùng Xuân không phát hiện mình chẳng những không cự tuyệt con, đưa tay cứu cậu khỏi vòng tròn luân lý đạo đức mà thậm chí y còn nóng lòng muốn xác nhận “Cuối cùng thì thứ tình cảm mà cậu nhóc dành cho mình là gì?”, bởi thế mà có nhiều lúc bản thân y lại là một phần gây nên những giằng co tình cảm, luân lý mãnh liệt trong lòng con.

Về phần cảm giác của y với con... Diệp Phùng Xuân thừa nhận mình không có dũng khí phân tích. Chỉ có thể nói, ngay cả y cũng cảm thấy xấu hổ vì sự ích kỉ của mình, trong nội tâm y lúc nào cũng tồn tại một loại mong mỏi, mong thứ tình cảm mà cậu bé dành cho y không chỉ giới hạn ở tình cảm cha con, thậm chí y còn vì điều này mà kích động, mà mừng rỡ. Nhưng nếu tất cả trở thành sự thật, lại khiến cho y sợ hãi. Hiện tại vấn đề mà y lo lắng nhất là nếu một ngày nào đó cậu bé đột nhiên chạy tới, ôm chặt lấy y, hôn y, tỏ tình với y giống như trong mơ hay lúc say... Tất cả sẽ phá vỡ hết mọi thứ.

Cũng may là cho tới giờ tất cả những chuyện đó đều không xảy ra. Từ đầu đến cuối cậu bé vẫn đè nén, khắc chế chính mình, đối với y chỉ có yêu thương, săn sóc chứ không hề nhắc tới những chuyện gì khác... Nhưng cũng vì như thế mà y lại thấy không cam lòng, thấy thất vọng. Nếu những gì cậu bé làm cho y chỉ là tình cảm cha con, vậy một ngày nào đó cậu sẽ rẽ sang con đường riêng của mình, bỏ lại y một mình cô độc sống quãng đời còn lại. Suy nghĩ này khiến Diệp Phùng Xuân đau khổ, mất mát và sợ hãi. Những

người khác như thế nào cũng được, chỉ có đứa con này, bất kể thế nào y cũng muốn giữ lại bên người... Có lẽ ban đầu tất cả cũng chỉ là sự luyến tiếc của một người cha, nhưng dần dà nó trở thành một cái gai, ngày càng khó chịu.

Sự chờ mong, lo được, lo mất này trước giờ Diệp Phùng Xuân chưa bao giờ nếm được. Đó giờ y chưa bao giờ chơi trò “trốn tìm” như thế, cũng chưa bao giờ biết cảm giác “Thương thầm” là như thế nào... Thậm chí y còn không nhớ rõ tên của những người theo đuổi mình là gì. Có lẽ là nhờ ơn của mẹ kế y mà y phải vượt qua những ngày tháng hoang đường đến không thể tưởng, phụ nữ cũng tốt mà nam giới cũng được, y chưa bao giờ cảm thấy có người nào mình phải cố gắng đáp lại tình cảm hay phải giữ chặt trong tay.

Từ rất sớm Diệp Phùng Xuân đã phát hiện, mình có lòng độc chiếm và tính khiết phích cao hơn người thường rất nhiều. Nếu không xác định được tình yêu 100% đối phương dành cho mình, y sẽ không trao lại quá nhiều tình cảm của mình cho bất kì kẻ nào. Nói cách khác, từ trước tới giờ y vẫn chưa chính thức yêu đương lần nào, càng đừng nói vì ai mà điên cuồng. Thật không ngờ đến tuổi trung niên, vào cái đêm sinh nhật nhìn thấy nửa thân trần của con mình, trong nháy mắt y đã có những suy nghĩ không nên có với cậu bé... Chẳng lẽ thân thể luôn thức tỉnh sớm hơn tình cảm hay sao?

Diệp Phùng Xuân bỗng hiểu tại sao có đôi lúc cậu bé lại nhìn mình bằng ánh mắt sợ sệt như thế, bởi vì trong ánh mắt ấy đang hàm chứa sự tuyệt vọng, tan nát cõi lòng. Nghĩ đến cảnh cậu bé có tình với mình nhưng lại chịu đựng không thốt ra, có lẽ cậu cũng hiểu chuyện này quá đối khó khăn, khó đến nỗi cậu không đành lòng nói ra làm khổ cả cha mình. Hoặc giả, cậu cũng hiểu tất cả chỉ là bóng trăng dưới nước, là ảo ảnh vô vọng... Chỉ cần nghĩ đến những chuyện này, tim của Diệp Phùng Xuân giống như bị nướng chín, đau khổ dày vò. Nỗi đau ấy không phải cho bản thân y mà là đau cho cậu bé, vóc dáng gầy gò đó làm sao có thể chịu được những đợt tra tấn tàn khốc về mặt tinh thần này!

Thật ra thì cậu bé mười sáu tuổi Diệp Du Đồng còn chưa hiểu được thế nào là yêu, cậu chỉ biết ba ba là hết thảy của cậu, chỉ cần một ngày cha cậu còn cần cậu, ngày đó cậu sẽ vĩnh viễn ở cùng y... Nhưng vấn đề quan trọng là dường như cậu càng không thể kháng cự hấp dẫn tiếp xúc thân mật với cha mình, cậu sợ đến một ngày nào đó cậu không thể giấu đi bí mật trong lòng mình nữa, như vậy chắc chắn cậu sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, cậu không thể kéo cha mình vào vực sâu u tối đó.

Cuối cùng hai người vẫn quyết định không nói gì, không thể tiến lên lại luyến tiếc lui xuống, vậy chỉ bằng cứ giậm chân tại chỗ!

Kết quả thi giữa kì đã có, Diệp Du Đồng nhảy một hơi hơn mười hạng, xếp ở vị trí thứ 14 - một kết quả tốt chưa từng có từ trước đến giờ của cậu. Nếu có thể tiếp tục giữ thành tích như thế này, theo như điểm chuẩn của trường thì việc thi đậu đại học là khá lớn. Bây giờ, cậu bé lại càng sùng bái cha mình hơn, cách học mà y dạy đúng là rất tốt, ngay cả thầy cô cũng khen phương pháp học tập của cậu rất khoa học.

Nhìn thấy kết quả học tập của con tiến bộ, Diệp Phùng Xuân còn vui hơn cả khi y bàn xong mười vụ làm ăn, “Uhm, khá lắm!” Y mỉm cười nhìn vẻ mặt vừa mong chờ vừa e lệ của cậu bé, y biết chắc cậu đang mong chờ lời ước định trước đó giữa hai người: Nằm trong Top 20 có thưởng, “Con muốn ba thưởng gì nào?” Chỉ cần cậu bé mở miệng, cái gì y cũng có thể cho con.

“Uhm!” Cậu nhóc cúi đầu xuống giống như đang đắn đo gì đó, sau lại ngẩng đầu lên nhìn y, mỉm môi giống như thật khẩn trương, “Nếu như cuối tuần này ba có thời gian rảnh, có thể đến trung tâm nghệ thuật xem

biểu diễn với con không?” Sợ cha mình không thích, cậu lại bổ sung thêm một câu, “Là buổi biểu diễn riêng về những bài nhạc của Wilhelm Richard Wagner!” Có lẽ ba sẽ thích phải không? Cũng may là vừa lúc có một buổi biểu diễn như thế, không thì không biết đến bao giờ hai người mới có cơ hội ra ngoài với nhau.

“Đồng Đồng, con...” Diệp Phùng Xuân kinh ngạc, thằng bé này, thật chỉ muốn mình đi nghe nhạc chung thôi sao? Thấy thế nào cũng có vẻ như đang sắp xếp hoạt động giải trí cuối tuần cho mình hơn là cho bản thân, “Ồ, nếu như con thích, ba sẽ đi với con... Nhưng con xác định muốn nghe thể loại nhạc này?” Những cậu nhóc hiện giờ thường không thích nhạc cổ điển, vả lại trước đây lúc y dạy con đánh đàn, cậu bé cũng không phải thích cho lắm.

“Con thích mà, ngay cả vé cũng đặt xong rồi!” Diệp Du Đồng vội đáp lời ngay, vì để có được vé cậu đã phải vất vả một phen rồi, “Tiết mục không nhiều lắm, sẽ không mất nhiều thời gian của ba đâu!” Sợ cha mình cảm thấy lãng phí thời gian, cậu vội cam đoan.

“Ý ba không phải như thế!” Thấy con mình hiểu lầm, Diệp Phùng Xuân vội vàng an ủi, “Ba là nói, con không cần phải suy nghĩ cho ba, con thích nghe gì, xem gì bất kể thể nào cuối tuần này ba cũng đi với con hết... Minh đến nhà hàng dùng cơm trước, sau đó mới đi xem biểu diễn, có chịu không?”

“Con thích nghe mà!” Diệp Du Đồng mỉm cười xác nhận, chỉ cần ba ba thích, cậu cũng thích.

“Được rồi, ba đi với con!” Trước đây cũng có người biết sở thích của y mà tặng một ít vé biểu diễn linh tinh gì đó, nhưng y lại bận quá nên không có hứng đi xem. Không ngờ con y lại tỉ mỉ như thế, rõ ràng là phần thưởng của mình, vậy mà cậu bé lại dành nó cho y, không hiểu sao y cảm thấy vui lắm, “Đến lúc đó con muốn ăn gì? Con nghĩ đi rồi cho ba hay ba đặt chỗ trước! Nếu không thì đi ăn...”

Nghe cha cậu nói tới nhà hàng cao cấp ăn cơm, Diệp Du Đồng mỉm cười, lắc đầu, “Ba, hay là mình đi ăn lẩu đi!” Hai cha con đi ăn cơm Tây? Thật là kì lạ, với lại cũng không phải hẹn hò... Nghĩ đến đó mặt cậu lại đỏ lên, ăn tối, xem biểu diễn, nhưng cũng không phải là hẹn hò nên ăn lẩu sẽ tốt hơn, vừa thoải mái lại vừa có thời gian dài một tí như vậy cậu sẽ được ở cạnh ba lâu hơn.

“Uhm, ăn lẩu cũng được!” Tâm trạng của Diệp Phùng Xuân rất tốt, lúc này y lại bắt đầu trêu ghẹo con, “Gần đây trời trở lạnh, Đồng Đồng của chúng ta phải bồi bổ nhiều một chút, để khỏi phải mang bộ dáng trẻ con như thế mãi, ha ha!”

“Con cũng đã 1m70 rồi còn gì, với lại còn mới béo thêm 1kg nữa!” Không cam tâm bị trêu chọc, cậu bé phản bác ngay, “Sau này con nhất định có thể cao hơn nữa!”

“Phải! Phải! Vì Đồng Đồng sớm ngày trở thành Schwarzenegger, chúng ta đi ăn lẩu...”

“Ba!”

Thật là, thì ra ba là như thế!

Lần đầu phát hiện tính xấu tiềm tàng trong người cha mình, một cậu nhóc luôn ngoan ngoãn trầm tĩnh bị trêu đến không biết phải làm thế nào.

23. Chương 22: Thật Sợ, Sợ Cái Cảm Giác Bị Ba Ba Ghét Bỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đồng Đồng, xong chưa con?” Diệp Phùng Xuân từ tốn gõ cửa phòng con mình, xong lại đứng chờ ở bên ngoài.

.

“Sắp xong rồi! Ba chờ con một chút nha!” Trong phòng truyền ra giọng hấp tấp của cậu bé, Diệp Phùng Xuân nghe xong thì đẩy cửa phòng bước vào, lúc này y mới phát hiện cậu bé đã mặc chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với chiếc quần tây đen, trong tay còn đang cầm chiếc cà vạt và tất nhiên là cả hai đang cùng nhau tranh kịch liệt.

Thấy cha mình bước vào, cậu nhóc ngượng ngùng ngẩng đầu lên nhìn y cười cười ra chiều có lỗi, “Cà vạt này nhuyền quá, con thắt mãi mà không được!” Vì sắp phải đi xem biểu diễn, để thể hiện sự trang trọng cậu không thể không ăn mặc đàng hoàng một chút.

Nhìn qua, thấy cha cậu mặc chiếc áo sơ mi đen thuần, bên ngoài là chiếc áo khoác tây trang màu xám, ở giữa được điểm bởi chiếc cà vạt màu ngọc đỏ thẫm, cả người y toát lên khí chất cao quý, lại còn tỏa ra hơi thở thần bí, mị hoặc... Diệp Du Đồng ngây người ra, quên cả động tác trên tay: Trời ạ! Chẳng lẽ ba định mặc thế này đi ăn lẩu với mình? Trong thoáng chốc, cậu cảm thấy thật xấu hổ với cái chủ ý chết tiệt của mình.

“Sao thế? Để ba thắt giúp con!” Thấy cậu bé ngốc nghếch túm lấy chiếc cà vạt trên cổ áo, Diệp Phùng Xuân thật tự nhiên bước tới bên cạnh cậu, dễ dàng thắt cho cậu kiểu “Hoàng tử Albert” phù hợp với chất liệu mềm mại của cà vạt. Chính chính lại một lúc y mới phát hiện trên cà vạt của cậu bé ẩn hiện các hoa văn như: sao màu bạc, quả táo đỏ, chòm sao Tâm và những quả khí cầu bé xíu đến tưởng chừng như không nhìn thấy, y không khỏi há hốc mồm ra. Ngay từ nhỏ đứa con này của y đã phải ném nhiều khổ cực, nên trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ cùng trang lứa khác. Cũng chính vì thế mà Diệp Phùng Xuân đã quên cậu chỉ mới mười sáu tuổi, vẫn còn trong độ tuổi chưa thể chịu trách nhiệm với hành vi của mình... Bất kể kết quả của cuộc tình dân sâu trong vòng cấm này có như thế nào đi nữa, y mới là người phải chịu hết toàn bộ trách nhiệm.

“Ba ơi?” Thấy cha mình đứng ngây ra đó, cậu nhện không được mà gọi y một tiếng. Giờ phút này hai người mặt đối mặt, khoảng cách thật quá gần, khắp xoang mũi cậu đều tràn ngập hơi thở của ba, đại não của Diệp Du Đồng gần như ngừng hoạt động. Vừa rồi ngón tay thon dài linh hoạt của cha cậu chỉ cần di chuyển vài cái đã có thể giải quyết xong chiếc cà vạt không chịu nghe lời, sau lại cẩn thận chỉnh chu cho cậu, đôi mắt xinh đẹp đó cứ mãi nhìn cậu... Cậu thật xấu hổ, “Ba...” Đừng nhìn con như thế nữa.

Vốn không phải là đối thủ của cha mình, cậu bé chỉ biết nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

“Uhm, trời lạnh, con nên mặc thêm áo len hoặc áo lót đi!” Diệp Phùng Xuân hít sâu một hơi, cố lơ đi ánh mây đỏ khả nghi trên mặt con mình, rồi dặn dò giống như bình thường, “Mặc áo khoác xong rồi xuống lầu, ba xuống trước chờ con!”

“À, ba ơi!” Diệp Du Đồng lập tức gọi cha mình lại, thổ lộ chút băn khoăn trong lòng cậu, “Mình mặc như vậy có phải không đi ăn lẩu sẽ tốt hơn không ba?” Nói không chừng còn trở thành trò cười của cả quán ăn, đều tại mình không suy nghĩ kĩ mới thành ra như vậy, “Hay là mình đi ăn cơm Tây...” Tuy là cậu không thích chút nào.

Diệp Phùng Xuân nghe xong lo lắng của con, nở nụ cười, “Mình sẽ đi ăn lẩu, không có sao đâu!” Nếu ngay cả chút yêu cầu này mà y còn không thể thỏa mãn con được, thì còn gọi là phần thưởng gì nữa, “Yên tâm đi, ba sẽ mang con đến một nơi, bảo đảm sẽ không biến cả người toàn mùi dê!”

Nghe được sự khẳng định kèm một chút trêu chọc của cha, bấy giờ Diệp Du Đồng cũng đã quen với một người cha hay trêu chọc cậu, nở nụ cười an tâm. Trông thấy nụ cười của con, không hiểu sao trong lòng Diệp Phùng Xuân lại cảm thấy lo lắng. Cho đến khi cậu bé nghe lời y mặc vào một chiếc áo lót màu nâu nhạt, y lại cảm thấy tiếc: Aizz, y không thể nhìn thấy những họa tiết đáng yêu đó nữa rồi.

Dẫn cậu bé đến một quán ăn đã dự định từ trước, lúc này trời vẫn còn sớm nên trong quán cũng chưa có mấy người, đến khi bồi bàn dẫn hai cha con đi vào một gian nhỏ, Diệp Du Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, như vậy sẽ không lo có ai nhìn mình và ba ba nữa.

Biết cha mình rất thích ăn cay, trong lúc y lấy cho cậu ít cơm, cậu đã nhanh chóng cho bột ớt vào trong nước lẩu.

“Ồ? Con có thể ăn như thế sao?” Biết dạ dày của cậu bé không tốt, Diệp Phùng Xuân lập tức phản đối, “Mình đang dùng lẩu uyên ương mà!” [Ngao: ta chết, cái gì gọi là lẩu uyên ương zơ =))]

Cậu bé nghĩ nghĩ, rồi cũng không nói gì thêm. Cho đến lúc bắt đầu ăn, cậu nhanh chóng cho nguyên liệu vào trong phần lẩu đỏ rực phía bên kia. Diệp Phùng Xuân cũng cho thịt dê vào trong lẩu, chỉnh độ lửa. Đến khi nhìn thấy hành động của con, không khỏi bật cười, “Đồng Đồng, ba muốn ăn gì ba sẽ tự lấy, con mau gấp rau ăn trước đi, thịt dê cũng sắp chín rồi!” Thằng bé này lúc nào cũng nghĩ tới cha mình trước nhất, Diệp Phùng Xuân y có tài đức gì mà có thể có được tình yêu không hề giữ lại đó chứ? Y làm sao có thể báo đáp lại được đây?

Ăn xong lẩu còn phải xem biểu diễn nên Diệp Phùng Xuân quyết định không uống bia, hơn nữa vì muốn tốt cho dạ dày của con, y đã cố ý gọi sinh tố ngô cho cả hai dùng.

Vì muốn ăn cùng một phần lẩu với cha mình, Diệp Du Đồng thừa dịp y không chú ý gấp trộm mấy miếng bỏ vào trong bát. Tuy nhiên, dù sao thì cậu cũng không thể ăn cay như y được, không mấy chốc cậu đã cảm thấy cả khoang miệng mình như bị hỏa thiêu. Để giảm bớt cái nóng cháy trong miệng, cậu vội vã uống mấy ngụm sinh tố ngô vào.

Diệp Phùng Xuân nhìn đồng hồ, rồi gấp mấy miếng thịt dê đã được nấu chín cho vào trong bát con. Lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy khóe miệng cậu bé dính mấy miếng ngô, thêm vào đó là vị cay làm đôi môi ấy như sưng lên, đỏ bừng, bóng loáng. Về sau khi nhớ lại chuyện này, Diệp Phùng Xuân còn cho rằng mình đã bị ma nhập. Nếu thời gian có thể xoay ngược lại, có lẽ y sẽ không làm như thế.

“Từ từ ăn...” Y vừa nói vừa không thể khống chế được mà vươn tay ra, muốn lau đi vết bẩn trên miệng con. Cùng lúc đó, cậu bé cũng cảm nhận được bên miệng mình dính cái gì đó, theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm... Đầu lưỡi phản hồng mềm mại ấy liếm lên ngón cái thon dài của cha mình, đầu ngón tay thô ráp bị hai phiến môi mềm mại chạm vào... Không hiểu sao tất cả lại vô tình biến thành những cử chỉ ám muội đầy hàm xúc, trong thoáng chốc đã khiến cả hai ngáy ra.

Tuy nhiên, chỉ trong hai giây ngắn ngủi, Diệp Phùng Xuân lại cảm giác như có luồng điện cao thế mấy trăm ngàn Volt đánh thẳng vào người mình, hai mắt y trầm hẳn xuống. Nhiều năm qua y luôn cố ép bản thân phải thật tỉnh táo, thật tự chủ vậy mà giờ phút nào tâm y lại dao động. Ngay tức khắc, y giật tay ra, rồi phát hiện hành động này lại là một sai lầm khác, đang trong tình huống gay cấn bất kì một hành động nào cũng sẽ trở thành quá mức, lúc này vẻ mặt của cậu bé đã chuyển từ kinh ngạc sang sợ hãi, hoang mang.

“Đồng Đồng, ba...” Y muốn nói gì đó để xoa dịu đi bầu không khí này, nhưng giờ phút này y có nói gì cũng thành không thích hợp, nhưng nếu vẫn im lặng như thế, tình huống giữa hai người lại càng thêm xấu hổ. Có lẽ đứa con mẫn cảm của y đã phát hiện ra điều gì đó, đồng thời hành động của y khi này cũng đã làm thương tổn đến con rồi.

“Ba, con vào toilet một chút!” Cậu bé bật mạnh dậy, chủ động rời khỏi cục diện khó xử giữa hai người. Diệp Phùng Xuân còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cậu bé đã vội vã chạy ra khỏi cửa. Nghe tiếng cửa đóng lại y mới giật mình, trong giọng nói của con khi này, dường như chứa đầy sự sợ hãi.

Trực giác nói cho y biết giờ phút này y không thể để cậu bé ở một mình, vì thế y vội vã lao ra khỏi phòng. Vọt vào toilet, thấy cậu bé đang liều mạng lấy nước lạnh rửa mặt. Y lẳng lặng đứng một bên chờ cậu bé ngẩng đầu lên, lúc này y mới phát hiện đôi mắt trong vắt của cậu giờ đã biến thành màu hồng, trong đôi mắt ấy đầy tuyệt vọng, thần thờ.

“Đồng Đồng!”

Tim y như có ai đó đâm một dao vào, y đưa tay kéo con vào lòng, ôm thật cẩn thận. Khẽ vuốt lên tấm lưng yếu ớt, rồi lại nhin không được hôn lên tóc mai của bé, khẽ an ủi, “Xin lỗi... Là ba không tốt, đã làm con sợ!” Y cũng không biết đến cuối cùng thì mình đang xin lỗi chuyện gì, nhưng y cảm thấy mình nên làm như vậy.

Bị cha mình ôm chặt trong lòng như thế, trong thoáng chốc con tim cậu réo gọi làm như ngày trước cậu đã từng làm: Vươn hai tay ra, ôm lấy thắt lưng rắn chắc của ba.

Thật sợ, sợ cái cảm giác bị ba ba ghét bỏ.

Thấy cha mình rút tay lại như chạm phải rác rưởi, một khắc đó cậu bé hoảng sợ, sợ Diệp Phùng Xuân sẽ không bao giờ để ý đến cậu nữa. Nếu đó là kết cục khi ba phát hiện những suy nghĩ điên rồ trong đầu cậu, thì chẳng thà cậu chết còn thoải mái hơn. Cũng may là y chỉ tưởng cậu bị dọa sợ lại còn dịu dàng an ủi cậu như thế... Nếu không phải được hơi ấm khiến người khác an tâm từ trên người cha cậu truyền sang, có lẽ Diệp Du Đồng còn tưởng là mình đang nằm mơ.

“Trở về thôi, thịt dê như hết cả rồi!”

Đợi cho đến khi thân thể trong lòng không còn run rẩy nữa, Diệp Phùng Xuân mới nhẹ nhàng kéo cậu bé ra, thở dài khi phát hiện trên chiếc áo sơ mi màu đen của mình còn đọng lại vài giọt nước. Mà cũng có thể, đó là nước mắt của cậu bé, bản thân y cũng không thể xác định được.

“Uhm!” Diệp Du Đồng chỉ gạt đầu mà không nói gì, cậu ngoan ngoãn nắm lấy tay cha mình, trở lại gian phòng ăn lẩu khi này.

Chú thích: Đây, đây! Cái lẩu uyên ương nó có 2 ngăn như vậy nè:D

24. Chương 23: Ba Ơi, Đừng Đánh Nữa, Mình Mang Cô Út Về Nha Ba...

Sau cái ngày xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, mấy ngày sau Diệp Du Đồng vẫn còn sợ hãi không dám tiếp cận với cha mình. Cũng may là lúc xem biểu diễn không cần phải nói gì với nhau, nên cũng vô tình tránh được tình trạng xấu hổ. Nhưng đến vài ngày sau, cậu nhóc vẫn cảm thấy bầu không khí kì lạ giữa hai người vẫn chưa tan hết.

Lúc này tiết trời cũng đã chuyển lạnh, may mà cây đã hương không rụng lá dù nó không còn xanh um tươi tốt như ngày thường nhưng vẫn có thể che giấu được thân thể mảnh mai của cậu bé. Diệp Du Đồng phát hiện từ cái ngày mẹ kể cậu rời khỏi, hầu như cha cậu không trở về phòng chính nghỉ ngơi nữa, đa số thời gian y đều ở phòng sách làm việc, hoặc vào căn phòng mà y thường nghe nhạc nghe giai điệu y thích nhất. Gần đây dường như cha cậu đang lo lắng chuyện gì đó, cậu thường hay thấy y ngồi một mình trong phòng nhắm mắt lại như đang suy nghĩ điều gì, dường như có gì đó vui vui, lại có gì đó khiến y rầu rĩ... Cậu thật lo lắng.

Không bao lâu sau lễ Giáng Sinh cũng đã đến. Mặc dù ngày này tính ra thì cũng không có gì quan trọng với người Trung Quốc nhưng đối với những người trẻ tuổi mà nói lại rất được hoan nghênh, nói trắng ra thì đó là cái cớ để họ cho bản thân một đêm chè chén vui chơi mà thôi.

Hôm đó vừa đúng là đêm thứ sáu, cha cậu bảo với cậu là tối đó y có việc không thể về nhà ăn cơm chiều, hơn nữa dưới sức ép của Tư Khẩu Khẩu, Diệp Du Đồng đành phải chấp nhận theo cô và mấy bạn học khác ra ngoài chơi.

“Cậu đúng thật là bị động!” Cô bé phê bình thẳng thừng, “Ngoài hầu hạ phụ hoàng nhà cậu ra, còn có chuyện gì có thể khiến cậu tích cực hơn nữa vậy!”

“Cái gì mà phụ hoàng, đừng nói ba tớ vậy chứ!” Nói cứ y như cha cậu là một bạo quân không bằng, Diệp Du Đồng dở khóc dở cười nhìn cô bạn, “Ồ, không phải mỗi lần tớ đều chủ động làm hết mọi chuyện trong ban biên tập giúp cậu hay sao!”

“Thế có muốn biết tối nay chúng ta sẽ đến đâu chơi hay không?” Biết rõ vấn đề đó là điều không nên nói, nhưng cô bé đã thành công khởi động lại đầu óc cho Diệp Du Đồng, tức thì cô chuyển đề tài, vẻ mặt trông rất vui, “Chú của tớ mở khu giải trí rất lớn và y đã hứa cho tớ dẫn bạn học vào đó chơi cho nên tối nay đều miễn phí hết đó nha!”

Diệp Du Đồng bĩu môi, tỏ vẻ không hứng thú, với cậu mà nói chỗ nào không có cha cậu thì tất cả đều như nhau. Mặc dù còn chưa trưởng thành nhưng những nơi ăn chơi đó không phải cậu chưa từng biết tới, huống chi hầu hết những nơi này đều là những chỗ ồn ào, phức tạp, cậu thật không thấy có chỗ nào vui cả.

“Cậu đúng là khó tính mà, coi chừng biến thành ông cụ non đó!” Thấy mặt cậu bạn mình nhăn nhó tỏ vẻ không hài lòng, cô bé trừng mắt bảo một câu như thế.

Nơi ấy đúng là một nơi đông đúc ồn ào, lúc này Diệp Du Đồng chỉ lẳng lặng ngồi trong góc, mặt ngây ra nghĩ không biết giờ này cha cậu đang làm gì.

“Nè, nè, cậu đừng có ngồi ngây ra đó chứ! Mau đi với tớ tới khu trò chơi đập chuột đi!” Tư Khấu Khấu đội một chiếc nón giăng sinh đầy màu sắc, chạy tới kéo lấy cậu, “Nếu không thì tới quảng trường xem bắn pháo hoa cũng được!”

Đập chuột... Miệng Diệp Du Đồng giật giật, “Hay là đi xem bắn pháo hoa đi!” Bên ngoài mặc dù có hơi lạnh nhưng dù sao vẫn tốt hơn khu trò chơi đầy tạp âm đó nhiều.

Tư Khấu Khấu gật đầu, câu lấy cánh tay cậu, “Đi thôi!”

Mặc dù cậu hiểu rất rõ tính phóng khoáng của cô bạn, với lại hai người cũng không phải lần đầu thân cận như thế nhưng Diệp Du Đồng vẫn thấy không quen lắm. Liếc trộm sang cô bạn kế bên, thấy vẻ mặt cô bé rất tự nhiên, cuối cùng cậu chỉ phải thở dài, để cô lôi tới quảng trường.

“Biết tại sao tớ lại thường nô dịch cậu không?” Pháo hoa đầy màu sắc rực rỡ ánh lên khuôn mặt Tư Khấu Khấu, cô bỗng quay sang nói lớn vào tai Diệp Du Đồng.

Diệp Du Đồng kinh ngạc, vội quay qua nhìn, “Là sao?” Thật ra thì cậu cũng thắc mắc chuyện này lâu lắm rồi, cậu thật không hiểu tại sao ngay từ lần đầu gặp nhau bà chị này đã sai cậu này nọ rồi.

“Bởi vì trông mặt cậu như thiếu ngược!” Bất kể cô đưa ra yêu cầu quá đáng thế nào, chỉ cần có thể làm được cậu ấy chưa bao giờ từ chối. Sự nhẫn nại, trầm tĩnh nhưng rất cứng cỏi ở cậu ấy luôn khiến người ta muốn thử xem giới hạn đó là ở nơi nào, tuy nhiên cho đến nay cô vẫn chưa chạm tới được. Cậu thiếu niên nhìn như đơn giản này thật ra là một chiếc đầm lầy thật sâu, thật sâu.

“Cậu...” Diệp Du Đồng dở khóc dở cười, cậu vừa định nói gì đó chợt nhìn thấy phía sau có hai nam một nữ đi lướt qua, cậu ngây ra. Hai người thanh niên đó cậu không quen, nhưng cô gái uống say mềm đó đúng là cô út lâu ngày chưa về nhà của cậu - Diệp Tri Thu.

Có lẽ là đã quá say rồi, đến cả đi cũng đi không nổi để hai người thanh niên nhìn mặt như lưu manh đó đi. Hai gã xấu xa đó còn thừa cơ hội ăn đậu hủ trên người cô nữa chứ, thỉnh thoảng họ còn liếc nhau cười cười, vẻ mặt giống như đã thực hiện thành công kế hoạch tệ hại gì đó, ngay cả Tư Khấu Khấu đứng bên cạnh cũng chịu không được nhăn mày.

Thấy hai người nọ đi Diệp Tri Thu đi, Diệp Du Đồng cảm thấy lo lắng không thể tiếp tục ngồi ngắm pháo hoa được nữa, cậu vội nói với cô bạn một tiếng, “Để tớ đi xem thử, người đó là cô tớ...” Nói xong cậu vội đi ngay, chờ đến khi Tư Khấu Khấu giật mình phản ứng lại, cậu bạn bên cạnh đã lẫn vào trong đám đông.

Lúc Diệp Du Đồng chen ra khỏi đám đông trước mặt, hai người nọ đã đưa cô út cậu lên một chiếc xe. Cũng may kể bên khu giải trí thường có rất nhiều taxi, cậu vội gọi một chiếc, leo lên rồi bảo tài xế bám theo chiếc Jetta màu trắng phía trước. Lúc này trong lòng cậu luôn đắn đo, không biết có nên nói cho cha cậu biết hay không, cậu vừa sợ cô út gặp chuyện không may lại sợ cha cậu nổi giận.

Lát sau, xe ngừng phía trước một khách sạn nhỏ, chờ cho đến khi hai người nọ dìu cô út vào trong, Diệp Du Đồng mới xuống xe đuổi theo. Cảm thấy tình huống không tốt lắm, tim cậu đập mạnh lên, nắm chặt di động trong tay.

Thấy hai người đó đứng trước quầy lễ tân một lát rồi vội vã ôm cô út đã gần như bất tỉnh nhân sự đi, cậu chạy nhanh tới, đánh bạo theo hai người đó vào thang máy. Thấy phím tầng năm sáng, cậu lơ đãng ấn cao hơn họ một tầng, hai người nọ trông cậu còn nhỏ nên không để ý tới, chỉ lo nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Me! Cái khách sạn này tồi tàn thật!” Gã béo lùn chửi một câu tục tằn, sau đó lại đổi giọng, lộ ra bộ dáng thấp kém, “Chúng ta như thế có được tính là vừa được tiền vừa được người không thế?”

“Coi cái mặt của mày kia!” Gã ốm kế bên trông có vẻ thâm hiểm hơn gã mập nhiều, “Leo lên được chiếc thuyền lớn này rồi, sau này mọi chuyện sẽ xuôi xuôi... Mấy thứ đó mày đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Tao làm việc, mày cứ yên tâm đi!” Gã mập ngả ngón đáp lại, tay gã ta còn không ở yên sờ tới sờ lui cái móng nở nang của Diệp Tri Thu.

Diệp Du Đồng nghe thấy không khỏi kinh hãi, lúc này cậu đã hoàn toàn xác định hai gã này sẽ làm chuyện bất lợi với cô mình, tay cậu đổ đầy mồ hôi. Lúc thang máy dừng lại, chờ hai người đó kéo cô út ra ngoài xong, Diệp Du Đồng lập tức ấn thang máy trở xuống. Sợ bị đối phương phát hiện, cậu lại chờ thêm chút nữa, xong mới khẽ bước tới, tránh ở góc tường xem hai gã đó đi tới đâu.

Cũng may là khách sạn này không lớn, nên không có nhiều hành lang quanh co, Diệp Du Đồng nhìn hai gã nọ ôm cô út vào một căn phòng, cậu vội tới ghi nhớ số phòng rồi chạy tới bên cầu thang, gọi điện thoại cho cha cậu.

Có lẽ Diệp Phùng Xuân đang bận, trong điện thoại vẫn vang lên tiếng nhạc chuông “Arabesque No. 1”, nhưng không có ai bắt máy, bấy giờ lòng Diệp Du Đồng giống như lửa đốt. Cậu gọi thêm vài cuộc nữa, cuối cùng giọng nói trầm mạnh của Diệp Phùng Xuân cũng vang lên bên tai cậu, “Đồng Đồng?” Vì trong lúc y bận việc cậu bé ít khi làm phiền đến y lắm, lần này lại gọi nhiều cuộc như thế, y không dám chắc đó có phải là con y hay không.

“Ba ơi, ba có thể đi nhanh tới khách sạn Uy Đạt ở đường Dân Quyền hay không?” Diệp Du Đồng lại hạ giọng xuống, “Cô út... Dường như bị người xấu theo dõi, hiện họ đang ở tầng 5 phòng 5016. Bọn họ có hai người...” Cậu biết mình không đánh lại bọn họ nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, với lại chuyện này còn liên quan tới thanh danh của cô, cậu không dám báo cảnh sát. Vào thời điểm này, lựa chọn duy nhất của cậu là báo cho cha hay. Nói thật, lúc này cậu cảm thấy rất hối hận vì đã không chịu cho ba hay sớm một chút, không biết giờ này cô út sao rồi nữa.

“Giờ con đang ở khách sạn đó à?” Diệp Phùng Xuân ở đầu dây bên kia nhanh chóng bắt lấy trọng điểm, lại rất bình tĩnh, “Con ở đó một mình không được làm ầu, ba tới ngay... Đừng tắt điện thoại, chờ ba tới khách sạn rồi tụ hợp với con.”

Y bắt xe chạy một hơi tới khách sạn mà cậu bé nói, lúc này Diệp Phùng Xuân đã tìm được cậu bé đang hoảng sợ ở góc cầu thang. Vì hôm nay biết mình phải ở đến khuya nên y đã cho tài xế về nhà, giờ này lại vội vã chạy tới ngay nên cũng không kịp cho ai hay trước, thêm vào đó là sự lo lắng cho an toàn của em gái và con, y đành phải chạy tới khách sạn trước rồi nói sau.

“Bọn họ đang ở bên trong, cô út bị họ mang vào...” Diệp Du Đồng chỉ vào phòng 5016, “Có cần gọi bảo an lên không ba?”

Diệp Phùng Xuân mím môi, nhú mào rồi lắc đầu. Nghe giọng điệu của cậu bé có lẽ hai gã đó sẽ làm những chuyện không hay ho với em gái y, chuyện như thế không thể để người ngoài nhúng tay vào được, “Con đứng ở chỗ này, khi nào ba gọi mới được vào, chuyện này tự ba sẽ biết cách xử lý!”

“Nhưng mà...” Cậu rất lo cho cha mình, dù sao bọn họ cũng có hai người, mà cha cậu lại bị thương vừa mới khỏi, “Con đi với ba nha!” Bất cậu trở mắt nhìn cha mình bước vào nơi nguy hiểm, chuyện như thế cậu không làm được.

Y biết con mình rất cố chấp, nhưng cũng đã đến tình huống này rồi, nếu ngay cả y cũng cố chấp nữa thì đúng là không xong, “Vậy con đi theo ba, nhưng con phải hứa với ba là không được chạy lung tung, cũng không được lộn xộn, chỉ cần lo cho cô út là được rồi, biết không?”

Diệp Du Đồng gật đầu, đi sát theo phía sau cha mình.

Diệp Phùng Xuân đi tới cửa phòng 5016, bình tĩnh ấn chuông cửa, đúng như y dự đoán không có người nào ra mở cửa. Y vẫn tiếp tục ấn chuông như thế, khoảng một phút sau, rốt cuộc người ở bên trong cũng chịu không nổi quấy rầy, cách lớp ván cửa, y có thể nghe rõ ràng tiếng người nọ hùng hùng hổ hổ mở mạnh ra.

Vừa trông thấy gã mập xuất hiện ở cửa, Diệp Phùng Xuân nhanh chóng lấy lọ thuốc sát trùng giấu trong áo ra phun vào mắt gã ta. Khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, y cũng đã đá văng cánh cửa phòng. Do đã luyện tập thái cực quyền hơn mười mấy năm qua, động tác của y vừa chuẩn lại vừa độc, nên mặc dù là lần đầu tiên đánh người nhưng gã mập đã bị y đánh tới không bò dậy nổi.

Cho đến khi gã ốm đang quần áo không chỉnh kịp phản ứng lại, gã đã phát hiện tên bạn của mình đang nằm ngay đơ ở cửa. Gã nhìn thoáng qua vẻ mặt u ám của Diệp Phùng Xuân khi lướt qua cô gái trần truồng nằm trên giường và chiếc DV đang hoạt động trên bàn, lúc này gã sợ tới mức run cả lên, “Mày là ai... Muốn gì...”

Diệp Phùng Xuân không để ý tới gã ta, y đi vội tới rút ra giường bao lấy thân thể em gái, rồi lại cởi áo bọc khoác lên người cô, cúi người xuống muốn ôm cô ra ngoài.

“Ba, cẩn thận! A....!”

Nghे thấy tiếng rên khê của con, Diệp Phùng Xuân quay người lại, đập ngay vào mắt y là hình ảnh cậu bé ôm lấy khuỷu tay phải, máu tươi len theo khe hở bắt đầu chảy ra ngoài, rơi từng giọt xuống tấm thảm màu xám.

Thấy con mình bị thương, hai mắt Diệp Phùng Xuân híp lại, y cảm thấy cả đời này y chưa bao giờ phần nộ như lúc này. Tên khốn đó dám đánh con của y! Buông cô em gái đã bất tỉnh nhân sự xuống giường, chộp lấy con dao trong tay gã ốm quẳng ra đằng xa, lúc này y túm lấy tên hạ lưu chỉ biết đánh lên người đó nện liên tục như nện bao cát trong phòng tập thể hình, chỉ một lúc sau gã đã nằm trên mặt đất thoi thóp.

Từ đó đến giờ Diệp Du Đồng luôn rất sợ những người đàn ông bạo lực, nhìn thấy cảnh này, tim cậu run lên, trong tích tắc cậu thật muốn nôn ra ngoài. Nếu còn tiếp tục đánh nữa e là sẽ có án mạng mất, cậu bé bắt chập đầu đón trên tay, nhào tới ôm lấy thắt lưng cha mình, “Ba ơi, đừng đánh nữa, mình mang cô út về nhà ba...” Trông thấy người cha ngày thường luôn bình tĩnh tao nhã giờ giận đến nổi mắt đỏ cả lên làm cậu sợ đến ngay cả nói cũng sắp không nổi.

Nghे thấy giọng nói run rẩy của con, lúc này Diệp Phùng Xuân mới khôi phục lý trí, ngừng tay lại. Thấy khuỷu tay trắng nõn của cậu bé giờ lại nhuộm đỏ hoe, y lập tức lấy khăn tay trong túi ra gấp thành hình tam giác băng bó lại cho con, “Đau lắm phải không... Đau tại ba không tốt...” Y không nên chạy vội tới lo cho Tri Thu như thế, đáng lẽ y phải đánh hai tên khốn nạn đó nằm lăn ra hết mới phải. Nhưng với tình huống như vậy, y thật sự không thể để thân thể em mình phơi ra như thế, cho dù chỉ một giây...

“Con không đau, ba ơi, mình đem cô út về nhà ba!” Cậu bé hít sâu một hơi rồi cầu khẩn cha mình, nếu cậu phải ở lại chỗ này thêm một chút nữa e là cậu sẽ nôn ra mất.

25. Chương 24

Cái cảm giác hạnh phúc đó cứ như đang nằm mơ

Nhưng cả đời này cậu cũng không thể nào quên được...

“Chuyện thành ra như thế em vừa lòng hả dạ rồi chứ?” Diệp Phùng Xuân ném chiếc DV, hai chiếc di động và một đồng quần áo đến trước mặt cô em gái đang nhắm mắt nằm trên giường, “Ngồi dậy, anh biết em không ngủ!”

.

Nghе thấy giọng điệu lạnh lùng của của anh mình, thân thể Diệp Tri Thu hơi run lên, mắt cô lại càng nhắm chặt hơn.

Diệp Phùng Xuân nhú mi, đưa tay mở DV lên. Những âm thanh khiến người khác nghe thấy phải đỏ mặt tía tai lần lượt truyền vào tai Diệp Tri Thu. Cuối cùng cô giả bộ không được nữa, bật người ngồi dậy, lấy hai tay bịt tai lại, vừa chửi vừa khóc, “Diệp Phùng Xuân, con mẹ nó, anh muốn cái gì!”

“Anh vẫn nghĩ là em chỉ buông thả bản thân, không ngờ em đúng là quậy đến điên rồi!” Bị em gái mắng như thế nhưng Diệp Phùng Xuân lại xem như không có gì, đưa tay tắt DV, “Nếu hôm qua không phải vừa lúc để Đồng Đồng nhìn thấy, em cho là hiện tại em sẽ thành cái dạng gì?”

Hai gã đàn ông đó biết cô là con nhà giàu, vốn muốn chiếm tiện nghi của cô xong rồi chụp ảnh, quay phim lại để uy hiếp vợ vét tiền bạc. Nếu thật sự để bọn họ thực hiện được, không chỉ ảnh hưởng tới thanh danh của Diệp Tri Thu mà ngay cả Diệp gia cũng sẽ gặp nhiều phiền toái.

“Em... Em không biết!” Diệp Tri Thu ôm mặt, đầu lắc như trống bỏi. Cô không ngờ mình lại bị kẻ xấu để ý, theo lẽ đó chỉ là một cuộc tụ họp bình thường, cô chỉ còn nhớ mang máng mình theo hai người đàn ông đi đâu đó, những chuyện khác cô không nhớ nổi nữa. Hiện tại nghe anh hai nhắc tới, cộng với những mảnh trí nhớ vụn vặt trong đầu, giờ này cô cũng hiểu được là đã xảy ra chuyện gì.

Đêm qua cô bị anh mình mang về nhà, mọi người vừa bắt cô nôn hết rượu ra vừa ép cô uống thuốc giải rượu cô mới tỉnh lại. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt u ám của anh hai, cô biết mình đã gây họa, cuối cùng cô đành phải làm bộ như thân thể không khỏe muốn nghỉ ngơi để tránh nạn. Vì thế, đến sáng hôm nay Diệp Phùng Xuân mới tới giải quyết tiếp chuyện của hôm qua, nếu cứ để cô tiếp tục buông thả như thế nữa, tương lai của cô coi như xong rồi.

“Khá cho một câu không biết!” Diệp Phùng Xuân cười cười, “Cháu của em năm nay chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng vì không để cho em bị người khác hại, nó đã bị tên khốn nạn đó đâm một dao!” Mỗi khi nhớ tới chuyện này, y không thể giữ được bình tĩnh nữa. Đêm qua lúc y mang cậu bé tới bệnh viện, bác sĩ kiểm tra bảo vết thương gần mười li, phải khâu mười hai mũi. Tuy nói là may mắn chưa tổn hại gì đến mạch máu nhưng những vết máu loang lổ trên áo đó cũng khiến người làm cha như y đau lòng xót ruột. Tuy nhiên, cậu bé lại sợ y lo lắng, rõ ràng đã đau đến mặt mũi trắng bệch vậy mà còn cười bảo không có chuyện gì.

“Cái gì...” Diệp Tri Thu ngây ra, lúc này cô bỗng nhớ tới đứa cháu lúc nào cũng trầm tĩnh, ít nói, đến tưởng chừng như không tồn tại đó. Mấy năm nay mặc dù cô không nói tốt xấu gì cậu bé này nhưng cô cũng chẳng để tâm tới, thậm chí cô còn thường xuyên lợi dụng sự tồn tại của nó để châm chọc anh mình, thật không ngờ đến lúc cô gặp nguy hiểm đứa cháu ấy lại đưa tay ra cứu cô. Tuy tính cô bướng bỉnh, thích làm theo ý mình, nhưng lòng dạ cô không xấu, giờ nghĩ tới một đứa nhỏ vì cứu mình mà bị thương, cô vừa thấy áy náy vừa đau khổ, “Tiểu Đồng... Nó không sao chứ?”

“Em nói thật cho anh biết, cuối cùng thì em có hút thuốc phiện hay không?” Diệp Phùng Xuân không trả lời câu hỏi của em mình, chỉ nhìn thẳng vào cô, gặng hỏi. Theo như trạng thái tinh thần của em y hôm qua, nếu chỉ là say rượu, nhất định sẽ không giống như con đần thế kia, lại càng không thể nào bất tỉnh được.

Đột nhiên bị hỏi vậy, người tỉnh tỉnh ngay thẳng như Diệp Tri Thu ngay cả nói dối cũng không kịp nghĩ, cô chỉ trừng mắt nhìn anh mình mấy giây rồi xấu hổ nói khẽ, “...Chỉ có một chút ma túy!”

Diệp Phùng Xuân cố nén xuống xúc động muốn đánh người, y hít sâu một hơi, nói với em gái, “Trong

khoảng thời gian này anh sẽ bảo người nhanh chóng tìm cho em một trường đào tạo chuyên sâu, trong vòng ba năm em không được phép trở về!”

“Anh hai!” Nghe giọng nói quyết tuyệt của anh mình, cô biết mình đã chạm tới giới hạn của y rồi, không hiểu sao giờ này mắt cô lại nhòe đi, “Em không đi...” Tuy rằng cô từng bảo không cần anh hai lo, không cần ở lại cái nhà này rất nhiều lần, nhưng đó đều là những lời thốt ra lúc cô bức bối, khi đó cô thật sự chưa hề nghĩ tới một khi những chuyện đó biến thành thật cô sẽ như thế nào đây!”

“Tri Thu, em cũng sắp hai mươi lăm tuổi rồi, em không thể tiếp tục buông thả bản thân như thế nữa!” Thấy em mình buồn thiu, giọng Diệp Phùng Xuân dịu hẳn đi. Tuy nhiên, y cũng không thay đổi quyết định, “Với tình huống hiện giờ của em, quả thật không thể tiếp tục ở lại trong nước nữa, tốt nhất là em nên đi nước ngoài thay đổi tâm trạng, hướng chỉ sau này em còn cả một đoạn đường cần phải đi... Chẳng lẽ em cam lòng bỏ hết chuyên môn và sự nghiệp của em sao?” Bị trai lừa tình lừa tiền đã là rất khó nghe rồi, giờ lại vướng vào ma túy, lạm giao, y thật lo em mình sau này sẽ rất khó lập gia đình, như thế chẳng phải là cuộc đời này xem như bị hủy cả rồi sao! Chi bằng để cô thay đổi một hoàn cảnh sống mới, làm lại từ đầu.

“Anh hai...” Cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy những lời thành khẩn của anh trai, đó giờ cô vẫn biết anh mình nói rất đúng nhưng cô luôn tự lừa dối chính mình, bỏ ngoài tai những lời khuyên nhủ đó, giờ có hối hận cũng đã muộn rồi. Trong lòng quỳnh lên, cuối cùng cô không thể kìm lại được nước mắt, rơi xuống.

Vì Diệp Tri Thu luôn tự nhốt mình trong phòng không ra ngoài, Diệp Phùng Xuân đành phải bảo người đưa cơm lên cho cô. Cũng vì thế mà bữa cơm trưa cuối tuần hôm ấy cũng chỉ có hai cha con họ thôi.

“Đồng Đồng, con nên ăn nhiều mộc nhĩ (nấm mèo:D) vào!” Diệp Phùng Xuân thấy cậu bé bị thương ở tay phải dùng thìa múc cơm, không mấy thuận tiện, y nhìn không được gấp cho cậu bé, “Còn muốn ăn thứ gì, cứ nói với ba!”

“Uhm!” Diệp Du Đồng khẽ gật đầu, lúc này trong lòng cậu cảm thấy thật ngọt ngào, rồi lại ngượng ngùng trước sự cưng chiều lộ rõ mồn một đó của y.

Thấy cậu bé múc mấy lần cũng không cho được miếng mộc nhĩ vào thìa, người luôn ăn uống từ tốn như Diệp Phùng Xuân phá lệ ăn thật nhanh, rồi cầm lấy bát cơm của con lên, “Con như vậy ăn uống khó khăn lắm, để ba đút cho!”

“Hử? Chuyện này... Không cần đâu ba, con tự ăn được...” Diệp Du Đồng kinh ngạc đến độ nói lắp cả lên, sao cậu có thể mặt dày như thế được chứ! Cậu cũng đã mười sáu tuổi rồi, hơn nữa mùa đông mặc rất nhiều quần áo nên vết thương đó cũng chỉ là ngoài da, chảy chút máu mà thôi, vốn không cần phải khoa trương như thế. Hơn nữa, nếu so với những vết thương mà trước đây cha dưỡng cậu say rượu thượng cẳng tay hạ cẳng chân gây ra thì chỉ là chuyện vặt vãnh. Đến bây giờ trên đầu cậu vẫn còn cái sẹo đó, nó là do cha dưỡng cậu lấy kẹp gấp than đập vào, khi đó cậu đau đến hôn mê bất tỉnh. Cũng may có một người hàng xóm tốt bụng đi ngang qua trông thấy, đưa cậu đến một phòng khám nhỏ gần đó chữa trị, không thì cậu đã chảy máu đến chết rồi.

“Ăn đi!” Diệp Phùng Xuân bỏ ngoài tai lời cự tuyệt của con, y lấy đĩa gấp đồ ăn đưa tới bên miệng cậu bé, trong đôi mắt sâu thẳm ấy chứa đầy vẻ hiền hòa, thương tiếc.

Nhìn vẻ mặt của cha mình, cậu bỗng nhớ tới cái đêm giao thừa hồi tám năm trước. Đó là lần đầu tiên mà ba cậu dứt cháo cá bột cho cậu ăn, bát cháo ấy vừa ngon lại vừa ấm áp, đó là thứ mà ba đã tự mình mang tới bệnh viện cho cậu, cái cảm giác hạnh phúc đó cứ y như đang nằm mơ, nhưng cả đời này cậu cũng không thể nào quên được...

Há miệng nuốt miếng mộc nhĩ vừa trơn vừa mềm, Diệp Du Đồng từ từ nhai nó. Rõ ràng trong lòng cậu đang tràn ngập ngọt ngào và thỏa mãn nhưng không biết tại sao cổ họng cậu như nghẹn lại, suýt nuốt không trôi.

“Mấy ngày tới con có gì cần giúp đỡ nhất định phải nói cho ba hay, đừng ngại!” Cẩn thận dứt cơm cho con xong, Diệp Phùng Xuân cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút, “Cả ngày hôm nay ba đều ở nhà!”

“Dạ!” Diệp Du Đồng gật đầu, cậu bỗng nhớ tới một chuyện vì thế nhỏ giọng yêu cầu, “Con muốn gội đầu...” Hôm qua ở khu giải trí chướng khí mù mịt, quần áo, đầu tóc của cậu đều đầy mùi khói. Lúc về nhà tay lại bị thương không thể đụng vào nước nên chỉ lau sơ một chút rồi ngủ, nhưng hôm nay cậu nhất định phải gội không thì đến hôm thứ hai sẽ không thể ra ngoài gặp ai được.

Thật ra thì cũng không phải không thể ra tiệm cắt tóc bảo người ta gội cho, nhưng dạo này cậu thật không muốn có người lạ chạm vào mình, với lại xuất phát từ tâm lý ỷ lại cùng khát vọng được tiếp xúc gần gũi với cha mình, lần đầu tiên Diệp Du Đồng mặt dày nhờ y giúp đỡ. Còn nhớ cái hồi mà cha cậu chưa lấy dì Chu, lúc ấy y cũng từng tắm cho cậu một lần. Khi đó cậu mới vào Diệp gia, cậu vốn không biết mấy thiết bị cao cấp trong nhà này dùng như thế nào, lại sợ bị người khác ghét bỏ nên chẳng dám hỏi ai, thế là cậu cứ tắm nước lạnh như thế suốt một tuần liền cho đến khi cậu bị cảm mới có người phát hiện chuyện này.

Cậu còn nhớ rõ khi ấy cha cậu nhẫn nại từ từ chỉ cho cậu cách sử dụng từng món như thế nào, cuối cùng y còn cẩn thận tắm rửa cho cậu. Y chỉnh nước ấm, thoa sữa tắm, chà người.... làm mẫu cho cậu xem một lần. Giờ ngẫm lại, tuy là trước đây cậu và ba không được gần gũi cho mấy, nhưng cũng không quá phiền đến y như hiện giờ...

“Uhm, nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng đi rồi ba giúp con gội!” Giọng nói của Diệp Phùng Xuân vô tình cắt ngang hồi ức của cậu bé, với một yêu cầu nhỏ bé thế này, y đương nhiên sẽ không từ chối, “Gội đầu, sấy tóc xong cũng vừa đến giờ ngủ trưa! Mấy hôm nay con dùng học bài nhiều quá, chờ vết thương đỡ chút rồi tính sau!”

Dòng nước ấm áp theo ngón tay thon dài của cha cậu len lỏi vào chân tóc, Diệp Du Đồng nhắm hai mắt lại từ từ cảm nhận, ngay cả nhịp thở cũng trở nên dè dặt hơn.

“Có nóng hay không?” Diệp Phùng Xuân vừa xoa mái tóc nâu mềm mại của con, vừa hỏi. Giờ càng tiếp xúc nhiều y lại càng muốn cưng chiều cậu bé này hơn, y thật muốn cho con tất cả tình yêu thương của

mình.

“Không nóng!” Cậu bé ngoan ngoãn đáp lại.

Xoa nhẹ lên mái tóc dính đầy bọt dầu của con, Diệp Phùng Xuân cẩn thận mát xa lên đỉnh đầu cậu bé. Cho đến khi cảm nhận được vết sẹo nổi lên, y biết đó là chứng cứ cho những lần con y bị gã đàn ông đó đánh, lòng y như thắt lại. Hiện tại y thật hối hận, hối hận vì đã không mua chuộc những người trong tù “chăm sóc” cho gã nhần tâm đó thêm một chút. Tuy nhiên, ít ra thì tên khốn nạn đó cũng đã làm được một chuyện đúng đắn đó là đã đến cửa Diệp gia đòi tiền, nếu không cả đời này Diệp Phùng Xuân y cũng không biết mình còn có một đứa con vừa trong sáng vừa đáng yêu như thế.

Cũng may, hiện giờ Đồng Đồng vẫn còn bên cạnh y, cũng may chính y không mắc sai lầm... Đó là sự ấm áp, thương yêu duy nhất trong cuộc đời này của y.

26. Chương 25: Tiếng Tim Đập Đó, Hơi Ấm Đó Như Liều Thuốc Làm Dịu Đi Nỗi Sợ Trong Lòng Cậu...

Còn mười mấy ngày nữa đến Tết Nguyên Đán, tiết trời vẫn lạnh, thi thoảng còn có những trận mưa rào hay mưa tuyết.

.

Sau khi trải qua trận phong ba đó, rốt cuộc Diệp Tri thu cũng bình tĩnh nhìn lại những việc bản thân đã làm trong mấy năm qua. Huỳnh trưởng như cha, quả thật trong lòng cô luôn lo sợ từ nay về sau anh hai sẽ không quan tâm tới mình nữa. Chuyên ngành của cô là kiến trúc nên cô quyết định nghe theo đề nghị của anh, sang nước ngoài chuyên tu.

Cô ngẫm tới ngẫm lui vẫn cảm thấy những chuyện mình đã gây nên thật không ra gì, nên đành gạt đi những lời giữ lại của chị em trong nhà, ngay cả Tết âm lịch sắp đến cũng không định ở lại ăn, mà vội vã làm thủ tục xuất ngoại. Tuy ngoài miệng cô bảo là đi trước để thích nghi với hoàn cảnh mới sẵn tiện xem nên học trường nào luôn nhưng mọi người đều hiểu được sự băn khoăn, lo lắng trong lòng cô, cuối cùng chỉ đành tiễn cô đi.

“Anh hai, anh cho em thêm một ít thời gian nữa, lần này em sẽ cố gắng không để anh thất vọng!” Trước lúc đi cô đã hứa hẹn với Diệp Phùng Xuân như thế.

Hôm Diệp Tri Thu đi, ngoài Diệp Phùng Xuân ra, tất cả mọi người đều ra sân bay đưa cô. Diệp Du Đồng phát hiện kể từ cái ngày cô út đi rồi, trong nhà càng trở nên quạnh quẽ hơn, cha cậu cũng ít nói hơn trước, trong lòng y nhất định đang nhớ cô út một mình ở nơi đất khách quê người... Tuy là y chưa bao giờ biểu lộ ra ngoài. Biết trong lòng cha mình chịu nhiều khổ sở, cậu lại càng chăm sóc, che chở cho y nhiều hơn.

Vì sắp phải thi cuối kỳ, bài học, bài tập của cậu nhiều hơn bình thường gấp mấy lần, do đó mà thời gian học cũng kéo dài hơn cả tiếng đồng hồ, đến khi cậu về nhà thì trời cũng đã bắt đầu đen ngòm.

Sợ làm phiền người khác, mỗi ngày Diệp Du Đồng đều tự mình đi bộ khoảng mười phút đến trạm xem buýt tới trường. Hôm nay mưa dầm, gió rít rừng đột lạnh thấu xương, khi đó đèn đường vẫn chưa đến giờ mở, dưới bầu trời u ám một thân hình nhỏ bé cầm ô chậm rãi đi từng bước trên con đường về nhà, trông như kẻ lang thang.

Cũng chẳng còn mấy bước nữa về đến nhà, đột nhiên một bóng đen từ trong đám cây ven đường nhảy ra, chắn ngay trước mặt cậu.

“Ai...” Cậu nhóc lấp bắp kinh hãi, vội vã dừng chân, ngẩng đầu lên. Tuy nhiên, lúc này trời lờ mờ, cậu chỉ có thể nhìn thấy dáng người gầy nhom và mái tóc rối tung của gã ấy.

“Tiểu Vũ, là tao đây!” Đối phương mở miệng, giọng nói khàn khàn, miệng phả ra mùi rượu nồng nặc, “Tao X (chửi tục á =.), hiện giờ mày đã thành thiếu gia rồi nên quên bằng mắt ông đây phải không?”

Lại nghe thấy cái giọng nói đã khiến cậu nằm ác mộng vô số lần, còn cả cái mùi rượu rở tiền khiến người khác phải buồn nôn đó, trong thoáng chốc Diệp Du Đồng như sống lại cái cảnh vào tám năm về trước. Cảm giác vừa sợ hãi vừa ghê tởm muốn nôn đó như khắc sâu trong trí nhớ của cậu.

“Ông đừng qua đây!” Diệp Du Đồng quát to một tiếng, chìa ô vào gã nọ buộc gã phải lùi ngược ra sau, định nhân cơ hội chạy nhanh về nhà.

“Con mẹ mày!” Gã đàn ông đang say rượu đó đã bị hành động này của cậu chọc giận, gã giật lấy cái ô của cậu quăng ra xa, “Hại ông mày phải ngồi mấy năm tù, đồ sao chổi như mày đúng thật là oai nha!”

Ngã lăn trên đất một vòng, cả người ướt đẫm, Diệp Du Đồng cố nén cơn đau bò dậy chạy nhanh về phía trước, nhưng gã nọ lại túm lấy túi sách của cậu. Cậu lập tức cởi túi ra, quăng về phía gã ta, lộp bộp mấy tiếng, sách vở và các dụng cụ văn phòng phẩm rớt hết ra ngoài.

“Thằng nhóc chết dẫm, tao cho mày chạy!” Đã say tới không còn biết chính mình đang làm gì, gã ta vọt mạnh lên phía trước, tóm lấy cậu bé. Gã đè cậu bé xuống mặt đường xi măng lạnh buốt, xấn mấy bốp tay, sau lại bóp lấy chiếc cổ vừa mềm vừa trắng mịn của cậu.

Đối phương bắt đầu bóp mạnh tay, lúc này trong miệng cậu bé đang đầy vị tanh bồng cảm thấy toàn bộ không khí trong phổi mình như sắp cạn kiệt. Cậu mơ hồ trông thấy gương mặt khủng bố và đôi mắt khát máu của gã ta, cậu hoảng sợ - gã điên này thật muốn giết mình - một sức mạnh xuất phát từ sự căm phẫn, khát vọng sống đã khiến cậu nhấc chân lên đá vào chỗ hiểm của đối phương.

Không ngờ thằng nhóc nhu nhược chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời giờ phút này lại phản kháng, gã đau đớn buông lỏng tay, túm lấy hạ thân lẫn qua một bên. Không khí thông thoáng rót vào người, Diệp Du Đồng ôm cổ ho khan mấy tiếng rồi cố gắng bò nhanh dậy, chạy một hơi tới trước cửa nhà mình rồi lấy tấm card

gác cổng trong túi quần ra mở cửa, sau đó chạy một lèo vào phòng khách.

“Ừa? Tiểu thiếu gia, sao cậu...” Má Kỷ thấy bộ dáng khốn đốn của cậu, sợ tới mức la toáng lên.

Lúc này Diệp Du Đồng vẫn còn đang trong cơn sợ nên cậu hoàn toàn không nghe thấy má Kỷ nói gì, cậu vẫn cứ bước, tới lầu hai, vọt vào phòng mình. Cho đến khi bước vào toilet, cậu ngã quỵ xuống trước bồn cầu, nôn liên tục.

Đợi đến khi Diệp Phùng Xuân chạy tới được phòng của con, đập vào mắt y lại là cảnh bảo bối nhà y đầu tóc rối tung, cả người ướt đẫm nửa quỳ bên cạnh bồn cầu. Vừa rồi do cậu nôn dữ dội nên giờ này cơ thể cậu không còn chút sức lực nào nữa, bụng trống rỗng không thể nôn được gì nhưng thân thể cậu lại bắt đầu co giật, trên lông mi còn sót lại giọt nước mắt cay đắng, hai gò má bắt đầu sưng vù lên, khóe miệng nứt ra còn dính lại một chút máu... Nhưng rùng rợn nhất là cái vòng xanh tím khiến ai nhìn thấy cũng phải hoảng vía trên cổ cậu.

“Đồng Đồng!”

Nhìn thấy thảm trạng của con mình, mặt y nhăn lại. Đến tận cùng thì cậu nhóc đã gặp phải chuyện gì rồi? Vừa rồi khi y lái xe về nhà tình cờ phát hiện trên đường với vài một số tập vở và túi sách, bên cạnh còn có chiếc khăn quàng cổ, mấy thứ đó y đều nhận ra, ngoài con y ra không thể nào là của người khác được. Không biết cậu bé thế nào rồi, y sốt ruột chạy nhanh về nhà xem. Không ngờ lúc vào nhà, má Kỷ bảo cậu nhóc đã về rồi, nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì. Diệp Phùng Xuân nghe xong lập tức vọt lên lầu hai, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng đau lòng như thế.

Nghe được tiếng của y, Diệp Du Đồng theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt không tiêu cự đang tìm kiếm nơi khiến cậu vững lòng, “Ba ba...” Giọng thì thào đó nghe vừa bi ai vừa náo loạn như tiếng ve sầu vào những ngày đầu thu, “Ba ba...”

Nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của con, Diệp Phùng Xuân không thể chịu được nữa, y bước tới trước mặt cậu bé, ngồi xổm xuống kéo cơ thể lạnh buốt của con vào lòng, “Đồng Đồng, đừng sợ, ba đang ở đây!” Y khẽ vuốt lên tấm lưng gầy yếu của con, cố chia cho con hơi ấm của mình để cậu bé không sợ hãi, không đau khổ như thế nữa, bởi khi nhìn thấy cậu như thế, tim y như bị dao cắt.

Diệp Du Đồng giống như người đi lạc trong màn đêm nhìn thấy ánh lửa, cậu đưa tay ôm lấy cha mình, tựa mặt vào vòm ngực rộng lớn của y. Tiếng tim đập đó, hơi ấm đó như liều thuốc làm dịu đi nỗi sợ trong lòng cậu, “Ba ba...”

“Đồng Đồng, ngoan, ba ở đây!” Âm thanh trầm mạnh như thổi vào lòng cậu, ngay cả bàn tay đang âu yếm trên lưng đó cũng khiến cậu an tâm, “Đừng sợ, ba ôm con!” Y đã bỏ mất thời thơ ấu của con mình, những ngày tháng sau này y không thể bỏ mất nữa. ***Y muốn che chở, muốn chiếm cứ, muốn chiều chuộng, muốn dựa dẫm...***

Nhưng tất cả những điều đó đều chỉ phải ôm thật chặt mới có thể toại lòng.

Đường như bình tâm lại, cơn co giật trên cơ thể Diệp Du Đồng dần dần lắng xuống, nhưng hai tay cậu lại càng siết chặt cha mình hơn.

Cảm thấy cơ thể con vừa ướt vừa lạnh, Diệp Phùng Xuân nắm lấy vai cậu bé, cẩn thận cởi bỏ chiếc áo khoác đồng phục thật dày ra, “Tắm rửa xong rồi nghỉ ngơi một chút, có được không?” Hiện tại y không muốn hỏi cậu bé đã gặp phải chuyện gì, ít nhất cũng phải chờ cho cậu bình tâm lại mới được. Nhưng y dám khẳng định, bất kể là ai đã làm ra chuyện này, y sẽ khiến người đó phải trả giá gấp bội.

Cảm giác ba sắp rời khỏi mình, Diệp Du Đồng túm lấy tay áo y, đôi môi mỏng manh run nhè nhẹ, lại không thể thốt nên lời.

Thấy ánh mắt mờ mịt của con, tuy không thể nói được gì nhưng y cũng hiểu cậu bé đang cầu xin y ở lại cạnh mình. Lúc này y mới ngẫm lại, quả thật nếu bỏ con ở trong phòng một mình cũng không phải chuyện tốt, y lập tức nói khẽ vào tai con, “Ba tắm cho con nha?”

Chỉ cần ba không bỏ mình, những việc còn lại Diệp Du Đồng đều không để ý tới. Lúc này cậu nép vào người y, để mặc y cởi áo sơ mi và chiếc quần dài trên người cậu. Diệp Phùng Xuân ôm cậu bé bỏ vào trong chiếc bồn tắm thật lớn rồi cẩn thận chỉnh nước ấm chuẩn bị tắm cho con. Làn sương mù từ dưới nước ấm bốc hơi lên, tiện đà nhuộm của cơ thể trắng nõn của cậu bé thành màu hồng phấn, trong phút giây ấy, trên khuôn mặt đang vô cùng thảm hại đó lại toát ra một khí chất khiến ai nhìn thấy đều muốn yêu thương.

Lấy chiếc khăn bông mềm mại cẩn thận lau mặt, lau khô tóc cho con rồi lại giúp cậu bé súc miệng. Xong, y xả hết nước trong bồn ra rồi quơ lấy chiếc áo tắm đặt cạnh bên phủ lên người con, bế bé lên, “Ba ôm con lên giường nghỉ một lát nha?”

Diệp Du Đồng không đáp lại, cậu cuộn tròn trong lồng ngực của cha mình, hai tay nắm chặt lấy lớp áo sơ mi trên người y: Dù thế nào cũng được, chỉ cần có ba bên cạnh là tốt rồi.

Khẽ đặt cậu bé xuống giường, nhưng vì áo y lại bị con nắm lấy không buông, cuối cùng y đành phải nằm xuống cùng cậu bé. Y đưa một tay giữ vai con, tay còn lại kéo chiếc áo tắm của cậu bé để sang một bên, rồi kéo lớp chăn dưới góc giường lên đắp lại. Đến lúc này Diệp Phùng Xuân mới có thể rảnh tay vuốt ve gương mặt sưng vù của con mình. Bảo bối của y đáng yêu như thế, vô hại như thế, tại sao lại có người nhẫn tâm làm thương tổn đến bé chứ?

Thấy dấu vết tàn ác nhẫn tâm in trên người con, lần đầu tiên Diệp Phùng Xuân biết thế nào là sợ hãi. Nếu vừa rồi Đồng Đồng có gặp bất trắc gì, có lẽ y đã mất đi đứa con này... Y thật không dám nghĩ đến khi đó mình sẽ như thế nào. Y làm sao có thể mất đi con trong khi y còn chưa nghĩ ra cách hồi đáp lại tình yêu trao đi không hề giữ lại chút gì của cậu bé.

Chờ cho đến khi cậu bé tựa vào người y say giấc cũng đã hơn tám giờ tối. Lúc này y mới sực nhớ con mình vẫn chưa ăn cơm chiều, nhưng xem ra giờ này cũng chẳng ăn vô. Diệp Phùng Xuân vén chăn lên, lui nhẹ ra ngoài, rồi đứng dậy đi xuống lầu dặn người hầu làm bữa khuya cho con: Nếu đến tối bé thức dậy thấy đói

bụng nhưng không có gì ăn thì tính sao bây giờ.

Nhưng thực tế tối đó Diệp Du Đồng cũng không tỉnh lại và đến nửa đêm Diệp Phùng Xuân mới phát hiện con mình phát sốt. Có lẽ là do trúng mưa cộng với kinh hoàng quá độ khiến trán cậu nóng như lửa, tay chân lạnh như băng, miệng lại luôn thì thào gọi tiếng ba ba.

Rơi vào tình cảnh như thế, có nói thế nào Diệp Phùng Xuân cũng không đành lòng để con ngủ một mình, y chui vào chăn, ôm lấy con, hi vọng có thể dùng thân thể của mình sưởi ấm cho cậu bé. Cậu nhóc thỏa mãn, ngoan ngoãn rúc vào lòng y, thân hình nhỏ nhắn, da thịt mềm mại như trẻ con, thêm vào đó là hơi thở vì phát sốt mà vừa yếu ớt vừa thanh thuần, lại dẫn theo chút hơi nóng phả vào bên gáy y... Với Diệp Phùng Xuân mà nói giờ phút này có lẽ là phút giây ngọt ngào nhưng cũng là giây phút khó qua nhất. Y cố nén đi những suy nghĩ xấu xa không nên có trong lòng, nhưng con ác ma đó một khi càng dè nén nó là càng muốn phá tường nhảy xổ ra.

Bị gói kĩ trong chăn và lồng ngực ấm áp của cha mình, thật ấm áp thật an toàn, cậu bé rơi sâu vào giấc ngủ. Diệp Phùng Xuân cứ thức như thế ôm con cả một đêm, cuối cùng nhờ vào ý chí lúc mạnh lúc yếu y cũng vượt qua một đêm không bình yên, cho đến hừng sáng mới mơ màng thiếp đi.

Sáng hôm sau, Diệp Phùng Xuân cảm thấy cả người ê ẩm, đau nhức, có lẽ đó là hậu quả của việc cả đêm y chỉ nằm bằng một tư thế. Thấy cậu bé vẫn nằm gọn trong lòng mình ngủ ngon lành, y vươn tay sờ lên trán, hai má của con, thấy cậu bé đã hạ sốt, lúc này những lo âu của y mới tan thành mây khói.

Dường như những cử chỉ nhẹ nhàng âu yếm đó lại khiến cậu bé giật mình, hừ khê một tiếng, “Ưm... Ba ba...” Lập tức ép sát vào người cha mình, thân thể trần truồng cọ cọ lên chiếc áo ngủ mỏng manh của y.

Cố gắng không đi quá giới hạn suốt một đêm, giờ phút này Diệp Phùng Xuân có thể nhận thấy rõ ràng vị tình dục trong hơi thở con mình, đầu y như nổ tung. Sáng sớm là thời điểm dục vọng của nam giới tăng cao nhất, gương mặt điềm tĩnh đầy thỏa mãn của con gần trong gang tấc, đôi môi mỏng manh ấy khê nhếch lên, chỉ cần y cúi nhẹ xuống đã có thể chạm vào, giữ lấy. Chỉ cần y chủ động tiến thêm một bước nhỏ nữa, đứa bé này sẽ mãi mãi thuộc về y...

Hấp dẫn ma mị đó khiến trán Diệp Phùng Xuân rịn đầy mồ hôi. Y muốn ngồi dậy, tránh khỏi chiếc bẫy rập ngọt ngào có thể khiến cho cha con hai người rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục đó. Nhưng cơ thể y vừa động, định lui ra ngoài một chút, dường như cậu bé đã cảm nhận được điều này, cậu càng lo lắng lại càng ôm chặt hơn. Một bên đùi trần trụi bạo gan chui vào giữa chân cha mình, khiến hai người lại càng tiếp xúc thân mật hơn khi này. Từ những va chạm khê khàng của con, Diệp Phùng Xuân có thể cảm giác được thân thể cậu bé đang từ từ biến hóa... Và cứ như một loại bệnh lây truyền, phía dưới của y cũng cháy lên hừng hực.

Đến cuối cùng thì hai người họ đang làm gì?

“Ba ba, đừng đi...”

Y định bỏ mặc tất cả, đẩy cậu bé ra, nhưng đột nhiên cậu bé lại nũng nịu gọi y một tiếng, chính âm thanh

ấy đã khiến y phải dừng động tác lại.

Cảm giác khô nóng bỗng xuất hiện ở nửa thân dưới khiến Diệp Du Đồng mở mắt ra, nhưng nhiệt độ do cơn sốt mang tới lại khiến ý thức cậu thật mơ hồ, cậu cũng không biết rõ hành động của mình có ý nghĩa như thế nào, cậu chỉ biết mình phải dùng hết mọi cách có thể để giữ ba lại bên cạnh, “Ba ba...” Cậu vươn cánh tay nhỏ nhắn câu lấy cổ cha mình kéo y sát lại, rồi ngược đầu đưa đôi môi bị cơn nóng hong khô, đỏ bừng lên dần, chạm vào hầu kết y, hôn thẳng đến đôi môi vừa dày vừa ẩm áp.

Lúc này Diệp Phùng Xuân hoàn toàn không thể kìm lòng được nữa, dục vọng độc chiếm, yêu thương vô tận của cậu bé trong lòng làm y mất hết lý trí. Y muốn che chở, muốn chiếm cứ, muốn chiều chuộng, muốn dựa dẫm... Nhưng tất cả những điều đó đều chỉ phải ôm thật chặt mới có thể toại lòng.

Bốn phiến môi chạm nhẹ vào nhau, trong khoảnh khắc đó, như phát ra những tia lửa rực rỡ. Diệp Phùng Xuân chưa bao giờ nếm được cái cảm giác hôn một người mà tim đập nổi trống như thế, cảm giác đó đúng là thật ngọt ngào. Đôi môi của cậu bé thật mềm mại, thật giống như những lần mà y thầm tưởng tượng, trong khoảnh khắc ấy y như mất hết sức lực chống cự, y khẽ ngậm lấy đôi môi khô ráo, vươn đầu lưỡi ra liếm nhẹ nhàng, y muốn cho cậu bé hơi ẩm, cho cậu bé an tâm.

“Ừm... Ba ba...” Không biết là thoải mái hay đang khó chịu, Diệp Du Đồng khẽ ngậm một tiếng nũng nịu và kết quả khi đôi môi ấy hé mở ra là khoang miệng của cậu đã bị đầu lưỡi linh hoạt của Diệp Phùng Xuân nhanh chóng chiếm lấy. Cảm giác hơi thở của cha mình quanh quẩn xung quanh chóp mũi, lấp đầy trong miệng, ý thức của cậu càng trở nên mơ hồ hơn, hai tay cậu không tự chủ được siết chặt lấy, ngón tay vươn vào trong tóc y, run rẩy khi chạm vào từng sợi tóc rắn chắc, cái cảm giác đó giống như dòng điện chạy từ đầu ngón tay cho đến cả ngón chân.

Cảm giác cậu bé càng đòi hỏi nhiều hơn nữa, thân thể mảnh mai ấy kích động đến run lên, nó cứ như một hố sâu cần thật nhiều yêu thương mới có thể lấp đầy nỗi bất an, tuyệt vọng trong lòng. Bất kể như thế nào Diệp Phùng Xuân cũng không đành cự tuyệt con với lại đã đến nước này rồi y cũng không muốn lo lắng đến chuyện gì nữa, lúc này y chỉ muốn thỏa mãn tình yêu vô tận của cậu bé. Cũng giống như ôm một đứa trẻ bình thường, y ôm chặt con vào lòng hôn cuồng nhiệt, rồi lại dịu dàng tránh khỏi miệng vết thương.

Khi ấy, Diệp Du Đồng đã hoàn toàn nằm im trong lòng cha mình, cậu mơ hồ biết ba ba đang hôn mình, nhưng nó lại không giống thật, có lẽ cậu chỉ đang nằm mơ...

Hai người đều bỏ mặc cả thế giới đang chuyển động bên ngoài, hôn nhau cuồng nhiệt, nào biết cánh cửa phòng phía sau họ bị ai đó đẩy ra, rồi lại nhanh chóng khép vào.

27. Chương 26: Y Muốn Che Chở, Muốn Chiếm Cứ, Muốn Chiều Chuộng, Muốn Dựa Dẫm...

Nằm mơ màng trên giường gần cả một ngày thân nhiệt của Diệp Du Đồng mới dần dần khôi phục bình thường lại. Trong mơ hồ cậu vẫn cảm giác được cha cậu luôn ở bên cạnh cậu bận rộn tới lui và mỗi lần cậu mở mắt ra đều nhìn thấy vẻ mặt lo lắng, ánh mắt yêu thương của y.

“Tỉnh rồi à?” Diệp Phùng Xuân chỉ có thể canh những lúc con tỉnh một chút để con uống thuốc hoặc ăn chút cơm, những lúc còn lại y đều ở bên giường con, cả ngày đều không ra ngoài, “Có đau đầu không? Trên người còn thấy đau không? Cảm thấy không khỏe chỗ nào phải nói cho ba hay liền nha!”

Thật hiếm khi nhìn thấy vẻ sốt ruột trên khuôn mặt luôn bình tĩnh của cha mình, Diệp Du Đồng cố nở một nụ cười nhân nhật, khẽ lắc đầu, “Con không sao...” Cậu rất sợ, nhưng chỉ cần có ba ở bên cạnh là tốt rồi. Đột nhiên cậu lia ánh mắt về phía đôi môi căng tròn của cha mình, bỗng có một vầng sáng kèm những mảnh vụn hồi ức xoẹt ngang đầu cậu - Cảnh cha cậu ôm chặt cậu hôn môi, hôn đến thiếu chút nữa cậu phải ngừng thở, rồi cả cái cảm giác thật hạnh phúc trong lòng.

Diệp Du Đồng còn nhớ mang máng khi đó cậu đột nhiên cảm thấy khó chịu, cái nóng bức, đau đốn đó giống như cái hôm ở khách sạn trên hải đảo, không thể tự kiềm chế nổi. Bất chợt có một bàn tay thật to vuốt ve cơ thể cậu, nó di chuyển, di chuyển... đến cả cái nơi khó nói thành lời rồi cẩn thận âu yếm, cho đến khi giúp cậu thoát khỏi cảm giác trướng đau khó chịu đó. Đến lúc này, cảm giác về bàn tay thô ráp đó cậu vẫn còn nhớ như in... Chẳng lẽ nằm mơ lại có thể có được cái cảm giác chân thật đến thế sao? Diệp Du Đồng đại ra, nếu như đó không phải là nằm mơ, vậy sao ba lại có thể làm như vậy với cậu...

“Đồng Đồng?” Thấy cậu bé ngẩn người, hai gò má còn đỏ bừng lên, Diệp Phùng Xuân sợ con mình lại phát sốt nên mới lo lắng hỏi một câu như thế, “Con có sao không?”

“Không, không có gì!” Trời ơi, sao cậu lại mơ thấy ba làm chuyện đó giúp cậu chứ? Những chuyện dơ bẩn, kì lạ như vậy ngay cả chính cậu cũng chưa từng làm nữa mà... Những suy nghĩ này đương nhiên cậu không thể thốt ra được, cuối cùng chỉ phải ấp úng làm lơ câu hỏi của y.

Thấy cậu bé lúng túng, cầm lấy góc chăn khăn trướng nhìn mình. Lúc này trên khuôn mặt trắng nõn còn đang sưng lên đỏ nhìn thật giống như một chú mèo nhỏ bị người ta chà đạp. Đồng thời, đôi mắt ấy lại luôn tuần tra trên đôi môi của y, vẻ mặt vừa sợ vừa ngượng đó làm y vừa rung động lại vừa yêu thương.

Có lẽ đã đoán được tâm tư của con, Diệp Phùng Xuân khẽ nhíu mày - Cuối cùng thì con y đã nhớ được bao nhiêu? Y không thể xác định, nhưng xem tình hình này cũng không phải là không nhớ gì cả... Y thật không hiểu những lúc cậu bé mơ hồ hồ lấy đâu ra thêm lá gan mà can đảm như thế. Nếu những lúc bình thường cậu cũng vậy... Nghĩ tới đó Diệp Phùng Xuân bỗng rùng mình một cái, e hèm, giả thiết này nếu không thành lập thì sẽ tốt hơn, y biết bản thân mình đó giờ luôn không thích những người quá chủ động, cứ ngoan ngoãn, đáng yêu như Đồng Đồng của y hiện giờ là tốt nhất rồi.

“Con muốn ăn gì? Ba bảo người làm cho!” Bỏ đi, việc cần làm hiện giờ là phải chăm lo cho sức khỏe của con, những chuyện còn lại để sau hãy nói.

“Uhm, con muốn ăn cam...” Người bị sốt miệng lúc nào cũng cảm thấy đắng nên rất muốn ăn những thứ chua chua ngọt ngọt lại lành lạnh gì đó. Nhưng sau khi thốt ra câu ấy cậu lại thấy ngượng, đây là lần đầu tiên cậu chủ động nói ra những suy nghĩ trong lòng mình, bình thường vào những lúc thế này, cậu sẽ sợ bản thân làm phiền người khác mà luôn từ chối ý tốt của đối phương. Với lại chuyện sai bảo cha mình như thế cậu chưa bao giờ dám nghĩ tới, nhưng không hiểu sao lúc đó cậu lại cảm thấy nói với y như vậy cũng

không có gì lạ, cảm giác như khoảng cách giữa cậu và ba không còn xa lạ như lúc trước nữa.

“Được, để ba đi lấy cho con!” Cảm nhận được sự dựa dẫm hoàn toàn của con vào mình, Diệp Phùng Xuân cảm thấy thỏa mãn cong lên một nụ cười, rồi vươn tay xoa lên mái tóc mềm mại của cậu bé, “Con nằm xuống nghỉ chút đi, ngoan!” Bỗng nhiên y rất muốn hôn lên môi con, nhưng y lại sợ dọa cậu bé hết hồn nên đành bảo thế.

Thấy cha mình đã bước khỏi cửa, lúc này Diệp Du Đồng mới thở phào một hơi. Vừa rồi lúc y đặt tay lên trán, cậu đã khấn trương đến nỗi thở không xong. Phải nằm cả ngày trên giường cậu cảm thấy cả người nhức mỏi khó chịu nên từ từ ngồi dậy tựa vào đầu giường. Đột nhiên cậu phát hiện mình đang mặc đồ ngủ đang hoang. Cậu lập tức nhớ tới cảnh ba cậu tắm rửa cho cậu xong rồi ôm vào chăn, dường như là đã cởi bỏ đồ tắm... Như vậy chẳng phải cậu đã bị y ôm trần truồng cả đêm hay sao? Sau đó ba lại mặc quần lót, áo ngủ vào cho cậu... Trời ạ, còn chuyện nào mất mặt hơn chuyện này nữa không đây?

Phát hiện này khiến mặt cậu nhóc càng đỏ dữ dội hơn, chẳng trách tối qua cậu lại mơ thấy giấc mơ kì quái đó nữa!

“Sao lại ngồi dậy? Thấy ê ẩm à?” Diệp Phùng Xuân bưng một đĩa cam vào, tình cờ y lại trông thấy cậu bé tựa vào đầu giường vẻ mặt vừa xấu hổ lại vừa ngẩn ngơ, “Nào, ăn chút cam đi con!” Y lấy tấm ghim miếng cam đã được lột sạch vỏ đưa tới bên miệng con.

Cậu nhóc ngoan ngoãn há miệng, cắn một miếng, nuốt vào, rồi đột nhiên mắt cậu híp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm lên, “Uhm, chua quá!”

Thấy vẻ mặt đáng yêu của con, Diệp Phùng Xuân nhin không được cười khẽ một tiếng, “Sợ chua như vậy sao? Mặt cũng sắp nhăn thành miếng giẻ lau rồi kia!” Quả cam này đúng thật là cam ngọt, tuy nhiên có một số người luôn rất miễn cưỡng với vị chua chua tiềm ẩn của nó, “Ba đã bưng cam lên cho con, cho dù có sợ chua cũng phải ngoan ngoãn ăn hết đó nha!”

Y cũng định nói đùa thôi, không ngờ cậu bé lại thật sự nghe lời, ngoan ngoãn ăn hết số cam đó, tức nhiên là vừa ăn vừa nhăn mặt lại bảo chua. Lúc này Diệp Phùng Xuân mới giật mình phát hiện thì ra y lại nhin không được mà ăn hiếp con mình.

Từ lần đó trở về sau, thói quen hằng ngày của Diệp Phùng Xuân cũng có chút thay đổi. Buổi sáng y không ra ngoài sớm như thế nữa mà chờ cậu nhóc đi cùng, sau đó đưa cậu đến trường trước rồi mới đi làm. Đến chiều, tan ca xong y sẽ chạy thẳng đến trường đón cậu bé, rồi cùng nhau về nhà, nếu y bận việc, y sẽ bảo tài xế đi đón cậu trước.

Biết ba vẫn quen đi lại một mình, lúc đầu Diệp Du Đồng còn cảm thấy cậu đã làm phiền đến ba, nhưng sự kiên quyết của Diệp Phùng Xuân lại khiến cậu không cách nào cự tuyệt, với lại cậu cũng sợ gặp lại gã điên đó. Nếu bị tóm được, cậu chỉ sợ mình sẽ không may mắn như thế nữa. Chỉ cần nhớ tới đôi mắt khát máu đó, cậu lại run lên bần bật.

Sau khi con khỏi bệnh, Diệp Phùng Xuân cũng đã hỏi rõ ngọn nguồn mọi chuyện, thì ra tất cả đều do tên vừa mới ra tù - Đỗ Vinh Phát gây nên, khi ấy trên mặt y giống như bị tạt một chậu nước đá lạnh. Dĩ nhiên, y cũng không nói gì trước mặt con, y chỉ bảo một câu “Ba sẽ xử lý, sau này sẽ không để con gặp chuyện nguy hiểm như thế nữa!”

Sau đó, y đã thay đổi thói quen sống trong nhiều năm qua và cả hai cùng đi về với nhau.

Mỗi ngày, trên đường đến trường, y đều bảo cậu bé kể cho y nghe những chuyện vặt vãnh, hay những chuyện mà cậu bé thấy vui ở trường với mình. Những lần như thế, y đều nhắm mắt tựa vào ghế, bàn tay nắm lấy tay con lắng lắng nghe con kể và trong những lúc cậu bé cứ nghĩ là y ngủ rồi, y lại nói chen vào mấy câu gì đó. Biết cha mình đang chăm chú lắng nghe, dần dà cậu bé lại càng kể nhiều chuyện hơn.

Đến tối, sau khi trải qua một ngày học tập mệt mỏi, cậu bé có thân thể không tốt Diệp Du Đồng nhanh chóng rúc vào trong chiếc xe có rèm che vừa ấm áp vừa dễ chịu ngủ gà ngủ gật. Thường thì một giây trước hai người còn nói gì đó, một giây sau cậu bé đã tựa vào vai cha mình ngủ say. Trên đầu vai truyền tới hơi thở hết lòng tín nhiệm, dựa dẫm đã khiến chiếc xe nhỏ nhỏ trở nên thật ấm cúng, khi ấy Diệp Phùng Xuân bỗng muốn con đường này mãi mãi không có điểm dừng.

Cuộc thi cuối kì vừa kết thúc cũng vừa lúc là kì nghỉ đông, nhưng giờ Diệp Du Đồng lại không muốn nghỉ - Bởi vì như thế cậu sẽ không được đi đi về về với cha mình nữa. Cũng may là vào những ngày này tòa soạn quyết định ra một số báo đặc biệt, khá tỉ mỉ nên việc cần làm rất nhiều. Cũng vì nguyên do này mà Tư Khấu Khấu quyết định ngoài tết Nguyên Đán ra sẽ xén bớt hết những ngày nghỉ của cậu.

Từ ngày cậu bắt đầu làm việc cho tòa soạn của trường, Diệp Du Đồng phát hiện mình ngày càng thích công việc này. Tìm kiếm tư liệu, chọn chủ đề, soạn bài đăng, trang trí thiết kế, sắp chữ in ấn, mỗi một công đoạn đều thể hiện năng lực và khiếu thẩm mỹ của chính bản thân. Nếu như sau này cậu có thể thi đậu vào ngành Trung Văn, ra trường có thể xin vào tòa soạn hay làm bên biên tập cũng được, nhưng không biết cha cậu có ý kiến gì không nữa.

Sau khi nói cho cha cậu nghe xong những suy nghĩ của mình, nhìn thấy ánh mắt yêu thương cổ vũ của cha, còn có cả một câu tràn ngập tình cảm ấy, “Chỉ cần con thích, bất kể là làm gì ba đều cảm thấy vui!”

Trong nháy mắt, cậu cảm thấy hạnh phúc như vỡ òa.

28. Chương 27: Nhân Phẩm, Danh Dự Của Ba Cậu Sau Đây Đều Phụ Thuộc Vào Cách Hành Xử Của Cậu C

Đêm ba mươi hôm đó, ngay cả bà Kỷ cũng đã về quê ăn Tết rồi nên trong cả căn nhà trống vắng chỉ còn lại cha con hai người. Theo lý thì Diệp Ngạo Đông cũng ở nhà nhưng anh vừa mới quen một cô bạn gái, nhà lại không ở gần đó, cho nên nhân dịp Tết này cũng đã chạy theo người ta về nhà nịnh bợ.

Buổi sáng thức dậy trời vẫn còn lờ mờ. Thường thì vào mùa đông cha cậu sẽ dậy trễ hơn hè một giờ, hôm nay là mừng một, không biết ba có sắp xếp gì không nữa... Diệp Du Đồng vừa tỉnh giấc còn nằm lăn lộn trên giường, cậu chợt nhớ đến đêm giao thừa năm ấy, một đêm giao thừa ở bệnh viện, khắp nơi rực rỡ pháo hoa nhưng khi đó trong mắt cậu chỉ có ba ba.

Lăn qua lộn lại một lát, Diệp Du Đồng mới ngồi dậy rửa mặt. Chuẩn bị xong xuôi cũng đã gần bảy giờ, cậu biết giờ này cha cậu sẽ thức dậy nghe nhạc, cậu quơ lấy cái áo khoác, mang giày vào rồi đi xuống lầu, nhưng vừa mới đi tới cầu thang đã nghe thấy giọng nói trầm lắng vang lên phía sau cậu, “Con đi đâu mà sớm vậy?”

Cậu nhóc xoay người lại, khuôn mặt thật rạng rỡ, “Ba!”

Chỉ cần nhìn thấy ba, nghe ba nói chuyện, Diệp Du Đồng sẽ cảm thấy cả người tràn ngập sức sống, đầu cậu cũng là ánh mặt trời.

“Muốn ra ngoài chơi sao? Cũng lâu rồi không thấy tuyết rơi nhiều như thế!” Cứ tưởng sáng sớm cậu nhóc đã ăn mặc chỉnh tề như thế là vì tuyết rơi bên ngoài, với lại hiếm khi y được nghỉ như hôm nay, đương nhiên là y sẽ đi cùng con rồi, “Chờ ba một chút, ba mặc áo vào đã! Con cũng mang mũ và bao tay giữ ấm vào đi!”

“Ồ...” Cậu vốn không biết tuyết rơi, chẳng qua cậu chỉ muốn đi nhìn trộm xem ba đã dậy hay chưa, không ngờ y còn dậy sớm hơn cả cậu.

Hai người nắm tay đi vào trong khoảnh sân trắng xóa, lúc này Diệp Du Đồng mới phát hiện trên từng lá cây, ngọn cỏ đều phủ đầy tuyết, vừa mịn màng vừa mềm mại giống như những sợi bông thượng hạng, “Trắng quá!” Cậu giật mình nhìn xung quanh một lượt, rồi lại quay sang nhìn cha mình.

“Lại đây, cha con mình đắp người tuyết nha!” Thấy dáng vẻ đơn thuần của con, y bỗng nổi tính trẻ con lên: ngồi xuống cỏ, sau đó ngã người nằm vào đống tuyết. Thấy cậu bé trừng to mắt nhìn mình, y bỗng muốn trêu chọc cậu, rồi lại nhìn cậu phát phát tay, “Con ngoan, mau lại đây!”

Cậu bé ngoan ngoãn đi tới, thấy cha mình đang nằm trên tuyết vừa vươn tay vừa cười, nụ cười đó làm cả khuôn mặt y rạng ngời thậm chí là trẻ hơn vài tuổi. Nhìn khuôn mặt vui vẻ của y, cậu bé không chút do dự vươn đôi tay nhỏ bé ra, cậu đâu ngờ cha cậu bỗng kéo mạnh, thân hình mảnh mai ấy đâu thể nào đỡ lại được, cậu hốt hoảng hô lên một tiếng rồi nằm gọn trong lòng cha mình.

“Ba?” Cậu bé giật mình gọi một tiếng. Cậu đột ngột ngã xuống như vậy không biết có làm đau ba hay không nữa. Vừa nghĩ cậu vừa đưa tay sờ lên người y kiểm tra kĩ lưỡng, cho đến khi xác nhận y không bị gì cậu mới thở phào một hơi.

Cũng may là quần áo mùa đông khá dày... Diệp Phùng Xuân cười khổ, nếu không thì khi cậu bé sờ soạng khắp người y như thế, có thể y lại làm ra những chuyện không hay ho rồi, “Đồng Đồng, nằm xuống cạnh ba đi!” Y cũng chỉ muốn cả hai cùng nằm như thế mà thôi.

Diệp Du Đồng cũng cảm thấy hay hay nên xoay người nằm xuống cạnh cha mình. Hai người cùng nắm tay nhau mấy giây rồi Diệp Phùng Xuân đứng dậy, sau đó lại ôm cậu bé đang nằm trên tuyết lên, phúi phúi lớp tuyết dính trên mũ và sau lưng bé, đặc ý chỉ xuống đất, “Có nhìn thấy gì không?”

Bấy giờ trên lớp tuyết đã in hình hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau thân thiết, Diệp Du Đồng quay sang nhìn cha mình, khoe môi cong lên, mỉm cười.

Lúc này tiết trời vẫn lạnh như thế, Diệp Phùng Xuân sợ thân thể yếu ớt của con không thể chơi được với cái lạnh khắc nghiệt nên cậu bé vừa chơi được một chút y đã vội dắt cậu trở vào nhà. Lại sợ con cảm lạnh, y cẩn thận cởi áo khoác, mũ, khăn choàng, bao tay của con ra. Cái lạnh tỏa ra khi y chạm vào da thịt con khiến y đau lòng, y vội vàng túm lấy bàn tay nhỏ bé ấy kề đến bên môi thổi nhẹ nhàng, nhưng dường như cách này cũng không tốt lắm, y lại cầm lấy tay con đặt lên chiếc cổ ấm áp của mình.

“Ba!” Diệp Du Đồng hít sâu một hơi, muốn rút tay trở về. Như thế sao được! Cổ của ba sẽ bị lạnh mất, hơn nữa hai người họ còn ở gần như vậy... “Con, con không lạnh!” Cậu bé cúi đầu thổ thở, ngay cả giọng nói cũng đầy vẻ ngượng ngùng.

Diệp Du Đồng đúng là đang nói thật, hiện tại cả người cậu đều đang bị sự quan tâm, lo lắng của ba che chở, vây lấy, trong lòng cậu bỗng có chút nháo động, cũng có chút khô nóng. Vừa hoảng sợ lại vừa ngượng ngùng, cậu bé hạ mi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đỏ ửng lên.

Và ngay khi thời gian bị bầu không khí thân thiết đó đóng băng, Diệp Phùng Xuân bỗng nắm lấy hai tay con, từ từ cúi người xuống. Vắt vả lăm đôi môi ấy mới chạm tới hai cánh hoa hồng phấn, bỗng có một tiếng chuông phát ra từ chiếc đồng hồ gỗ trong phòng khách phá vỡ tất cả động tác của y.

Đã bảy giờ rồi.

Mùng một hôm đó, ngoài cô út đã đi nước ngoài ra, những người còn lại đều trở về sum họp. Bấy giờ Diệp Nghênh Hạ dẫn ông chồng Tăng Dụ Dân, còn Diệp Ngạo Đông cũng nhanh chóng dẫn bạn gái về nhà và ngay cả Diệp Ngải Ngải hơn nửa năm nay không thấy mặt cũng bị mẹ cô bé mang tới. Gặp lại em gái, Diệp Du Đồng vừa vui vừa kinh ngạc. Trong lúc vô tình nghe chú út nói chuyện cậu mới biết thì ra Chu Ngọc San cũng không có tái hôn, nghĩ cũng kì lạ thật.

“Anh hai, sao anh và ba ba không đến thăm Ngải Ngải!” Cô bé năm tuổi lúc này cũng đã chấp nhận sự thật cha mẹ mình ly hôn, chia nhau ra ở riêng, vừa gặp lại anh hai cô bé lập tức trách móc ngay, bấy giờ trong đôi mắt đó còn tỏa ra hơi nước, “Người ta thật cô quạnh nha!”

“Cô quạnh” là một từ mà cô bé đã học được khi xem “Chibi Maruko-chan”, cô bé cảm thấy nó thật tàn khốc.

Diệp Du Đồng nghe giọng điệu như người lớn của em mình không khỏi buồn cười, cậu thừa biết là cô bé

này đang làm bộ tội nghiệp trước mặt cậu, nhưng cậu lại cảm thấy em mình phải xa cha như thế quả thật rất đáng thương, cậu lập tức xoay qua ôm lấy bé, “Ba phải làm việc, hôm nay để anh hai chơi với em nha?”

“Được á, vậy mình chơi trò xây nhà đi! Ba ba mới cho em nè!” Hôm nay cô bé được tặng một bộ gáp mô hình Lego, lúc này Diệp Du Đồng mới biết thì ra cha cậu đã sớm biết mẹ kế và em gái cậu sẽ về nhà, thậm chí còn chuẩn bị quà sẵn cho cô bé.

“Để cô chơi với Ngải Ngải cho!” Theo lẽ thì Diệp Nghênh Hạ đang trò chuyện với Chu Ngọc San và bạn gái của Diệp Ngạo Đông, nhưng thấy Diệp Du Đồng ôm cháu gái cô lập tức đứng dậy đi tới, “Cháu đến phòng sách hỏi cha và đừng cháu xem họ có cần gì không đi!” Ngay giờ mấy gã đàn ông đều đang nói chuyện phiếm trong phòng sách của Diệp Phùng Xuân nhưng Diệp Du Đồng lại còn chưa trưởng thành nên chưa thể cùng họ nói chuyện được.

“Dạ!” Tuy cậu cảm thấy hôm nay cô ba có gì đó là lạ nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn nghe lời cô. Buông cô em gái đang bực bội xuống, cậu vuốt khê lên tóc cô bé, “Cô ba chơi với Ngải Ngải nha, anh hai sẽ quay lại ngay thôi!”

Diệp Ngải Ngải bĩu môi chứng tỏ cô bé không thích như thế, Diệp Du Đồng lại vỗ nhẹ lên bả vai cô bé xem như an ủi, rồi bất chợt cậu ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt của Diệp Nghênh Hạ - Trong đôi mắt ấy dường như còn chưa kịp thu lại sự chán ghét, sự phẫn nộ, hay một ý nghĩ phức tạp gì đó. Trước đây cậu cũng biết cô ba không thích mình nhưng cô ấy cũng chưa hề biểu hiện ra ngoài mặt như thế, hiện giờ cô lại cố ý sai cậu đi, có lẽ là do không muốn nhìn thấy mặt cậu nữa. Tuy nhiên, cậu cũng không thể so đo gì với cô chú của mình, cuối cùng đành phải lặng lẽ đi.

Cho đến giờ cơm chiều, hai người con đều ngồi hai bên Diệp Phùng Xuân. Khi ấy y đều gấp đồ ăn cho cả hai, thậm chí còn cẩn thận lấy xương cá ra giúp con. Thằng nhóc này đó giờ luôn không thích ăn đồ biển, cách duy nhất để cậu bé ăn hết là tự y phải phục vụ cho cậu, với lại y chắc chắn là cậu bé sẽ không nỡ phụ lòng cha mình.

Đối diện với sự ân cần chiều chuộng không chút che dấu nào của ba, Diệp Du Đồng vừa thấy xấu hổ lại vừa thấy ngọt ngào. Cậu lướt nhìn một vòng, thấy mọi người ai cũng lo việc của mình, duy chỉ có cô ba là nhũn mày, có vẻ như không vừa ý gì đó. Lúc này không hiểu sao cậu lại thấy bồn chồn rồi lập tức cúi đầu xuống dùng cơm.

Qua Tết, còn chưa hết ngày nghỉ thì Diệp Phùng Xuân đã đi làm lại, hơn nữa lại ngày càng bận hơn lúc trước.

Bấy giờ, công việc ở xã đoàn của Diệp Du Đồng có khi là làm cả ngày cũng có khi là buổi chiều, nhưng vì để được đi cùng với cha mình, mỗi buổi sáng cậu đều dậy sớm, cho dù lúc vào trường chỉ có mình cậu ngồi trong phòng biên tập hay phải một mình chỉnh sửa tư liệu cũng chẳng sao.

Hôm nay lại chỉ có mình cậu đến trước, mở máy tính ra cậu bắt đầu xử lý một ít tư liệu. Không biết qua

bao lâu, bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa, cậu cảm thấy là lạ, theo lẽ thì lúc này hẳn là không có người nào tới mới đúng. Cậu vội bước ra mở cửa, rồi ngáy ra.

Người đứng ngoài cửa là một người mà cậu không thể nào ngờ tới - Diệp Nghênh Hạ.

“Cô ba, cô...” Sao cô ba lại tới đây?

“Xin lỗi vì đã quấy rầy cậu làm việc, tôi vừa mới tới nhà tìm cậu nhưng họ lại nói là cậu đã tới trường!” Diệp Nghênh Hạ nhìn cậu bé trông như hiền lành vô hại trước mắt này, cô thật không hiểu tại sao cậu ta lại có thể gây ra những chuyện phong ba như thế, chẳng lẽ là do kiếp trước anh cô đã thiếu nợ cậu ta?

“Không sao cả, cháu cũng không bận lắm... Mời cô ngồi! Để cháu đi rót ly nước cho cô, ngại quá, chỗ này không có trà...” Trực giác nói cho cậu biết lần này cô ba đến cũng không tốt lành gì, khiến cậu luống cuống cả tay chân.

“Khỏi đi!” Quả nhiên Diệp Nghênh Hạ đã dẹp hết những cử chỉ khách sáo thông thường sang một bên mà đi thẳng vào mục đích lần này, “Tôi cũng đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn mong học kỳ sau cậu nên xin vào ở trong ký túc xá của trường đi, sau này không có việc gì cần thì đừng về Diệp gia nữa, cậu hiểu được ý của tôi mà phải không?” Diệp Nghênh Hạ liếc cậu một cái, trong đôi mắt ấy chứa đầy hàm ý sâu xa.

“Cô ba, cháu...” Cậu không ngờ cô ba lại đưa ra yêu cầu như thế, cậu há hốc mồm, trong lòng lại vừa sợ hãi vừa lo lắng, “Tại sao đột nhiên... Cháu không thể...” Cậu không muốn rời khỏi ba đâu.

“Đồ vô liêm sỉ!” Diệp Nghênh Hạ thấy cậu không chút suy nghĩ gì đã vội từ chối, cơn tức mà cô đã nén trong mấy ngày qua như bùng nổ ra, cô nhìn không được giơ tay cho cậu bé một cái tát rõ kêu, “Chẳng lẽ cậu định tiếp tục ở lại nhà dụ dỗ ba cậu à? Cậu điên rồi phải không?”

Nghe cô ba nói như thế, đầu Diệp Du Đồng như nổ tung, cậu quên cả cơn đau trên mặt, run sợ. Cô ba đang nói gì? Dụ dỗ...

“Cậu đừng nói với tôi là cậu không biết!” Diệp Nghênh Hạ lạnh lùng liếc nhìn đáng vẻ ngáy ra như không biết gì của cậu nhóc, bỗng chốc cơn giận của cô lại cháy lên ngàn ngút, “Hôm đó tôi đã thấy hết rồi, cậu nói là cậu bị bệnh nhưng thật ra cậu lại đang quần lấy ba cậu hôn hít trên giường! Hừ, còn làm bộ nữa à? Nếu như lúc đó tôi la lên, cậu nghĩ ba cậu còn có thể làm người sao? Chẳng lẽ cậu lại muốn người ta chỉ vào mặt ba cậu mắng ba cậu không bằng cầm thú sao?” Cô càng nói càng giận, càng nói càng gay gắt.

Lúc đó cô đang có việc gấp phải bàn bạc với anh hai ngay, nhưng khi đó anh cô chẳng những không đi làm mà ngay cả điện thoại cũng không bắt máy, cho nên cô đã chạy tới Diệp gia ngay. Đến nơi, mấy người hầu lại nói là thằng bé này bị bệnh nên anh cô phải ở nhà chăm sóc. Lúc ấy cô cũng không nghĩ gì nhiều mà vội vã đi lên lầu ngay, không ngờ vừa đẩy cửa vào cô lại nhìn thấy cảnh như thế. Cô theo bản năng đóng cửa lại rồi đứng ngoài cửa suy nghĩ tới lui, lúc đó cô thật muốn vọt vào đánh cho cháu mình mấy cái thật mạnh, nhưng sau cùng cô vẫn e ngại tôn nghiêm và thể diện của anh mình nên im lặng đi xuống dưới lầu dặn người hầu đừng nói với anh cô là cô đã tới, từ đó trở về sau cô luôn suy nghĩ nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Đó giờ Diệp Phùng Xuân vừa là anh trai nhưng cũng vừa như cha trong nhà nên Diệp Nghênh Hạ cũng không dám chống đối thẳng thừng với anh mình. Bất kể là về công hay về tư, nhưng nói thẳng mặt với anh hai đúng thật là hành vi quá kém, hơn nữa cũng xuất phát từ tâm lý bao che khuyết điểm giữa anh em với nhau, cô cũng không muốn đi chỉ trích đạo đức cá nhân của anh hai làm gì. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô đã quyết định đánh về phía cháu mình. Nếu không phải thẳng nhóc cả ngày âm dương quái khí không biết xấu hổ đó đi dụ dỗ cha mình thì cô thật không tin anh cô - một người luôn cao ngạo tự ép mình vào khuôn khổ lại làm ra chuyện biến thái loạn luân như thế. Mà cũng phải, mẹ ruột của thằng bé này vốn là đứa ở mà năm đó mẹ cô đã sắp xếp để hạ bệ anh cô khi hai người còn đối chọi gay gắt, đúng là thứ không tốt lành gì! Còn cái hôm mừng một đó nữa, cả nhà tụ họp như thế mà nó cũng không bỏ cái thói mất đi mảy lại với anh cô!

“Cô ba!”

Cậu bé gọi khẽ một tiếng rồi quỳ sụp xuống dưới chân cô mình. Giờ phút này cậu đã biết rõ thì ra những gì cậu nhớ mơ hồ hôm đó đều là sự thật! Ba cậu thật có hôn cậu, vuốt ve cậu... Nhưng như thế sao có thể? Một chút ngọt ngào lại không thể chống chọi lại hàng ngàn hàng vạn thống khổ không thể chấp nhận được, tất cả những gì mà cô ba nói đều đúng... Bọn họ làm như thế là sai rồi, cậu không thể hại một người cha luôn hoàn mỹ như thế thành một người không ra gì, “Là lỗi của cháu không liên quan gì tới ba hết! Ba không biết gì cả, xin cô đừng đến hỏi ba, cháu sẽ rời khỏi ba ngay, cháu sẽ lập tức dọn đến kí túc xá ngay, xin cô đừng đi nói với ba...”

“Cậu biết sai là tốt rồi!” Nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu của cháu mình, thì ra nó cũng còn có chút liêm sỉ, bấy giờ khuôn mặt của cô mới dần dần dịu xuống, “Nhân phẩm, danh dự của ba cậu sau này đều phụ thuộc vào cách hành xử của cậu cả, chắc không cần tôi phải dạy cậu mà phải không?” Không phải cô không biết chuyện một cây làm chẳng nên non, nhưng trước khi chuyện này không còn cách nào có thể cứu vãn, cô phải cố gắng giải quyết cho xong một phía. Huống chi anh hai cô là một người rất thực tế, chỉ cần qua một thời gian nữa, anh ấy cũng sẽ nguôi đi chuyện này thôi!

29. Chương 28: Nghe Nói Con Lại Không Chịu Ăn CƠM? Mai Cha Con Mình Trở Về Nhà, Không Ở Trường Nữa Nha Con!

“Thứ này là gì?” Diệp Phùng Xuân cầm tờ đơn xin đăng ký nội trú của trường lên, chân mày y nhăn lại. Thằng nhóc này hôm nay sao vậy? Sao tự dưng lại đem thứ này đến bảo y kí vào.

.

“Bắt đầu từ học kỳ này, con muốn vào ở trong ký túc xá của trường!” Diệp Du Đồng cúi đầu thổ thề, lúc này cậu vốn không dám nhìn thẳng vào mắt cha mình. Mỗi lần nhớ tới những câu nói nghiêm khắc của cô ba, cảm giác xấu hổ tội lỗi lại dâng đầy tâm trí cậu. Khi đó, cậu còn nhớ rõ câu nói trước khi đi của cô, “Trước đây tôi luôn cảm thấy cậu không giống người nhà họ Diệp, hiện giờ tôi lại càng hi vọng cậu không phải là người nhà họ Diệp.”

Diệp Du Đồng không biết câu nói đó của cô có hàm ý gì nhưng cậu biết sau này cậu không thể tiếp tục ở cạnh ba như trước nữa. Khó khăn lắm quan hệ giữa hai người mới gần gũi được một chút, cũng chỉ trách

cậu được voi đòi tiên, được càng nhiều lại muốn càng nhiều, nên chuyện mới ra nông nổi như ngày hôm nay. Khoảng thời gian hạnh phúc được ba che chở, chăm sóc đó cũng giống như một giấc mộng và khi tỉnh mộng phải chấp nhận những đau đớn xé tâm can có lẽ là sự trừng phạt mà trời cao đã dành cho lòng tham vô đáy của cậu.

“Tại sao phải dọn vào ký túc xá của trường? Ở nhà không tốt sao?” Diệp Phùng Xuân nấn ná không chịu đặt bút kí vào. Thằng nhóc này nhất định có vấn đề, nếu không thì tại sao lại đột ngột muốn dọn vào trường ở? Y còn nhớ trước đây lúc y tìm kí túc xá cho con, cậu nhóc còn phản kháng kịch liệt nữa mà.

“Con muốn sống một cuộc sống tự lập, về sau nếu có đi học ở những nơi khác cũng được...” Cầm dưới đột nhiên bị nâng lên, những lời cậu định thốt ra như chìm ngấm trong ánh mắt sắc bén của cha cậu.

“Đồng Đồng, nói thật cho ba biết!” Tay y nắm lấy cằm con mình, mắt y nheo lại. Rõ ràng cậu bé đang lắp bắp không thể nói ra lý do nhưng thái độ kiên quyết khi này đã khiến y giận dữ, bấy giờ người luôn bình tĩnh như Diệp Phùng Xuân chẳng hiểu sao lại thấp thỏm lo âu: Nó còn định học đại học ở xa? Chẳng lẽ hôm nay bảo bối của y lại uống nhầm thuốc?

“Những gì con nói đều là sự thật, ba đừng hỏi nữa...” Không thể nhìn thẳng vào mắt ba, Diệp Du Đồng lại muốn né sang chỗ khác nhưng vẫn bị giữ chặt, “Con, con muốn vào ký túc xá ở, ba đồng ý với con đi!” Từ đầu đến giờ đều phải ép bản thân nói những lời trái với lương tâm, cậu cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế nữa cậu sẽ điên mất, cuối cùng đành phải đau khổ cầu xin y.

Thấy trong ánh mắt của con chứa đầy sự né tránh không hiểu tại sao lòng y lại đau đớn giống như có ai đó châm từng mũi kim vào, y không tự chủ được buông lỏng tay ra. Con y muốn rời khỏi y, thậm chí cũng không cho y một lý do rõ ràng. Chẳng lẽ là sợ y sao? Mà cũng phải, nó chỉ mới mười sáu tuổi thôi... Gặp phải chuyện như vậy, trong gần một năm qua chính y - một ông già gần bốn mươi cũng không biết nên làm như thế nào.

Đó là đáp án duy nhất mà y cho là hợp lý. Y cũng không nói thêm gì nữa mà lẳng lặng kí vào tờ giấy mỏng manh.

“Ngay cả con cũng muốn bỏ ba sao?” Đưa tờ đơn cho con, y khẽ hỏi một câu, “Con có từng nghĩ tới chuyện con đi rồi ba phải làm sao không?” Đường như là y đang hỏi cũng có lẽ là y đang tự nói với chính mình. Con y từng nói sẽ ở cùng y mãi mãi, lời nói đó còn vang vọng bên tai y giống như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua. Tuy rằng y chưa bao giờ tin những lời này sẽ là sự thật nhưng bỗng nhiên đột ngột thay đổi như thế đối với y quả thật là quá nhanh, quá đột ngột.

“Ba!” Diệp Du Đồng gọi khẽ, cậu thấy tim mình như thất lại. Nếu như cậu đi rồi thì căn nhà thật rộng thật to này chỉ còn lại mình ba, sau này ai sẽ chăm sóc ba, ai sẽ ở cạnh ba lúc ba làm việc, nghỉ ngơi, ai sẽ nói chuyện giải sầu với ba... Cậu đã từng ném trải cái cảm giác trống rỗng cô đơn đó, cả căn nhà rộng lớn này nếu như chẳng còn ai thì nó chẳng khác gì mộ phần lạnh lẽo.

Cậu vốn không muốn đi nhưng cậu lại không còn đường nào để chọn.

Đột nhiên không khí trở nên buồn bã, y phất phất tay bảo con ra ngoài. Lúc này y chỉ muốn yên tĩnh một mình, y không muốn thốt ra lời nói yếu đuối nào trước mặt con nữa. Biết vì mình mà ba không được vui, Diệp Du Đồng cầm lấy mảnh giấy đã ngăn cách hai cha con họ rồi thất tha thất thiếu đi khỏi phòng.

Học kỳ mới bắt đầu cũng là lúc Diệp Du Đồng phải dọn vào trong ký túc xá. Trước lúc cậu dọn đi Diệp Phùng Xuân đã dành ra nửa ngày thu dọn đồ đạc giúp cậu, đưa cậu tới trường.

“Có chuyện gì thì gọi điện cho ba ngay, nếu thấy ở không quen thì phải dọn về nhà ngay, biết không?” Dù sao y vẫn thấy không đành nên luôn căn dặn cậu bé mãi, “Học hành chỉ cần hết mình là được, đừng quá liều mạng nha con!”

Đối mặt với sự thương yêu trước sau như một của ba, Diệp Du Đồng gắng kiềm lại những chua xót trong lòng gặt đầu đồng ý với y, còn chưa ra khỏi nhà mà cậu đã thấy nhớ ba rồi.

Phải bắt đầu với hoàn cảnh mới đúng là cậu vẫn chưa thể nào quen được. Ngoài những lúc nhớ ba, thời gian còn lại cậu đều nằm trên giường, đến tối lại không cách nào chợp mắt, hơn nữa cậu cũng không thường qua lại trò chuyện với ai, đột nhiên lại có nhiều người ở cùng như vậy, cậu thật không biết nên nói gì cho tốt. Cũng may là những người ở cùng cậu đều là bạn học cùng lớp suốt nửa năm qua, nên cũng không gặp phiền phức gì cho mấy.

Mỗi sáng thức dậy cậu đều nghĩ: không biết giờ này có phải ba đang nghe nhạc hay không; đến buổi tối lại nhớ đến bữa khuya của ba, cứ như thế xoay mãi không ngừng. Nỗi tương tư như khắc vào xương tủy khiến Diệp Du Đồng mất ăn mất ngủ cộng với thời gian học tập dày đặc, không được mấy ngày trông cậu tiêu tụy hẳn.

“Nè, sao cậu lại đột ngột dọn vào ký túc xá vậy?” Tư Khấu Khấu thật rất tò mò về chuyện này, vì cô hiểu rõ cậu bạn của cô là một người luyến phụ cuồng, đột nhiên cậu ấy lại gặt phất người cha bảo bối của mình sang một bên thì đúng thật là chuyện lạ, “Phụ hoàng của cậu không cần cậu nữa hả?” Cô cười cười.

“Cậu đừng nói lung tung!” Diệp Du Đồng nhú mày, khuôn mặt ưu tư đó lại càng thêm ảm đạm, cũng có lúc như không có tiêu điểm thật không biết trong lòng cậu đang nghĩ gì.

“Ế, ba cậu đến thăm cậu kìa!” Tư Khấu Khấu quơ quơ tay trước mặt cậu.

“Cái gì?” Diệp Du Đồng giật mình đứng phắt dậy, thiếu chút nữa đã hất ngã cả cái bàn. Sao có thể...

“BINGO! Cuối cùng đã tìm thấy chốt mở rồi!” Trò đùa quái ác đã thành công, Tư Khấu Khấu cười to. Lúc này Diệp Du Đồng mới hay mình bị trêu chọc, cậu ngồi sụp xuống ghế dựa.

“Nè, Diệp Du Đồng!” Đột nhiên Tư Khấu Khấu trở nên thật nghiêm túc.

“Sao?” Cậu miễn cưỡng đáp lại một câu, nhưng thực tế cậu vẫn không để ý lắm.

“Tớ đã thích một người!” Giọng cô bé bỗng nhỏ đi, thậm chí còn buồn bã, “Nhưng tớ cũng biết là tớ mãi mãi cũng không thể có được y! Có lẽ cậu cũng biết tâm trạng đó là gì mà, phải không?”

“Tư Khấu Khấu, cậu...” Diệp Du Đồng ngược lên nhìn cô bé nhỏ nhắn hoạt bát ngay trước mặt mình, lúc này cậu cũng không biết nên trả lời cô ấy thế nào, phủ nhận cũng không được mà thừa nhận cũng chẳng xong. Ý của cô ấy là gì? Chẳng lẽ...

“Ha ha!” Cô bé bỗng cười ra tiếng, “Nè, nè! Tớ không có thần tượng mấy cậu chú nhà tớ đâu, cậu đừng có hiểu lầm!”

“Cậu, cậu đúng là biết nói đùa mà!” Bị dọa cho hết hồn, cuối cùng mặt Diệp Du Đồng cũng bớt méo mó lại, nhưng cậu không biết sao cô ấy lại nói như vậy, chẳng hiểu sao cậu lại thấy lo lo.

“Tớ đã thích một người, thật đó!” Tư Khấu Khấu thủ thủ, “Nhưng tớ cũng biết thích người đó tớ chỉ chuốc lấy đau khổ thôi, người đó không thể thuộc về tớ được! Tối hôm đó tớ tuyệt vọng khóc cả một đêm, sáng hôm sau thức dậy tớ đã quyết định sẽ quên y đi!” Cô bé cố gắng ra vẻ như không có gì, nhưng Diệp Du Đồng biết, cô ấy đang nói thật.

Không ngờ người luôn cười đùa suốt ngày như Tư Khấu Khấu lại có một chuyện tình buồn như thế, cậu thật khâm phục tính kiên cường, thẳng thắn của cô, nhưng cậu vẫn biết mình không làm được như cô ấy. Nếu bắt cậu phải quên đi Diệp Phùng Xuân, trừ khi cậu một lần nữa uống canh Mạnh Bà đầu thai làm người khác.

Khó khăn lắm mới lẻ tới được cuối tuần, Diệp Phùng Xuân cứ nghĩ con y thế nào cũng sẽ về nhà. Sợ cậu bé ở nhà chờ lâu y còn cố ý cho tan ca sớm, nhưng đợi cả buổi tối đừng nói là mặt con ngay cả một cú điện thoại cậu bé cũng chẳng gọi về. Y chịu không nổi cảm điện thoại lên gọi, không ngờ thằng nhóc đó lại bảo phải học thêm với lại ở trường còn có hoạt động cuối tuần nên không thể về nhà được. Giọng điệu lạnh nhạt đó cứ như cậu đang nói chuyện với một người xa lạ nào đó chứ không phải là đang trò chuyện với cha mình.

Diệp Phùng Xuân vừa sợ lại vừa đau lòng, không biết thằng nhóc này rốt cuộc đã ăn trúng cái gì mà lại đột ngột trở nên vô tình với y như thế. Tuy nhiên, đó giờ y luôn bình tĩnh, rất ít khi nổi giận trước mặt người khác, với lại càng nổi giận thì y lại càng tự đốt lửa tra tấn tâm tư mình và cũng càng lo lắng không biết có phải cậu bé sợ hãi, có phải đã thay lòng đổi dạ, có phải đã định vứt bỏ y hay không.

Một tuần cứ như thế trôi qua, đến tối thứ sáu hôm đó cậu nhóc vẫn chẳng chịu về nhà, Diệp Phùng Xuân cảm thấy mình sắp điên mất rồi. Nếu bây giờ mà bảo y gọi điện thoại kêu con về, y sẽ cảm thấy mình bị coi thường, kiêu ngạo của y, tôn nghiêm của y không cho phép y làm như vậy.

Nhưng đã gần nửa tháng qua y không gặp được con, lòng y vắng vẻ rỗng không chẳng còn nơi đâu để tựa vào. Thế giới yêu y nhất, tin tưởng y nhất, dựa dẫm vào y nhất đã không còn ở bên y... Y cảm thấy mình lại biến thành một cương thi có khả năng hô hấp giống như trước đây rồi. Giống như đang giận dữ với người nào đó, Diệp Phùng Xuân liều mạng làm việc cho đến khuya, chỉ có làm như thế y mới mới có thể tạm quên đi sự thật y đã bị con mình bỏ rơi.

Trong màn đêm tĩnh lặng, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, y lập tức ngẩng đầu - đó là tiếng chuông y đã cài riêng khi con gọi tới.

Trong suốt nửa tháng qua mới nhận được cú điện thoại đầu tiên của con, lúc này y thật không biết mình nên vui mừng hay nên phẫn nộ nữa đây. Không muốn làm như mình đang mong mỏi, y cố ý chờ đổ mấy hồi chuông rồi mới bắt máy, đang chuẩn bị ra vẻ lạnh nhạt với con lại bất ngờ khi nghe thấy một giọng nam có vẻ sốt ruột, “Alo, xin hỏi là chú Diệp phải không?”

Sự thất vọng bỗng lan tỏa khắp người y, y hít sâu một hơi để khống chế lửa giận đang cháy lên hừng hực trong mình, “Tôi là Diệp Phùng Xuân, xin hỏi cậu là ai?” Đột nhiên y thật lo lắng, sao di động của Đồng Đồng lại ở trong tay một người xa lạ?

“Cháu là bạn cùng phòng của Diệp Du Đồng, bạn ấy bị bệnh, giờ bọn cháu đã đưa bạn ấy đến bệnh viện, nên cháu gọi cho chú hay...” Đường như cậu trai đó đang e ngại điều gì nên lời nói cũng có chút thấp thỏm.

“Ở bệnh viện nào? Tôi đến ngay!” Diệp Phùng Xuân như sắp bóp nát di động. Thằng ngốc đó! Rõ ràng đã biết thân thể không tốt cần có người chăm sóc, vậy tại sao còn muốn rời khỏi nhà? Chẳng lẽ nó muốn nhìn thấy ba nó vì nó mà lo lắng sốt ruột hay sao?

Vội vàng chạy tới bệnh viện, Diệp Phùng Xuân gọi taxi chở mấy người bạn đã đưa con y tới bệnh viện cho bọn nhóc về nghỉ ngơi trước rồi mới tới hỏi bác sĩ bệnh tình của cậu bé.

Diệp Du Đồng bị viêm dạ dày, tình trạng đau đớn, nôn mửa đều rất nghiêm trọng. Theo như chuẩn đoán ban đầu của bác sĩ có lẽ là do chế độ ăn uống không điều độ cộng với tâm trạng buồn bã lo lắng gây nên. Có lẽ là do ăn uống không tốt, nên cậu bé còn có dấu hiệu suy dinh dưỡng. Vừa rồi bác sĩ đã cho cậu uống thuốc nên bệnh trạng cũng đã được khống chế, nhưng cậu phải ở lại bệnh viện quan sát thêm một đêm nữa mới về được.

Lúc này Diệp Phùng Xuân thật không biết là nên đánh con một trận hay nên ôm cậu bé vào lòng mình. Nhưng, khi bước tới trước giường bệnh trông thấy khuôn mặt gầy yếu xanh xao của con, y bỗng quên đi hết những bực dọc trong lòng.

Bấy giờ Diệp Du Đồng cũng đã tỉnh lại, nhưng khi nhìn thấy cha mình xuất hiện trước cửa phòng, cậu nhắm hai mắt lại. Nửa tháng không gặp, cậu cũng sắp bị nỗi tương tư ăn mòn rồi, nếu như cậu lại nhìn ba nhiều thêm một chút, không biết cậu sẽ làm ra những chuyện gì đây.

“Đồng Đồng, mở mắt ra đi, ba biết con không ngủ!” Nhìn thấy mí mắt mỏng manh ấy mấp máy nhưng lại không chịu mở ra nhìn mình, Diệp Phùng Xuân cảm thấy thật khó chịu - Đúng là thằng bé này càng ngày

càng kì lạ.

Lớp ngực trang lại bị ba cậu lột xuống dễ dàng như vậy, người đó giờ không biết nói dối như Diệp Du Đồng đành phải chịu thua. Cậu mở dần hai mắt ra, đến khi nhìn thấy rõ mặt ba, cậu lại kinh hãi, rồi lại nhin không được thốt lên, “Ba đã gầy...”

Mới hai tuần không gặp mà hốc mắt của ba lại sâu hơn, hai gò má cũng hóp lại, có lẽ nửa đêm chạy vội tới nên trên gương mặt đó còn một vòng kem cạo râu xanh xanh, nhìn vừa cô đơn vừa tiêu tụy, cậu thật xót, cũng thật muốn đưa tay sờ lên mặt ba một lượt. Nhưng, cậu không dám.

Không ngờ câu nói đầu tiên của con lại là câu đó, Diệp Phùng Xuân sững sốt, “Thằng bé này...” Tại sao lúc nào con cũng nghĩ tới người cha như ba? Sao lúc nào con cũng không biết lo cho bản thân mình, “Nghe nói con lại không chịu ăn cơm? Mai cha con mình trở về nhà, không ở trường nữa nha con!” Mới nửa tháng mà đã biến thành như vậy, nếu cứ tiếp tục, có lẽ con y sẽ không sống nổi nữa.

Nghe giọng điệu kiên quyết của ba, lại nhớ tới những lời nói hôm đó của cô, Diệp Du Đồng co người lại, “Không, không được đâu, con...”

“Sao lại không được? Nhìn con xem, còn ra cái dạng gì nữa!” Diệp Phùng Xuân nói lớn tiếng lên, cho dù như thế nào y cũng không thể để thằng bé tự dãi ải mình mãi thế được, “Mai theo ba về nhà, ba không cho phép con muốn làm gì thì làm nữa!”

Bảo bối, con phải trở lại cạnh ba... Nếu không, cả hai cha con mình sẽ chết mất.

Diệp Du Đồng khổ sở đến không nói thành lời, cậu chỉ có thể liên tục lắc đầu.

Bước tới gần con, Diệp Phùng Xuân nhấn nạt nắm lấy đôi vai mỏng manh của con, “Đồng Đồng, sao con lại trở thành như vậy?” Y thật sự không hiểu, con y vốn rất thích ở cạnh y, bình thường khi hai người ở bên nhau thằng bé này sẽ hạnh phúc thế nào chứ, y không tin cậu bé lại thật lòng muốn bỏ y, “Con không thích ba sao?”

Nghe ba mình hỏi như vậy, lòng dạ cậu đau đến co rúm cả lại. Không thể nói dối trước mặt ba lại chẳng thể nói ra sự thật, cậu chỉ còn biết quay mặt sang chỗ khác, lấy sự im lặng tàn nhẫn đó che đậy mọi thứ.

Thấy cậu bé đau khổ không chịu trả lời câu hỏi của mình, Diệp Phùng Xuân cơ hồ mất cả lý trí - Chẳng lẽ con y vì muốn trốn tránh tình cảm của y nên mới không chịu về nhà? Ông trời, đến tội cùng thì ông đang giở cái trò gì thế?

“Được, vậy con phải chính miệng nói với ba, con không muốn về nhà, mãi mãi cũng không muốn nhìn thấy ba nữa!” Diệp Phùng Xuân nắm chặt vai con, nghiêng rằng. Rõ ràng là vì không thể gặp được mình nên ăn cơm không vô gây trở xương thể này mà lại còn tránh né?

“Ba, ba đừng như vậy...” Những lời như thế sao cậu có thể thốt ra được, cậu liều mạng lắc đầu, cậu sắp điên mất rồi. Cuối cùng cậu không còn cách nào để đối mặt với người ba đang kiểm chuyện ép cậu vào đường cùng, cậu đành phải đẩy y ra, nhảy xuống giường “Con muốn về trường, con không muốn về nhà, không muốn...”

“Thằng nhóc chết tiệt này!” Thật sự không thể nhịn được nữa, Diệp Phùng Xuân thô bạo kéo con vào lòng, một tay nắm chặt vai một tay ôm lấy eo cậu, y không chút do dự cúi đầu xuống hôn cậu và thành công ngăn đi câu nói không thể vãn hồi đó lại.

Bị cha mình hôn ngay trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo thì lần này đúng là lần đầu tiên. Ngay khi chiếc lưỡi mạnh mẽ bao hàm mùi của cha cậu bá đạo tiến vào khoang miệng cậu liếm lộng, trêu đùa, người chưa từng trải như cậu như mềm hẳn ra. Lý trí nói cho cậu biết như thế không được, nhưng cậu lại không có sức để phản kháng. Đây không phải mơ, ba đang ôm cậu, đang hôn cậu... Chỉ nhiều đó thôi cũng đã khiến cậu lung lay tâm trí.

Cảm thấy cậu bé trong lòng mới đầu còn chống cự dần dà lại say mê hòa theo từng động tác của y, bấy giờ Diệp Phùng Xuân mới từ từ thả chậm nhịp độ. Y ôm lấy cậu bé đã nằm im trong lòng y đặt khẽ xuống giường, đôi môi tách khỏi môi cậu, rồi lại chuyển sang vành tai, rãnh tai cắn cắn, thậm chí còn không quên vói đầu lưỡi vào trong tai cậu trêu đùa, chẳng mấy chốc cậu bé đã nhắm mắt lại, run rẩy.

Cả người bỗng nhiên mát lạnh, lúc này Diệp Du Đồng mới phát hiện áo sơ mi trên người mình đã bị cởi ra. Cậu rùng mình, đột nhiên đầu cậu lại hiện lên hình ảnh ngôi miếu nhỏ lạnh lẽo hôm ấy, nhớ lại đôi mắt bốn pho tượng uy nghiêm đang nhìn chăm chăm cậu....

“Chẳng lẽ cậu lại muốn người ta chỉ vào mặt ba cậu mắng ba cậu không bằng cầm thú sao?”

Đó là giọng nói lạnh lạnh của cô cậu.

“Ba, không được, không được...”

Cậu bé hoảng hốt kêu lên rồi cố gắng đẩy ba mình ra ngoài, cậu cuộn người nằm bên mép giường, run cầm cập.

30. Chương 29: Bảo Bối, Con Đau Khổ Như Thế, Uất Ức Như Thế Sao Lại Không Nói Với Ba? Sao Con Lại Ngốc Vậy Chứ?

Phản ứng quá khích của cậu bé khiến Diệp Phùng Xuân giật mình. Thấy mắt con đỏ hoe, cuộn tròn thân thể trốn bên mép giường, y dừng tất cả động tác lại, nằm xuống ôm cậu bé vào lòng rồi khẽ vuốt sau lưng con như đang trấn an cậu.

“Đồng Đồng, đừng sợ!” Dường như cậu bé đã bị hành động vừa rồi của y dọa sợ rồi, Diệp Phùng Xuân chỉ biết cười khổ. Bắt đầu từ lúc nào mà hai người họ lại đổi chỗ cho nhau? Nhưng nhìn thấy con thế này, y thật xót! Chỉ vì quá thương y mà mỗi ngày cậu bé phải sống trong dày vò đau khổ, “Ba ôm con...”

Khoảnh khắc được ba ôm vào lòng có lẽ là khoảnh khắc hạnh phúc an toàn nhất trong đời Diệp Du Đồng, cậu dần dần bình tĩnh lại.

Diệp Phùng Xuân vuốt nhẹ lên khuôn mặt non mềm của con, lúc này trong lòng y lại nghĩ nếu vừa rồi cậu nhóc không phải bảo “Không được” mà là “Không cần”, có lẽ y sẽ không tha cho cậu lần này - Y có thể chấp nhận con do dự, giãy giụa nhưng y tuyệt đối không thể chịu đựng được con chối bỏ, cự tuyệt. Cậu bé không nói nên lời, có lẽ là vì trong lòng cậu còn nhiều băn khoăn nhiều mâu thuẫn khiến cậu sợ hãi, y sẽ chờ, chờ cậu bé dần dần chấp nhận, nếu cậu bé dám nói không cần, y không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Xem như đã hiểu rõ tâm ý của con, Diệp Phùng Xuân mới thở phào một hơi. Y sẽ đi theo hướng chậm mà chắc, bất kể là phải đợi bao lâu, y cũng nguyện chờ đến ngày cậu bé nguôi đi nỗi sợ trong lòng, “Đồng Đồng, nghe ba nói!”

“Uhm!” Cậu bé bình tĩnh lại, tựa vào trong ngực của ba, khe khẽ trả lời.

“Nếu con không muốn về nhà ở vậy con phải hứa với ba một chuyện được không?” Biết đứa con luôn cố chấp chịu đựng này đã quyết định giữ khoảng cách với mình, nhất định cậu bé sẽ không trở về dễ dàng như thế, nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của con, y đành phải đưa ra lời đàm phán mất mặt, “Mỗi ngày ba sẽ gọi điện nhắc con ăn cơm có được không?”

“...Được!” Ba đã xuống nước như thế, Diệp Du Đồng không thể cự tuyệt được, cậu không đành lòng bỏ ba lại một mình. Với lại hơn mười ngày nay không nhìn thấy y, chính cậu cũng sắp điên mất rồi. Nếu chỉ là gọi điện thoại, chắc là cũng không có gì, chỉ cần không làm chuyện khiến cô ba ghét bỏ phỉ nhổ như khi này...Bọn họ chỉ làm cha con như bình thường cũng tốt lắm rồi.

Nghe được lời đồng ý ngọt ngào của con, biết trong lòng cậu bé nhất định có mình, Diệp Phùng Xuân cảm thấy thỏa mãn, cúi đầu xuống hôn khẽ lên mái tóc mai của con, “Ngoan, con ngủ đi, ba sẽ ở lại cùng con!”

Từ hôm đó trở về sau, quả nhiên mỗi ngày vào sáng, trưa, chiều Diệp Phùng Xuân đều gọi điện cho con một lần, giám sát ba bữa cơm của cậu. Mỗi lần y đều bắt con phải nói với mình xem cậu bé đã ăn những gì, ăn được bao nhiêu, có cảm thấy mệt mỏi hay không, y mới hỏi sang những chuyện khác.

Về phía Diệp Du Đồng, cậu cũng không cảm thấy như thế có gì phiền hà, ngược lại mỗi ngày cậu còn canh giờ ba cậu gọi điện tới để dùng cơm, tuy nói lúc này hai người xa nhau về phương diện không gian nhưng cậu vẫn cảm thấy ba đang ở bên cạnh cậu. Mỗi lần nghe thấy giọng nói trầm mạnh của y, cậu đều không không chế được mà nhớ đến cái hôm bị trộm đi nụ hôn đầu tiên với cả chuyện ba cậu bá đạo hôn cậu hôm đó, tất cả giống như đã khắc sâu vào tâm trí cậu, cho dù cậu có làm gì cũng không thể đuổi được những kỉ niệm vừa ngọt ngào vừa nóng bỏng ấy.

Sau khi thành công đuổi đứa cháu ra khỏi nhà, Diệp Nghênh Hạ cảm thấy rất hài lòng. Và tất nhiên thủ đoạn động trời kế tiếp của cô là muốn tìm cho anh cô một người vợ, để thằng nhóc đó không suốt ngày thương nhớ cha ruột của mình nữa, ít ra thì khi chị dâu cô còn ở, thằng bé đó thật không dám dụ dỗ anh cô rành rành ra mặt như vậy.

Khi phát hiện ý đồ của em gái, Diệp Phùng Xuân bắt đầu lo lắng, hơn nữa kiểu mối mai tiền trạm hậu tẩu thế này y cũng rất phản cảm. Có lẽ là biết y không thích, cô lại lừa y đến dự buổi tiệc nào đó rồi giới thiệu cho hai bên. Tuy nhiên, cái kiểu gượng gạo thế này y cảm thấy như không tôn trọng hai bên đương sự chút nào.

Xuất phát từ những lễ tiết cơ bản, ở trước mặt mọi người Diệp Phùng Xuân cũng không biểu hiện gì, thế là buổi tiệc đã chấm dứt trong hòa bình. Nhưng ngay sau đó y đã nói chuyện nghiêm túc với em mình là y không muốn quen bạn gái cũng không định tái hôn. Y không thể lại tạo nên một Chu Ngọc San và một Diệp Ngải Ngải thứ hai được, huống chi chút tình cảm còn lại của y đã không thể chia cho bất kì ai khác.

Diệp Nghênh Hạ lại không bỏ cuộc, cô cho rằng anh cô không chịu tái hôn là vì y vẫn chưa tìm được người hợp ý mình. Anh hai mới hơn ba mươi tuổi lại vừa đẹp trai vừa giàu có như thế, cho dù y thật không muốn kết hôn, ít nhất cũng phải sắp xếp ai đó ở cạnh y để tiết hỏa. Có lẽ vì bình thường y quá hạn chế bản thân, không chịu đến nơi thích hợp giải quyết nên y mới có suy nghĩ điên rồ muốn ở cùng với con mình. Nói thật, cho dù anh cô có đi tìm nam giới giải quyết đi nữa cô cũng không nói tới, nhưng điều kiện tiên quyết là người nọ không thể là thằng bé mặt mày u ám đó được! Chỉ cần cô còn sống một ngày, những gièm pha kinh thế hải tục như vậy không được phép xảy ra ở Diệp gia.

Diệp Phùng Xuân vốn tưởng chuyện đến đó là kết thúc rồi, không ngờ đến một hôm Diệp Nghênh Hạ lại dẫn tới một cậu trai “trợ lý đặc biệt” giới thiệu cho y, hơn nữa cô còn ám chỉ là mình đã mất rất nhiều tâm tư mới tìm được cậu ta về với mục đích là “Thỏa mãn những nhu cầu về cuộc sống và công việc của anh!”

Diệp Phùng Xuân lập tức phẫn nộ, vừa nhìn thấy cậu trai trẻ có bộ dạng gần giống với con y, trong phút chốc y đã hiểu hết mọi chuyện. Hiểu được nguyên do bảo bối của y lại đột nhiên quyết định rời khỏi y, rời khỏi Diệp gia, tình nguyện bị nổi tương tư khắc cốt giã vò cũng không chịu trở về cạnh y.

Có lẽ tám phần mười là Diệp Nghênh Hạ đã phát hiện chuyện gì đó rồi ở sau lưng y lên gây áp lực với cậu bé, nói không chừng còn khó dễ cậu. Trên dưới Diệp gia ngoài cô em gái lúc nào cũng nóng nảy hấp tấp tự cho là đúng này ra, cũng chẳng có ai dám dùng cách vừa đơn giản vừa lỗ mãng như vậy chỏ mũi vào chuyện riêng tư của y cả. Thật tội nghiệp cho Đồng Đồng, nó đơn thuần như vậy, khờ dại như vậy, chắc chắn nó đã sợ mang phiền phức đến cho y nên mới đưa ra quyết định dứt tình như thế. Càng tàn nhẫn hơn là chính y lại hoàn toàn không biết đến những khổ tâm của con, lại còn năm lần bảy lượt nghi ngờ nó, bức bách nó!

Nhớ tới cái hôm cậu bé bất lực kháng cự tiếp xúc thân mật với mình, lúc đó cậu vừa khóc vừa không thể nói thành lời, hiện giờ nghĩ lại thì ra không phải lúc đó cậu sợ hãi hay băn khoăn lo lắng gì. Vì trên thực tế, trong cuộc tình này, sự kiên định của cậu đã khiến người ta phải kinh ngạc, phải đau lòng. Sở dĩ cậu chối bỏ tình cảm này là vì cậu muốn bảo toàn thể diện, danh dự lại cho người làm cha như y. Nếu chuyện này bị người khác phát hiện, người chịu trách nhiệm và bị sỉ vả tất nhiên sẽ chẳng là đứa trẻ còn chưa trưởng thành.

Bảo bối, con đau khổ như thế, uất ức như thế sao lại không nói với ba? Sao con lại ngốc vậy chứ? Diệp Phùng Xuân nhớ con đến sắp phát điên lên rồi, y muốn ôm chặt con vào lòng yêu thương, che chở không để con chịu chút thương tổn gì nữa.

Đến tối, vừa làm việc xong, Diệp Phùng Xuân đã lái xe chạy thẳng đến trường học của con, cho dù như thế nào y cũng muốn gặp mặt cậu bé.

Hai người họ cũng đã xa nhau lâu lắm rồi, lâu đến nỗi Diệp Phùng Xuân sợ cậu bé sẽ quên mất y. Nếu thật không phải con y tự nguyện bỏ đi, y nhất định sẽ mang cậu bé trở về nhà.

Sợ con không chịu gặp mình, ngay cả điện thoại y cũng không dám điện cho hay trước. Tìm chỗ đậu xe xong, y đi một hơi tới phòng của con nhưng không ngờ bạn cùng phòng của cậu bé lại bảo hôm nay Diệp Du Đồng có hoạt động xã đoàn, có lẽ giờ này cậu còn đang ở phòng biên tập.

Bảo bối thật bận... Y cười khổ, rồi đi theo hướng dẫn tìm tới được nơi đó. Không lập tức gõ cửa ngay, Diệp Phùng Xuân trộm nhìn vào trong lớp kính bằng thủy tinh, thấy cậu bé đang đứng trước bàn máy tính, chỉ chỗ gì đó trên màn hình, giống như đang bình luận vấn đề gì, gương mặt đắm chìm trong công việc đó vừa tập trung lại vừa vui sướng. Ngồi ở phía trước con là một cô bé có mái tóc dài, xem tướng tá, mặt mũi thì đúng là Tư Khẩu Khẩu.

Hơn một tháng không gặp, dường như cậu bé cũng không tệ lắm. Có lẽ là y đã giám sát quá nghiêm, ăn uống đầy đủ nên không gầy thế nữa. Mà khoan đã, dường như cậu cũng đã cao lên không ít.

Diệp Phùng Xuân như tham lam nhìn chăm chăm vào bảo bối của mình - lúc này cậu bé mặc một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc áo lót chữ V màu đen, tay áo được cuộn lên nửa cánh tay, trong vô tình đã toát ra một khí chất dịu dàng, tao nhã. Mái tóc màu nâu trước đây dường như cũng ngắn hơn một ít, mềm mại, ngay ngắn. Kết hợp với làn da trắng nõn dưới ánh đèn mờ nhạt, sáng chói như những hạt trân châu. Vì có một khuôn mặt khá tròn trịa nên đôi mắt một mí của cậu trong cũng không thấy nhỏ, ngược lại những lúc cười khoe môi cong cong lên khiến cho người xem có cảm giác thật ngọt ngào.

Người có dáng vẻ xuất chúng như Diệp Phùng Xuân trước nay chưa bao giờ cảm thấy có người nào đáng để y chú ý. Nhưng lúc này y lại cảm thấy con y thật xinh xắn, bảo bối nhà y đúng thật là đáng yêu chết được!

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của cha mình, Diệp Du Đồng bỗng ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa. Khi nhìn thấy đôi mắt thăm thẳm đó ngoài lớp thủy tinh, cậu lập tức ngừng tất cả động tác lại.

“Ba!”

Còn chưa kịp nghĩ ngợi gì cậu bé đã vui vẻ gọi một tiếng rồi chạy nhanh ra mở cửa.

Phút giây đó Diệp Phùng Xuân cứ nghĩ cậu bé sẽ òa vào lòng y nhưng khi hai người chỉ còn cách nhau nửa bước cậu bé đã dừng lại, hai gò má đỏ bừng lên, “Ba...”

Ánh mắt lúng liếng si mê đó khiến cổ họng y khô khốc, hơn nữa y cũng thật bất mãn với hành động dừng lại đó của cậu, lúc này Diệp Phùng Xuân không chút do dự bước thêm một bước nhỏ, kéo con ôm vào lòng.

“Ồ?” Không ngờ ba lại đột ngột ôm cậu như thế, Diệp Du Đồng luống cuống cả lên, như vậy sao được chứ, “Ba!” Cậu xấu hổ, vừa khe khẽ kháng nghị vừa đẩy y ra, “Ba đừng như vậy, Tư Khấu Khấu sẽ cười con...” Đạo này ba cậu sao vậy? Trước kia ba cũng không như thế mà?

Bấy giờ Diệp Phùng Xuân mới nhớ là trong phòng còn có một cô bé. Ngẩng đầu nhìn lướt qua thì thấy cô bé đang mỉm cười tò mò nhìn mình bằng đôi mắt to tròn. Biết quan hệ giữa hai người này rất thân mật, Diệp Phùng Xuân nhìn cô bé gật gật đầu, lúc này mặc dù y đã buông Diệp Du Đồng ra khỏi ngực nhưng y lại lập tức sửa thành nắm tay, giống như đang công khai chủ quyền của mình vậy.

Tư Khấu Khấu nhú mày, đứng dậy, cười bảo, “Diệp Du Đồng, hôm nay tới đây được rồi, tớ phải về đây!”

“Ồ, Tư Khấu Khấu, cậu đừng đi!” Vì hành động của ba cậu quá khác với trước đây khiến cậu thật bối rối, nhưng nếu có người lạ ở đây chắc sẽ đỡ hơn, “Phần thứ ba vẫn chưa làm xong mà...”

Diệp Phùng Xuân nghe con bảo như thế, mày y nhú lại! Không cho bạn học về, chẳng lẽ ý của thằng bé này là muốn đuổi y về?

Cảm giác được sóng ngầm cuộn cuộn tràn ra khắp phòng, Tư Khấu Khấu lập tức nghe theo lời dạy của ông cha “Quân tử không chịu thiệt” rồi vội vàng cho bạn học một cái nháy mắt “Tự cầu phúc đi!” chuồn lẹ khỏi phòng, còn sẵn tiện đóng cửa lại giúp hai người.

“Ba!” Thấy vẻ mặt u ám của cha mình, Diệp Du Đồng có chút bồn chồn, “Con...”

“Theo ba về nhà!” Hôm nay y đến đây là muốn bàn lại vấn đề này với con. Nếu thật cậu bé bị ép phải rời khỏi nhà, y sẽ không để cậu bị ức hiếp nữa, “Sau này nếu có ai nói này nọ nữa, con cũng đừng để ý tới, tất cả có ba lo, biết không?” Nếu Diệp Nghênh Hạ dám to gan mang tới một gã nam sủng cho y, vậy tại sao y không thể mang đứa con bảo bối của y về nhà chứ? Chẳng lẽ bỏ mặc đứa con ruột thịt ở bên ngoài và ở cùng một người xa lạ sẽ cao thượng hơn sao? Nghĩ tới lô-gich này của em mình, Diệp Phùng Xuân chỉ biết cười nhạt.

Nghe ba nhắc tới chuyện này, cậu mím chặt môi. Sau một hồi trầm mặc cậu vẫn lắc đầu, thái độ cự tuyệt rất rõ ràng. Cho dù trong lòng cậu có muốn ở cạnh ba nhiều thế nào, nhưng những lời cô ba nói hôm đó rất đúng, cậu không thể vì sự tham lam của mình mà khiến ba sa đoạ, hủy hoại ba.

Thấy cậu nhóc vẫn cố chấp như trước, cộng với những lần bị cự tuyệt suốt mấy tháng nay như khiến y mất hết lý trí, lần đầu tiên y nổi giận đến thế - Xem ra y nên nghĩ cách cho thằng bé không ngoan này một bài học mới được.

“Được rồi!” Cố gắng dần xuống xúc động muốn ôm phắt cậu bé vào lòng hôn môi, âu yếm cuồng nhiệt, giọng y bỗng lạnh lùng, “Nếu như con đã hạ quyết tâm, sau này ba sẽ không đến phiền con nữa!”

Bất ngờ mất đi hơi ấm trên tay cha mình, sau đó lại trông thấy bóng dáng cô độc của y biến mất sau ngọn đèn ảm đạm bên hành lang, thái độ lạnh lùng đột ngột đó khiến cậu sợ hãi, trong khoảnh khắc Diệp Du Đồng cảm thấy đất trời như sụp đổ.

Ba không cần cậu nữa... Kết luận này khiến cậu bé mất hết tinh thần, ngay cả đau lòng, ngay cả rơi nước mắt cậu cũng quên đi. Cậu cứ đứng đó nắm chặt hai tay mình, vì chỉ có như vậy cậu mới có thể nén lại suy nghĩ đuổi theo ba, giữ chặt ba lại, cùng ba về nhà.

31. Chương 30: Không Có Dũng Khí Tới Gần, Lại Chẳng Muốn Bỏ Đi, Diệp Du Đồng, Đến Cuối Cùng Thì Mà Muốn Cái Gì?

Lần này Diệp Phùng Xuân giận lắm, ngay cả ba lần gọi điện thoại trong ngày cũng trở thành những câu thăm hỏi sáo rỗng, ngoài bảo cậu ăn cơm đúng giờ, chú ý sức khỏe ra, một câu dư thừa y cũng không thêm nói với cậu.

.

Trước giờ chưa bao giờ bị ba lạnh nhạt như thế, cậu bé sợ hãi vô cùng. Mỗi ngày, ngoài những giờ tự học ra, thời gian còn lại hầu như cậu đều suy nghĩ: nếu như ba cậu không cần cậu nữa cậu phải tính sao, khi ngay cả việc ăn ngủ cũng đều là phản ứng có điều kiện do ba cậu điều khiển cậu mới có thể hoàn thành. Có đôi lúc cậu khó chịu đến muốn khóc thật to nhưng cuối cùng vẫn không thể khóc được.

Đến cuối tuần, chờ cả buổi sáng mà ba vẫn chưa gọi lại. Lúc đó Diệp Du Đồng bỏ cả bữa sáng, cậu vừa học bài vừa lo lắng cho đến giữa trưa nhưng vẫn không thấy tin tức gì. Sợ cha mình gặp chuyện gì, cậu do dự tới lui rồi chủ động gọi điện thoại cho Diệp Phùng Xuân. Đang lo lắng không biết nên nói chuyện với ba như thế nào cho thật tự nhiên lại không ngờ điện thoại cứ đổ chuông mãi nhưng không có ai bắt máy.

Lần này Diệp Du Đồng thật sự luống cuống, đã xảy ra chuyện gì rồi? Ba đã đi đâu? Sao ba lại không nghe máy? Câu hỏi không ngừng đặt ra, cuối cùng cậu đành gọi điện thoại về nhà, chờ chốc lát bà Kỷ đã đi tới tiếp điện thoại.

“Ba cậu đang ở nhà! Y bảo không khỏe, cả ngày hôm nay cũng không xuống lầu, ngay cả điểm tâm cũng bảo người mang lên...”

Diệp Du Đồng nghe bà nói thế không khỏi lo lắng, ba bị bệnh rồi sao? Từ đó đến giờ theo như cậu biết thì người ba cần cù trong ấn tượng của cậu không bao giờ ngủ trưa, cho dù có mệt mỗi y cũng sẽ không nằm miết trên giường như thế, nhưng hiện tại ngay cả ăn cơm ba cũng không thể xuống lầu được, chẳng lẽ ba bị bệnh rất nặng?

Chỉ cần nghĩ đến đó, Diệp Du Đồng đã đứng ngồi không yên, cậu vội vã chạy ngay về nhà xem. Ít nhất cậu cũng phải xác định được trạng huống của ba hiện giờ, nếu không cậu sẽ không thể tập trung tinh thần học bài được.

Lén lút mở cổng vào, cậu cũng không lập tức đi ngay vào nhà mà lại vòng trở qua cây rã hương phía sau nhà. Như gặp lại người bạn già lâu năm, Diệp Du Đồng đắm chìm trong làn gió mát mang theo mùi hương thoang thoảng trong tiết tháng hai. Tay nắm chặt, chân bước nhẹ lên, cậu ngồi gọn trên một cành cây rắn chắc.

Xuyên qua những tán lá đầu xuân, cậu trong thấy cha mình đang mặc chiếc áo ngủ tựa vào giường, một tay y chống đầu, tay kia thì cầm xấp giấy đọc gì đó. Nhìn dáng vẻ y như thế xem ra cũng không phải bệnh nặng gì, lúc này cậu bé mới thở phào một hơi.

Ba vẫn ổn, có lẽ ba chỉ vội xử lý công vụ nên quên gọi điện thoại cho cậu thôi, Diệp Du Đồng nghĩ vậy rồi định trở về trường chứ không muốn vào nhà gặp ba mình. Vừa muốn leo trở xuống, lại thấy cha cậu đột nhiên đứng dậy. Sợ bị ba trông thấy, Diệp Du Đồng đành phải ngồi im, tiếp tục nép vào tán lá.

Điều khiến cậu ngạc nhiên là lúc này bỗng có người đẩy cửa bước vào phòng riêng của Diệp Phùng Xuân. Căn phòng đó ngay cả cậu - một trong những chủ nhân của ngôi nhà này cũng không dám tự tiện ra vào, với lại cậu cũng không biết cậu trai trẻ đó, thoát nhìn thì có lẽ vì anh ta nên ba cậu mới đứng dậy.

Nếu nói tự nhiên nhìn thấy một người xa lạ ở ngay trong phòng của cha mình, Diệp Du Đồng còn có thể lý giải được, nhưng hành động kế tiếp của cậu trai đó đã khiến cậu phải trợn mắt há mồm. Anh ta vừa bước vào phòng đã ôm chặt ba cậu không buông, hơn nữa còn chủ động hôn lên cổ, cầm ba cậu, còn ba cậu lại để mặc anh ta muốn làm gì làm, thậm chí còn tỏ vẻ thân mật vuốt vuốt tóc anh ta - Đó rõ ràng là những động tác ba hay âu yếm cậu mà...

Nhìn thấy hai người họ ôm ôm ấp ấp như thế, có lẽ quan hệ cũng không tầm thường, lúc này Diệp Du Đồng thật khó chịu. Cảm giác này hoàn toàn khác hẳn với cái cảm giác khi mẹ kể cậu còn ở chung với ba, dù sao bọn họ cũng là vợ chồng, khi đó cũng có đôi lúc cậu sẽ hâm mộ, ghen tị với Chu Ngọc San nhưng hiện giờ bản thân cậu cũng không biết tâm trạng của mình là như thế nào. Cậu thật rối, muốn quay mặt đi không nhìn họ nữa nhưng chẳng hiểu tại sao hình ảnh ấy lại như khắc sâu trong đầu cậu.

Lúc này Diệp Phùng Xuân bỗng xoay người qua ôm lấy cậu trai đó, đôi mắt sắc bén lại lia qua nơi Diệp Du Đồng ẩn núp, trên mặt y là vẻ khiêu khích, lời cuốn thậm chí là cả một chút tà khí mà cậu chưa bao giờ trông thấy. Trong nháy mắt, Diệp Du Đồng đã nghĩ là ba đã nhìn thấy mình, cậu sợ tới mức nhắm chặt hai mắt lại.

Chờ đến khi cậu mở hai mắt ra, căn phòng ở đối diện đã chẳng còn ai. Gió nhẹ lay bức màn, giống như những hình ảnh khi nãy chưa bao giờ xảy ra, Diệp Du Đồng cũng đã từng nghĩ: Phải chăng mình đã nằm mơ. Nhưng, những hình ảnh như xát muối đó vẫn còn như in, trước lúc cậu nhắm mắt lại dường như ba cậu đang cúi đầu xuống, có vẻ như sẽ hôn cậu trai nọ... Cậu lại bắt đầu cảm thấy tim mình nhói lên từng cơn, đau đến tận xương tủy.

Hãy cố quên đi!

Đột nhiên cậu lại thấy ghét chính mình. Không có dũng khí tới gần, lại chẳng muốn bỏ đi, Diệp Du Đồng, đến cuối cùng thì cậu muốn cái gì? Cậu vốn nghĩ cậu và ba xa cách cũng đã rất đau khổ rồi, không ngờ khi chính mắt thấy ba ôm ấp người khác mới là nỗi đau như đứt từng đoạn ruột.

“Xuống đây!”

Giọng nói trầm mạnh của ba cậu từ dưới tán cây vang tới, đó là một câu mệnh lệnh không có chút tình cảm nào.

Lần đầu tiên trong đời không muốn nhìn thấy ba mình, Diệp Du Đồng cũng đã quên mất chuyện khi nào thì ba phát hiện ra mình, cậu cố chấp ngồi miết trên cây, nhắm mắt lại không nhúc nhích.

Sau một hồi yên ắng, Diệp Du Đồng bỗng nghe thấy tiếng sột soạt bên dưới. Mở mắt ra, cậu lại phát hiện người cha luôn luôn quần áo chỉnh tề, cử chỉ tao nhã của cậu đang muốn trèo lên cây!

“Ba đừng lên đây!” Diệp Du Đồng la toáng lên, đột nhiên cậu thấy vừa tức giận lại vừa không biết làm sao, rốt cuộc thì ba muốn làm gì, “Ba xuống đi...”

Giống như không nghe thấy gì, Diệp Phùng Xuân đã trèo tót lên khiến Diệp Du Đồng giận dữ, cậu đá chân vào không trung làm bộ uy hiếp không cho y trèo lên nhưng vẫn không thể nào làm lung lay ý chí kiên định của y được. Sau mấy lượt gian nan cuối cùng y cũng đã ngồi được bên cạnh con, giam chặt thân thể con trong phạm vi của mình. Bị nhốt trong một nơi vô cùng nhỏ hẹp, Diệp Du Đồng vừa tức vừa gấp, rúc lại phía sau, cậu cố đẩy ra cánh tay đang muốn ôm lấy cậu của Diệp Phùng Xuân.

Trong lúc bối rối động tác của cậu bé có hơi mạnh một chút, thêm vào là đang ở chỗ cao, chân cậu trượt một cái, còn chưa kịp phản ứng, người đã rơi xuống dưới.

Trong tích tắc, có một đôi tay mạnh mẽ vây lấy cậu. Cũng may là cành lá sum xuê đã giảm bớt lực, Diệp Du Đồng cảm thấy mình đang được ba ôm vào lòng, rơi xuống mặt cỏ.

Cậu bé nằm yên ổn không chút trầy xước trong lòng cha mình vội lật đật ngồi dậy xem xét thì thấy mắt ba nhắm chặt. Sợ ba bị đập trúng đầu, cậu bé sợ hãi hét lên, “Ba ơi!” Lúc này cậu thật hối hận, hối hận tại sao cậu lại hờn dỗi kiếm chuyện với ba ở một nơi nguy hiểm, hại ba thành như vậy, “Ba ơi...” Giờ này có phải cậu nên gọi xe cứu thương hay không?

Đang lo lắng lấy điện thoại ra gọi xe, đột nhiên Diệp Phùng Xuân mở mắt ra, nhìn cậu mỉm cười. Lúc này cho dù Diệp Du Đồng có ngốc đến đâu nữa cậu cũng biết là ba đang cố ý chọc mình, lại nghĩ tới bộ dáng hoang mang lo sợ của cậu khi nãy - cậu xấu hổ đến mặt đỏ bừng lên, đứng dậy bỏ đi.

Diệp Phùng Xuân cũng đã sớm có chuẩn bị, nắm chặt lấy cổ tay cậu không buông.

“Ba, ba buông ra!” Diệp Du Đồng giận rồi, lần đầu tiên cậu nổi giận với cha mình. Dù sao ba cũng đã

quyết định ở cùng với cậu trai đó rồi, tại sao ba còn đối xử với mình như vậy nữa? Chẳng lẽ thấy bộ dáng ngu ngốc như thằng hề của mình ba sẽ vui lắm sao?

Không ngờ cậu nhóc luôn ngoan ngoãn nghe lời giờ lại nổi giận với mình, Diệp Phùng Xuân sững sốt, tay y lại càng nắm chặt hơn.

Sức lực không bằng, Diệp Du Đồng đành phải lấy tay còn lại đánh đánh kéo kéo, muốn thoát khỏi y. Chỉ cần nghĩ đến những hình ảnh khi nãy trông thấy, tự nhiên cậu lại thấy bức tức, không chỗ nào trút được, “Không phải ba đang có khách sao? Con muốn trở về trường!”

Nghe được câu nói thẳng ruột ngựa trong lúc tức giận của con, Diệp Phùng Xuân lại cười khê. Xem ra chiều mà y dùng thật tuyệt diệu, hiệu quả thu được thậm chí còn tốt hơn dự tính của y.

Thằng nhóc này cho là trốn trên cây sẽ không có ai nhìn thấy mình, thật ra thì từ cuối mùa đông rồi y đã phát hiện chuyện cậu bé trèo lên cây nhìn trộm mình. Mà cũng tội, mỗi ngày cậu bé đều phải dậy sớm, mặc kệ là mưa gió bão bùng gì, cậu đều có mặt đúng giờ nhìn y. Hôm nay y cố tình để lộ tin mình không khỏe, y biết cậu bé luôn quan tâm đến mình nên tuyệt đối sẽ không bỏ mặc y. Quả nhiên chưa được bao lâu thì đã thấy cậu nhóc lén lút chạy về nhà.

Hiện tại đã nắm được yếu điểm của con, Diệp Phùng Xuân nắm lấy tay kia của cậu bé, mỉm cười nói khê vào tai, “Hũ dấm nhỏ!”

Cậu bé vốn đang phát cáu nghe thấy câu nói vừa trêu tức vừa yêu chiều của ba mình mới giật mình phát hiện rốt cuộc mình đang giận chuyện gì. Tức khắc, cậu xấu hổ đến cả người nóng lên, tất cả động tác như hóa đá, không chỉ mặt mà cả tai, cổ đều đỏ bừng, “Ba đừng nói bậy bạ! Con không phải vì...”

Câu nói đã ngừng lại khi khuôn mặt của ba cậu tiến lại gần, nụ hôn dịu dàng ấy đến thật bất ngờ cũng thật tự nhiên. Một người nóng lòng muốn xác định tình cảm của con, một người vì muốn loại đi những lo lắng bị ba vứt bỏ, hai người ở trong khuôn viên phía sau nhà tạm quên đi tất cả, lần đầu tiên không kháng cự cũng không chút do dự hôn lấy nhau.

“Ba... Chúng ta...” Những nụ hôn vụn vặt vừa mới rơi xuống, lý trí và những ràng buộc trong đầu đã thức tỉnh Diệp Du Đồng, cậu thở phì phò muốn đẩy cha mình ra.

Giờ chỉ cần nghe thấy giọng điệu này của cậu bé, Diệp Phùng Xuân sẽ thấy đau đầu. Mặt y ư ám đứng phất dậy, xoay người khiêng cậu bé lên vai, nghiêng răng nghiêng lợi phán một câu.

“Câm miệng! Sau này không được bảo ba không được!”

Tuy rằng biết ý con không phải thế, nhưng vì câu nói này của cậu bé, Diệp Phùng Xuân, Diệp tiên sinh ba mươi sáu tuổi đang thời kì hoàng kim vẫn canh cánh mãi trong lòng một thời gian dài. (E hèm, từ “không được” này ý là gì, các nàng tự hiểu hen =)) Ngạo: đứa nào bảo anh “không được” em chém nó cho *lắc lắc* =]]])

32. Chương 31

Giờ phút này cậu bé giống như một con búp bê xinh xắn được lên dây thiều

Và cha cậu lại chính là người ở phía sau lên cót thao túng hết tất cả buồn vui của cậu...

Bị ba vác lên vai, khiêng một hơi lên lầu hai, đầu Diệp Du Đồng quay quay, ngay cả sợ cũng quên mất. Vừa tiến vào phòng, ba ôm cậu nằm xuống chiếc giường mà y vẫn thường nằm nghe nhạc, đến lúc này cậu mới cảm thấy có chuyện mình cần phải biết rõ ràng.

“Khi nãy người đó...” Diệp Du Đồng nhìn ba hỏi khe khẽ, chuyện này cậu để tâm lắm chứ, ai bảo nơi này lại có người lạ bước vào.

Diệp Phùng Xuân nhú mày, “Ồ, ba và ”khách” không có làm gì cả!” Y chỉ tìm đại một người đến đóng kịch hù con thôi, không ngờ cậu bé lại cho là thật.

Nghe giọng điệu trêu tức của ba, cậu bé cứng họng, đỏ mặt - Cậu cũng không biết tại sao mình lại giống như một cô vợ hay ghen để ý chuyện đó như vậy.

Cậu và ba cứ nhìn chăm chăm nhau như thế, trông thấy mặt y hơi gầy hơn trước cậu thật đau lòng. Trong khoảng thời gian vừa qua cậu chỉ biết đau lòng, khổ sở cho riêng mình, không ngờ lại khiến ba phải lo lắng nhiều như vậy... Những áp lực, đau xót và cả những yêu thương giấu sâu trong đáy lòng cậu như vỡ òa, khiến cậu không thể không chế được chính mình, đưa tay xoa lên hai má y.

Nhận được những cử chỉ âu yếm của con, Diệp Phùng Xuân lập tức nắm bàn tay lạnh lẽo ấy đặt lên môi, y kéo tay áo sơ mi trắng lên, hôn dọc theo cánh tay nhỏ gầy trắng nõn, lưu luyến liếm nhẹ lên vết sẹo dài của cậu bé.

“Ba...”

Cảm giác nếu cứ tiếp tục thế nữa sẽ rất nguy hiểm, cậu bé định rút tay về, không ngờ lại bị ba cậu ôm vào lòng, “Đồng Đồng, đừng cự tuyệt ba nữa!” Khi thốt ra những lời này, Diệp Phùng Xuân biết mình nhất định sẽ xuống địa ngục và cậu bé này lại chính là cứu rỗi duy nhất trong kiếp này của y. Y tình nguyện phản bội hết toàn bộ lễ giáo, tín ngưỡng trên đời này cũng không muốn buông đi tình yêu say đắm mà cậu bé đã dành cho mình.

Hơn ba mươi năm qua, Diệp Phùng Xuân y đã tự ép bản thân phải đi theo nề nếp gia phong, y chưa bao giờ làm ra chuyện gì vượt ra ngoài khuôn khổ. Chỉ có đứa con này, y đã đợi cả một đời, chờ cả một đời mới

có được một người yêu mình đến thế, y không nỡ buông tay, “Nếu sau này Đồng Đồng có hối hận, phải nhớ kĩ tất cả đều là lỗi của ba, con không có làm gì sai cả...” Mặc kệ tương lai sẽ ra sao, y cũng đã quyết định chính mình sẽ chấp nhận bị đóng đinh cho tất cả những hành vi vượt qua luân thường đạo đức của mình, y sẽ không để con y chịu bất cứ uất ức gì.

“Ai, ai nói con sẽ hối hận chứ!” Nghe ba nói như thế, cậu bé giống như bị giáng một đòn đả kích thật sâu. Tại sao chỉ vì cậu còn nhỏ mà lại bảo sau này cậu sẽ thay lòng đổi dạ, “Con... Con...” Để chứng minh cho tình yêu của mình, Diệp Du Đồng cắn răng, dẹp tất cả lý trí, do dự sang một bên, chủ động hôn lên đôi môi ấm áp, lời cuốn của cha mình. Chỉ cần có người này, cho dù gặp phải chuyện gì, cả đời này cậu cũng không đi nữa.

Cảm nhận được quyết tâm không thể thốt thành lời của cậu bé, Diệp Phùng Xuân kích động nâng mặt cậu lên biến thành nụ hôn sâu, thật dịu dàng.

Bên tai bỗng vang lên tiếng trompet thật khê, thì ra vừa rồi Diệp Phùng Xuân đã quên tắt nhạc, giờ giai điệu của nó lại tiếp tục tuần hoàn. Đó là bản nhạc mà cả hai người đều rất quen thuộc, ai cũng không cảm thấy có gì mất hứng, cứ để mặc nó đi.

Hai người như quên hết mọi thứ xung quanh. Mới ban đầu là những nụ hôn nhỏ vun từ môi xuống tới gáy khiến người mới nếm trải vị tình ái như Diệp Du Đồng không thể thỏa mãn, trong bất giác cậu lại áp mặt mình lên khuôn mặt tuần mỹ của ba, đòi thêm càng nhiều cử chỉ thân mật hơn nữa.

Trong tiếng vĩ cầm nhẹ nhàng kéo từng nhịp, khi đôi môi đỏ mọng ấy chạm vào mặt y, một hơi thở nóng rực phả vào như bùng lên ngọn lửa đang nhen nhóm, cũng giống như tiết tháng tư mang tới những đợt gió nam ấm áp thổi vào lòng, không cần dùng bất kỳ ly rượu mạnh nào, lòng y cũng đã say choáng váng, “Đồng Đồng, bảo bố, đừng gấp... Ba đang ở đây!” Trong giọng nói trầm mạnh ấy vừa chứa đầy sự yêu thương lẫn hơi thở tình dục, nghe vừa gợi cảm vừa lôi cuốn lòng người.

Tuy là cả hai đều đang ngây ngất nhưng tất cả đều được tiến hành dưới sự dẫn dắt của Diệp Phùng Xuân. Cho đến khi tiếng vĩ cầm bắt đầu kéo lên cao, hai người hôn nhau, âu yếm nhau, vuốt ve nhau cũng trở nên dồn dập hơn, Diệp Phùng Xuân dịu dàng đưa tay lướt nhẹ xuống tới chiếc đùi non mềm trắng nõn của con, khẽ vuốt ve đến chỗ mềm mại, nóng rực không thể nói thành lời.

Cho dù bị một lớp quần áo cách trở nhưng người luôn tao nhã, giữ lễ nghi như Diệp Phùng Xuân cũng không vội vàng hấp tấp. Y khẽ lấy đi chiếc quần dài của cậu bé, chỉ để lại chiếc áo sơ mi đã cởi hết nút trên khuôn ngực đang phập phồng của con. Ngón tay thon dài của y lại kéo nhẹ chiếc quần lót sang một bên, đầu ngón tay bắt đầu trêu đùa, kích thích, vuốt ve lên bộ phận mẫn cảm của cậu bé. Chờ huyết mạch vốn rất chặt từ từ thả lỏng ra, lúc này y mới lấy đầu bôi trơn đã sớm chuẩn bị sẵn ra quẹt lên, gầy nhẹ, vẽ xung quanh. Trong bất giác, ngay cả chiếc quần lót màu trắng ngà của cậu bé cũng đã bị cởi mất, mất cả chân trái của cậu bị túm lại.

Bôi trơn xong, người chưa hiểu chuyện như Diệp Du Đồng đã sớm bị những kĩ xảo vô cùng kiên nhẫn làm cả người run rẩy, nửa là e lệ nửa là khẩn trương, hơn nữa lại là sự tò mò muốn biết của mấy cậu nhóc mới lớn, vừa hưng phấn lại vừa mong chờ. Cả người cậu bé lúc này cũng đã mềm nhũn cả ra, thân thể ửng hồng bóng loáng, ngay cả chồi non màu hồng phấn nhỏ xinh cũng đã dần dần ngẩng đầu. Vì người đang ở trước mắt cậu là người mà cậu yêu nhất đời này, cậu không chút đề phòng vì y mở ra cơ thể ngây ngô chưa

hiếu sự đời.

Kế đó, lại thấy mày Diệp Phùng Xuân nhẩn lại, trong mắt y như bắn ra một mũi tên vừa sắc nhọn vừa rét buốt - đó là ánh mắt khi y hạ quyết tâm một chuyện gì đó. Đôi bàn tay mạnh mẽ nắm lấy đôi chân đã nhũn ra của cậu bé đưa lên cao, tách về hai phía, ép thân thể cường tráng lên.

Ngay lúc này y lại cố nhin hạ thân đang trường đến phát đau để nó không vọt mạnh vào, y cắn răng nhẩn nại để thực hiện ý đồ xấu xa của mình, y muốn kiềm nén dục vọng từ từ mở ra cánh môn non mềm như hai lớp trứng chim, để bộ phận mẫn cảm của y hưởng thụ cảm giác mất hồn ấy. Hạ thân nóng rực đã chạm tới tiểu huyết ứ tưng của cậu bé nhưng nó lại cố tình nhấp nhẹ vào, khe lướt qua, giống như cố ý muốn nghiền nát chút ý chí còn sót lại của cậu, cho đến khi nó nát vụn chẳng còn gì cả, “Ba... Con...”

Cậu thật không hiểu tại sao đã đến nước này rồi mà cha cậu còn nhẩn nại, nhưng cậu lại không có cách nào hồi thức. Cậu muốn vươn tay ra vuốt ve vật nhỏ đã dựng thẳng của mình, không ngờ lại bị ba cậu túm lấy, kéo lên đỉnh đầu. Dục vọng không được thỏa mãn như đốt cháy cổ họng cậu khiến cậu không thốt thành lời, tiếng cầu xin nhỏ vụn ấy dường như cũng bị tiếng nhạc ngày càng thẳng cao nuốt cả, “Ba, ưm...” Thật khó chịu, khó chịu đến không diễn tả được.

“Chuyện gì thế bảo bố?” Diệp Phùng Xuân đã biết rõ mà còn cố hỏi, giọng nói ảm áp dịu dàng của y khẽ thổi vào tai cậu bé như cơn gió mát mùa xuân, như sức hút của chiếc hộp Pandora, “Ngoan, nói cho ba nghe, con sao vậy?”

Diệp Du Đồng chưa bao giờ biết người cha luôn nghiêm túc thủ lễ của cậu đến những lúc thế này lại có gương mặt xấu xa như thế, không muốn rơi vào trò đùa của ba lại không chịu nổi sự tra tấn ngọt ngào ấy, cậu đành khó chịu lắc lư cái đầu nho nhỏ, “Con... Muốn... Ô ô...” Càng thẹn ngọn lửa bên dưới lại càng bốc cao khiến cậu bé gấp đến độ khóc nức lên, thân thể thon gầy mẫn cảm ấy vì không chiếm được thỏa mãn lại càng thêm run rẩy.

“Đồng Đồng muốn gì nào?” Diệp Phùng Xuân như không bị cảnh tượng trước mắt lay động, y vẫn bình tĩnh như trước, giọng điệu lại càng nồng cháy, hấp dẫn hơn, “Chỉ cần bảo bố nói ra, ba sẽ cho bảo bố hết, thế nào?” Nói xong, y còn cố ý cọ nhẹ hạ thân nóng rực của mình vào nụ hoa đã bắt đầu khao khát, hấp há. Nén xuống khát vọng mãnh liệt như sắp tràn bờ, Diệp Phùng Xuân cố khống chế những đợt va chạm khe khàng ấy, y cố tình lướt vòng quanh đoá hoa non mềm, tìm được trung tâm, thất lưng khe đẩy một cái, vật cứng rắn thuận lợi chen vào, nhưng lại mấp mé ở bên ngoài, chẳng chịu đi thẳng vào bên trong, “Đồng Đồng, ngoan nào, nói cho ba nghe đi!” Giọng điệu vẫn nhẹ nhàng nhưng lại không cho phép kháng cự.

“A!” Giống như phi thuyền con thoi lơ lửng giữa vũ trụ mênh mông, đang đau khổ vì chờ mãi đối phương không tới rồi lại đột ngột bị xâm lấn khiến Diệp Du Đồng nhin không được ngậm khe một tiếng, cũng ngay vào lúc tiếng sáo du dương. Bị cha mình hất đi chút khống chế cuối cùng, cậu bé đang bị tình dục làm mê loạn đã đẩy ngã hết những thẹn thùng, ràng buộc đạo đức luân thường, khe hô lên, “Con, con muốn ba, con muốn ba... Con... A a...” Một chút phúc lợi nho nhỏ ấy căn bản là không đủ, chút trường trường nửa vời trong cơ thể đó đã khiến Diệp Du Đồng quên mất chuyện bản thân có phải đang rất dâm dăng hay không, chẳng cần ai dạy cậu bé cũng nhòm người về trước cũng chồm vào thân thể Diệp Phùng Xuân.

“Ba là ai? Con cần ai? Người con muốn là ai?” Tiếng gặng hỏi ngày càng cao hơn, thân thể rắn chắc của y như điều hâu lao mạnh xuống đất, vật cứng nóng tượng trưng cho nam tính len vào dưng đạo đã ứ tưng

đến sắp không chịu nổi, cảm giác bật lên từ nơi kết hợp giữa hai người khiến cậu bé run lên, ngấm khe khẽ. Diệp Phùng Xuân động vài cái rồi lại tàn nhẫn dừng lại không chịu nhúc nhích, y cố chấp muốn biết được đáp án của mình, “Con muốn ba làm gì? Đồng Đồng, nói mau!” Lần này trong giọng nói của y lại chứa đựng sự nhẫn nại cùng sự mong mỏi vô bờ.

“Diệp Phùng Xuân! Ba là Diệp Phùng Xuân! Con muốn Diệp Phùng Xuân...A a...”

Tiếng nhạc đã đến cao trào, tiếng thét không khống chế được như hòa vào giai điệu réo rắt, bưng bưng khí thế. Như tìm được chỗ tựa vào, Diệp Du Đồng đã vứt bỏ hết những áp lực, những đau khổ dồn ứ sang một bên để thốt lên tiếng lòng mà cậu đã giấu đến tưởng chừng như mốc meo, hư thối mất. Cậu chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có một ngày cậu có thể vui sướng hét lên trước mặt người cậu yêu, trong bất giác cậu đã kích động đến nước mắt rơi đầy mặt, trong mê loạn cậu bé ôm lấy cổ ba mình, nước mắt nhuộm đầy khung ngực rộng lớn của y, “Con muốn Diệp Phùng Xuân yêu con... Ô ô...”

Nghe cậu bé lớn tiếng bày tỏ nỗi lòng của mình, không giấu giếm gì cả, đến cuối cùng Diệp Phùng Xuân cũng không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa, y lập tức đỉnh mạnh về phía trước, giống như hung ác muốn lấy hết tất cả sức lực đâm thẳng vào cơ thể mềm dẻo mà y đã khao khát bấy lâu, từng chút từng chút chiếm lấy. Mỗi lần như thế y đều thông thả rút ra rồi lại đẩy thật mạnh vào tràng ruột. Hoàn toàn không ngờ được khi nào y sẽ đâm mạnh vào, cậu bé Diệp Du Đồng bị vây trong trạng thái bị động chỉ có thể như chiếc thuyền nhỏ dập dờn trong cơn sóng lớn, không ngừng thét lên. Mỗi lần tấn công vào, y còn không ngừng mệnh lệnh ép buộc cậu bé:

“Gọi tên ba!”

“Diệp... Phùng Xuân, Diệp Phùng Xuân! A a...”

“Nói con yêu ba!”

“Con... Ô ô... Con yêu ba...”

“Nói lớn lên, bảo bố, nói lớn lên nào!”

“Con yêu ba! Con yêu.... a.....”

“Kêu ông xã! Nói Ông xã em còn muốn!” Cha con, tình nhân, bạn đời...Y thật mong đứa bé này sẽ là tất cả của y!

Mặc dù đang cuồng loạn nhưng khi nghe y bảo như thế cậu bé lại chần chờ, cho đến khi bị y trừng phạt bằng cách vuốt ve vật đang trướng to phía trước cậu mới thở gấp mấy hơi, không thể chịu đựng được, khóc lớn, “Ông xã... Ô ô ô... Ông xã em còn muốn...”

Nghe những lời gần như dâm đãng thốt ra từ miệng của cậu bé, cả hai người đều lập tức lên tới đỉnh. Tình

cảm mạnh mẽ, mãnh liệt đó, một cậu bé chưa từng trải làm sao có thể chịu đựng được, chẳng mấy chốc cậu đã tiết ra. Giống như chú cá thiếu dưỡng khí, Diệp Du Đồng bị tình dục nhuộm thành màu hồng nhạt chỉ biết nằm dưới thân cha mình thở dốc, chấp nhận ngọn lửa đang hùng hực xâm lấn tràng bách của cậu.

Cậu bé vô lực rên rỉ từng đợt, lúc này thân thể cậu cũng đã học được cách cúi người về phía trước để đón lấy những va chạm trí mạng, muốn ba cậu cho cậu thật nhiều yêu thương hơn. Tuy động tác của cậu thật vụng về, nhưng đã có hai trăm phần trăm nhiệt tình, cũng vô tình làm cho ba cậu thần hồn điên đảo, không biết nên làm sao cho phải. Rõ ràng đây là lần đầu tiên hai người làm với nhau, nhưng lại nhanh chóng tìm ra nhịp độ của nhau như thế.

Kích thích từ quan hệ đồng tính cộng với sự trái ngược luân thường quá mức mãnh liệt, trong cả quá trình Diệp Du Đồng đều nhắm chặt mắt lại không dám nhìn thẳng vào mặt cha mình, hai mắt cậu nhắm lẹ. Biết chuyện này như một đòn tâm lý đánh sâu vào lý trí cậu bé, Diệp Phùng Xuân cũng không đành ép con nhìn thẳng vào mình, y chỉ hôn nhẹ lên những giọt nước mắt trên mặt cậu. Mặc dù không thể theo ánh mắt cậu bé nhìn ra cảm xúc nhưng dựa vào những phản ứng rất nhỏ ấy, y cũng nhanh chóng phát hiện nét mặt cậu sẽ thay đổi theo những lần trừu tượng của y, thậm chí y còn có thể nhìn vào những biến hóa rất nhỏ đó biết khi nào nên mạnh khi nào nên nhẹ, hơn nữa khi nào mảy cậu bé nhắm lại khi nào lại giãn ra.

Giờ phút này cậu bé giống như một con búp bê xinh xắn được lên dây cót và cha cậu lại chính là người ở phía sau lên dây thao túng hết tất cả buồn vui của cậu. Cái cảm giác hoàn toàn độc chiếm đó khiến Diệp Phùng Xuân say mê cuồng loạn, vừa cố gắng thảo phạt vùng đất trong cơ thể cậu bé lại vừa điên cuồng hôn lên khuôn mặt non mềm vì mình mà biến hóa, cảm giác tuyệt diệu, thần kỳ như vậy khiến y cam nguyện trầm luân.

Diệp Du Đồng đã không còn đếm được eo mình đã lên xuống mấy độ, bản nhạc mười một phút ba mươi giây cũng đã lặp lại chẳng biết bao nhiêu lần, cho đến khi cảm nhận được dục vọng của cha cậu đỉnh ngày càng dồn dập, rồi lại phóng ra một chất lỏng nóng rực nhồi vào cơ thể cậu...

Trong phút chốc, cậu bé đang lâm vào cao trào như mất hết ý thức, nhưng cậu vẫn nhắm chặt mắt không dám đối diện với sự thật, tay cậu vẫn ôm chặt tấm lưng rắn chắc của ba. Đôi môi mỏng manh đỏ bừng ửng ất, không tự giác hé ra, bình thường khuôn mặt ấy thật mộc mạc thật thanh thuần nhưng không hiểu sao giờ phút này lại tràn đầy mị thái. Thân thể mảnh mai hơi run lên, trong cơ thể như co chặt lại, giống như muốn giữ chặt những cảm giác mất hồn thực cốt khi này.

Cảm nhận được khao khát mãnh liệt ấy, dục vọng vừa mới phóng thích của Diệp Phùng Xuân lại nhanh chóng ngừng đầu. Sợ làm tổn thương đến thân thể yếu của con, y cũng không định lại làm thêm một lần nhanh như thế. Y cẩn thận vuốt ve cơ thể con, ôm lấy thắt lưng mềm mại của cậu bé, ghé vào thân thể bóng loáng hôn từng cái khẽ khàng, đầu lưỡi lại liếm nhẹ lên núm anh đào đỏ rực non mềm trên ngực con, thỉnh thoảng lại cắn cắn khiến cậu bé khó chịu nấc lên tiếng thút thút yêu kiều, sau lại khẽ động vật cứng rắn trong cơ thể bé, hành động hàm chứa sự yêu thương đó đã khiến cậu bé chiếm được thỏa mãn. Lúc này, cậu cũng đã không còn chút sức lực nào, tựa vào lòng ngực rắn chắc của y, thở từng ngụm phì phò.

Đợi cho đến khi dục hỏa trong cơ thể hoàn toàn tán đi, Diệp Du Đồng đang tựa vào ngực ba mình mới lấy lại nhịp thở bình thường, xoay người sang chỗ khác. Cậu cũng không khách khí tặng cho ba chiếc lưng mảnh khảnh, run run lên.

Thấy cậu bé có gì đó là lạ, Diệp Phùng Xuân lập tức kéo cậu qua, ôm chặt vào lòng. Vừa cúi đầu xuống, đã thấy trên mặt cậu ướt đầy nước mắt. Khi cậu bé khóc luôn không có tiếng, cậu chỉ lẳng lặng tự rơi lệ một mình, chính vì thế lại càng khiến y phải xót xa, “Sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao?” Diệp Phùng Xuân tự biết mình đã rất kiềm chế rồi, hơn nữa các động tác làm trơn, bảo hộ gì y cũng đã chuẩn bị rất kĩ, hẳn là sẽ không làm tổn thương đến bé mới phải, làm sao lại khiến bé khóc nhiều thế chứ?

“Ba, ba ăn hiếp con!” Nhớ lại những câu xấu hổ muốn chết mà cậu bị ép phải thốt ra đó, cái gì mà ông xã em còn muốn này nọ, Diệp Du Đồng hoảng đến độ thút thít lên, “Ép con nói nhiều câu khó nghe như vậy...” Trong giọng nói hờn dỗi đó lại vô tình nhuốm vào chút làm nũng.

Diệp Phùng Xuân giật mình nhớ lại, không khỏi xấu hổ. Y cũng không biết tại sao khi này mình lại làm vậy, nếu là trước đây, người luôn bình tĩnh như y thật chưa từng mất khống chế như thế bao giờ. Giờ nghĩ lại, khi đó cũng chẳng phải là yêu đương gì, chẳng qua chỉ là xúc động nhất thời mà thôi. Nghe cậu bé nhỏ giọng lên án khiến y thấy xấu hổ vô cùng, nhưng nó cũng đã làm y thấy kiêu ngạo, thấy thỏa mãn, “Ồ, mấy câu đó cũng đâu có gì là khó nghe đâu bảo bối, đó toàn là những câu ba thích nghe à nha!”

Nghe ba nói khế vào tai mình như thế, chút oán giận nho nhỏ trong lòng Diệp Du Đồng bỗng chốc tan thành mây khói. Lúc này cậu lại nghi ngờ, không biết có phải mình đã quá dung túng người trước mắt này hay không.

33. Chương 32: Chỉ Cần Có Được Lẫn Nhau, Nơi Nào Cũng Sẽ Là Nhà Của Bọn Họ...

“Đồng Đồng, về nhà đi con! Chẳng lẽ con lại nhẫn tâm bỏ ba một mình hay sao?”

Chỉ cần nhớ đến cái cảnh ba cậu hối thúc cậu về nhà, Diệp Du Đồng nhịn không được cong cong khóe môi. Không ngờ, người luôn nghiêm túc như ba lại có thể xài chiêu mỹ nhân kế... Nhất là khi cặp mắt thăm thăm ấy cứ nhìn chăm chăm vào cậu, giống như là đang kể lể cũng giống như đang khẩn cầu, hại cậu thiếu chút nữa đã không thể cự tuyệt.

.

Nhưng đến cuối cùng cậu vẫn không đồng ý dọn về nhà ở. Nguyên do rất đơn giản, cậu sợ cô ba trông thấy. Nếu cô ấy chỉ nhằm vào một mình cậu, cậu cũng không nề hà gì nhưng đây lại chẳng phải là chuyện một người, nếu như vì thế mà hại ba cậu bị người ta túm lấy điểm yếu, cậu không cách nào chịu được. Cho dù có nói thế nào, chuyện mà hai người đã làm đúng là tội lỗi... Tuy rằng hiện giờ cậu còn chưa trưởng thành nhưng cậu cũng không vì thế mà để mình ba cậu gánh lấy tất cả, bị kẻ khác bêu danh.

Tuy nhiên, dù sao thì hai người cũng đang trong giai đoạn ngọt ngào, cậu không thể bỏ người mình yêu được, sau cùng cậu đành phải hứa với ba mỗi ngày sẽ cố gắng ăn uống, nghỉ ngơi, một tuần phải về nhà ít nhất một ngày.

Biết trong chuyện này cậu nhóc rất cố chấp, cũng biết những lo âu trong lòng cậu, Diệp Phùng Xuân đành phải gác chuyện hối thúc cậu dọn về nhà sang một bên, nhưng y cũng đã tự nhủ với lòng, cho dù thế nào, y cũng phải thay đổi tình trạng hiện giờ giữa hai người. Dù gì chuyện của hai người quả thật không hợp với lễ nghĩa, luật pháp đương thời, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã khiến y phải áy náy với con, nếu vì y mà ngay cả nhà cậu bé cũng không thể trở về thì Diệp Phùng Xuân y làm sao có thể xứng với tình yêu đó được.

Hôm đó, sau men tình ái, y ôm cậu bé đã mệt mỏi quá độ vào lòng, khẽ vuốt ve lên từng tắc da bóng loáng, non mềm trên người cậu. Y phát hiện bảo bối nhà y rất thích kiểu tiếp xúc thế này, cứ mỗi lần vuốt ve như thế, cậu sẽ giống như con mèo nhỏ, vừa lười biếng vừa quyến rũ, chỉ biết dựa dẫm vào y. Diệp Phùng Xuân cũng hiểu đó là sự khao khát yêu thương, vỗ về. Thật ra thì đó cũng không phải vấn đề tâm lý nghiêm trọng gì, chẳng qua ngay từ nhỏ cậu bé đã thiếu sự yêu thương, chăm sóc của cha mẹ, càng nghĩ y lại càng thấy thương con. Chỉ mãi nghĩ tới con, Diệp Phùng Xuân lại quên mất chính y cũng mất mẹ ngay từ thuở nhỏ, trong quá trình trưởng thành còn bị hại, vất vả đủ điều, so với con y, y cũng không kém bao nhiêu.

“Đồng Đồng, làm con của ba, con có oán hay không?” Y ôm con vào lòng, nói khẽ vào tai cậu bé. Cũng có lúc y từng nghĩ, nếu đứa nhỏ này không phải là con ruột của y, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, cũng không khiến con phải chịu uất ức có nhà lại không thể trở về.

Nhưng câu trả lời của cậu bé đã khiến Diệp Phùng Xuân phải giật mình, thậm chí còn vô tình khơi gợi lại những nỗi buồn giấu tận đáy lòng y.

Y nhớ rõ khi đó cậu bé mở mắt ra, dịu dàng nhìn y, cậu không nói gì mà chỉ vươn bàn tay hòa lẫn tình yêu vô bờ bến vuốt từ thái dương y dọc xuống mi, hai má, môi, cằm. Sau cùng mới lắc đầu, khẽ bảo: “Nếu như con không phải là con ba, con sẽ không thể đối xử tốt với ba... Ba cũng sẽ không tốt với con như thế!”

Nếu cậu không phải là con của Diệp Phùng Xuân thì với một người bình thường như cậu, cậu làm sao có thể tiếp cận một người gần như hoàn mỹ, gần như thần thánh? Nếu giữa hai người họ không có chút quan hệ gì, một Đỗ Tiểu Vũ không thân không thích sẽ chẳng có cơ hội nào để quen biết với Diệp Phùng Xuân và một Diệp Phùng Xuân cao quý, kiêu ngạo cũng sẽ chẳng bao giờ chịu liếc cậu một cái chứ đừng nói để cậu ở cạnh bên. Cũng vì cậu là con của ba, cậu mới có thể danh chính ngôn thuận trao cho y tất cả không hề giữ lại gì, cho nên Diệp Du Đồng cậu chưa bao giờ nghĩ tới chuyện oán hận khi mình là con ba.

Nghe câu nói của con, Diệp Phùng Xuân ngáy ra một chút rồi thở dài, ôm chặt cậu bé vào lòng.

Bảo bối, con nói đúng lắm! Trước đây Diệp Phùng Xuân vẫn cho rằng huyết thống không có nghĩa lý gì, nhưng hiện tại xem ra, huyết thống lại là một chương ngại mà cả đời này bọn họ cũng không thể vượt qua. Đồng thời, nó cũng là sợi dây ràng buộc bọn họ và không có bất kì thứ gì có thể phá vỡ được.

Mùa xuân trôi đi, Diệp Du Đồng vẫn luôn mong ngóng mấy ngày nghỉ vào tháng năm, bởi vì sinh nhật của cậu lại ngay ngày Quốc tế Lao Động - Có lẽ trời đã định cả đời này cậu phải gian nan thế rồi. Tuy cũng đã hơn nửa năm nhưng cậu vẫn nhớ rất rõ năm ngoái ba cậu đã từng nói sẽ mừng sinh nhật với cậu. Nhớ lại mấy năm nay ở trong Diệp gia, quả thật cha cậu chưa bao giờ quên tặng quà sinh nhật cho vợ, con cái, em út nhưng muốn y dành thời gian đến dự thì đúng là một chuyện vô cùng xa xỉ.

Trước ngày nghỉ một hôm, Diệp Phùng Xuân theo lệ gọi điện thoại cho cậu, nhưng ngoài việc bảo cậu ăn trưa và đến tối phải về nhà ra, ba cũng không nói gì khác. Lúc này, Diệp Du Đồng thật lo, không biết có phải ba cậu đã quên ngày sinh nhật của cậu không nữa. Tuy nhiên, cậu cũng không muốn nhắc y, nếu phải nhắc ba mới nhớ thì thật đúng là không có ý nghĩa gì hết.

Buổi chiều, sau giờ tan học, Diệp Phùng Xuân lại tự mình lái xe tới đón cậu, điều này khiến Diệp Du Đồng ngạc nhiên không thôi. Cũng may là xe mà Diệp Phùng Xuân lái rất bình thường. Thường thì ngoài những lần phải đi xã giao quan trọng ra, với cá tính khiêm tốn không thích xa xỉ như y cũng không dùng xe đắt tiền có rèm che làm gì, cho nên cũng không khiến người khác phải chú ý nhiều.

Vì tuần rồi Diệp Phùng Xuân phải ra ngoài công tác nên nửa tháng qua hai người vẫn chưa được gặp nhau. Diệp Du Đồng vừa mới ngồi vào xe, nở nụ cười nhìn y, y đã lập tức kéo cậu bé vào lòng hôn cuồng nhiệt.

“Có nhớ ba không?” Nỗi tương tư nhiều ngày qua tạm thời cũng được chút thỏa mãn, hai người dần dần tách ra, bình ổn nhịp thở lại, Diệp Phùng Xuân mới nâng hai gò má ửng đỏ của cậu bé lên, cố tình hỏi một câu. Có lẽ trong nội tâm của y thật tiềm tàng rất nhiều phần tử xấu xa, y luôn muốn dùng cách này để bức cậu bé phải xác nhận tình cảm của hai người.

“Nhớ!” Tuy cũng không phải ý gì hay ho nhưng cậu lại không cách nào che giấu lòng mình.

Nghe được đáp án vừa lòng, lần thứ hai y cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ bừng của cậu bé, rồi xoay qua cài dây an toàn cho cậu, “Tối nay mình không về nhà, ba dẫn con đi dùng cơm trước, sau đó mình đi ngâm suối nước nóng nha!”

“Ồ?” Quyết định không hề báo trước của ba khiến cậu ngỡ ngàng, tại sao đột nhiên ba lại sắp xếp nhiều tiết mục thế chứ...

“Mai là sinh nhật của con, ba đã hứa là sẽ ở cùng con cả ngày mà!” Vào cái hôm sinh nhật năm ngoái của y đã xảy ra chuyện gì y còn nhớ rất rõ, có lẽ bắt đầu từ ngày đó y cũng đã động tình rồi, “Chẳng lẽ con lại nghĩ là ba sẽ quên sao?”

“Ba...” Diệp Du Đồng xúc động không nói thành lời, cậu chỉ lẳng lặng nắm lấy tay y.

Đêm đó.

Lúc cậu giật mình tỉnh lại cũng là lúc khắp nơi yên tĩnh đến tiếng ếch kêu để gọi bên ngoài cũng nghe thấy rõ ràng, ngâm mình trong suối nước nóng ngoài trời Hỏa Sơn Thạch, Diệp Du Đồng cọ cọ rồi tựa vào người cha mình, cả hai cùng nhìn lên bầu trời đầy sao, lúc ấy như có một luồng gió hạnh phúc thổi vào trái tim hai người.

“Đồng Đồng, có khát nước không?” Ngâm gần hai mươi phút, sợ thân thể gầy yếu của con chịu không nổi, Diệp Phùng Xuân đưa tay lên bờ lấy một lọ nước chanh, mở nắp, đưa đến bên miệng cậu, “Uống một chút đi!”

Chần chờ một chút, cậu bé ngoan ngoãn há miệng ra uống mấy ngụm, khi này bị hơi nóng trong suốt bốc lên làm cổ họng khô khốc, giờ uống chút nước chanh vào giống như giữa cơn nắng hạn gặp được mưa rào.

“Có thích nơi này không?” Y cúi đầu, hỏi khẽ vào tai con, “Nếu không muốn về nhà, sau này chúng ta sẽ dọn đến đây ở, một nơi chỉ có ba và con, được không?” Y đã đắn đo rất lâu rồi, cậu nhóc không chịu trở về Diệp gia vì lo lắng có người chỉ trích quan hệ giữa hai người họ, vậy tại sao lại không đổi một nơi khác, chỉ cần có được lẫn nhau thì nơi nào cũng sẽ là nhà của bọn họ.

“Ba!” Hiểu được ẩn ý trong câu nói của cha mình, Diệp Du Đồng lập tức xoay người qua nhìn y, “Ba, ba đừng như vậy...” Sao ba lại có thể vì cậu mà bỏ cả Diệp gia chứ? Nên biết rằng đó chính là nhà tổ của họ Diệp.

Thấy cậu bé lại sắp lã chã nước mắt, y đưa tay sờ lên mặt cậu, “Con đừng suy nghĩ nhiều, ba chỉ cần mình con là đủ rồi! Con có thích món quà này không?” Cái gọi là thể gia đó nói trắng ra chính là một cái vỏ bọc to lớn, nặng nề, y đã sớm không muốn còng lưng ra gánh vác nữa. Năm đó vì còn cha già em nhỏ nên y không nhẫn tâm vứt bỏ nghĩa vụ, cố cắn răng đưa vai gánh lấy. Hiện giờ em út đều đã trưởng thành, còn y, cũng đã thấm mệt rồi... Nếu như tự làm theo ý mình một lần, hẳn là cũng có thể chấp nhận.

“Ba...” Không biết nên nói gì, Diệp Du Đồng chỉ cảm thấy nếu giờ này cậu có thể chết vì người trước mắt này cậu cũng cam lòng.

“Như vậy là vui phải không?” Nhìn vẻ mặt vừa ủ rũ vừa xúc động của con, để dời đi lực chú ý, y chỉ chỉ mặt mình, “Nếu muốn cảm ơn thì chi bằng lại đây hôn ba một cái!”

Nghe xong những lời của ba, không biết nên biểu đạt tâm ý thế nào, cuối cùng Diệp Du Đồng không kiềm chế được, đưa tay câu lấy cổ y, kéo đầu y thấp xuống, vừa cuồng nhiệt vừa thành kính hôn lên mi, hai má, môi y.

Cảm giác thân thể hai người dần dần nóng hơn, dường như cũng sắp vượt cả độ nóng của suối nước. Lo cho thân thể của cậu bé, Diệp Phùng Xuân biết hai người họ không thể tiếp tục ở trong này nữa, y đứng dậy ôm cậu ra khỏi nước, lấy chiếc khăn cạnh ao lau thân thể cho cậu, cẩn thận mặc áo tắm thoáng mát vào, còn y lại chỉ buột một chiếc khăn tắm quanh hông. Lần nữa, y vội vã ôm cậu bé đi về phòng.

Đêm vắng, người đã đi rồi, chỉ còn lại khoảnh nước mênh mông lấp lánh ánh sao, gió nhẹ nhẹ phẩy, như gảy phím đàn, như áng thơ trôi.

34. Chương 33: Y Không Cho Rằng Chờ Đến Khi Cậu Bé Trưởng Thành Rồi Mới Làm Tình Với Nhau Sẽ Có Gì Vĩ Đại Hơn...

Diệp Phùng Xuân cũng không biết trong nội tâm đứa con hay rụt rè nhút nhát của y lại là một tòa núi lửa ngủ đông. Một khi bốc cháy, ngọn lửa và sức nóng đó khiến cho người ta phải hoa mắt, không thể khống chế được lý trí.

Lúc này bảo bối của y đang quấn chặt y, gò má cậu bé húc vào cổ y đòi lấy cái hôn sâu. Đến khi đầu lưỡi của cả hai tiến vào khoang miệng đối phương thăm dò, phản ứng của cậu nhóc mặc dù vẫn trức trặc vụng về như trước nhưng lòng dũng cảm đó cũng giống như một giáo đồ sẵn sàng hiến dâng chính mình, một bước không lùi. Tình yêu sâu đậm đó đã khiến Diệp Phùng Xuân giật mình phát hiện, trước đây y từng nghĩ bản thân không thích những người quá chủ động, thật ra y vốn không thích những người đó. Nếu như bình thường bảo bối hay thẹn thùng sống nội tâm của y mà có những biểu hiện khát cầu với y, thì cảm giác sẽ hoàn toàn khác. Bắt đầu từ lần đầu tiên hai người họ thân mật với nhau y đã phát hiện, con y đã cho y hết thấy không giữ lại gì, sự nhiệt tình ngậy ngô đó thậm chí còn mạnh hơn tất cả các loại thuốc thôi tình nào.

Chiếc áo tắm làm bằng vải bông tốt nhất khê hở ra thân thể nóng rực của cậu bé, nó như quấn lấy cả cơ thể trắng kiện của y, hai người lại hôn nhau cuồng nhiệt như bão dữ, cho đến khi cả hai tưởng chừng như ngừng thở mới chịu buông nhau ra.

“Ừm... ba ba...” Ngọn lửa trong cơ thể Diệp Du Đồng đã cháy lên hùng hục, toàn thân cậu khô nóng giống như muốn hòa tan nước thành hơi bốc lên, cậu phải dựa vào thân hình to lớn của ba mới có cảm giác an toàn, mới thỏa mãn. Thế là, đôi chân trắng nõn bắt đầu không ngoan ngoan vịn vịn, chầm ngời lửa.

“Đồng Đồng, thân thể con không tốt, hôm nay chúng ta không làm nha, ngoan!” Cảm giác dục vọng của cậu bé lại nâng lên, lo lắng cho thân thể gầy yếu của con, Diệp Phùng Xuân không đành lòng đòi hỏi quá nhiều trong chuyện này, y chỉ hôn nhẹ lên mi cậu bé, xem như an ủi. Bảo bối còn nhỏ, bản thân y cũng có thể chịu đựng được, cho nên y không thể vì tham dục nhất thời của mình mà khiến bé mệt mỏi quá độ, “Hay là, ba giúp con tiết ra nha?” Giống như cái lần bảo bối của y phát sốt, y biết cậu nhóc không thể tự làm được.

Lại nói tiếp, bất kể là dùng tay hay làm tình, từ lúc cậu bé bị di tinh lần đầu, cho đến nụ hôn đầu tiên rồi tự an ủi, dường như tất cả lần đầu của bé về mặt này đều giao hết cho y. Nghĩ đến đó, Diệp Phùng Xuân lại thấy xấu hổ, y biết mình có chút biến thái nhưng quả thật là y thỏa mãn lắm, y cảm thấy mình ngày càng bước vào ngõ tối, không ngờ một người lại có thể sa đọa dễ dàng như vậy. Làm đàn ông ý chí phải tuyệt đối kiên định, nhớ năm đó mẹ kế của y vì muốn phá nát tương lai, tiền đồ của y đã bày mưu cho y nhiễm phải ma túy, nhưng chỉ khoảng một năm, với ý chí nghị lực kinh người của y, y đã hoàn toàn bỏ hẳn. Cuối cùng, người đánh vỡ giới hạn của y lại chính là đứa nhỏ này, cho dù là bất kì ma túy loại mạnh nào, cũng không thể khiến y có quyết tâm mang thân ra đánh đổi mãnh liệt như vậy.

“Không... Đồng Đồng muốn ba...” Đã không còn ý thức được bản thân đang làm gì, cậu ôm lấy cổ cha mình, khuôn mặt non mịn cọ cọ lên chiếc cằm của y, làm nũng tỏ vẻ không hài lòng. Cậu rất thích cái cảm giác thân mật với ba, vì chỉ có những lúc đó, ba mới có thể không xem cậu là con, sẽ gạt bỏ tất cả đưa ra những yêu cầu khiến người ta phải đỏ mặt, sau nữa, bọn họ sẽ ngang hàng nhau, sẽ là tình nhân, bạn đời, tri kỷ.

Nghe tiếng rên rỉ ngọt ngào của con, Diệp Phùng Xuân cũng không ngờ ý chí kiên định như sắt thép của y ở trước mặt đứa con nhiệt tình như lửa này còn thua cả một ngón tay út. Mắt thấy bảo bối nằm trong lòng mình vụn vẹo, quần áo tán loạn, mắt khép hờ, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, chớp mũi lại tản ra tiếng rên khe khẽ, trong tích tắc y như quên tất cả.

Giữa lúc đang lênh đênh trong bể dục, trong đầu Diệp Phùng Xuân bỗng hiện lên câu thoại trong một vở diễn nào đó, “Chỉ thấy người sống chịu tội, nào thấy ma quỷ mang cùm, lửa cháy đến nơi, chỉ đành trợ mắt”, người từng giữ lễ tiết, hạn chế bản thân như Diệp Phùng Xuân luôn khinh bỉ cách sống ở đời, y luôn cho rằng một người không thể mượn đại cái cơ nào đó để sa đọa bản thân. Nhưng tới hiện giờ, nhìn lại vẻ đạo mạo dối trá của mình, y chỉ biết cười khổ.

Ngoài đứa nhỏ trong lòng này ra, Diệp Phùng Xuân y tự nhận cả đời này y chưa bao giờ nợ một ai gì cả. Nó còn nhỏ như vậy, tương lai cũng chưa định hình, vậy mà y lại ích kỉ giam nó lại bên người, dung túng thậm chí là dụ dỗ nó đi vào ngõ cụt... Nhưng nếu không làm như vậy, y biết bất kể là cậu bé hay là chính y, đều sẽ héo rũ trong đơn độc, cho đến khi chết hẫc linh hồn.

Sở dĩ y lại đưa ra quyết định ở cùng con ngay vào lúc cậu bé còn chưa trưởng thành là vì y cho rằng chỉ có như thế, sau này cậu bé mới không cần phải gánh vác bất kì trách nhiệm luân lý đạo đức nào. Y không cho rằng chờ đến khi cậu bé trưởng thành rồi mới làm tình với nhau sẽ có gì vĩ đại hơn, cái khác giữa mười bảy và mười tám tuổi là ở chỗ có trưởng thành hay chưa, có phải chịu tội hay chưa, cũng vì như thế, người làm cha như y tình nguyện gánh vác hết tất cả tiếng mỉa mai ở đời.

Nếu có thể, y sẽ dùng cả quãng đời còn lại của y để yêu thương, bảo vệ bảo bối, cho dù có phản bội nguyên tắc, tín ngưỡng của mình y cũng không thể buông tay... Y đã sớm hiểu rõ, ngày nay y làm ra chuyện như thế, sau này tự y sẽ gánh lấy tất cả trách nhiệm, tất cả hậu quả. Cho dù đến một lúc nào đó y già đi, phải chịu đựng nỗi đau khổ, tuyệt vọng đến khủng hoảng khi cậu bé trưởng thành oán hận và vứt bỏ y.

Sau ngày sinh nhật đó, Diệp Du Đồng vừa hạnh phúc, ngọt ngào vì được hết những yêu thương chiều chuộng của ba lại vừa thấy lo lắng khi đã khiến ba phải vứt bỏ tất cả. Tuy rằng y đã từng nhiều lần nhấn mạnh y sẽ tự giải quyết hết mọi chuyện, cậu còn nhỏ không được suy nghĩ gì nhiều, nhưng cậu lại lo sợ, không biết khi cô ba phát hiện hai người họ đang yêu đương vụng trộm sẽ phản ứng thế nào, cậu vừa thấy chột dạ lại vừa thấy xấu hổ vô cùng. Khi đó rõ ràng cậu đã hứa chắc với cô là sẽ chấm dứt cuộc tình không nên có này, sẽ rời khỏi ba cậu, nhưng kết quả lại thành như vậy...

Nhưng chuyện cũng đã đến nước này rồi, làm sao cậu có thể bỏ được? Trừ phi cậu chết, không còn cảm giác nữa. Hiện giờ Diệp Du Đồng chỉ mong mình có thể nhanh chóng lớn lên, sau đó cậu có thể sống tự lập. Cậu cho rằng nếu cậu có thể sinh tồn được mà không cần phải dựa vào Diệp gia, dựa vào ba nữa, như vậy quan hệ giữa hai người họ sẽ không còn quái gở, dơ bẩn giống lời cô cậu nói, khi đó ba cậu cũng không cần phải mang tội danh nặng nề đó nữa.

Biết em gái mình ở sau lưng đỡ đỡ, lại còn làm khó cậu bé, Diệp Phùng Xuân tức giận trả lại cậu trợ lý

đặc biệt gì đó cho cô, cũng nghiêm chỉnh báo cho cô biết, về sau không được can thiệp vào chuyện riêng của y nữa, bằng không cứ ngồi chờ công ty phải ra ngoài đi.

Diệp Nghênh Hạ vừa sợ uy của anh hai lại vừa lo lắng giống như mẹ và em gái bị anh hai đuổi ra ngoài, dẫu trong lòng có tức giận, cô cũng không dám hó hé. Cô nàng hay bắt nạt kẻ yếu lại vừa không công bằng cũng không muốn trách cứ hay hờn giận gì anh mình, nhưng về phần đứa cháu không biết xấu hổ đó, cô lại càng thêm ghét.

Tính tình nóng nảy bộp chộp như cô cũng không biết, tuy rằng rất giận, nhưng cô luôn bao che cho khuyết điểm của anh mình, thậm chí vào những lúc cô yếu ớt nhất, người đầu tiên mà cô nghĩ tới phải dựa dẫm vào cũng không phải là chồng cô mà người anh nghiêm khắc.

Hôm đó cô và Diệp Phùng Xuân đến dự buổi tiệc khai trương một trung tâm thương mại mới của công ty, đột nhiên bụng cô đau quặn, buồn nôn. Chợt nhớ tới cả tháng rồi vẫn chưa thấy chu kỳ đầu cả, cô cả kinh, cả người túa ra mồ hôi lạnh đến thiếu chút nữa đã té xỉu. Rõ ràng cô đã phòng vệ kỹ càng, sao có thể như vậy được? Nhớ tới lần có thai bất ngờ để lại di chứng khiến cô phải đau khổ ấy, mặt Diệp Nghênh Hạ tái mét, nếu chuyện như vậy lại đến một lần nữa...

Diệp Phùng Xuân nhìn qua thấy mặt em mình tái mét, một tay che bụng, y biết chuyện không xong rồi. Hai năm trước em gái y vì có thai ngoài tử cung mà phải cắt bỏ một bên ống dẫn trứng, về sau hai vợ chồng họ cũng quyết định không sinh con nữa, cả hai cẩn thận tránh thai, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì?

Người luôn háo thắng, tự tôn như Diệp Nghênh Hạ không muốn mất mặt nữa chùng, vì thế cô nói mấy câu rồi cố lê thân thể sắp không đi nổi ra khỏi buổi tiệc. Lại nhớ hôm nay chồng cô đã ra ngoài công tác, cô sẽ diện không muốn cho ai biết việc riêng của mình, định một mình bắt xe tới bệnh viện.

Thấy em gái giữa chừng trở về, hiểu tính em, Diệp Phùng Xuân sợ cô quá cứng rắn sẽ xảy ra chuyện nên y vội vã giao lại mọi việc cho phụ tá rồi nhanh chóng đuổi theo cô em gái đang lảo đảo ra bên ngoài. Quả nhiên, vừa ra khỏi hội trường chưa được mấy bước đã trông thấy cô gần ngã quỵ dưới mặt đất, y vội vàng chạy tới ôm cô lên xe, chạy nhanh tới bệnh viện.

“Anh hai, em...” Sau lần giải phẫu này, Diệp Nghênh Hạ cũng biết sau này khả năng mang thai của cô đã cực kỳ thấp, mặt cô trắng bệch. Thậm chí, cô cũng có chút hoài nghi, không biết có phải chồng cô đang gây rối hay không, bằng không thì với khả năng phòng hộ từ hai phía, sau cô vẫn có thai được, “Có thể... Tăng Dụ Dân vẫn muốn có con!” Lúc trước anh ta còn theo kè kè bên cô bảo không có con cũng chẳng sao, quả nhiên là không thể tin lời của bọn đàn ông được.

“Cái gì?” Nghe em gái bảo thế, Diệp Phùng Xuân giận dữ, “Có phải nó điên rồi không?” Rõ ràng đã biết rõ thân thể của Nghênh Hạ không thích hợp mang thai vậy mà còn ấu tả để dính vào như thế, chẳng lẽ cậu ta không lo đến chuyện vợ mình có thể một xác hai mạng? Giờ ngấm lại tất cả những cử chỉ, thái độ của cậu em rể trong một năm gần đây, xem ra, tên này thật sự có ý đồ với Diệp gia... Nhìn sang cô em gái còn chưa nghĩ đến những vấn đề sâu xa, mắt y híp lại.

35. Chương 34

Rõ ràng nó có thể phủ nhận, cũng có thể giống như mấy đứa nhóc trong thời kỳ phản nghịch hiện giờ lấy bạo chế bạo

Nhưng nó không làm thế, nó chỉ quỳ xuống đất xin cô đừng thương tổn đến ba nó...

“Ba ơi, con thật có thể đến bệnh viện thăm cô ba được sao?” Ôm chặt chiếc hộp giữ ấm trong lòng giống như muốn dùng nó để bảo vệ chính mình, Diệp Du Đồng lo lắng nhìn về phía ba cậu để xác định. Cậu thật sợ, sợ cô ba lại đuổi cậu ra ngoài giống như lần trước, huống chi hiện giờ cô lại đang bệnh, nếu như cậu tùy tiện xuất hiện ở đó, nói không chừng còn khiến cô xúc động phát bệnh thì sao.

Tình cảm của cậu bé dành cho người cô này quả thật không được sâu lắng, nhưng vì để Diệp Phùng Xuân không khó xử, cậu cũng chấp nhận chịu đựng thái độ hung hăng càng quấy của cô với cậu. Hơn nữa, từ khi hiểu được người cô có tính cách nóng nảy bốc đồng này cũng không phải không quan tâm tới ba cậu, Diệp Du Đồng đã quyết định không so đo chấp nhất những chuyện đã xảy ra trước đây nữa.

“Sao lại không thể? Con còn hầm canh mang đến cho cô ba mà!” Diệp Phùng Xuân cảm thấy có chút gan tị, y nhủu mày rồi cúi người hôn lên môi cậu bé một cái, thật không có gì vui hơn những lúc nhìn thấy ánh mây đỏ trên đôi má cậu bé như thế này.

Y cũng muốn dẫn con đến gặp Diệp Nghênh Hạ một chút - những năm gần đây cậu bé cũng đã chịu không ít buồn tủi từ người cô này rồi. Mặc dù cậu nhóc không hề rằng nói bất cứ điều gì nhưng y cũng biết một số chuyện. Cũng không phải y muốn khiêu chiến sức chịu đựng của em mình, cũng không muốn bức cô phải chấp nhận cái gì, y chỉ hy vọng cô có thể hiểu, cho dù quan hệ giữa y và cậu bé có là gì đi nữa, người nhà vẫn mãi là người nhà, điều này vĩnh viễn không thay đổi.

“Ai cho phép cậu tới đây?”

Diệp Nghênh Hạ đang nằm trên giường bệnh vừa trong thấy đứa cháu xuất hiện ở cửa, phản ứng đầu tiên của cô là thằng bé này tới trả thù cô hoặc là muốn đến để cười nhạo.

“Cô ba...” Thấy sắc mặt cô không tốt, Diệp Du Đồng cũng không biết nên nói gì, chỉ đành im lặng.

“Là anh gọi nó tới!” Diệp Phùng Xuân đi ở phía sau kịp thời lên tiếng, “Em là cô chú trong nhà, em bệnh nó đến thăm là chuyện đương nhiên rồi!”

Diệp Nghênh Hạ nhăn mày lại, cô ngồi dậy dựa vào đầu giường không nói câu nào. Vừa mới giải phẫu xong, cơ thể vẫn chưa hồi phục nên cô cũng không có thừa hơi dư sức nổi giận với cháu mình nữa, huống chi còn có anh hai ở đây, cho dù thế nào cô cũng phải nể mặt anh ấy một chút.

Diệp Phùng Xuân đón lấy chiếc hộp giữ ấm trên tay cậu bé, đổ canh bên trong vào bát, múc một muỗng lên thổi thổi rồi đưa tới bên miệng em mình. Diệp Nghênh Hạ sững sốt, “Anh hai...”

“Từ nhỏ sức khỏe của em rất tốt, không giống như Tri Thu vừa yếu đuối lại hay ngã bệnh, nên anh hai cũng chưa lo cho em nhiều lắm...” Giống như nhớ lại chuyện gì đó, Diệp Phùng Xuân mở một nụ cười. Nụ cười ấy rơi vào mắt cô em gái ở cạnh bên, như hiện lên cảnh anh hai chăm sóc cho ba chị em cô, không hiểu sao mắt cô lại đỏ, cô chỉ có thể làm bộ nuốt xuống, im lặng không lên tiếng.

Một chén canh gà đã nhanh chóng giải quyết xong, Diệp Phùng Xuân đặt bát xuống. Diệp Du Đồng này giờ lẳng lặng đứng một bên trông thấy lập tức cầm lấy đem ra ngoài rửa. Nhìn thấy thân hình gầy yếu của con đi khỏi, Diệp Phùng Xuân làm như vô tình hỏi em gái một câu, “Có ngon không?”

“Uhm!” Canh gà quả thật rất ngon, cho thấy người hầm canh đã dồn hết tâm tư vào đó, Diệp Nghênh Hạ khẽ gật đầu một cái, lúc này cô cũng không biết nên nói gì. Nhưng, anh hai dẫn thẳng bé đến đây, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ là đang muốn dẫn mặt cô sao?

“Là Đồng Đồng hầm cho em uống đó! Nghe nói em nằm viện, nó đã bỏ cả buổi sáng ra để làm!” Lúc Diệp Phùng Xuân nói câu đó cũng không nhìn mặt em mình, lại chừng biết ánh mắt y đã dừng ở một nơi nào, “Nó cũng không định đến đây, chỉ nhờ anh mang tới cho em thôi! Anh thấy em nên bỏ những thành kiến ngày trước, thử chấp nhận nó xem!”

“Anh hai...” Không tính đến quan hệ giữa hai người họ, nhưng xem ra anh cô cũng đã biết thành kiến trong mấy năm qua của cô với đứa cháu này rồi, không hiểu sao Diệp Nghênh Hạ bỗng thấy bối rối.

Trước đây quả thật cô rất lo lắng chuyện đứa cháu này nhằm vào sản nghiệp của Diệp gia, cho nên đó giờ cô vẫn luôn có ác cảm thậm chí là đề phòng cậu bé, cô cũng không ngờ vì vậy mà cậu bé lại chịu thương tổn. Cho đến khi phát hiện quan hệ giữa hai cha con họ, cô lại cảm thấy mình đang đứng trên đỉnh đầu đạo đức, muốn phê phán rằng dạy thế nào thì phê phán rằng dạy thế ấy. Giờ ngẫm lại những việc mình đã làm, nói là răn dạy không bằng bảo là lấy cớ sỉ vả, giày xéo cậu bé. Rõ ràng nó có thể phủ nhận, cũng có thể giống như mấy đứa nhóc trong thời kỳ phản nghịch hiện giờ lấy bạo chế bạo, nhưng nó không làm thế, nó chỉ quỳ xuống đất xin cô đừng thương tổn đến ba nó...

Cùng là quan hệ huyết thống, cùng chịu nặng ơn của Diệp Phùng Xuân, nhưng tấm lòng, dũng khí, tình cảm chân thành bảo vệ của cậu nhóc này dành cho anh hai, cả đời này cô cũng không thể nào bì được. Lúc này Diệp Nghênh Hạ mới phát hiện thì ra cô vốn không có tư cách chỉ trích một cậu bé vì nó quá yêu thương cha mình. Vì anh hai, thậm chí nó còn chấp nhận bao dung cho một người cô luôn ức hiếp nó. Nếu cô không phải là em gái của Diệp Phùng Xuân, có lẽ một ngụm nước lã của cậu bé rót cô cũng không uống được.

“Anh nghĩ em cũng hiểu, tất cả trách nhiệm trong chuyện này đều thuộc về anh, em không cần phải đổ hết tội danh lên đầu nó, cũng đừng gây khó dễ nó nữa!” Tiếng Diệp Phùng Xuân rất nhỏ, nhưng giọng điệu lại nặng nề, “Nó sợ bị em chỉ trích, cho nên vẫn không dám về nhà!”

“Nhưng hai người như vậy...” Bị anh hai nói như thế, Diệp Nghênh Hạ lại nhịn không được đáp lại. Cho dù có thể nào, quan hệ kì quái của hai người cũng đã khiến mọi người khó tiếp nhận rồi.

“Nghe cho kĩ, anh không cần em cho phép hay ép em phải chấp nhận!” Diệp Phùng Xuân ngạo nghễ ngắt ngang lời của cô, “Nhưng anh cũng muốn nói cho em hiểu, anh và Đồng Đồng sẽ không gây trở ngại đến bất kì ai nhưng cũng không muốn có ai gây trở ngại... Người nhà vẫn là người nhà, không thay đổi gì cả, em có hiểu không?”

Diệp Nghênh Hạ nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên như không có gì của anh mình, cô chán nản phát hiện thì ra người anh luôn tao nhã, cương quyết này ngay cả việc phạm sai lầm cũng cho đó là một chuyện hợp tình hợp lý, đến nỗi cô không nói được lời nào.

“Chuyện của em và Tăng Dụ Dân, anh xem như chấm dứt ở đây!” Diệp Phùng Xuân thấy em mình trầm ngâm, nói tiếp, “Có thể ly hôn thì gắng ly hôn sớm một chút đi, nhớ đừng làm khó coi quá!” Y làm việc luôn gọn gàng sạch sẽ, y cũng hy vọng lúc mình ra tay, em y đừng vì cảm tính mà ngăn cản việc của y. Nhưng, xem ra việc Nghênh Hạ không sinh được em bé cũng tốt, bằng không nó lại trở thành vật hy sinh cho những cuộc tranh đấu gia tộc.

“Anh hai, anh...” Diệp Nghênh Hạ lấp bắp kinh hãi. Cô biết anh mình rất ít nói, nếu đã bảo vậy, có nghĩa là Tăng Dụ Dân đã được liệt vào sổ đen.

“Những người mà năm đó cậu ta dẫn vào, mấy năm nay anh cũng đã loại bỏ dần dần hết, anh làm thế ắt cậu ta cũng hiểu là vì cái gì. Lần này cậu ta lại cố tình làm vậy với em, có lẽ là đã chuẩn bị đối đầu với anh rồi, người như vậy, anh không chấp nhận!” Nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt của Diệp Phùng Xuân, cô rung mình một cái. nghĩ đến chuyện mình suýt chết, ngoài việc nghe theo quyết định của anh hai, cô vốn không còn con đường nào để chọn nữa!”

Sự thật đã chứng minh khứu giác của Diệp Phùng Xuân nhạy bén vô cùng. Nhưng y lại không ngờ nhóm người phản đối y lại ở phía sau đấm y một nhát như thế.

Tăng Dụ Dân là một trong những người vào làm từ lúc Dư Cẩm Hà còn cầm quyền, gã rất có uy trong công ty. Nhất là kể từ sau khi anh ta cưới tiểu thư họ Diệp, quyền lực của anh ta trong tập đoàn cũng không thua gì Diệp Phùng Xuân.

Ban đầu, khi mới vào “Thường Thanh” làm việc, anh ta cũng không có ý đồ xấu gì, nhưng kể từ lúc cưới vợ, tính tình lại dần dần thay đổi. Anh ta lớn hơn Diệp Phùng Xuân vài tuổi, tự nhận là thông minh tháo vát nhưng vẫn phải đứng bên dưới, cho nên cũng dẫn tới chuyện không phục. Mới đầu anh ta cũng còn cố kị cái vị trí lãnh đạo tối cao của Diệp Phùng Xuân một chút, nhưng về sau khúc mắc ở trong lòng hai người càng lớn - Diệp Phùng Xuân có hai điều rất kiên trì khiến Tăng Dụ Dân không thể chịu đựng được, một là kiên quyết không cho công ty lên sàn, hai là hoàn toàn không chen chân vào ngành bất động sản.

Cho nên, nếu không tìm cách đá Diệp Phùng Xuân đi, kế hoạch của Tăng Dụ Dân hoàn toàn không thể thực hiện. Tuy nhiên, đó lại chẳng phải là một chuyện dễ dàng, cho nên anh ta vẫn luôn nhẫn nhịn chờ đợi thời cơ.

Cảm giác gần đây dường như ba đang trốn tránh mình, Diệp Du Đồng lo lắng, nhưng cậu cũng không biết nên làm thế nào. Biết trước giờ ba cậu làm bất kì việc gì cảm được sẽ buông xuống được, cho nên y cũng sẽ không do dự hay nuốt lời thế đâu, nhưng, tại sao lâu rồi mà ba không đến tìm mình? Mình lại nhớ ba đến thế nữa...

Ngay khi Diệp Du Đồng đọc được tin tức trên mạng và giới truyền thông mới biết là công ty của ba cậu đang gặp nguy cơ rất lớn, cậu vừa đau lòng lại vừa hoảng hốt, thậm chí cậu còn thấy giận khi ba giấu cậu. Hèn gì mấy ngày rồi ba luôn bảo bạn này bạn kia không chịu gặp nhau, thì ra là đã xảy ra chuyện lớn như thế! Hiện giờ nhất định ba đang phải ứng phó một mối, nhưng tại sao ba lại không cho cậu ở cạnh bên? Cho dù là ôm một cái cũng được...

Những tin lá cải đồn thổi đó lại khiến cậu bé hoang mang lo sợ. Bọn họ bảo trước đây ba cậu từng bị kẻ xấu bắt cóc, sau khi được cứu thoát đã bị hội chứng uất ức và cho tới giờ vẫn chưa chữa khỏi, không thích hợp làm chủ tịch của công ty nữa, họ muốn đá y xuống đài, thậm chí họ còn đưa ra nhiều bằng chứng xác thực khác.

Đúng là nói nhảm, sao ba lại bị chứng bệnh đó chứ? Còn cả chuyện bắt cóc gì đó nữa... Trông thấy từng bát nước bần không ngừng hắt lên người cha mình, Diệp Du Đồng như sắp điên lên. Tuy cậu đã bước vào Diệp gia hơn tám năm, nhưng cậu lại không rõ về quá khứ của ba cho lắm, cậu không biết lúc này mình nên làm gì mới có thể giúp được y.

Lúc này nếu đến gặp ba hỏi trực tiếp e là không thu được kết quả gì, với lại nhất định ba sẽ bảo đây là chuyện của người lớn trẻ con như cậu không được chõ mũi vào. Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Du Đồng đành phải gọi điện cho chú út, cầu cứu y. Đầu tiên phải làm rõ chân tướng trong chuyện này, bằng không cậu cũng không biết mình nên giúp ba như thế nào.

Tuy Diệp Ngạo Đông không vào làm việc trong công ty, nhưng trên danh nghĩa anh lại có một số lượng cổ phần trong đó, có lẽ là nghe loáng thoáng việc anh mình bị ông anh rể khó dễ, anh cũng vội vã trở về nhà. Nhất là khi nhận được điện thoại của đứa cháu, chàng thanh niên luôn sáng sủa hoạt bát bỗng chột dạ im lặng một chút.

“Cháu về nhà đi, chú có chút chuyện muốn kể cho cháu nghe!” Sau một lúc lâu anh mới mở miệng nói chuyện, thì ra chuyện năm đó cũng không theo tháng năm mà phai nhòa, “Chuyện về ba mẹ của cháu, chú đều biết cả...”

36. Chương 35: Đây Là Bảo Bối Gia Truyền Của Diệp Gia, Mấy Cự Đầu Bảo Nữu Thân Thiết Trên Chiếu Giường Này, Sẽ Sinh Em Bé..

Tối hôm đó, sau khi nói chuyện với chú út xong, Diệp Du Đồng không quay về trường mà lại đến chỗ của Diệp Phùng Xuân, lẳng lặng nằm trên giường chờ y về nhà. Nhưng, trong lòng cậu lại bồn chồn lo lắng, không cách nào bình tĩnh được, trong những lần suy nghĩ lung tung đó mắt cậu lại đỏ hoe, thiếu chút nữa

không tìm được nước mắt.

.

Người mà cậu yêu mến, giống như một vị anh hùng La Mã cổ đại ôm ấp hào tâm tráng chí cứu thế, y luôn giữ vững lòng tin, thực hiện trách nhiệm, không trốn tránh cũng không lùi bước. Lúc này trong lòng cậu chỉ có một suy nghĩ, chính là ôm chặt lấy ba, trao hết cho ba tình yêu, hơi ấm của mình, không để y trở thành Rienzi vì bảo hộ thần dân mà chết trong cô độc, hiểu lầm.

Trời đã khuya, Diệp Phùng Xuân vẫn chưa trở về. Vì lo lắng lại đau lòng nên Diệp Du Đồng không thể ngủ được, cậu đi xuống lầu, mở đèn trong phòng khách lên rồi cuộn tròn trên sofa chờ tiếp.

Không biết qua bao lâu, bỗng có ánh đèn xe nhòe qua cánh cửa sổ làm cậu bé đang mơ màng tỉnh giấc. Sau một thời gian dài khổ sở chờ đợi, cuối cùng thân hình vạm vỡ mà cậu hằng mong nhớ cũng đã xuất hiện ở cửa, cậu không kiềm lòng được nữa, nhảy từ trên sofa xuống, ngay cả đôi dép lê dưới chân cũng không kịp mang vào, giẫm đôi chân trần xuống sàn nhà bằng đá cẩm thạch.

“Đồng Đồng?” Y bất ngờ, cúi đầu gọi một tiếng. Lúc này Diệp Du Đồng cũng đã lao tới bên cạnh y, vươn đôi tay bé nhỏ, ôm lấy eo y.

“Ba...” Tựa khuôn mặt nhỏ bé vào lồng ngực to lớn, lắng nghe tiếng tim đập nhịp nhàng mới khiến cậu bình tâm lại, “Con chờ ba thật lâu!”

Dưới ánh sáng nhàn nhạt, Diệp Du Đồng phát hiện trên chiếc áo sơ mi của y có mấy nếp uốn, trên mặt còn mấy sợi râu lún phún chưa kịp cạo đi và trên đôi mắt thông minh tinh tường ấy cũng đã thật mệt mỏi - Xem tình trạng này có lẽ cả đêm qua ba đã không về. Cậu bé đau xót vươn đôi tay sờ lên hai má y, rồi lại bị đối phương đột ngột bế lên, khiến cậu bé hoảng hốt hô lên một tiếng khe khẽ.

“Hừ, ngoan, đừng nói gì hết!” Diệp Phùng Xuân cúi đầu xuống thăm thì vào tai cậu bé, trong tiếng trầm mạnh ấy lại lẫn theo một chút dụ hoặc, “Đồng Đồng ngủ trước đi, ba đi tắm rửa một chút!”

“Không, con không đi!” Sao cậu có thể đi ngủ bỏ ba lại một mình chứ! Nhưng nhìn dáng vẻ của ba như vậy đúng là cần phải tắm rửa thay quần áo thật, thế là cậu lại bảo, “Con tắm với ba...”

Vừa mới nói tới đó, cậu đã nghĩ tới chuyện mình ngu một trận - Trời ạ, sao cậu lại có thể thốt ra mấy câu kỳ quái đó chứ? Cậu xấu hổ đến cả người nóng bừng lên, rút người lại không dám ngẩng đầu nhìn cha mình, rồi lại cảm giác bàn tay đang ôm của ba lại càng siết chặt.

“Được, Đồng Đồng sẽ tắm với ba!” Giọng điệu đó nửa là trêu đùa nửa cũng là đồng ý, lúc nói chuyện Diệp Phùng Xuân cũng đã thành công ôm cậu bé lên tới phòng chính ở lầu hai. Đèn bỗng sáng lên, Diệp Du Đồng giãy ra một chút, lúc đó Diệp Phùng Xuân cũng hiểu ý buông cậu bé xuống.

“Ba, ba... không sao chứ?” Cuối cùng Diệp Du Đồng cũng tìm được cơ hội hỏi câu này. Nói thật, ngay từ đầu cậu rất muốn nổi giận với ba - đã xảy ra chuyện như vậy mà ba vẫn gạt cậu, cậu cũng đã mười bảy tuổi rồi, có chuyện gì lại không thể cho cậu cùng gánh vác với ba kia chứ? Nếu cả đời này ba đều bảo vệ cậu như trẻ con, thì còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng sau khi nghe xong câu chuyện của chú út, Diệp Du Đồng lại phát hiện mình vốn không thể nào trách Diệp Phùng Xuân được, ba là người như vậy, cho nên ba sẽ chỉ làm những chuyện mà ba cho là đúng.

“Ba vẫn ổn!” Quả nhiên Diệp Phùng Xuân vẫn không nói chuyện đó với cậu, “Nhưng con đó, sao lại chạy về nhà! Hôm nay cũng không phải cuối tuần, mai không đi học sao?”

“Ba như vậy, con sao...” Nhớ tới việc người ta nói cha cậu bị bệnh tâm thần, cậu vừa tức vừa xót, “Những người đó nói bậy có đúng không ba? Ba đã trị khỏi rồi phải không... Chú út đã kể hết cho con nghe rồi, ba vì cứu chú ấy nên mới bị người xấu hại thành như vậy...” Cậu không biết nên nói sao để an ủi cha mình, càng nói lại càng lộn xộn.

Lại nhớ những chuyện cũ mà chút út đã kể, ngay cả một người cứng rắn như chú ấy mà mắt cũng đỏ hoe. Năm đó bọn cướp có mang vũ khí trong người đã chặn cướp xe của Diệp Phùng Xuân, họ phát hiện trong xe có hai cậu trai một lớn một nhỏ, nên tính toán xem ai mới là người quan trọng nhất trong Diệp gia, lại còn định mang cả hai cùng đi.

Vào thời khắc quan trọng, Diệp Phùng Xuân đành phải nói cho bọn họ biết mình là con trưởng của Diệp gia, hơn nữa y còn mang cả danh tiếng của mẹ y và dòng họ bên ngoại ra, để bọn họ chỉ bắt mình y đi, không làm khó em y, nếu không thì y sẽ liều mạng với bọn họ, rơi vào tình trạng cá chết lưới rách thì một đồng bọn họ cũng đừng mong có được.

Cả đời này Diệp Ngạo Đông cũng không thể quên được cái dáng vẻ khi đàm phán với bọn cướp của anh hai vào năm ấy, khi đó y cũng chỉ mới là sinh viên năm hai mươi tám mươi chín tuổi mà thôi. Một mình y phân tích cho bọn cướp nghe cái lợi của việc chỉ bắt mình y, chẳng hạn như y là con vợ cả, gia thế bên ngoại lại hiển hách còn em y chỉ là đứa con do một người hầu sinh, tuổi còn nhỏ lại yếu ớt, nếu như không cẩn thận bị bọn họ tra tấn chết thì bọn họ lại càng phiền phức, y lại còn dùng mạng mình để uy hiếp bọn họ, nên cuối cùng cũng thành công thuyết phục được lũ ác ôn đó, giờ nghĩ lại anh cũng không khỏi bội phục - Có lẽ Diệp Phùng Xuân sinh ra để làm lãnh đạo, để người khác phải nghe theo y, phục tùng y.

Sau cùng, Diệp Ngạo Đông bị bọn họ bịt miệng lại ném vào xe, trở mắt nhìn đám người xấu đó bắt anh hai mình đi, anh sợ tới mức muốn khóc lại khóc chẳng thành lời.

Tính ra, lũ cướp đó cũng chỉ là một đám ô hợp, số tiền mà bọn họ cần cũng không nhiều lắm, Diệp gia thừa sức trả được. Nhưng khi ấy cha của Diệp Phùng Xuân lại đang ở nước ngoài du lịch không liên lạc được, còn phía Dư Cẩm Hà thì vẫn đưa tiền gọn lẹ nhưng mục đích của bà lại chẳng phải để họ thả Diệp Phùng Xuân ra mà muốn bọn họ giam y lại nửa tháng, muốn bọn họ tiêm morphine và ma túy vào người y. Về sau, trong lúc vô tình Diệp Ngạo Đông nghe bác sĩ tâm lý của anh mình kể lại, khi đó anh mới biết trong gần nửa tháng ấy Diệp Phùng Xuân đều phải sống trong thùng gỗ.

Từ cái ngày nhiễm phải ma túy, vì để cai nghiện Diệp Phùng Xuân gần như phải chịu đựng hết tất cả mọi tra tấn. Khoảng thời gian đó, y đã dùng hết các cách để quên lãng đi: hút thuốc, uống rượu, lạm giao... cuối cùng với ý chí nghị lực kinh người, khoảng gần một năm y đã hoàn toàn thoát khỏi hố sâu này.

Trong chiếc bồn tắm lớn hai người trong phòng chính, Diệp Du Đồng mặc áo và quần đùi rộng rinh ngồi cạnh cha mình, hai chân cậu thả vào trong nước, nhìn cha cậu nhắm mắt tựa vào thành bồn đón lấy dòng nước ấm áp đang chảy xuống, lúc đó chợt có một cảm giác thỏa mãn lan tràn khắp cơ thể khiến cậu không kiềm chế được. Vì thế, cậu cầm chiếc khăn ẩm lau nhẹ lên mặt và cầm y, cứ làm như thế mấy lần, cậu lại cúi người hôn lên thái dương y, cái cảm giác đó bỗng làm tim cậu đau nhói.

Diệp Phùng Xuân vẫn nhắm chặt đôi mắt như vị chúa tể sơn lâm đang ngủ quên, để cậu bé tùy ý đùa giỡn trên người mình.

Lấy lọ kem cạo râu có vị bạc hà nhàn nhạt ra thoa lên hai má, cằm, cổ y thật đều, Diệp Du Đồng cầm lấy dao cạo cẩn thận cạo từng chút một cho y, tỉ mỉ nhẹ nhàng từng li từng tí bên mép cằm, rồi lướt tới hai bên má, xuống cổ, cẩn thận lấy đi hết những dấu vết tiêu tụy sau một đêm mất ngủ của y. Làm xong, Diệp Du Đồng lại cẩn thận lấy khăn ẩm lau sạch bọt kem, sau cùng còn thoa sáp dưỡng sau khi cạo râu có mùi thơm thiên nhiên lên nữa.

Cho đến khi xác định toàn bộ quá trình đã hoàn tất, Diệp Phùng Xuân đột nhiên mở hai mắt, “Rầm” một cái, đứng lên. Y cũng quên cả những giọt nước đang rơi tí tách trên người mình, ôm lấy cậu bé, hôn cuồng nhiệt. Một người dừng mãnh tiến tới, một người vừa đánh vừa lui, chẳng mấy chốc Diệp Du Đồng đã bị ba cậu ép sát vào tường, hai tay bị giữ chặt kéo lên đỉnh đầu, bắt đầu xâm nhập, chiếm lấy đối phương từ góc độ sâu nhất, điên cuồng nhất.

“Ba... Ừm...” Cảm giác được bàn tay của ba cậu đang chui vào áo mình, vuốt dọc xuống eo, cả người cậu vận vẹo mãnh liệt, run lấy bầy - Ở trong tay y, không hiểu sao cả người cậu lại mẫn cảm lạ thường. Tay y chạm vào nơi nào, máu khắp cơ thể cậu như đổ dồn về nơi đó.

Cho đến khi cậu bé sắp chịu không nổi nữa, Diệp Phùng Xuân mới bằng lòng tách ra một chút, nhưng lúc này y vẫn ôm chặt cậu bé, thì thào vào tai cậu, “Đồng Đồng, đừng bỏ ba!” Lời vừa thốt ra, Diệp Phùng Xuân biết mình đã rất mệt mỏi, nên y mới có thể nói ra một câu yếu đuối đến thế. Cho dù người cả thế giới này có xa lánh y, nhưng riêng đứa bé này, phải ở lại bên y.

Diệp Du Đồng cũng không trả lời ngay, cậu chỉ vuốt nhẹ lên tóc ba, vừa dịu dàng, vừa thương tiếc. Hiện giờ cậu bé cũng đã hiểu, cậu không cần phải hỏi nguyên nhân kết quả của những chuyện đó thế nào, chỉ cần những lúc ba cô đơn, yếu ớt, cậu ở cạnh ba là đủ.

Cho đến lúc cậu bị y đặt xuống chiếc giường lớn, Diệp Du Đồng mới giật mình phát hiện nơi này có gì đó là lạ. Không biết chiếc nệm này làm bằng chất liệu gì, mà khi nằm xuống mỗi đường cong trên cơ thể cậu đều dán chặt vào nó, giống như khi đặt lưng xuống không cần dùng chút sức nào cả, “A...”

Thấy cậu bé tò mò, Diệp Phùng Xuân từ từ cúi xuống hôn cậu. Bấy giờ, nửa người của y đang đặt trên người cậu bé, vật đã cương cứng phía dưới của cả hai cọ nhẹ vào nhau, lúc đó, y mới nói khẽ vào tai cậu, “Đây là bảo bối gia truyền của Diệp gia, các tiền bối đều bảo nếu thân thiết trên chiếc giường này, sẽ sinh em bé...” Nói xong, y còn thuận tay sờ sờ lên cái bụng lạnh lạnh của cậu một chập, nở nụ cười xấu xa.

Diệp Du Đồng nghe thấy xấu hổ đỏ cả mặt, kéo tay y ra, “Ba, ba đừng nói bậy bạ!” Mấy câu này cậu nghe còn ngại chết được, không biết sao ba lại có thể thốt ra dễ dàng thế chứ, “Ba mau ngủ đi, đừng làm bậy

nữa...” Chắc ba cũng đã mệt lắm rồi, sao vừa mới tắm xong lại trở nên hăng hái vậy chứ?

“Đồng Đồng và ba đều có từ nơi này đó!” Diệp Phùng Xuân ôm lấy cậu bé, hôn nhẹ lên người cậu, giọng nói của y đầy rẫy mỉa mai hoặc, “Tóc của Đồng Đồng, da của Đồng Đồng, tai của Đồng Đồng, ngón tay của Đồng Đồng... Đều là ba cho...” Mỗi một câu, y lại hôn lên từng nơi trên người cậu, nghe những câu nói và hành động không giống ngày thường của ba mình, cậu cảm thấy máu trên khắp người cậu đang sôi lên sùng sục.

Cô gái đó, Diệp Phùng Xuân cũng gần như quên mất cả khuôn mặt của cô rồi, dường như đó là một cô bé đến giúp việc cho y. Khoảng thời gian đó có lẽ là vực thẳm trong cả đời Diệp Phùng Xuân và có lẽ trông thấy y cai nghiện đáng thương quá mà bọn họ lại mơ mơ hồ hồ lên giường với nhau. Nhưng, y cũng không ngờ, lúc cô bé ấy đi lại mang trong người cốt nhục của y, hơn nữa còn sinh đứa bé ra...

Có lẽ, cô bé ấy yêu mình. Trong lúc say mê trên thân thể ấm áp, y trầm nghĩ, cô bé mà ngay cả tên y cũng không thể nhớ được đó đã dùng cách này khắc lại dấu vết mãi mãi trong lòng y và Diệp Phùng Xuân y cũng sẽ mãi mãi cảm kích cô ấy vì đã mang đến cho y một đứa con báo vật, đứa con của riêng y.

37. Chương 36

Y muốn tránh ra, rồi lại mấy lần dấm chìm trong mật ngọt,

cho đến khi y quyết tâm rút lui, cậu bé lại giống như phát hiện điều gì đó, nhanh chóng giữ chặt y, hút mạnh một cái....

Về chuyện Tăng Dụ Dân sẽ chia mũi nhọn về phía mình, Diệp Phùng Xuân cũng đã sớm đề phòng, hơn nữa y còn có cách phản đòn vừa mạnh mẽ vừa trí mạng. Đồng thời y cũng không phủ nhận chuyện năm đó y bị hại và cũng từng mắc phải chứng uất ức, thậm chí y còn chủ động đưa ra bằng chứng chứng minh mình đã đến bác sĩ và đã chữa khỏi chứng bệnh này với hội đồng quản trị. Mặc khác, y lại tung ra đòn quyết định: để lộ vấn đề của đối phương về phương diện kinh tế. Tất nhiên, y cũng không ra mặt, chỉ cần y ngầm đồng ý, tự nhiên sẽ có người không vừa mắt gã họ Tăng đứng ra giải quyết giúp y.

.

Vì Diệp Phùng Xuân một không cho công ty lên sàn, hai không nhúng tay vào lĩnh vực bất động sản, ba không dễ dàng đụng tới những công ty tài chính không quen biết, y vẫn luôn thành thật kinh doanh và làm ăn với đối tác ở nước ngoài, điều này đã khiến Tăng Dụ Dân vô cùng bất mãn, gã cho rằng kiếm tiền như thế vừa vất vả lại vừa chậm chạp, cho nên mấy năm nay giữa họ cũng không thiếu những trận đối đầu kịch liệt. Trước đó, Diệp Phùng Xuân vẫn nhịn gã, đơn giản vì y sợ làm tan vỡ hạnh phúc của em mình, và lại y cũng muốn chuẩn bị sẵn một đòn để khi chuyện vỡ lở ra y không phải bị động, hiện giờ quả nhiên rất có tác dụng.

Trong tập đoàn, Tăng Dụ Dân phụ trách việc kinh doanh nhà hàng, khách sạn. Tuy nói việc ăn hoa hồng trong ngành này đã là chuyện thiên kinh địa nghĩa nhưng ít nhất vẫn phải bỏ một ít vào quỹ thu nhập để

làm ra vẻ hợp pháp một chút. Đằng này, để túi riêng mình ngày càng rủng rỉnh, gã đã ăn một cách trắng trợn, không để ai vào mắt. Diệp Phùng Xuân vốn đã sớm đề phòng gã rồi nên chuyện nhận hối lộ này y đã sớm nắm được bằng cứ. Cho nên, cậu em rể vẫn cho những việc mình làm thần không biết quỷ không hay, muốn thoát thân cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Diệp Du Đồng - Người vẫn âm thầm dõi theo trận chiến này ngày ngày luôn sống trong lo lắng. Nếu nói chuyện cậu sợ hãi nhất khi ở cùng với ba mình là gì, đáp án không thể nghi ngờ là vận mệnh bị nguyên rửa của cậu - bất tự không tốt, khắc cha hại mẹ.

Dù biết những gì gã thấy bói nói đều không có căn cứ, nhưng trên thực tế, những lời ám chỉ đó vẫn luôn tồn tại và tác động vào tâm con người, hơn nữa còn rất nguy hiểm. Quan trọng nhất là hiện giờ mẹ cậu đã mất, sự nghiệp của ba cậu lại đang lâm vào nguy cơ tồn vong trước nay chưa hề có. Nếu nói việc mẹ cậu bất hạnh qua đời là chuyện ngoài ý muốn không liên quan đến đứa trẻ như cậu, nhưng thế thì tại sao từ lúc mối quan hệ giữa cậu và ba mình bắt đầu, vận khí của y cũng xấu đi, hướng chỉ cậu còn từng bước núp y vào ngõ cụt không thấy tương lai, cậu cảm thấy mình đã phạm tội... Nói không chừng, số cậu đúng là sao chổi.

Cũng may thái độ kiên quyết trước sau như một của Diệp Phùng Xuân đã khiến cậu bé an tâm hơn và tất nhiên là y đã phải trải qua một phen chứng minh mình không có rơi sâu vào vũng bùn như cậu bé đã nghĩ. Mối tình đầu của một cậu bé mười bảy tuổi đáng lẽ phải vừa trong sáng vừa ngọt ngào, lại vì nhiệm phải độc tố mà biến thành trái cấm chua chát. Cái vị nửa vùi đó còn đau khổ, còn xé nát tâm can hơn bất cứ thứ gì trên đời và chỉ vào những lúc tiếp xúc thân mật với ba mình, cậu bé mới có thể tạm quên đi những áy náy, lo sợ trong lòng.

Vì chuyện Tăng Dụ Dân phạm tội trong lĩnh vực kinh tế đã là chuyện xác thực rõ ràng và chuyện Diệp Phùng Xuân có thật bị chứng tâm thần hay không cũng còn đang chờ xem xét lại - Hơn nữa, trong suốt mười mấy năm qua, y luôn cẩn mẫn chăm chỉ, những quyết sách y đưa ra đều rất ít khi mắc phải sai lầm, giảm bớt nhiều khoản tiền không nhỏ cho công ty, bấy giờ quy mô của công ty cũng ngày càng rộng lớn. Lại nói, Tăng Dụ Dân giống như chim non chưa mọc đủ lông đủ cánh đã vội phi thân lên bầu trời rộng lớn, đến cuối cùng nên theo phe nào, trong lòng các cổ đông cũng đã biết rõ ràng. Bấy giờ, cán cân chiến thắng cũng nghiêng dần về phía Diệp Phùng Xuân.

Không lâu sau, Tăng Dụ Dân đã bị viện kiểm sát khởi tố tội nhận hối lộ, nếu tội danh này thành lập, ít nhất gã cũng phải ngồi tù từ ba đến năm năm. Trong lúc tòa án xét xử, Diệp Nghênh Hạ đã nhanh chóng làm thủ tục ly hôn, xong, cô lại nhanh chóng chuyển về nhà tổ Diệp gia.

Thấy cha mình thuận lợi vượt qua nguy cơ, chuyện cũng đâu vào đó, Diệp Du Đồng mới trộm thở dài một hơi. Tuy nhiên, nếu cô ba đã dọn về Diệp gia rồi, cậu lại càng không dám về nhà. Nhớ đến chuyện sắp nghỉ hè, lại chẳng biết mình sẽ dừng chân nơi đâu, cậu thật hoang mang. Dù trước đó ba cậu đã nói sẽ dẫn cậu đến một nơi khác ở, nhưng như thế cậu sẽ cảm thấy mình đã đoạt ba khỏi Diệp gia, cho dù ba thật không để ý, nhưng cậu cũng không thể mặt dày để ba bỏ hết tất cả ở cùng cậu được.

Diệp Nghênh Hạ mỗi một trở về nhà mẹ, bước vào căn phòng ngày xưa của mình, nhớ lại những ngày tháng đã qua, tất cả giống như một giấc mộng không vết tích, trong lòng cô không khỏi cảm khái vận phận.

Ngẫm lại, tuổi cô cũng không còn nhỏ, mấy năm qua cô tự cho bản thân là thông minh tài cán đến cuối cùng cũng phải dựa vào anh hai mới có thể sống yên ổn qua ngày, càng nghĩ cô lại càng thấy xấu hổ.

Trở về Diệp gia cũng được một khoảng thời gian, Diệp Nghênh Hạ phát hiện cậu nhóc không hề trở về nhà. Biết cậu bé ngại gặp mình, có đôi lúc cô cũng nghĩ: có phải mình xử lý quá tệ nên mới khiến cậu bé có nhà không thể về. Tuy nhiên, cô vẫn không thể chấp nhận quan hệ giữa anh hai và cháu mình, nếu như bọn họ có thể nhìn ra cái hại trong đó mà tách ra thì tốt rồi.

Cho đến khi xảy ra một chuyện bất ngờ khiến mọi người trở tay không kịp, người không chịu thua kém như Diệp Nghênh Hạ mới chịu thừa nhận những gì mình làm trước đây là sai hoàn toàn.

Tác nhân gây nên sóng gió chính là một bài văn trên một quyển tạp chí trong tuần. Thật ra, cái cậu trợ lý trước đây mà cô tìm cho anh mình chính là một ca sĩ không mấy nổi trong giới giải trí, có lẽ là muốn được chú ý, cậu ta đã tự nhận là mình đã từng qua lại với nhiều vị đại gia nào đó, mà quan trọng nhất là cậu ta đang ám chỉ Diệp Phùng Xuân.

Dù Diệp Phùng Xuân rất khiêm tốn nhưng gia thế hiển hách và tầm nhìn hơn người của y cũng khiến mấy tờ báo lá cải vô cùng ưu ái. Trước đây họ luôn e dè việc y luôn nghiêm túc tự hạn chế bản thân, cơ bản là không có chuyện xấu gì đáng để đưa tin, ngay cả lần nội chiến với cậu em rể gần đây cũng đã được giải quyết nhanh chóng gọn gàng, không khỏi khiến những con sói khát máu của giới truyền thông thất vọng nặng nề. Giờ lại bất ngờ có một tin tức đáng giá như vậy, không nhanh tay chớp lấy thì còn đợi đến chừng nào?

Diệp Nghênh Hạ cũng biết những việc làm ngu xuẩn trước đây của mình đã mang đến bao nhiêu phiền phức cho anh hai. Sợ chuyện ngày càng lớn, cô đành phải thành thật đến gặp y, ấp úng kể ra sự thật. Trông thấy mặt y xám lại, vẻ mặt đó thật đáng sợ, trông ngược cô không khỏi vỗ liên hồi.

Nếu nói mấy bài báo nói trắng nói gió đó có thể nằm trong phạm vi chịu đựng của Diệp Phùng Xuân, thì một tấm ảnh mà họ đăng lên lại khiến y giận đến không kiềm chế được. Đó là tấm ảnh chụp vào một buổi tối lúc y đến trường đón cậu bé, hai người đang ngồi trong xe!

Đầu hạ, đến chàng vạng tối trời vẫn còn thấy lờ mờ, từ cánh cửa xe còn chưa kịp đóng, có thể nhìn thấy hình dáng không mấy rõ của hai người họ. Có lẽ vì cậu ca sĩ đó có tướng tá gần giống Diệp Du Đồng, nên gã phóng viên tưởng hai người họ là một. Rõ ràng Diệp Du Đồng vẫn chưa trưởng thành, bọn họ cũng chưa có những cử chỉ gì quá, vậy mà bọn họ lại viết thành những câu thô tục không tả được. Tuy trên hình không có gì kì lạ, nhưng nếu đặt vào tờ báo không ra gì đó sẽ khiến người khác nghĩ lung tung.

“Chuyện này em đừng xen vào, tự anh sẽ xử lý!” Diệp Phùng Xuân không tỏ thái độ gì, y chỉ quay qua nói với cô em gái một câu ngoài lề, “Em thử sống cùng Lục Tái Y xem thế nào? Cậu ấy vẫn rất thích em! Nhà cậu ấy có hai người anh, cậu ấy sẽ không ép em sinh em bé!”

Lục Tái Y là đàn em mà Diệp Phùng Xuân rất tín nhiệm, sau khi tốt nghiệp anh ta cũng theo y vào làm trong “Thường Thanh”. Người này vừa kiên định lại vừa chất phát, tuy rằng rất thích tiểu thư Diệp gia nhưng lại không dám cho người ta biết lòng mình, về sau khi cô kết hôn anh cũng không cưới vợ. Cũng may trong nhà đông anh em nên cha mẹ anh cũng không hối thúc mấy, hiện giờ Diệp Nghênh Hạ lại ly hôn,

anh quyết không bỏ qua cơ hội này nữa, chạy ngay tới khăn cầu Diệp Phùng Xuân.

“Anh hai!” Đã đến nước này mà anh hai vẫn còn lo lắng cho cô, hơn nữa sau khi cô ly hôn với Tăng Dụ Dân, anh hai đã đưa quỹ từ thiện trích từ bảy phần trăm cổ phần mà mẹ cô để lại cho cô trông nom, lúc này Diệp Nghênh Hạ mới phát hiện trước đây mình đã tội tệ thế nào, “Em sẽ nhanh chóng thu xếp chuyện đám cưới...” Cô tự nhủ với lòng, sau này cô sẽ không để anh hai phải lo lắng nữa và cũng không can thiệp vào chuyện tình cảm của y.

Vấn đề của em gái cũng không khó giải quyết, nhưng hiện tại điều khiến Diệp Phùng Xuân phải đau đầu là cậu bé không có cảm giác an toàn. Có lẽ là đã bị mấy tờ báo đó làm ảnh hưởng, hiện giờ cậu bé kiên quyết không để y đưa đón hằng ngày, lúc ở bên ngoài cũng không chịu gần gũi với y, những lúc y nhìn không được cố ép một chút cậu bé sẽ sợ hãi né tránh, khiến Diệp Phùng Xuân y vì thất bại mà phẫn nộ, nhưng y cũng không thể trách cậu được, áp lực như thế, cậu chịu không nổi cũng là chuyện bình thường.

Vì mỗi lần gặp phải khó khăn ba đều không chủ động nói với cậu, nên mỗi ngày lên mạng, Diệp Phu Đồng đều phải gõ tên y vào xem trước mới an tâm. Hôm ấy, cậu nhìn thấy bức ảnh đó trên mạng, cậu hoảng đến mức tay chân lạnh như băng. Trước đây cậu vẫn nghĩ chỉ cần cậu có thể ở cùng với ba là được rồi, giờ mới biết người bên ngoài chú ý ba như vậy. Nếu quan hệ của bọn họ bị phát hiện, cậu có thể nào cũng không sao cả, nhưng ba thì sao đây? Những suy nghĩ trước đây của cậu đúng là đã quá ngây thơ, quá ích kỉ.

Biết cậu bé cần có thời gian bình tĩnh lại, ngay từ đầu Diệp Phùng Xuân đã kiên nhẫn cho cậu thời gian, nhưng về sau y lại phát hiện cậu bé ngày càng trốn tránh y nhiều hơn, thế là nỗi cô đơn trong lòng y lại đốt bùng lửa giận.

“Tối nay về biệt thự suối nước nóng đi, ba cho người đến đón con!” Phải giải quyết dứt điểm chuyện này mới ổn, y không cho phép mọi chuyện cứ kéo dây kéo dưa thế mãi, thế là khi nói chuyện qua điện thoại y đã ra lệnh cho cậu bé, “Ba có chuyện muốn nói với con!”

Vốn không muốn làm trái lời ba, Diệp Du Đồng đành ngoan ngoãn đồng ý. Lúc này, cậu cảm thấy mình đúng là một kẻ dối trá, bên ngoài làm ra vẻ muốn tốt cho ba, nhưng thật ra lại dùng cách xa lánh ba để buộc ba phải xác định tình cảm với mình, khiến ba càng lún càng sâu.

Vừa qua khỏi hồ sen bước vào sân nhà, Diệp Du Đồng phát hiện trong nhà không thắp đèn. Dưới ánh hoàng hôn xen kẽ vào tán cây khiến cậu không thấy rõ đường. Nhưng, bỗng có một gã, cả người đầy mùi rượu đưa tay ra ôm chặt lấy cậu, lúc ấy cảnh tượng khủng bố trong quá khứ lại hiện ra khiến cậu sợ hãi la lên thất thanh, tay nắm chân đá điên cuồng vào người nọ.

“Đồng Đồng, là ba!” Giọng nói trầm mạnh của Diệp Phùng Xuân kịp thời vang lên, qua một lát sau Diệp Du Đồng mới giật mình, kinh hãi - Sao ba lại dọa cậu như thế? Rõ ràng ba cũng biết chỉ thiếu chút nữa cậu đã chết trong tay con ma men đó...

Thấy cậu bé ngây ra, Diệp Phùng Xuân thật hối hận, y lập tức kéo cậu bé vào lòng, ôm chặt. Mới đầu y cũng chỉ muốn trừng phạt cậu nhóc lập trường không vững này chút thôi, không ngờ lại khiến cậu sợ tới vậy.

“Không sao cả, Đồng Đồng...” An ủi cậu bé một lát, y mới giật mình hiểu được tại sao cậu nhóc lại sợ hãi tới vậy, cả đời này lần đầu tiên y cảm thấy hối hận, trong tình thế cấp bách y nhận không được phải thốt ra, “Đừng sợ, gã điên đó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt con nữa, ba cam đoan gã sẽ phải ở trong nhà giam cả đời...”

Khi đó vì lo cho an toàn của cậu bé, Diệp Phùng Xuân y dùng đến cả thủ đoạn dơ bẩn, y đã cho người lên bỏ một gói thuốc phiện vào người gã rồi báo với cảnh sát, với một người không tiền không thân thích suốt ngày rượu chè bê bết như gã ta, phỏng chừng cả đời này cũng không ra khỏi tù được. Để con không biết mình đã làm chuyện xấu, Diệp Phùng Xuân quyết định không cho cậu hay, y chỉ cam đoan với cậu là sau này sẽ không xảy ra chuyện thế nữa, không ngờ hôm nay chính y lại là người khơi lại cơn ác mộng đó. Cảm giác cậu bé đang rúc trong lòng mình run lên, Diệp Phùng Xuân đau đến muốn đánh cho bản thân một trận.

Mãi cho tới khi vào tới nhà, Diệp Du Đồng mới dần dần tiêu hóa hết những gì ba cậu nói. Nghĩ đến những gì ba đã làm cho mình, cậu lại nhận không được vòng tay qua cổ y, đầu tựa vào cằm, yên lặng không nói gì, cơ thể gầy yếu vẫn run run như trước và lần này nó chỉ đơn thuần xuất phát từ xúc động của trái tim.

Lại nghĩ cậu bé vẫn còn sợ hãi, người luôn bình tĩnh như Diệp Phùng Xuân bỗng thấy bối rối, “Đồng Đồng, ba không phải cố ý...”

Lời còn chưa dứt, cậu bé đã ngẩng đầu lên ngăn y lại, chạm vào đôi môi mềm người ấy - Đây là ba, cho nên không cần phải sợ, ba sẽ đẩy lùi mọi nguy hiểm, đau khổ ra xa cậu...

Trước đây, trong những chuyện thế này cậu bé đều ở vị trí bị động, e thẹn, chỉ khi nào bị khiêu khích mới có thể tỏa ra men nồng, cậu chưa từng giống như lúc này, mãnh liệt giống như muốn rúc cả vào người y.

Lần này phải lâu lắm hai người mới tách được ra, hơn nữa còn xảy ra nhiều chuyện khiến thể xác và linh hồn mệt mỏi như thế, nên cái cảm giác dựa dẫm, khát cầu của cậu bé lại càng hiện lên rõ rệt. Diệp Phùng Xuân như trút xuống gánh nặng, y vừa kịch liệt đáp lễ lại, vừa ôm cậu bé lên lầu, quần áo trên người cả hai cũng dần dần bị ném trên hành lang từng chút một.

“Ba, đừng bật đèn...”

Sau khi tiến vào phòng, cậu nhóc nhỏ giọng khàn khàn cầu xin một câu. Diệp Phùng Xuân như bị hơi thở quyến rũ đó mê hoặc, thả cậu bé xuống giường, đè người lên, nhưng sau cùng lại vấp phải sự chống cự.

“Đồng Đồng?” Y tỏ vẻ khó hiểu nhìn vào đôi mắt sáng sủa nhiễm đầy tình dục của cậu bé dưới thân.

Diệp Du Đồng không trả lời, cậu chỉ yên lặng nhóm dậy đẩy y ngã xuống giường, cả người trần truồng nằm

trên người y, bắt đầu lướt qua hầu kết, trượt xuống vòm ngực rộng lớn rồi hôn xuống tới khuông bụng trắng kiện, mỗi lần cậu bé lướt xuống một chút, y lại phát ra tiếng thở dốc đầy mê hoặc.

“Đồng Đồng, con... Ừm...” Không ngờ cậu bé lại muốn hầu hạ mình như thế, Diệp Phùng Xuân biết mình hẳn là nên cự tuyệt, bảo bối còn nhỏ như vậy, sao y có thể nhẫn tâm... Đưa tay định đẩy cậu bé ra, chỗ yếu ớt nhất của y lại đột nhiên bị nắm lấy, khi cảm nhận được ngón tay thôn gầy lạnh lẽo của cậu bé đang nhẹ nhàng xoa nắn cho mình, kích thích mãnh liệt đó khiến y thả tay trở xuống.

Đợi đến khi những ngón tay lạnh lẽo đó biến thành đầu lưỡi ẩm áp liếm khe lên, y run lên hoảng hốt, phía dưới lại càng trưởng to hơn nữa. Y muốn rút nhanh ra, rồi lại không thể bỏ được những cử chỉ âu yếm ngây ngô ấy, sau cùng y còn bị cậu nhóc làm đến rên khe một tiếng. Y lại muốn tránh ra, rồi cũng mấy lần đắm chìm trong mật ngọt, cho đến khi y quyết tâm rút lui, cậu bé lại giống như phát hiện điều gì đó, nhanh chóng giữ chặt y, hút mạnh một cái....

“Ừm!”

Sau cơn thở dốc dồn dập, tiết ra, Diệp Phùng Xuân nghe rất rõ ràng tiếng nuốt thật mạnh. Biết cậu bé đang nuốt thứ gì vào, y cảm thấy khó chịu đến không thể kiềm chế được, y xoay người một cái đặt cậu nhóc dưới thân, tóm hai tay cậu lên đỉnh đầu, thô lỗ hỏi, “Con học những thứ này ở đâu? Nói!” Thật không ngờ, người có kinh nghiệm phong phú như y lại bại dưới tay con tiểu hồ ly giảo hoạt, háo sắc này!

“Không...” Giờ phút này Diệp Du Đồng mới thấy ngượng ngùng, cậu nghiêng đầu qua một bên tránh né y, “Con chỉ làm một ít thí nghiệm thôi!”

“Thí nghiệm gì? Con thí nghiệm với ai?” Ánh mắt của y trở nên thật nguy hiểm. Nếu cậu nhóc dám can đảm thốt ra một cái tên nào đó, y nhất định sẽ cho tên kia phải hối hận vì đã sinh ra trên đời.

“Không, không có!” Bị tiếng của ba mình dọa sợ, cậu nhóc vội vã cung khai, “Tư Khẩu Khẩu cho con xem một số phim và sách...” Giọng cậu ngày càng nhỏ, cuối cùng như nghẹn mất. Trong đó rõ ràng nói làm như vậy sẽ rất thoải mái... Không biết nên báo đáp tình yêu của cha mình thế nào, nếu như làm như vậy có thể khiến y vui thì tốt rồi... Tuy nhiên, dường như hiệu quả lại không giống như trong phim cho lắm?

Diệp Phùng Xuân nghe xong như điên lên, giờ y mới biết mấy mặt hàng 18+ đó quan trọng cỡ nào, “Sau này con phải tránh xa con bé đó một chút!”

Lúc đầu y còn định chuẩn bị sẵn một bụng những câu dỗ ngọt cậu nhóc, để cậu đừng để ý những gì thiên hạ bàn tán, không ngờ y lại gặp phải tình huống éo le thế này. Cho nên, Diệp Phùng Xuân đã vứt bỏ hết những thứ không cần thiết đó, giờ việc cần làm là y phải cho cậu bé này một bài học về cái gì là nghiêm túc, thẳng thắn, thành thật đối mặt.

Tiếp theo, cũng không kịch liệt tào bạo như lên trời như xuống đất ở những lần trước đây, dưới sự dẫn dắt của Diệp Phùng Xuân, Diệp Du Đồng vừa thẹn thùng vừa nhiệt tình mạnh dạn dâng hết cho y những hương vị tiềm ẩn nhất trong người, lưu luyến đến tận xương tủy. Cậu thiếu niên đang trên đà trưởng thành giữa đầu về sau, thân thể vừa thon dài vừa hấp dẫn, cả người uyển chuyển tuyệt trần, phong tình vô hạn

đó khiến người ở bên dưới như rơi sâu vào vực thăm...

Giữa cơn say tình ái, đáng lẽ là hạnh phúc vô bờ, không biết tại sao trong lòng Diệp Phùng Xuân lại luôn cảm thấy bất an, luống cuống. Rõ ràng cậu bé đang gần y trong gang tấc, nhưng không hiểu sao vào những lúc cao trào, trong mắt cậu lại hiện lên vẻ tuyệt vọng và cả nụ cười buồn bã ấy, khi đó bảo bối của y rất đẹp, rất đẹp, đẹp đến y phải hoảng hốt, đau lòng - Sau cùng, y chỉ biết ôm chặt lấy cậu, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể khiến cậu an tâm.

38. Chương 37

Em trai, em gái đều đã trưởng thành, có lẽ cũng đã đến lúc y phải đi...

Với lại, trong lòng y, vẫn còn một giấc mơ chưa thành.

“Ba...”

Cảm thấy hơi khó thở, Diệp Du Đồng đẩy nhẹ người nằm cạnh bên một cái. Ba ôm cậu thật chặt, chặt đến nỗi như sợ cậu bay mất vậy.

“Đồng Đồng!” Nhìn thấy vẻ mặt của cậu bé khi này, Diệp Phùng Xuân cảm thấy lo lắng, xoay cậu qua, hỏi: “Con đang sợ cái gì? Nói với ba đi!” Có lẽ cậu bé đang sợ gì đó, vừa rồi rõ ràng bọn họ đã làm đến mất hồn thực cốt, thoải mái vô cùng. Nhưng, trong ánh mắt ấy lại chứa đầy sự buồn bã, tuyệt vọng không nhìn thấy tương lai.

Diệp Du Đồng cúi đầu, trầm mặc.

“Bảo bối, hãy nghe ba nói!” Diệp Phùng Xuân nâng cằm cậu bé lên, nhìn thẳng vào mắt cậu, không cho cậu lùi bước, “Tuy con là con của ba, nhưng con chưa từng làm chuyện gì xấu, cũng không hại người, có đúng không? Người khác có nói gì con cũng đừng sợ, tất cả để ba lo...” Điều có thể khiến cậu nhóc lo lắng, y nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ cũng chỉ có chuyện này. Ngày mai, y nhất định sẽ cho người đến đe dọa tên nhà báo đó.

Nghe lời nói như đinh đóng cột của ba vang bên tai mình, cậu cảm thấy sống mũi cay cay. Bỗng nhiên, cậu thấy thật đau xót, đành phe phẩy đầu nói khẽ, “Con không sợ bị người ta nói, nhưng con lại không muốn họ nói ba... Đều do con hại ba cả...” Ba cậu là một người gần như hoàn mỹ như thế, sao có thể vì tham dục của cậu mà gánh lấy tai họa? Ba thương cậu, xót cậu, không đành lòng để cậu đau khổ nên mới đáp lại cuộc tình này, đều là cậu đã ép ba bước vào con đường tội lỗi đó...

“Con đang nói bậy bạ gì đó?” Nghe giọng điệu mâu thuẫn và tự trách của con mình, y vừa kinh ngạc lại

vừa nôn nóng, “Không phải ba đã nói, con còn nhỏ, nên không cần phải chịu trách nhiệm trong chuyện này rồi sao? Con đừng tự trách mình như vậy...” Cuối cùng y cũng hiểu tại sao cậu bé lại đau lòng, lại tuyệt vọng như vậy. Cậu quá yêu Diệp Phùng Xuân y, cho nên mới không nỡ để mình vì vướng vào cuộc tình ngang trái này mà bị nghi kị, xa lánh! Nhất định cậu bé đã cho rằng cuộc tình của bọn họ sẽ không có ngày mai, nhưng lại không đành bỏ đi...

Trong nháy mắt, tâm y như chấn động, Diệp Phùng Xuân lại ôm chặt cậu bé vào lòng, nói khẽ vào tai cậu, “Đồng Đồng, con không có hại ba, là ba không thể không có con...” Là con đã cho ba biết thì ra mùa xuân lại đẹp như vậy, thì ra được một người hết lòng yêu lại là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Nghe tiếng thổ thổ như cầu xin, như quyến luyến của cha mình, trong thoáng chốc những áy náy, những đau đớn trong lòng cậu như tan biến hết, giống như những đám mây mềm mại lơ lửng trên bầu trời. Không biết làm thế nào để an ủi những phút giây yếu ớt của một người luôn kiên cường như ba, cậu bé chỉ có thể đưa tay vuốt nhẹ lên tóc y. Từ đầu ngón tay lạnh lẽo đó như rỏ xuống từng giọt đau khổ đến từ trái tim, chạm vào mái tóc khô cằn của y, mang tới một cảm giác vừa thống khổ vừa ngọt ngào.

Cậu không thể yếu đuối thế nữa, cậu phải làm gì đó để bảo vệ ba... Trong mộng lung, dường như cậu bé đã hiểu ra một chuyện. Con đường mà hai người đã lựa chọn là một con đường gập ghềnh, khó đi và những chông gai phải đối mặt sau này sẽ rất nhiều, rất nhiều... Nếu ba đã không sợ, vậy cậu cũng sẽ không sợ - sợ hãi cũng vô ích thôi, chỉ có mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ cho tình cảm yếu ớt nhưng vô cùng quý báu của họ.

Tiếng ve lại vang lên rộn rã, báo hiệu cho kì nghỉ hè đã tới.

Kì nghỉ này Diệp Du Đồng không trở về nhà. Cậu vẫn tiếp tục ở lại kí túc xá trường, ban ngày ra ngoài làm việc, ban đêm cố gắng học tập, đến cuối tuần cậu mới về nhà một lần.

Cũng không phải vì không muốn gặp cô ba hay sợ bị kẻ khác biết chuyện gì, vì trên thực tế Diệp Nghê Hạ đã từng ám chỉ rất nhiều lần với cậu là cô đã thỏa hiệp. Diệp Du Đồng rất cảm kích những khoan dung mà cô ba đã dành cho mình, nhưng cậu vẫn quyết định ở lại trường, trước lúc cậu có thể thần nhiên đối mặt với cuộc tình của cậu và ba, cậu không thể cho phép bản thân trở thành chim non trốn sau đôi cánh mạnh mẽ ấy.

Trong một năm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến cho một cậu bé ngây thơ trở thành một thiếu niên.

Đầu tiên là bề ngoài, có lẽ gien trội của Diệp gia cuối cùng cũng bộc phát trên cơ thể cậu, giờ chiều cao của cậu đã là 1m72. Tuy vẫn gầy như trước, nhưng bởi vì thường xuyên rèn luyện thân thể mà có vẻ cân đối, thon dài, làn da cũng trắng nõn, mịn màng, đầy sức sống hơn. Lúc này, cậu cũng đã không còn cái dáng giá đỗ như lúc mười lăm, mười sáu tuổi nữa.

Tiếp đó là về cách suy nghĩ. Vì cậu luôn cảm thấy áy náy với tình yêu của Diệp Phùng Xuân, nên cậu vẫn thường lo lắng bản thân nên làm thế nào mới có thể không do dự được nữa, mới có thể thoải mái chấp nhận cuộc tình này. Nghĩ tới nghĩ lui, đáp án duy nhất mà cậu vừa ý là chỉ khi nào cuộc sống của cậu

không còn phụ thuộc vào ba nữa, như vậy cậu mới có tư cách quên hết tất cả theo đuổi tình yêu của mình. Cậu cũng muốn trở nên thật mạnh mẽ như cha mình, như vậy cậu mới có thể che mưa chắn gió cho y, mới có thể thản nhiên chấp nhận tình yêu ấy.

Bởi vậy, trước đó cậu sẽ cố gắng học tập, sinh hoạt. Nếu ngay cả chuyện này mà cậu cũng không thể làm tốt được, thì sao có thể xứng với người xuất sắc như ba được đây? Huống chi, cậu luôn có một tâm nguyện, cậu hi vọng sau này ba không cần phải bận rộn vất vả thế nữa, nếu như cậu đủ mạnh, như vậy có phải cậu có thể chăm sóc lại cho y?

Cùng lúc đó, Diệp Phùng Xuân cũng đã tính toán trước cho tương lai của hai người. Tuy rằng y có thể ngăn chặn một hai gã nhà báo nói hươu nói vượn, nhưng bọn họ vẫn không thể sống mãi trong bầu không khí tối tăm đó được. Nếu hai người yêu nhau mà phải cẩn thận ngó nghiêng từng li từng tí một, y cảm thấy rất khó chịu, huống chi điều đó lại càng làm cho cậu bé cảm thấy áy náy, mặc cảm tội lỗi. Nếu muốn có một nơi yên ổn riêng cho hai người, vậy y cũng chỉ có một cách giải quyết.

Em trai, em gái đều đã trưởng thành, có lẽ cũng đã đến lúc y phải đi... Với lại, trong lòng y, vẫn còn một giấc mơ chưa thành.

Mấy ngày sau, Diệp Phùng Xuân gọi Diệp Ngạo Đông và Diệp Nghênh Hạ đến bàn bạc riêng. Một tháng sau, Diệp Ngạo Đông chính thức vào “Thường Thanh” làm việc với chức vụ phó chủ tịch kiêm tổng giám đốc.

Đến lúc này, hai chị em họ mới hiểu nguyên do mà tới giờ Diệp Phùng Xuân vẫn không chịu cho công ty lên sàn - Bởi vì nếu như đến thời điểm y trao lại quyền mới quyết định cho lên sàn, như vậy tất cả lợi nhuận và quyền hạn của công ty đều sẽ rơi về phía chị em Diệp gia đang nắm giữ số cổ phần cao nhất. Còn về chuyện kinh doanh bất động sản, Diệp Phùng Xuân cho rằng việc giao thiệp với phía chính phủ sẽ rất phiền phức, tiền kiếm được cũng không ổn định, nếu quá tham lợi sẽ có lúc mất cả vốn lẫn lời, không bằng an phận chuyên tâm lo phát triển sự nghiệp của mình - Biết từ chối những hấp dẫn phù hoa trước mắt cũng là một trong những bí quyết thành công của y.

“Aizz, cải thìa, cháu hại chú lắm quá nha!”

Về sau, mỗi lần nhìn thấy Diệp Du Đồng, câu nói đầu tiên của Diệp Ngạo Đông sẽ là câu oán than đó. Bất kể là xuất phát từ lý do gì, anh đều không thể cự tuyệt lời thỉnh cầu của anh hai, với lại anh cũng đã sớm có dự cảm, một ngày nào đó mình sẽ phải đón lấy gánh nặng của Diệp gia, cũng như anh hai vốn không thuộc về thế giới ồn ào phức tạp này. Diệp Phùng Xuân vì ba chị em bọn họ mà đã hi sinh quá nhiều, hiện tại y đã ngao ngán muốn thoái ẩn vì cậu bé, Diệp Ngạo Đông biết mình không thể nào từ chối được.

Trước đó, anh cũng không ngờ anh hai lại thẳng thắn thừa nhận chuyện giữa mình và cậu bé như thế! Mà nói thật, với một người luôn không chấp nhất lễ nghi thế tục gì như anh khi nghe thấy chuyện đó cũng phải rung mình. Sau, ngấm kĩ lại, đối với một người thích ngắm sao trời như anh hai, thật ra trong lòng anh ấy luôn muốn hướng tới tự do... Tuy rằng quan hệ giữa hai cha con họ có hơi kì quái, nhưng lại khiến cho người khác hâm mộ không thôi! Bọn họ sẽ không bao giờ lo lắng khi nào tình cảm mãnh liệt của họ sẽ vụt tắt đi, bởi vì sợi dây huyết thống, thân tình sẽ mãi mãi ràng buộc bọn họ.

Một năm rưỡi sau, Diệp Phùng Xuân được ba mươi mốt chín tuổi lấy cố về tỉnh dưỡng bỏ lại hết toàn bộ chức vụ ở “Thường Thanh”. Với hơn một năm cố gắng trước đó, cộng với bối cảnh hùng hậu của “Thường Thanh”, cuối cùng Diệp Phùng Xuân cũng thành công thuyết phục được vị giáo sư vật lý thiên thể học mà y ngưỡng mộ nhất hướng dẫn và vào những năm cận kề tuổi bốn mươi y đã trở thành một vị tiến sĩ, mang những hiểu biết của mình đóng góp cho quá trình nghiên cứu thiên hà, quá trình dẫn đến sự hình thành và vệt tắt của các vì sao.

Khi ấy, cậu bé mười chín tuổi Diệp Du Đồng cũng đã xuất sắc thi vào ngành Trung Văn ở trường đại học chỗ ba cậu, thực hiện lời hứa của cậu với y, thậm chí còn hoàn thành rất xuất sắc. Thi vào trường này là do cậu tự mình quyết định, yêu cầu tất nhiên cũng cao hơn trường mà cậu muốn ghi danh ban đầu rất nhiều.

Diệp Du Đồng biết nếu cậu thi vào trường này, cuộc sống đại học của cậu sẽ được ở cạnh ba, sức hấp dẫn mạnh mẽ đó không thể nghi ngờ đã trở thành động lực học tập tốt nhất. Sau những tháng ngày chăm chỉ, không ngừng cố gắng, cuối cùng tâm nguyện của cậu cũng đạt thành.

Hôm nhận được giấy báo trúng tuyển, cậu nhóc mười chín tuổi Diệp Du Đồng chạy nhanh về nhà, nhào vào vòng tay người đã tin tưởng và đang mỉm cười nhìn cậu như một đứa trẻ. Hai chân cậu câu lấy eo Diệp Phùng Xuân, hai tay vòng qua cổ y, vô cùng hưng phấn hôn lên hai má người nọ - về sau, sẽ không ai quấy rầy họ nữa và bọn họ cũng đã có thể cùng chăm sóc cho nhau.

39. Chương 38: Đồng Đồng Sẽ Ngoan, Đến Cuối Tuần Sau Là Chúng Ta Có Thể Gặp Nhau Rồi...

Quân huấn (giống học giáo dục quốc phòng bên mình á:D) của tân sinh viên bắt đầu từ tuần thứ ba, một tuần trước đó Diệp Du Đồng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

.

Sinh viên năm nhất đều học các môn đại cương ở khu cơ bản, còn Diệp Phùng Xuân lại nghiên cứu ở trung tâm vật lý thiên thể bên khu chuyên ngành, về mặt vị trí địa lý là một đông một tây, thêm vào đó là trong khoảng thời gian quân huấn cả trường bị quản lý chặt chẽ, không được tự tiện ra vào, cho nên Diệp Du Đồng và ba mình cũng đã gần một tháng không gặp được nhau.

Kỷ luật trong lúc quân huấn rất nghiêm khắc, không được lên mạng cũng không có nhiều thời gian gọi điện cho người nhà, lần đầu tiên phải xa ba, không được lên lạc với ba lâu như vậy, Diệp Du Đồng thấy nhớ lắm, có đôi lúc cậu nhớ ba đến sắp phát điên lên... Không biết giờ này ba đang làm gì, mình lại không ở cạnh bên chăm sóc ba, mong là ba vẫn ổn.

Vì cả hai đều phải đến trường, bây giờ Diệp Phùng Xuân và cậu bé cũng đã dọn khỏi nhà tổ Diệp gia, chuyển vào một căn hai phòng một sảnh giữa hai khu của trường. Trước đây khi còn ở biệt thự, tất cả mọi chuyện đều có người làm lo, cho nên Diệp Du Đồng không phát hiện thì ra trong việc nội trợ ba cậu lại dốt đặc cán mai, không có chút thiên phú nào cả. Hai người sống cùng nhau, cậu cảm thấy có đôi lúc mình giống ba hơn.

Diệp Du Đồng không thể nào quên được lần đầu tiên ba cậu thử xuống bếp, nhất là cái cảnh y lén lút đem bỏ miếng thịt bò bị cháy đen - Cho dù làm bất kì việc gì, Diệp Phùng Xuân đều rất nghiêm túc, nếu y đã rất cố gắng mà kết quả vẫn không tốt, với tính yêu cầu cao về bản thân như y nhất định sẽ vấp phải áp lực rất lớn, nếu lại bị phê bình hay chỉ trích, về mặt cau mày ảo não đó đúng là khó coi chết được. Diệp Du Đồng dám khẳng định khuôn mặt giận dữ như trẻ con của ba chỉ có cậu mới trông thấy, ba như vậy, đúng thật là đáng yêu nha...

Dùng cơm chiều xong, Diệp Du Đồng không tham gia hoạt động liên đội mà đi thẳng lên ban biên tập ở tầng bốn khoa Trung Văn. Vì cậu có kinh nghiệm biên tập báo trường trong suốt ba năm trung học, cho nên lúc vào đại học cậu lập tức được chuyển qua làm nhiệm vụ biên tập tuần báo quân doanh trong lúc tham gia quân huấn.

Buổi tối, cả dãy lầu vắng lặng, vừa mới bước vào văn phòng, Diệp Du Đồng lập tức lấy di động ra, chuẩn bị gọi cho ba. Có lẽ do công việc này khá vất vả nên phần thưởng riêng cũng nhiều hơn, ít nhất mỗi tuần cậu cũng có thể dành ra một chút thời gian gọi điện nói chuyện riêng với ba. Còn nếu như không thể liên lạc được, cậu sợ mình sẽ đào ngũ mất.

“Ba ba!” Mặc dù tuổi ngày càng lớn, nhưng cậu vẫn không biết giọng điệu lúc mình gọi ba lại ngọt ngào như một đứa trẻ, hơn nữa đây lại là giai đoạn xa cách nhớ thương, cho nên cũng không khỏi dướm thêm chút si mê, thương nhớ.

“Đồng Đồng? Sao hôm nay có thời gian rảnh gọi cho ba vậy?” Diệp Phùng Xuân ở đầu bên kia tỏ vẻ vui mừng, “Quân huấn có mệt lắm không? Nếu thấy không khỏe thì có thể xin thầy huấn luyện...” Mặc dù y rất nghiêm khắc với bản thân, nhưng khi qua tới đứa con nhỏ bé suy nhược của mình, nguyên tắc gì cũng dẹp sang một bên hết! Quân huấn cực nhọc như vậy, nếu bảo bối mệt quá thì làm sao bây giờ.

“Con không mệt, chỉ còn phải biên tập báo trường chút thôi! Hôm nay ba có ăn cơm chưa? Lúc ngủ nhớ đừng mở điều hòa...” Trong nhà không có ai, sợ y bận rộn không lo tới sức khỏe... cuối cùng cũng đã tới lúc cậu lo cho ba. Cậu cũng hiểu rất rõ, ba là vì không muốn lúc hai người ở bên nhau bị ai quấy rầy nên mới buông bỏ sản nghiệp, hào quang của Diệp gia, cam nguyện sống đạm bạc, chỉ nhiều đó thôi, cả đời này cậu cũng không báo đáp được.

“Ba ra ngoài ăn với đồng nghiệp rồi, con đừng lo!” Biết cậu nhóc đang quan tâm mình, Diệp Phùng Xuân thấy thật hạnh phúc, đáp lại, “Ba cũng không mở điều hòa đâu, gần đây trời không nóng mà! Phải rồi, con phải thoa kem chống nắng đó, đừng để bị nắng ăn!” Nhớ tới làn da non mịn dễ dàng bị thương tổn của cậu bé, Diệp Phùng Xuân lại bỏ thêm một câu.

“Ba, con...” Ba đột nhiên nhắc tới chuyện này, làm cậu nhớ tới lần đầu tiên họ gắn gùi da thịt vào mấy năm trước, lúc đó ba cũng thoa kem chống nắng cho cậu, cái cảm giác nhẹ nhàng mơn trớn đó bỗng hiện lên, khiến hô hấp của cậu ngày càng dồn dập.

“Sao vậy, bảo bối?” Thấy cậu bé có gì đó là lạ, Diệp Phùng Xuân dịu dàng hỏi một câu, tất nhiên y cũng đang đoán xem bảo bối nhà y đang nghĩ gì.

Nghe ba gọi mình là bảo bối, cả người Diệp Du Đồng như nóng lên, suốt hai mươi một ngày không gặp được

ba, chạm vào ba, nỗi nhớ thương đó như ăn mòn tâm trí cậu, “Con, con nhớ ba...” Suốt thời gian qua phải ngủ một mình đúng là đau khổ chết được, trong giọng nói của cậu bé cũng đầy vẻ bi thương, làm nũng.

“À!” Người đang ở đầu bên kia dường như cũng có chút khó xử, “Ba cũng rất nhớ con... Chỉ còn một tuần nữa thôi, đến lúc đó ba sẽ đón con trở về nghỉ lễ mấy hôm nha? Ráng thêm mấy ngày nữa thôi!”

“Vậy buổi tối, ba...” Diệp Du Đồng muốn hỏi nếu ba muốn thì làm thế nào, nhưng cậu lại ngại hỏi ra miệng, hô hấp cũng dồn dập hơn.

“Ừm, khi nào ba nhớ bảo bố, ba sẽ tự làm!” Hiểu ý của cậu bé là gì, y thẳng thắn thừa nhận ngay, nhưng cậu bé ở đầu bên kia lại ngượng chín cả mặt, chỉ cần nghĩ tới cảnh đó cậu đã run lên rồi. Tuy nhiên, dường như ba cậu không hề phát hiện, còn tiếp tục dạy bảo, “Nếu Đồng Đồng thấy nhớ ba, cũng có thể làm như vậy!”

“Ba ba!”

Diệp Du Đồng xấu hổ muốn chết đi được, nhưng không hiểu sao thân thể cậu lại nảy sinh biến hóa, “Con, con sẽ không...” Cậu sắp lã chã. Trước đây đều do Diệp Phùng Xuân giúp cậu, cũng bắt đầu từ ngày đó, cậu nhóc đã quen giao hết thân thể mình cho ba, giờ lại muốn tự mình làm, thứ nhất là không quen, thứ hai là... không biết.

“Ồ!” Diệp Phùng Xuân cũng đang lo lắng không biết làm sao bây giờ, “Hay là ba dạy con làm qua điện thoại nha?”

Nghe giọng nói dịu dàng của ba, cậu không cách nào cự tuyệt được. Nhưng, đề nghị này rõ là mắc cở chết người, với lại làm trong điện thoại cậu cũng chỉ mới nghe lần đầu thôi nha, “Ba, ba lại ăn hiếp con...” Đã bị ba làm nổi lên phản ứng nhưng lại không biết tính thế nào, cậu bé hoảng đến mặt đỏ cả lên.

“Sao ba lại ăn hiếp con chứ?” Diệp Phùng Xuân ra vẻ vô tội, rõ ràng y đang bàn chuyện sắc dục, mà thái độ lại rõ như nhật nguyệt, “Đồng Đồng ngoan, tự làm nha, đầu tiên là chạm vào nơi đó, cứ tưởng tượng như đó là tay của ba...”

“Con... Con không muốn!” Cảm giác hai má nóng lên, cậu nhóc chịu không nổi, từ chối ngay. Mặt mặt quá đi, cái này giống y như quấy rối tình dục qua điện thoại giữa đêm khuya vậy! Nhưng tại sao giọng ba lại không có vẻ thẹn thùng gì hết, thậm chí còn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

“Ba cũng đang tưởng tượng là con đang sờ ba!” Từ đầu bên kia truyền tới giọng khàn khàn mang hơi thở tình dục, hô hấp cũng thay đổi khác thường.

“Hử? Giờ ba đang... đang làm sao?” Cậu bé chân chờ hỏi thử, cậu cảm thấy thật khó tin. Quả nhiên chỉ vào những lúc thế này ba mới không giống bình thường, ngay cả những chuyện ngượng như vậy mà cũng làm được.

“Ừm! Ngón tay của Đồng lạnh lạnh, vừa nhỏ vừa đáng yêu...” Y cất lên những tiếng mê muội thỏ thẻ vào tai cậu nhóc, chỉ cần tưởng tượng tới dáng vẻ gợi cảm của y lúc này, thân thể mảnh khảnh của cậu như run lên từng đợt.

Không được! Thật sự không được!

Lâu rồi không gặp được ba, có nhiều hôm Diệp Du Đồng nhớ y đến muốn rơi nước mắt. Mặc dù cách này có hơi biến thái, nhưng ít ra cũng có thể tưởng tượng ba đang ở cạnh mình, tiếng ba cũng đang ở bên tai, “Ba... Ba ới!”

Cậu bé thở ra một tiếng rồi ngã xuống ghế, ngón tay run run kéo khóa quần bò ra. Lúc này, chiếc quần lót mỏng manh đó đã không còn che dấu được dục vọng của cậu, trong lúc ý loạn tình mê, Diệp Du Đồng đưa tay nắm lấy, bắt đầu xoa nắn.

“A... Ừm!” Cậu bé dè xuống tiếng rên rỉ ngọt ngào. Chỉ mới tưởng tượng Diệp Phùng Xuân đang âu yếm mình, thiếu chút nữa cậu đã tiết ra. Nhưng dù sau đây cũng không phải bàn tay thô ráp đó cho nên xúc cảm đương nhiên cũng rất khác biệt, điều này lại càng làm cho cơ thể cậu thêm cơ khát, “Ba ba...” Cậu bé lại gọi một tiếng nũng nịu, hi vọng có thể nghe được tiếng ba mình.

“Sao vậy? Nhanh vậy sao!” Diệp Phùng Xuân vẫn bình tĩnh, chỉ huy cậu bé ngay cả thủ dâm cũng không biết, “Có phải đã ướt rồi không?”

“Chưa... Vẫn chưa!” Nếu ba biết chỉ chút nữa mình đã bắn ra thì xấu hổ chết, Diệp Du Đồng lập tức che giấu ngay, tuy nhiên giọng điệu vội vã đó cũng đã bán đứng cậu rồi.

“Ha ha!” Diệp Phùng Xuân hiểu chuyện cười khẽ một tiếng, “Đồng Đồng đừng thẹn thùng nha, cho ba hôn chút nào!”

Rõ ràng là đang cách điện thoại, nhưng Diệp Du Đồng lại cảm thấy những điểm mẫn cảm nhất trên cơ thể mình như đang bị ba hôn từng chỗ một, nóng rực lên.

“A... A, ba...” Cuối cùng cậu bé cũng nhận không được, ngâm khe khẽ.

“Ừm, Đồng Đồng thật ngoan!” Giọng ở đầu bên kia đột nhiên thật nặng nề, cảm giác như đôi phương cũng đang cố gắng khống chế.

“Ba ba,...Có cảm giác không?” Không ngờ, xa cậu, ba cũng sẽ không khống chế được!

“Đương nhiên là có rồi, Đồng Đồng của ba kêu đáng yêu như vậy mà! Tiếp tục, đừng ngừng lại...” Y cũng không che dấu chuyện mình động tình, còn nói ra mấy câu khó nói thành lời, hại cậu bé càng thêm e thẹn.

“Ừm... Không được!” Dưới sự chỉ huy thật bình tĩnh của y, lại nhớ tới những lần mất hồn ngày trước, vừa đưa tay vuốt ve xoa nắn vừa cảm thụ cảm giác ma sát chạm vào từng mạch máu. Giống như quên hết tất cả, cậu bé cảm giác như ba đang ở cạnh mình, ôm chặt cậu, dùng hết các tư thế làm cậu đến hôn mê...

Chất lỏng cực nóng phun ra, thỏa mãn triệt để khiến cậu bé nhắm hai mắt lại. Trong khoảnh khắc thoải mái đến quên tất cả đó cậu đã quên cả chuyện mặc quần vào, cứ như vậy mà dựa vào ghế, khuôn mặt ửng hồng, ánh mắt mờ mịt tưởng nhớ những cảm giác ngọt ngào.

“Bảo bối giỏi quá!” Tất nhiên, Diệp Phùng Xuân cũng đã lên tới đỉnh, “Bảo bối phải ngoan nha... Ừm...”

Nghe ba mở miệng tán dương, cả người cậu như run lên, áp má sát vào điện thoại, nhắm nuốt lại tư vị tương tự khắc cốt với người ở phía bên kia điện thoại. Nếu giờ này có ba ở cạnh bên, cậu nhất định sẽ ôm ba thật chặt...

“Ngủ ngon nha ba!”

Đồng Đồng sẽ ngoan, đến cuối tuần sau là chúng ta có thể gặp nhau rồi.

40. Chương 39: Ngay Cả Y Cũng Không Thể Không Thừa Nhận, Mình Sắp Bị Cậu Bé Chiêu Đến Hư Rồi...

Mấy tuần quân huấn cuối cùng cũng kết thúc, vì nhớ ba, Diệp Du Đồng đã bỏ cả buổi liên hoan cuối vào tối hôm đó. Đáng lẽ, Diệp Phùng Xuân đã nói đến chín giờ tối y sẽ đến trường đón cậu rồi cùng nhau về nhà, nhưng cậu lại muốn cho ba một ngạc nhiên nên ba giờ chiều hôm đó cậu đã ra khỏi khu cơ bản, đi thẳng tới trung tâm vật lý thiên thể.

.

Bình thường khi không có giờ học, Diệp Phùng Xuân đều ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu, thiết kế thực nghiệm, phân tích hoặc tính toán số liệu. Có lẽ trời sinh y dành riêng cho lĩnh vực nghiên cứu khoa học, không chỉ về khả năng tính toán, mà quan trọng hơn là tính tỉ mỉ cẩn trọng, bền chí, tất nhiên y cũng có khuyết điểm là thiếu độ “lửa”.

Người có độ tuổi như Diệp Phùng Xuân lại nửa chừng muốn đổi nghề làm nghiên cứu khoa học đúng thật là của quý, hơn nữa với một người có diện mạo hơn người, khí chất tao nhã như y mà đặt vào trung tâm vật lý thiên thể toàn là quái nhân chẳng khác gì một viên bảo thạch lấp lánh giữa hoang mạc. Thế là mấy cô gái vừa mới thi vào làm nghiên cứu sinh trong phòng thí nghiệm lại tò mò rộn cả lên, với đẳng cấp thế này mà đến một nơi chim không đẻ trứng mèo không thềm ở đúng là tiếc đứt ruột.

Người đã quen trở thành tiêu điểm giữa đám đông như Diệp Phùng Xuân cảm thấy mọi chuyện vẫn rất bình thường, chỉ cần ít ra ngoài một chút là tự nhiên có thể đối phó được ánh mắt như sao xẹt của mấy

cô bé đó, nhưng vấn đề khiến y bất mãn hiện nay là chuyện trường thay đổi giáo sư hướng dẫn y. Theo lẽ, y vì ngưỡng mộ giáo sư Triệu nên mới đến đây học, nhưng khi tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa xong trường lại quyết định đổi người. Nghe nói giáo sư Triệu đột nhiên bị điều đi làm một nhiệm vụ nghiên cứu ở một quốc gia nào đó, tạm thời không thể trở về, cuối cùng đành phải giao lại phòng thí nghiệm cho một người mới từ nước ngoài về.

Thật ra, Diệp Phùng Xuân cũng không phải chưa từng nghe tiếng tăm của Giang Sáu Thạch. Lúc còn là sinh viên, chính giáo sư Triệu đã một tay dẫn dắt cậu ta, về sau cậu ta còn sang nước ngoài du học ở một viện nghiên cứu nổi tiếng nào đó một khoảng thời gian dài. Mấy năm gần đây, những nghiên cứu của cậu ta rất có thành tựu, có thể nói là danh tiếng cũng không thua kém gì thầy của mình. Nhưng điều mọi người càng không ngờ hơn là Giang Sáu Thạch lại bỏ hết những điều kiện tốt ở nước ngoài, dứt khoát quay về nước tiếp tục sự nghiệp nghiên cứu.

Mặc dù khả năng và học vấn của thầy hướng dẫn mới này đã được kiểm chứng rất nhiều lần, nhưng Diệp Phùng Xuân vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Tuổi của y ít nhất cũng lớn hơn Giang Sáu Thạch ba bốn tuổi, đáng lẽ quan hệ giữa họ sẽ là sư huynh đệ cùng một thầy, nhưng hiện giờ lại không thể không tôn sư trọng đạo. Tuy bảo là xưng hô theo tuổi tác, nhưng y vẫn cứ thấy xấu hổ.

Tuy nhiên, y lại rất si mê biển học này nên cũng không đến nỗi, với lại bản thân Giang Sáu Thạch cũng từng ở nước ngoài rất nhiều năm nên lối suy nghĩ và tác phong đều Tây hóa không ít, hoàn toàn không giống một giáo sư nghiêm khắc bình thường, hơn nữa cậu ta cũng rất vui tính, khiến cho tất cả mọi người trong trung tâm cũng đã nhanh chóng tiếp nhận “ông chủ” đột nhiên chui ra này.

Diệp Du Đồng đi tới phía dưới tòa lầu khoa học thực nghiệm, ngược lên nhìn đài thiên văn trên mái nhà, tưởng tượng đến dáng vẻ làm việc của ba, khóe miệng cậu lại cong cong lên. Đi thang máy thẳng tới lầu hai mươi, cậu đi theo những lời ba cậu từng kể, tìm được phòng thí nghiệm. Tới nơi, cậu phát hiện cánh cửa thủy tinh đã bị khóa chặt, cậu do dự một chút, không biết có nên ấn chuông hay không.

Đứng trước cửa suy tư nửa ngày, phía sau bỗng vang lên một tiếng trêu chọc, “Không được nhúc nhích, mau gõ tay lên!”

Diệp Du Đồng hoảng sợ quay phắt qua, thấy một người đàn ông trẻ tuổi mang mắt kính, mặc áo T shirt và quần bò gọn gàng, trước ngực còn đeo thẻ từ, có lẽ là người ở phòng thí nghiệm, “Nhóc con, lén lút ở chỗ này làm gì? Là gian tặc do ai phái tới?”

Thấy mặt đối phương nghiêm túc, người luôn thành thật như Diệp Du Đồng vốn không phát hiện trong giọng điệu đó rõ ràng là đang trêu đùa. Khuôn mặt trắng nõn của cậu đỏ bừng lên, lập tức cung khai, “Tôi, tôi không phải... Tôi tới tìm ba ba!”

“Tìm ba ba... Ha ha ha ha!” Giống như gặp phải một chuyện cực kỳ buồn cười, người nọ nhin không được phá lên cười. Ngay khi Diệp Du Đồng cảm thấy người này thật vô duyên, anh lại trở nên nghiêm túc, bảo: “Cậu là con của Diệp Phùng Xuân?”

“Hả?” Cậu bé kinh ngạc quan sát kỹ đối phương, phát hiện ót y hơi nhô ra, trông có vẻ rất thông minh, “Đúng vậy, phiền chú gọi ba giúp cháu một tiếng...” Người này là ai vậy? Sao lại biết mình là con ba?

“Anh ta đang ở bên trong, cậu theo tôi vào đi!” Người nọ lấy thẻ từ mở cửa, dẫn cậu nhóc vào phòng thí nghiệm.

Sau đó, Diệp Du Đồng mới biết con người bình thường này chính là thầy hướng dẫn mới của cha mình, nghe nói y còn rất trẻ mà đã đạt được rất nhiều thành tựu phi phàm, bây giờ cậu lại tò mò nhìn người ta thêm mấy lần - Mỗi lần gặp phải người thông minh tuyệt đỉnh như vậy cậu sẽ cảm thấy hiếu kì cũng rất kính trọng, ngưỡng mộ.

Cậu bé đột nhiên đến khiến Diệp Phùng Xuân rất bất ngờ, tuy nhiên vào những lúc có đông người, y cũng sẽ không tỏ thái độ gì. Thấy thời gian cũng đã gần bốn giờ, y mới dừng công việc, chuẩn bị ra về. Cũng nhờ mấy ngày tới được nghỉ lễ dài hạn cho nên công việc hôm nay cũng không quá nhiều.

Lúc gần đi, Giang Sáu Thạch lia ánh mắt sáng như sao qua cậu nhóc còn đang e thẹn, bảo với Diệp Phùng Xuân, “Lão Diệp, con của anh thật đáng yêu, giống y như mấy con sóc nhỏ khi tôi còn học đại học!” Lúc vừa mới tới nước ngoài học, anh từng là kẻ thù chung của tất cả những con sóc trong trường!

“À! Đã trích lọc xong các sao đang ở trạng thái cân bằng thủy tĩnh lam, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể quan sát tốc độ phân bố và phương hướng của chúng!” Diệp Phùng Xuân không chút tình cảm quảng lại cho thầy hướng dẫn một câu, “Tôi về trước đây!”

“WOW!” Giang Sáu Thạch nghe xong thì hú lên một tiếng quái dị, “Sao lại nhanh như vậy? Nhất định là anh cố ý! Tôi cũng muốn nghỉ lễ nha...”

Diệp Phùng Xuân không thèm để ý tới tiếng rên thống khổ vang lên phía sau mình, dẫn cậu nhóc ra khỏi phòng thí nghiệm. Ai bảo vừa rồi cậu ta dám trêu bảo bối của y chứ, kế tiếp nhất định cậu ta sẽ phải ở trong phòng thí nghiệm ba ngày.

“Sao đột nhiên lại về sớm như vậy?” Vừa ra khỏi viện nghiên cứu, y lập tức hỏi ngay, “Không phải đã nói đến tối ba sẽ đến đón con hay sao?” Hôm nay y chưa chuẩn bị gì cả, còn tính tối nay sẽ ra ngoài tùy tiện giải quyết nữa chứ.

“Uhm, con không tham gia liên hoan, nên đi thẳng tới đây luôn...” Giọng nói bỗng thấp dần, cậu cũng xấu hổ không dám nói cho ba biết vì mình quá nhớ ba cho nên thêm một phút đồng hồ nữa cũng không thể đợi được.

“Đồng Đồng!” Bỗng nhiên, y trầm mặt, thở dài.

“Ba ba?” Cảm thấy ba có gì đó là lạ, cậu bé nhảy cảm lập tức gọi y ngay, “Có phải con đã quấy rầy ba rồi không?” Sao nhìn ba có vẻ như không được vui lắm.

“Không có gì! Ba đang suy nghĩ xem tối nay nên dẫn con đi ăn món gì!” Diệp Phùng Xuân vội quay qua cho cậu bé một cái nháy mắt trấn an, “Con muốn đi đâu?”

“Mình đi siêu thị nha?” Diệp Du Đồng thở một hơi nhẹ nhõm, mỉm cười lộ chiếc răng khểnh ra ngoài, dáng vẻ vô cùng thỏa mãn, “Dù sao hôm nay cũng còn sớm, con sẽ nấu cơm cho ba ăn!”

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của cậu bé, Diệp Phùng Xuân sao lại không đồng ý, hai người lập tức đi tới siêu thị lớn ở gần trường học.

Đã rất quen thuộc khẩu vị của cha mình, Diệp Du Đồng nhanh chóng mua đủ các thứ cần thiết, cậu biết những lúc cậu không có nhà ba cậu sẽ không mua đồ cho vào tủ lạnh, cho nên trong nhà nhất định không còn thứ gì, vì thế cậu lại mua một ít đồ uống, trái cây, chất đầy cả xe kéo.

Mặc dù không biết nấu nướng, nhưng bình thường Diệp Phùng Xuân đều ở trong bếp bận rộn với cậu bé, thỉnh thoảng y cũng sẽ thái rau, rửa thức ăn linh tinh. Nhưng hôm nay sẽ nấu món thịt ram Tứ Xuyên, Diệp Du Đồng sợ mùi khói dầu quá nồng này sẽ dính đầy người luôn sạch sẽ như ba, nên cậu đã lấy có nhà bếp chật chội, cố ý đẩy y ra ngoài chờ.

Thật ra khi biết người luôn trầm tĩnh, nội liễm như y lại thích ăn cay cậu cảm thấy khó tin lắm. Nhưng lại nhớ tới chuyện ba cậu có rất nhiều cá tính vốn không thể phát hiện qua bề ngoài, cậu lại cảm thấy chuyện này nói không chừng lại rất hợp với y.

Bữa cơm chiều hôm đó, Diệp Phùng Xuân ăn rất ngon, tay nghề nấu nướng của cậu bé đúng là ngày càng giỏi, không chê vào đâu được. Những ngày không có con ở cạnh bên, mỗi ngày Diệp Phùng Xuân đều đi ăn chung với đồng nghiệp hoặc đến mấy quán cơm xung quanh trường xử lý cho no bụng và tất nhiên không có bữa ăn nào có thể so với những món cậu nhóc làm... Ngay cả y cũng không thể không thừa nhận, mình sắp bị cậu bé chiều đến hư rồi.

Sau những ngày xa cách, nhớ thương giờ được mấy ngày rảnh rỗi, hai người họ nhất định phải tranh thủ ở bên nhau. Diệp Phùng Xuân cũng biết mình cố tình cột chặt cậu bé bên người là rất ích kỷ, nhưng đến lúc này y đã không thể rời xa, không thể không có cậu bé ở cạnh nữa rồi.

Dùng cơm xong, hai người lại đi tản bộ cho đến gần tám giờ tối mới về tới nhà. Sau đó, Diệp Phùng Xuân dựa vào sofa xem sách chuyên ngành, còn Diệp Du Đồng thì nằm trên đùi y xem TV. Tuy nhiên, cậu cũng chẳng để ý đến đó là chương trình gì, chẳng qua cậu chỉ muốn dính lấy ba như thế mà thôi.

Hai người cứ quây quần trong bầu không khí ấm áp, nhưng không hiểu tại sao Diệp Du Đồng lại có cảm giác, dường như ba còn có điều gì đó không muốn cho cậu biết.

41. Chương 40: Đồng Đồng, Con Đừng Vì Ba Mà Buông Lơi Tương Lai Của Mình...

Mấy ngày nghỉ kế tiếp, Diệp Du Đồng và ba mình đã trở về nhà tổ Diệp gia, nguyên nhân là vì Diệp Tri Thu xa nhà gần ba năm đã trở về. Hiện giờ, cô đã hoàn thành chương trình học ở nước ngoài, lần này về là muốn mở một công ty thiết kế đồ họa.

Bốn anh em một nhà có thể tề tụ với nhau không chút vướng mắc như hiện giờ, trong nhiều năm qua có lẽ đây là lần đầu. Trong mấy năm vừa qua, Diệp Nghênh Hạ cũng đã kết hôn với Lục Tái Y, hơn nữa bọn họ còn dùng phương pháp nhân tạo để có được một bé gái, cô thương bé, xem như bảo vật trên tay, có lẽ từ ngày được làm mẹ, tính tình cô cũng dịu dàng hiền thực hơn ngày xưa rất nhiều. Thêm vào đó, ngay cả người ham vui, nay này mai khác như Diệp Ngạo Đông cũng bình tâm lại, có bạn gái cố định. Với lại, Diệp Tri Thu cũng đã đính hôn với một anh bạn cùng lớp, hai người dự định về nước phát triển công ty rồi kết hôn. Đến bữa cơm tối hôm đó, Diệp Phùng Xuân nhìn cả nhà tề tụ, trong lòng vui mừng, y còn mang cả chai rượu Tây nhiều năm mà y quý nhất ra uống.

Diệp Du Đồng vốn không thích y uống nhiều rượu như vậy, đột kiểm tra sức khỏe lần trước, huyết áp của Diệp Phùng Xuân đã đạt tới ngưỡng 129, tuy là bình thường, nhưng vẫn hơi cao, có lẽ đó là dấu vết do nhiều năm thức khuya làm việc để lại. Lúc nhìn thấy kết quả đó, Diệp Du Đồng vừa lo lắng vừa đau lòng, từ đó về sau cậu quy định cả thời gian nghỉ ngơi, làm việc của y, tất nhiên về mặt ăn uống cũng không ngoại lệ, trà đậm, ớt cay, mùi cồn cũng vắng mặt dần dần.

Tuy nhiên, hôm nay lại khác, với lại ba cậu cũng đang vui, nên Diệp Du Đồng cũng không nỡ làm y mất hứng, đành phải chịu đựng không nói tới, nhưng nhìn thấy y uống hết ly này tới ly kia, cậu không khỏi xanh mặt. Cuối cùng, lần đầu tiên Diệp Phùng Xuân không cảm lòng được, uống tới say ngà. Xong, Diệp Du Đồng dìu y trở về phòng, pha ly sữa muốn cho y uống giải rượu, không ngờ y lại giở tính trẻ con.

“Không thích!” Một người đã bốn mươi tuổi chui chui vào góc sofa, mặt mày nhăn nhúm, “Khó ngủ lắm... Ức...”

“Ba à!” Không ngờ khi ba say rượu lại giở tính như thế, dù cảm thấy vậy có chút đáng yêu nhưng y uống nhiều rượu như vậy sẽ ảnh hưởng tới dạ dày, cậu nhóc đành phải hạ giọng năn nỉ, “Uống một chút thôi, xong con dẫn ba đi tắm nha?”

“Ồ!” Mất say là nhẹ, đột nhiên y đưa tay cuốn lấy vòng eo mảnh khảnh của cậu bé, ngẩng đầu lên nhìn cậu, nũng nịu, “Con dứt ba mới uống!”

“Hả?” Diệp Đồng thấy hết cách rồi, đành phải đưa miệng ly tới bên môi y.

Diệp Phùng Xuân lại lắc đầu, mỉm cười, hai tay nắm chặt miệng ly, đẩy đến trước mặt cậu, “Đồng Đồng uống trước, sau đó dứt cho ba!”

Cuối cùng cũng hiểu rõ ý của ba mình, mặt Du Đồng lập tức đỏ lên. Nếu không phải trông thấy vẻ mặt say lơ đãng của ba, có lẽ cậu cũng nghĩ là y đang cố ý, hôm nay đúng là ba vui đến điên luôn rồi mà.

Nhưng cho dù có mắc cỡ thế nào, sức khỏe của Diệp Phùng Xuân vẫn quan trọng hơn, hơn nữa ba còn làm nũng đáng yêu như vậy, cậu quả thật không đủ sức chống cự. Uống một ngụm sữa, Diệp Du Đồng quỳ chân sau lên sofa, chạm vào đôi môi y, từng chút một tiến vào khoang miệng.

Cho đến khi dứt xong ly sữa, cơ thể hai người cũng đã nóng lên hừng hực. Diệp Phùng Xuân vội vã cầm lấy ly sữa trên tay cậu bé đặt qua một bên, ôm chặt lấy cậu hôn lấy hôn để. Rõ ràng y rất ghét cái mùi vị đó, nhưng không hiểu sao khi ở trong miệng cậu bé nó lại trở nên rất ngọt ngào, “Bảo bối của ba thơm quá...”

Diệp Phùng Xuân cảm thấy cậu bé trong lòng như trở về thời kỳ trẻ sơ sinh, trên người còn thơm mùi sữa rõ ràng. Trước đây y đã không làm hết trách nhiệm của một người cha, còn chưa kịp yêu thương cậu đã để cậu trưởng thành trong thương tích, nghĩ tới đó, lòng y đau như xé nát. Trong cơn say, y như trút bỏ hết lo lắng, giờ chỉ có cảm giác gần gũi da thịt mới có thể biểu đạt hết tâm trạng của y.

“Ba ơ?” Rõ ràng cảm thấy ba bỗng nhiệt tình hơn bình thường rất nhiều, Diệp Du Đồng lo lắng gọi y một tiếng. Kể từ cái ngày xong quân huấn trở về, cậu luôn cảm thấy ba có gì đó là lạ, dường như ba có chút... ưu thương? Đặc biệt là khi say rượu, biểu hiện đó lại càng rõ ràng hơn.

“Uhm?” Nhẹ nhàng mơn trớn làn da ấm áp, mềm mại như con mèo nhỏ của cậu bé, Diệp Phùng Xuân biết ngoài làm tình ra, đây là phương thức tiếp xúc mà cậu bé thích nhất. Mặc dù cơ thể vẫn gầy như trước, da thịt vẫn non mịn như ngày nào, nhưng đường cong trên người cậu bé ngày càng cường tráng, bắt đầu lộ ra sức sống tràn đầy, mãnh liệt của tuổi trẻ. Còn y, lại đang già đi từng ngày...

Mất thấy em trai em gái đều đã có nơi có chốn, lúc đầu y còn cảm thấy thỏa mãn khi độc chiếm cậu bé, giờ ngược lại, y bắt đầu thấy áy náy. Nhưng, y lại không thể buông tay, những mâu thuẫn đó như dây vô, cắn nát tâm trí y.

Hôm đó khi cậu bé phát hiện huyết áp y hơi cao chút, cái dáng vẻ đau lòng đó có lẽ là sợ y sẽ đi trước bỏ cậu, nhưng cũng có lẽ là như vậy. Cho nên, Diệp Phùng Xuân y mới cam tâm tình nguyện nghe theo những lệnh cấm của cậu bé, vì bảo bối, y nhất định phải sống lâu đến trăm tuổi. Nếu đến một ngày nào đó y phải đi, bỏ lại cậu bé cô đơn một mình, không có bạn đời, không có con cái, thậm chí không có mục tiêu sống, đến lúc đó cậu bé phải sống sao đây?

“Đồng Đồng, con đừng vì ba mà buông lơ tương lai của mình...” Chỉ có những lúc say, Diệp Phùng Xuân mới có thể nói ra những lời giấu tận đáy lòng ấy. Người cứng rắn không chịu thua như y, lần đầu tiên cảm thấy không thể kháng cự vận mệnh, y chỉ biết ôm chặt cậu bé, thì thào. Chỉ cần nghĩ đến chuyện cậu bé vì mình mà từ bỏ hết thấy, y lại cảm thấy tội lỗi lan tràn.

Nghe được những lời thật lòng trong cơn say của ba, Diệp Du Đồng mới giật mình phát hiện thì ra người luôn bình tĩnh thoải mái như ba cũng có những lo lắng chôn chặt trong lòng như thế, cậu hoảng sợ - Chẳng lẽ mình đã làm sai chuyện gì nên ba mới nói vậy? Cậu cảm thấy bối rối, “Ba, con...”

“Con phải cố gắng học tập, phải cố gắng tiếp xúc với bạn bè, phải làm những chuyện mà con thích, ba sẽ mãi mãi chờ con, chờ con...” Y không muốn cậu bé ở cạnh y cả ngày, không có không gian riêng của mình. Bất kể là tình yêu hay tình thân gì thì nó cũng chỉ là một phần trong cuộc sống, làm đàn ông phải có lý tưởng, theo đuổi riêng của mình, có như vậy mới có thể trưởng thành được. Cậu bé của y vẫn còn rất trẻ, y không thể nhốt cậu dưới đôi cánh nhỏ hẹp của mình mãi thế được.

“Ba ba!”

Nhanh chóng hiểu được ý của ba là gì, ánh mắt vĩ đại, nặng nề đó đã khiến Diệp Du Đồng chưa xót. Cậu vươn đôi tay lên câu lấy cổ y, nghẹn ngào, “Xin lỗi, sau này con sẽ không thế nữa...”

Cậu không ngờ việc mình quần lấy ba lại cho ba nhiều áp lực như vậy, hơn nữa ba nói rất đúng, cậu không thể làm một loài cây chỉ biết ký sinh, dựa dẫm vào ba mãi thế được. Rõ ràng đã nói sẽ chăm sóc ba cả đời, nhưng ngay cả mùi sữa còn chưa dứt được, sao có tư cách nói mạnh miệng thế chứ.

“Ừm, Đồng Đồng thật ngoan!” Mỗi lần rướn vào, tính tình y cũng không có gì khác, không la hét om sòm, không động tay động chân, y chỉ nói nhiều hơn bình thường một chút, hơn nữa cũng lớn gan hơn một chút, “Để ba kiểm tra xem, trên người con chỗ nào là mẫn cảm nhất...”

Còn chưa kịp cảm kích xong, đột nhiên ba lại chuyển đề tài, trong lúc nhất thời cậu có chút đỡ không nổi, “Ba... Ừm!” Chỉ cần là ba chạm vào, bất kì nơi nào trên cơ thể cậu cũng thành điểm mẫn cảm.

“Là ở đây sao?” Diệp Phùng Xuân ha ha cười, bàn tay linh hoạt như nhân ngư của y lướt xuống eo rồi vòng trở lên hai đầu vú tuần tra, “Hay là ở đây? Thấy thoải mái phải nói cho ba hay nha...”

“Con, con không biết!” Vào những lúc thế này cậu chỉ biết đỏ mặt, vừa e thẹn vừa yếu ớt nằm trong lòng y để mặc y âu yếm.

42. Chương 41

“Ba, dậy thôi, sáng nay không phải ba có tiết hay sao?”

Sáng sớm, Diệp Du Đồng đánh răng rửa mặt xong trở vào phòng ngủ, thấy ba cậu còn đang ngủ say. Mí mắt khép chặt trên khuôn mặt trang nghiêm, nhìn vừa trầm tĩnh lại vừa hiền hòa.

Mặc dù không nở đánh thức y, nhưng cậu cũng hiểu với cá tính của ba nhất định không muốn bỏ học, do dự một hồi cậu đành phải quyết tâm lay y dậy. Có lẽ đã đặt xuống gánh nặng trên vai, cũng có lẽ đã bị cậu bé chiều đến hư rồi, từ lúc hai người ở chung với nhau, một Diệp Phùng Xuân nghiêm túc, tự hạn chế bản thân giờ giống như biến thành một người khác. Mỗi ngày ngoài những việc phải làm ở phòng thí nghiệm, tất cả những việc còn lại trong cuộc sống hằng ngày y đều để cậu bé lo liệu.

“Có phải tối qua ba lại thức khuya hay không?” Cậu bé oán trách, kéo y dậy. Thấy tóc y rối bù, tiện tay vuốt lại giúp y, “Sau này làm việc không được vượt quá mười hai giờ đêm!” Nếu huyết áp lại tăng nữa thì làm sao đây.

Diệp Phùng Xuân còn đang mơ màng, “Hử...Sao vậy?”

“Thức dậy, rửa mặt, ăn sáng!” Diệp Du Đồng quỳ xuống giường, hai tay nâng đầu y lên nhìn thẳng vào mặt y, nhỏ giọng trách móc, “Diệp Phùng Xuân là con sâu lười!”

“Hừ, muốn chết!” Lúc này y cũng đã tỉnh táo lại, xoay người đè cậu bé xuống giường, đưa tay nhéo nhéo chóp mũi cậu, “Dám nói ba như vậy?” Thằng nhóc này đúng là càng lớn càng hoạt bát, mặc dù vẫn hay e thẹn, nhưng đã không còn đáng vẻ tự ti, sợ hãi như trước đây nữa. Thấy cậu bé thay đổi từng ngày, Diệp Phùng Xuân cảm thấy rất vui.

“Đừng giỡn nữa, sẽ trễ giờ đó...” Vốn không thể dịch lại thân hình cường tráng của ba, vả lại vào những tình huống thế này y cũng sẽ thường xuyên động tình, Diệp Du Đồng nhanh chóng đầu hàng, “Hôm nay ba có tiết đó!” Mỗi tuần Diệp Phùng Xuân chỉ có một buổi học vào sáng thứ tư nên rất dễ quên hoặc đi trễ. Tuy nhiên, hiện giờ đã có cậu nhóc kiêm trợ lý vạn năng cẩn thận nhắc nhở, y cũng không lo sẽ gặp phải những tình huống đó.

Thấy đáng vẻ sợ lau súng “lửa” của cậu nhóc, Diệp Phùng Xuân mỉm cười đắc ý, cúi người hôn lên môi cậu một cái, rồi đứng dậy bước xuống giường. Vào tới nhà vệ sinh, y mới phát hiện cậu bé đã chuẩn bị cả kem đánh răng sẵn cho y khiến y vừa cảm thấy ngọt ngào lại vừa cảm thấy chua xót. Cậu bé đã yêu y đến vậy, giờ Diệp Phùng Xuân y quả là đang sống trong hạnh phúc ngập trời. Nếu hỏi y cả đời này chuyện y thành công nhất là gì, y sẽ không do dự đáp lại rằng: Có lẽ là đã bàn thành công một vụ làm ăn - bỏ xuống tất cả để có được cậu bé.

Biết mỗi bữa sáng Diệp Phùng Xuân có thói quen dùng cháo, Diệp Du Đồng sẽ dậy sớm nấu cho y ăn. Mặc dù tay nghề cậu còn kém nhưng lại rất dụng tâm, càng làm càng hợp với khẩu vị của y, nên sáng nào hai người cũng đều ăn cháo trong giai điệu bình yên. Hiện tại cậu nhóc mới phát hiện ngoài sự nghiệp ra, trong cuộc sống bình dân ba cậu lại là một thiếu gia ngay cả chiến thắng cũng chiến không được, nhưng cậu lại cảm thấy rất hạnh phúc khi được chiều ba như thế.

Trước lúc đi, hai cha con lại đứng trước cửa nhà âu yếm nhau một chút, đơn giản là vì cậu bé bỗng đưa cho y một lá thư, hơn nữa còn nhìn y bằng ánh mắt thật mong chờ.

Thấy đáng vẻ thần bí của con, Diệp Phùng Xuân nhú mày, lập tức mở thư ra thì thấy hai tờ giấy, nói cho chính xác hơn là hai vé mời. Điểm khác biệt giữa hai vé mời này với các vé mời khác là dường như đây là vé tự làm, mặc dù nhìn đơn giản nhưng cũng đã biểu lộ tâm ý của người chế tác, trên mặt viết, “Hoan nghênh ông Diệp Phùng Xuân đến hiện trường quan sát chỉ bảo!”

Lật ra phía sau, tờ thứ nhất là cuộc thi biện luận do hiệp hội diễn thuyết của trường tổ chức, thời gian là bảy giờ tối thứ sáu tuần này. Tờ còn lại là vé xem thi đấu bóng rổ trong khoa Trung Văn, thời gian là hai giờ chiều cuối tuần sau.

Nhìn thấy hai tấm vé, Diệp Phùng Xuân mỉm cười, đưa tay ôm cậu bé vào lòng, “Ba nhất định sẽ đến!” Thằng bé này vừa đơn thuần vừa hiểu chuyện, cho dù có yêu như thế nào, y cũng thấy không đủ.

“Thật ra thì con rất sợ ba sẽ tới!” Cậu nhóc cọ cọ cái mũi lên áo khoác của ba mình, nũng nịu, “Ba xem con sẽ khẩn trương...” Nhưng nếu không như vậy, ba sẽ lo lắng cho cậu, hơn nữa cậu cũng muốn cho ba thấy thành quả cố gắng của mình.

“Sao có thể chứ? Ba sẽ ở bên dưới cổ vũ cho con!” Diệp Phùng Xuân nói khê vào tai cậu bé, “Ừm, sao Đồng Đồng lại đột nhiên muốn vào hiệp hội diễn thuyết?” Bóng rổ thì không nói tới, từ nhỏ cậu bé đã rất thích môn thể thao này rồi. Nhưng về diễn thuyết thì đúng là đã vượt khỏi dự kiến của y, thậm chí y còn nghĩ rằng, cậu bé hay mắc cỡ này sẽ không tham gia cuộc thi có tính cộng đồng nào cả.

“À, con không biết nói chuyện, lại hay xấu hổ nữa, nên con muốn rèn luyện một chút...” Cậu bé giải thích có chút rối rắm nhưng tất nhiên Diệp Phùng Xuân cũng hiểu cậu bé đang muốn nói cái gì. Về sau, nếu ra xã hội làm việc mà lại thiếu tự tin, không biết biểu đạt thì sẽ rất có hại. Có lẽ, cậu bé cảm thấy bản thân khiếm khuyết về phương diện này nên mới quyết tâm rèn luyện, xem ra cậu cũng phải lấy hết dũng khí mới có thể đưa ra quyết định như thế.

“Bảo bối là con của ba, con nhất định sẽ làm được!” Diệp Phùng Xuân kiêu ngạo, y cũng không hoài nghi điểm này. Mặc dù tư chất của cậu bé rất bình thường, nhưng bé lại có nghị lực và sức chịu đựng mạnh mẽ, hơn nữa còn có y hướng dẫn, giúp đỡ, không có lý gì lại không thành công.

Trong nháy mắt, hai cha con như tâm ý tương thông với nhau, Diệp Du Đồng gương mặt nhìn ba mình, lần đầu tiên cậu cảm thấy tự tin thực hiện hết tất cả khát vọng trong lòng mình. Đột nhiên, cậu bé phát hiện ra một sự thật làm sững mũi cậu cay cay - Tất cả những gì cậu có được đều do người đang đứng trước mắt này ban cho cậu: thân thể, linh hồn và cả một tình yêu no đủ.

Cuộc thi biện luận diễn ra vào tối thứ sáu, trước đó, Diệp Du Đồng cũng đã tự giác chuẩn bị đầy đủ. Suốt mấy ngày trước đó cậu đã tìm đọc rất nhiều tư liệu, từ điển, thử nghiệm mấy lần, thậm chí cậu còn bắt ba phải tập với cậu. Cậu cho rằng chỉ cần biểu hiện hết khả năng của mình, không sợ không thắng được, có lẽ mấy anh chị khóa trước trong hiệp hội cũng sẽ cân nhắc cho cậu gia nhập.

Mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng, cho đến sáu giờ năm mươi lăm phút, người luôn giữ chữ tín như Diệp Phùng Xuân vẫn chưa xuất hiện, gọi di động thì lại chuyển vào hộp thư thoại. Chỉ còn mấy phút nữa cuộc thi sẽ bắt đầu, nhưng lúc này tâm lý của Diệp Du Đồng lại đang rất hoảng loạn - Không lẽ ba đã gặp chuyện gì rồi? Nếu không ba sẽ không bao giờ trễ hẹn.

Mang tâm trạng bất an bước lên đài, kết quả có thể đoán được. Người vốn nhút nhát, thiếu kinh nghiệm diễn thuyết thực tế, còn không ngừng mất tập trung về chuyện của ba mình, khả năng của Diệp Du Đồng giảm hẳn. Cũng may trong nhóm cậu là người biện luận thứ tư, thừa dịp mọi người phát biểu, cậu cũng có thời gian điều chỉnh tâm trạng lại. Khi đến lượt cậu biện luận, cậu cũng có thể đuổi kịp bạn bè, tất nhiên biểu hiện cũng rất bình thường, trên cơ bản là không có những lời hay ý đẹp gì, chứ đừng nói tới những câu khiến người khác phải khâm phục.

Trước đó, vì cậu đã chuẩn bị khá đầy đủ, nên các bạn trong nhóm đều đề cử cậu đảm nhiệm phần quan trọng nhất, biện luận xong sẽ tổng kết lại. Với lại, ban đầu cậu cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng đến lúc này đầu óc cậu lại rối cả lên, nửa nghĩ bên này, nửa nhớ về ba, sau cùng trong ba phút đó, Diệp Du Đồng cũng không biết mình đã nói bậy bạ cái gì.

Vất vả kiên trì cho tới khi cuộc thi chấm dứt, nhịp tim của Diệp Du Đồng cũng chậm lại. Xem ra, lần này rất khó đạt được kết quả như cậu muốn, hơn nữa điều cậu cảm thấy lo lắng chính là biểu hiện vụng về của mình đã làm cả đội thất bại, nhất định cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của các bạn trong nhóm. Tuy nhiên, càng quan trọng hơn chính là không biết ba đã đi đâu? Rõ ràng ba đã hứa với cậu là sẽ tới...

43. Chương 42

Đêm đó, lúc Diệp Phùng Xuân về đến nhà, trời cũng đã khuya. Diệp Du Đồng cũng giống như trước đây, nằm trên sô pha trong phòng khách đợi y về.

Bước vào phòng khách, dưới ánh đèn mờ nhạt, y nhìn thấy thân hình thon gầy nhưng cũng đã bắt đầu ra dáng thanh niên của cậu bé và đôi mày đang cau lại ấy vẫn trẻ con như ngày nào. Nhớ tới chuyện hôm nay thất hứa với con, y lại thấy áy náy, vì thế y đóng nhẹ cửa lại, đi đến bên sô pha, cúi người ôm cậu bé vào phòng ngủ.

“Ba...?” Diệp Du Đồng mơ màng tỉnh giấc, vừa mở mắt ra nhìn thấy vẻ mặt vừa mệt mỏi vừa hối lỗi của ba, cậu lập tức giãy xuống, “Ba sao vậy?” Sao trông ba lại mệt mỏi đến thế, đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Cậu bé như quên mất cả chuyện thi đấu thất bại, cũng không thêm trách y thất hẹn, vì nếu so với sức khỏe của ba, những chuyện đó chẳng đáng là gì.

“Ba không sao cả!” Diệp Phùng Xuân vỗ vỗ lên đầu vai cậu nhóc, kéo cậu vào phòng ngủ, “Con đi ngủ trước đi...”

Diệp Du Đồng không trả lời cũng chẳng vào phòng ngủ, cậu vẫn giống như trước đây, ôm chặt eo ba mình, tựa đầu vào vòm ngực rộng lớn của y.

Biết đây là biểu hiện bất an của cậu bé, y vuốt nhẹ lên lưng cậu, dịu dàng an ủi, “Xin lỗi, hôm nay ba có chuyện đột xuất, không kịp báo cho con hay...” Giờ nhớ lại chuyện buồn bất ngờ ập đến hồi chiều, người từng trải như Diệp Phùng Xuân cũng không khỏi sợ hãi. Một đồng nghiệp của y, cũng là nghiên cứu sinh của giáo sư Triệu, hôm nay, lúc y phát hiện, cậu ấy đã gục xuống bàn, chết hơn một tuần.

Vừa mới nghỉ xong mấy ngày, rất nhiều người vẫn chưa liên lạc lại, hơn nữa ai cũng bận nên không ai để ý tới chuyện cậu ấy vẫn chưa tới phòng thí nghiệm. Hôm nay, vì phải lấy một ít số liệu cần thiết cho một thí nghiệm nọ, nhưng người phụ trách phần số liệu này vẫn chưa thấy đâu, gọi điện thoại không được, gửi mail cũng không thấy trả lời.

Đợi đến hết giờ làm vẫn không thấy động tĩnh gì, Diệp Phùng Xuân mới quyết định đến kí túc xá của cậu ta xem thế nào, thăm nghĩ lấy được số liệu xong y sẽ chạy ngay đến khu cơ bản xem cuộc thi của cậu bé, nào ngờ, y gõ cửa mãi vẫn không thấy ai ra mở, nhưng từ khe hở vẫn có thể thấy được ánh sáng mờ nhạt trong phòng. Trong lòng bỗng có dự cảm xấu, y lập tức đi tìm quản lý kí túc xá đến mở cửa ra xem.

Vừa vào cửa chỉ thấy một người nằm gục trên bàn không nhúc nhích, viên quản lý lên đẩy cậu ta một chút, không ngờ người đó lại ngã ngang xuống đất làm hai người sợ xanh cả mặt. Nhìn kĩ lại, thấy hai mắt cậu ta nhắm nghiền, mặt đen thui biến dạng trông rất đáng sợ, có lẽ cũng đã chết được mấy ngày.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên sẽ kinh động đến nhà trường và cảnh sát, ngay cả xe cứu thương cũng được gọi tới. Diệp Phùng Xuân bị mời vào cục cảnh sát lấy lời khai, mặc dù trong lòng y luôn nhớ tới cuộc hẹn với cậu bé, nhưng dù sao cũng liên quan tới mạng người, y không thể cự tuyệt, đành phải phối hợp cảnh sát điều tra. Sau đó, bọn họ đã đưa ra kết luận tạm thời, có lẽ cậu đồng nghiệp đó vì quá lao lực mà đột tử.

Cậu ấy đã học lên học vị tiến sĩ hơn bốn năm nhưng vẫn chưa hoàn thành. Vì gia cảnh bần hàn, trợ cấp học lên lại rất thấp, trên vẫn còn cha mẹ già, dưới vẫn còn đứa con bốn, năm tuổi. Vì thế, cậu ấy không thể không làm thêm nhiều việc để kiếm tiền nuôi gia đình, cuối cùng lại không thể hoàn thành luận văn tốt nghiệp đúng thời hạn. Tính của giáo sư rất nghiêm khắc, đầu ra đó đành hoãn nên cậu ấy cũng đành phải lùi thời gian tốt nghiệp lại, dần dần hình thành tuần hoàn ác tính. Không ngờ, dưới áp lực ngày càng nhiều, một người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết lại ngã xuống.

Vì người nhà của cậu ấy đều ở thành phố khác nên không tới kịp, Giang Sáu Thạch lại đang họp ở nước ngoài, là người lớn tuổi nhất trong phòng thí nghiệm, Diệp Phùng Xuân không thể không đại diện cho trường lo hậu sự cho đồng nghiệp được. Y luôn bận rộn, không thể cho cậu bé hay chuyện y không tới, chờ đến khi mọi chuyện thu xếp ổn thỏa, người nhà cậu đồng nghiệp cũng tới, cũng đã đến nửa đêm.

Trước đó, Diệp Phùng Xuân nào biết khi một người mất đi sẽ khiến một gia đình tan vỡ. Đến khi y tận mắt thấy sự đau đớn, khổ sở của cha mẹ già cùng người vợ trẻ của cậu đồng nghiệp, y mới hiểu tại sao cậu bé lại sợ mất y đến vậy. Nghĩ đến đó, y lại càng ôm chặt thân hình gầy yếu của con hơn.

“Đồng Đồng, ba hứa với con, sau này ba sẽ không thức đêm, không uống rượu. Chuyện gì ba cũng nghe con hết...” Vì cậu bé, y phải cố gắng sống thật tốt. Y không đành lòng để cậu bé đau khổ vì mất đi mình.

“Hử?” Không biết sao đột nhiên ba lại nói mấy lời này, cậu cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng dẫu sao nghe được thế cậu cũng rất vui, “Xảy ra chuyện gì hả ba?” Ba có gì đó là lạ.

“Uhm, xin lỗi vì đã thất hẹn với con! Trong phòng thí nghiệm có việc gấp, ba không thể ra ngoài được!” Diệp Phùng Xuân cũng không định kể những chuyện tàn nhẫn, kinh hoàng như thế cho cậu bé nghe, y chỉ giải thích đơn giản mấy câu. Theo tính tình độ lượng của cậu nhóc, y biết cậu sẽ không hỏi nhiều.

Quả nhiên, nghe ba giải thích xong, cậu bé gật gù tỏ vẻ đã hiểu, cậu không hỏi thêm gì, rồi lại đột ngột ngẩng đầu lên, ngưng ngưng nở nụ cười, “Ba không tới cũng tốt, con... con đã phá hỏng cuộc thi rồi!” Cậu cũng không định nói với ba, vì không thấy ba tới, cậu lo lắng quá nhiều nên không thể tập trung... và cậu vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nghe xong, Diệp Phùng Xuân cũng không đáp lại, y chỉ đưa tay vuốt nhẹ nhẹ lên mái tóc nâu của con, thật lâu sau, mới nói, “Sau này ba sẽ không như vậy nữa!”

Biết chuyện lần trước chỉ là tình cờ, ba có việc gấp phải xử lý nên mới thất hẹn với cậu, Diệp Du Đồng chẳng những không trách y mà ngược lại cậu còn cảm thấy đây mới là tác phong đúng giờ của Diệp Phùng Xuân. Theo lẽ chuyện này đã dần dần qua đi, ai ngờ hôm đó lúc cậu tan học trở về nhà, lại thấy ở trước cửa nhà mình là một vị khách không mời.

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi mặc trang phục thanh nhã mang một đồng lễ vật, bên cạnh có một cô bé khoảng năm, sáu tuổi, vừa trông thấy cậu, hoảng hốt hỏi có phải Diệp Phùng Xuân ở nơi này không, cô có việc muốn tìm y. Trong nghi hoặc, Diệp Du Đồng nói ra thân phận của mình, người tới giật mình một chút, nhìn cậu vài giây rồi lập tức bảo là Trần Uyển Phương, vợ của đồng nghiệp y, hôm nay đến cảm tạ ơn giúp đỡ hôm nọ.

Do không biết đầu đuôi thế nào, Diệp Du Đồng ngây ra, nhưng nghe giọng điệu thành khẩn của họ, cậu đành phải mời họ vào nhà, mang trà ra đãi. Biết ba có chuyện gì đó giấu mình, trước đó đã có chút nghi ngờ giờ lại càng dè nặng, hai bên cứ ngồi xấu hổ mắt to nhìn mắt nhỏ, sau cùng cậu đành phải sang phòng kế bên gọi điện thoại cho ba. Lúc này, Diệp Phùng Xuân cũng đã tới trước ngõ, y kinh ngạc, lập tức chạy nhanh về nhà.

“Anh Diệp!”

Người phụ nữ vừa nhìn thấy Diệp Phùng Xuân bước vào cửa đã lập tức đứng dậy, dáng vẻ vô cùng kích động, thậm chí còn kéo cô bé đang thẹn thùng kể bên lên, bước nhanh tới trước mặt y, “Tiểu Khiết, mau cảm ơn chú Diệp đi con!”

Cô bé tuy còn ngại ngùng những vẫn rất ngoan ngoãn nghe theo lời mẹ, gặp phải tình huống trịnh trọng như thế lại khiến Diệp Phùng Xuân băn khoăn, “Tiểu Trần, cô khách khí quá rồi, lại còn tới tận đây...” Y cũng không ngờ, vợ của cậu đồng nghiệp ấy lại đến tận nhà cảm ơn.

Thấy trên tay ba còn cầm mấy túi thức ăn, rau củ vừa mua ở siêu thị về, Diệp Du Đồng đi tới đón lấy, “Ba, mọi người từ từ nói chuyện đi, con đi nấu cơm!” Không biết nên xưng hô với người phụ nữ đó thế nào, cậu đành phải dùng từ nửa vờ như vậy.

Thật ra, trong lòng Diệp Du Đồng cũng cảm thấy nghi ngờ. Ba cậu đã ly hôn mấy năm, mặc dù biểu hiện và bề ngoài xuất sắc của y chắc chắn sẽ thu hút không ít hoa đào, nhưng y luôn có cách tránh khỏi những chuyện như thế, lần này có người tìm tới tận nhà cũng là lần đầu tiên. Rốt cuộc thì người phụ nữ đó là ai? Ba đã giúp cô ta chuyện gì? Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà lần trước ba thất hứa với cậu, vậy tại sao hôm đó ba lại không nói rõ? Cậu bé ôm một bụng câu hỏi đi vào nhà bếp.

Vì có một cô bé đi cùng, hai người lớn không quá thân quen ngồi trong phòng khách cũng tìm được đề tài để nói. Diệp Phùng Xuân rất đồng cảm với cô bé đột nhiên mất cha, nên khi nói chuyện cũng động viên, an ủi bé một chút. Cả đời của y, không bao giờ y nương tay với kẻ thù, nhưng đối với phụ nữ và bọn trẻ y luôn rất nhân từ. Cô bé đột nhiên xuất hiện này làm y nhớ tới cô con gái bị vợ trước mang đi, có lẽ giờ này con bé cũng đã lên tiểu học.

“Anh Diệp, Mã Hưng Quốc đột nhiên bị như vậy... Nếu không nhờ anh giúp đỡ, cả nhà chúng tôi cũng không biết nên làm thế nào...” Mới nói tới đó cô đã đỏ mắt. Khi đó, người chồng ba mươi sáu tuổi của cô đột nhiên qua đời, bỏ lại cha mẹ già và đứa con mới mới năm, sáu tuổi, khi nhận được tin như sét đánh đó cô đã ngã quỵ xuống đất, không biết làm sao. Sau đó, Diệp Phùng Xuân đến, lái xe đưa bọn họ đến trường ngay trong đêm để xử lý hậu sự, y còn cho cô một số tiền để cô và cả nhà vượt qua cửa ải khó khăn này, vì thế trong lòng cô, Diệp Phùng Xuân giống như một vị chúa cứu thế, một người cô mang ơn cả đời.

“Tiểu Mã là đồng nghiệp của tôi, đó là những chuyện tôi nên làm!” Khi đó Diệp Phùng Xuân giúp đỡ cũng chỉ vì lòng nhân từ chứ không phải mua danh tiếng hay ơn nghĩa, nên y cũng không muốn nhận lấy làm gì. Người này không nói tiếng nào đã tới đây, khiến y cảm thấy lo lắng rồi lại không dám cự tuyệt thẳng thừng, “Cô làm giấy xác nhận đưa đến trường và công ty bảo hiểm đi, nếu có thiếu giấy tờ gì thì cứ đến phòng thí nghiệm bổ sung!” Cũng may là sếp tiền nhiệm rất rộng rãi, trước đó ông đã tự bỏ tiền túi ra mua bảo hiểm nhân thọ cho mười mấy người bọn họ, nếu không thì cuộc sống sau này của họ sẽ càng gặp nhiều khó khăn hơn.

“Đã thu xếp thỏa đáng hết rồi, cảm ơn anh Diệp!”

Thấy người nọ nói xong lại muốn đỏ mắt, Diệp Phùng Xuân cảm thấy đau đầu, “Là giáo sư Giang đã mua bảo hiểm cho cậu ấy, cô nên cảm ơn ông ấy mới phải!”

“Phải, mọi người đều là người tốt, tôi và Tiểu Khiết thật may mắn...”

Cô còn định nói gì đó, lúc này Diệp Du Đồng cũng đã nấu xong cơm canh, dọn đến nhà ăn, sau đó nhìn lại mấy người trong phòng khách do dự, không biết có nên mời hai người nọ ở lại dùng cơm hay không. Diệp Phùng Xuân thấy thế đành phải quay qua nói, “Nếu như cô không chê thì ở lại ăn bữa cơm đạm bạc với hai cha con tôi đi!”

Trần Uyển Phương nghe y nói như thế mới giật mình phát hiện, thì ra việc mình đột ngột đến thế này đã làm phiền đến cuộc sống của đối phương rồi, cô lập tức đứng dậy cáo từ, “Không, không cần đâu! Cha mẹ của Hưng Quốc còn đang chờ tôi về... Ngại quá, vì ở phòng thí nghiệm không tiện nói chuyện, nên đành phải mạo muội đến đây quấy rầy hai người...” Cô cũng từng đến phòng thí nghiệm tìm Diệp Phùng Xuân, nhưng khi đến nơi cô lại cảm thấy gặp mặt nói chuyện tặng quà cáp ở đó khó coi quá, thế là cô đã hỏi đường tìm đến nhà y, nhưng lại sợ y từ chối, nên mới phải không mời mà đến thế này.

Tuy nhiên, cô cũng không ngờ một người còn trẻ như Diệp Phùng Xuân lại có một đứa con lớn như Diệp Du Đồng. Nghe nói y đã ly hôn mấy năm, trong nhà không có phụ nữ mà lại gọn gàng ngăn nắp như vậy, trong lòng cô lại âm thầm khen ngợi một trận. Nhưng cô cũng không ngờ tất cả đều là công lao của Diệp Du Đồng, Diệp Phùng Xuân vốn không biết làm việc nhà.

Tiến hai mẹ con họ ra cửa, lúc này hai cha con mới thở phào một hơi. Bình thường Diệp Phùng Xuân cũng có không ít bạn bè tới chơi, nhưng gặp phải tình huống thế này đúng là lần đầu. Hai người lặng lẽ dùng cơm, không nói gì. Y cảm thấy không có gì để nói, còn cậu bé lại đang nghĩ chuyện ba giấu mình, hơn nữa trực giác mách với cậu rằng người phụ nữ này tuyệt đối có một trăm phần trăm hảo cảm với ba cậu.

Dù biết Diệp Phùng Xuân không bao giờ để ý mấy chuyện như thế, nhưng Diệp Du Đồng vẫn cảm thấy không thoải mái. Khi này nhìn thấy dáng vẻ yêu mến của ba với cô bé đó, lúc này cậu mới ý thức được, một người vĩ đại như ba cậu chỉ có một đứa con ngu ngốc là cậu thôi. Chẳng lẽ ở trong lòng ba, thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy tiếc nuôi hay sao?

Nhưng trong chuyện này, cho dù cậu có cố gắng yêu ba thế nào, cậu cũng không có cách nào bù lại được...

44. Chương 43

“Nè, ba cậu thật không phải yêu quái à?”

Trước khi trận đấu bóng rổ tổ chức trong sân vận động của trường bắt đầu, Tư Khẩu Khẩu - cổ động viên bên khoa Ngoại Ngữ đã kéo Diệp Du Đồng vào một góc nói nhỏ, ánh mắt còn không quên liếc Diệp Phùng Xuân một cái, “Lão gia nhà cậu năm nay cũng bốn mươi rồi phải không, sao trông ông ta ngày càng trẻ, nhìn giống anh hai cậu hơn là ba cậu nha...”

Năm đó, khi phát hiện cô bạn học ngồi cùng bàn với mình chọn ngành này, cậu cảm thấy rất hiếu kì. Về sau, cậu mới biết, thì ra thành tích của cô bé rất tốt, nhưng không hiểu tại sao lại chui vào một lớp tệ như thế.

“Cậu lại nói bậy bạ gì đó!” Diệp Du Đồng đỏ khốc đỏ cười ngắt ngang lời cô bạn. Vừa rồi, tự nhiên cô ấy lại chạy tới đùng đùng lôi cậu đi một hơi, làm cậu còn tưởng là có chuyện gì quan trọng lắm, ai ngờ là mấy câu ngán năm không đổi này, “Ba tớ vốn là như vậy mà!” Ba rất anh tuấn, điều này luôn là niềm kiêu hãnh, đồng thời cũng là nỗi lo của cậu.

“Chắc chắc, mấy câu nổi da gà đó mà cậu cũng nói được!” Tư Khẩu Khẩu cười xấu xa, “Mà nói nghe nè, chẳng lẽ ba cậu định không kết hôn nữa hả? Như vậy thì tiếc lắm nha...”

Vốn đang có tâm sự trong lòng, lại nghe cô bạn nói như thế, cậu trầm mặc không nói gì. Qua một lát sau, mới nói khẽ một câu, “Tớ không biết nữa!”

Chợt nhớ tới cái lần đầu tiên ba kết hôn, mặc dù lúc đó cậu vẫn còn nhỏ, nhưng cũng đã cảm thấy như tận thế. Nếu ba lại muốn tái hôn... Diệp Du Đồng thật không dám tưởng tượng mình sẽ như thế nào.

Mặc dù ba chưa từng hứa hẹn điều gì với cậu, nhưng ai cũng có thể thấy rõ, những việc mà Diệp Phùng Xuân làm đều vì để hai người được thoải mái sống cùng nhau. Theo lẽ Diệp Du Đồng nên cảm thấy an tâm mới phải, nhưng ngược lại, tuổi càng lớn, cậu lại càng thấy bản thân quá chấp nhất chuyện độc chiếm Diệp Phùng Xuân, như vậy sẽ không công bằng với ba. Rõ ràng ba rất thích nhà cửa đông vui náo nhiệt, lần trước người phụ nữ đó dẫn một cô bé đến, trông ba rất vui... Còn bây giờ, nhà cửa vắng tanh vì một cuộc tình không thể để ai biết được...

“Nè, cậu sao vậy?” Tư Khẩu Khẩu kéo kéo áo thể dục của cậu, “Đừng có đứng đó ngẩn người nữa, mau quay về đội của cậu đi, trận đấu sắp bắt đầu rồi kìa!”

Nhìn thấy cậu nhóc thường ngày nhả nhận hướng nội chạy nhảy trên sân bóng, toát ra hơi thở của tuổi trẻ, Diệp Phùng Xuân nở nụ cười ấm áp. Đồng Đồng của y đã trưởng thành rồi, thân hình thon dài mạnh mẽ,

không còn là đứa trẻ y mang về từ đồng rác, bị ngược đãi đến khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng. Khi y biết mình có một đứa con lưu lạc bên ngoài, tâm trạng y phức tạp, kích động đến không thể nói thành lời. Nhưng khi đá văng cánh cửa ra thấy đứa nhỏ hôn mê trong đồng sợi bông rách nát, y vừa đau lòng lại vừa áy náy.

Giờ ngẫm lại, Diệp Phùng Xuân hoàn toàn có thể hiểu được tại sao cậu bé lại nảy sinh những suy nghĩ vượt quá tình cảm cha con với y. Lúc ấy, chẳng qua y chỉ bỏ ra chút quan tâm, chút hơi ấm nhưng lại khiến đứa trẻ từ nhỏ lẻ loi hiu quạnh thiếu tình thương không thể rời khỏi y. Sau những tra tấn đó, cậu bé lại dần dần dựa dẫm vào y từng chút một như bát nước ngày càng đầy, cho đến khi như ăn sâu vào xương tủy, hòa làm một bộ phận trong cơ thể, giờ nếu cố gắng đào bới, lấy ra, cậu sẽ rất thống khổ.

Khi y quyết định kết hôn, thật ra cũng vì muốn có người chăm sóc cho con mình. Đáng tiếc, khi đó y còn rất trẻ, y vốn không biết một người phụ nữ nếu yêu mình, làm sao có thể cam tâm tình nguyện nuôi con cho kẻ khác? Đó chính là một sai lầm... Cũng may tất cả đã kết thúc, hiện tại y chỉ cần toàn tâm toàn ý yêu cậu bé hết lòng là tốt rồi.

Bảo bối của y thật trẻ trung, thật đáng yêu... Nhìn thấy những người bạn đồng trang lứa với Diệp Du Đồng nện từng bước trên sân đấu, khí thế hùng hục, y chưa bao giờ cảm thấy tuổi tác giữa hai người chênh lệch quá nhiều như lúc này, y thở dài cảm thán. Lại nhớ tới khi này cậu bé và cô bạn học đến một góc thì thầm với nhau, có lẽ thanh mai trúc mã chính là như vậy.

Trong một giờ thi đấu, hơn nửa giờ đầu Diệp Du Đồng đã biểu hiện rất tốt. Mặc dù không cao nhưng cậu lại có nghị lực, phối hợp tốt với bạn bè, đường chuyền vững chắc, lại không nóng lòng ném bóng lập công. Về sau, vì thể lực không đủ, thầy huấn luyện đã đổi cậu ra nghỉ ngơi. Thấy cậu bé đổ mồ hôi như mưa, Diệp Phùng Xuân đau lòng chạy tới đưa nước, còn lấy khăn lau mồ hôi cho cậu.

Được ba chăm sóc, Diệp Du Đồng vừa thẹn thùng lại vừa thấy ngọt ngào, cậu ngồi xuống cạnh ba tiếp tục theo dõi trận đấu.

Nam sinh bên khoa Ngoại Ngữ không nhiều bằng bên Trung Văn, kỹ thuật chơi bóng cũng kém hơn một chút. Sau một trận quyết liệt, cuối cùng Khoa Trung Văn cũng may mắn giành phần thắng. Đây là trận đấu hữu nghị giữa hai khoa với nhau, nên kết quả cũng không quan trọng lắm, chỉ là cợt xát làm quen. Sau khi kết thúc trận đấu, một đám thanh thiếu niên cũng không để ý cả người đầy mồ hôi, quyết định đi Karaoke.

Mới đầu Diệp Du Đồng còn do dự một chút, vì cậu không nỡ bỏ ba một mình đi chơi, nhưng cậu chợt nhớ lại những lời ba cậu đã nói vào hôm ba say rượu.

“Con đừng vì ba mà buông lơ tương lai của mình...”

Cậu biết, tất cả đều xuất phát từ tình yêu, mong đợi, không muốn cậu tách khỏi xã hội.

“Ba ơi, con ra ngoài chơi với bạn học một lát, tối nhớ chờ con về làm cơm nha!” Diệp Du Đồng kéo giãn khoảng cách với mọi người, rồi vội vàng nói với Diệp Phùng Xuân.

Thấy cậu bé quan tâm mình như thế, Diệp Phùng Xuân đã thấy thỏa mãn, “Con đi chơi đi, về trễ một chút cũng không sao!”

“Không đâu, bọn họ ồn chết được! Con sẽ về đúng giờ mà!” Cậu nhìn ba cười cười, rồi đuổi theo các bạn ngay, “Ba phải chờ con đó!”

Dưới ánh đèn mờ mờ trong căn phòng thật to, một số vừa uống rượu vừa thấy xúc sắc, số còn lại ca hát om sòm. Vốn không thích mấy trò này, Diệp Du Đồng cảm thấy thật buồn chán. Khi này cậu bị ép uống ít bia, giờ chỉ muốn ngủ một giấc cho khỏe. Còn Tư Khấu Khấu nữa, nói có chuyện rồi trốn mất biệt, nếu có cô ấy ở cạnh bên nói huyền thuyên ít ra cũng đỡ buồn. Giờ cậu lại cảm thấy có chút hối hận vì đã tới đây chơi, vốn cậu cũng không thích cơ mà. Nếu không phải để ba an tâm, cậu thà về đọc sách còn hơn. (Chep! Mấy bé ngoan giờ ít lắm nha, ta thích!:x Ngạo: cô biến thái nhá =]]])

Nhìn lên đồng hồ đã gần sáu giờ, Diệp Du Đồng không ngồi yên nữa, cậu quyết định đi toilet xong rồi trở vào tạm biệt với mọi người. Cứ ngồi chơi thế mãi, biết chơi tới bao giờ mới xong.

“Diệp Du Đồng, sau cậu không vào chơi với mọi người cho vui!”

Vừa mới đi toilet xong, đang định trở về, lại có người nói vào tai cậu một câu, thiếu chút nữa dọa cậu té xỉu - Giọng nói trầm mạnh, nam tính đó rất giống Diệp Phùng Xuân.

“Ồ, cậu...” Phát hiện đối phương hơi quen mặt nhưng mình lại chẳng nhớ được tên người ta, Diệp Du Đồng thấy hơi xấu hổ, chỉ đoán đây có lẽ là bạn học trong đội bóng rổ bên khoa Ngoại Ngữ.

“Tôi là Viên Gia Lễ, sinh viên năm ba, đội trưởng đội bóng rổ. Tôi phụ trách huấn luyện bóng rổ cho các bạn năm nhất!” Đường như phát hiện ra sự thật mình không được chú ý, cậu thanh niên cao lớn, ngăm đen hơi nhú mày, bổ sung thêm một câu, “Tư Khấu Khấu là em họ của tôi!” Con bé tính tình kỳ quặc đó nhất định sẽ không nói với bất kì ai chuyện này. Có lẽ nó cũng ước gì có thể phui sạch hết quan hệ với Viên gia, ngay cả họ cũng không cần tới.

“Hả?” Lúc này Diệp Du Đồng mới bắt được trọng điểm, “Xin chào học trưởng... Xin lỗi, Tư Khấu Khấu không có nói cho tôi biết!” Cậu nhìn đối phương cười cười ra chiều có lỗi. Vừa mới lên đại học không lâu, cậu cũng không biết trong đội bóng có tất cả bao nhiêu người.

“Không sao cả! Nó luôn vậy mà!” Viên Gia Lễ xem như không có gì, đi thẳng vào vấn đề chính, “Thật ra thì tôi muốn đến hỏi cậu xem, có muốn gia nhập đội bóng rổ của trường hay không!” Từ lúc luyện tập cho đến lúc thi đấu chính thức, dưới sự tẩy não của cô em họ, chẳng hiểu tại sao anh lại cứ quan sát cậu trai này. Mặc dù thể trạng không lý tưởng lắm, nhưng kỹ thuật và sức chịu đựng lại rất khá, trên cơ bản vẫn đủ tư cách làm lực lượng dự bị cho đội, cố gắng rèn luyện thêm chút nữa cũng có thể phát huy tài năng.

Diệp Du Đồng có cảm giác mình đang say rượu, nếu không sao cậu lại cảm thấy người đang đứng trước mặt mình có giọng nói, khí chất giống y như Diệp Phùng Xuân hồi còn trẻ. Cậu đã từng nhìn thấy ảnh ba chụp hồi còn học đại học, cơ bản cũng là như thế này - trầm ổn, trưởng thành sớm, còn có cả sự tự tin cường thế của con nhà giàu, hoàn toàn khác xa với người luôn hướng nội như cậu.

“Nè? Tôi đang nói cậu đó! Sao không trả lời?” Có lẽ là không ngờ mình lại bị thờ ơ như thế, Viên Gia Lễ ngạc nhiên, “Nếu như cậu có hứng thú, để tôi chỉ dẫn thêm một chút, tôi tin cậu có thể dễ dàng vượt qua đợt sát hạch!” Người này, đúng là khá thú vị, nếu là những người khác nhất định sẽ học trường này học trường nọ, vội vàng ôm chân anh, nhưng cậu ta lại tỏ vẻ lạnh lùng, khó tiếp cận. (Anh nghĩ xa quá rồi đó anh bạn == Ngạo: thẳng tự kỷ ==.)

“Ồ, để tôi suy nghĩ một chút, hai ngày sau tôi cho anh biết kết quả được không?” Diệp Du Đồng do dự, nhìn đối phương thành thật trả lời. Cậu tham gia vào đội bóng rổ của khoa là muốn có một nơi rèn luyện thân thể, áp lực cũng không quá nhiều, nhưng nếu là đội bóng rổ của trường thì ắt là sẽ phải tập luyện nghiêm khắc hơn, cậu không biết mình có thể làm được hay không. Mà quan trọng hơn chính là, thời gian rảnh ở nhà nhất định sẽ ít hơn, như vậy ba sẽ cô đơn lắm.

“Vậy cũng được, tới lúc đó rồi bàn sau!” Viên Gia Lễ cũng không muốn biểu hiện quá gấp gáp, dù sao thì đội bóng rổ của trường của có tôn nghiêm riêng. Lại nói tiếp, lần này anh “dụ dỗ” cậu bạn mới thất bại ngay trong nhà vệ sinh, cũng may là không có ai ở gần đây, không thì mất mặt chết được.

Về tới nhà cũng đã chạng vạng, thời gian cũng đã hơn sáu giờ rưỡi, bình thường vào giờ này hai người bọn họ cũng đã ăn cơm tối rồi. Diệp Du Đồng vừa bước vào tới phòng khách đã nghe thấy mùi thơm của thức ăn, ngó xuống nhà bếp, lại phát hiện ba cậu đang mang chiếc tạp dề kẻ sọc, bận rộn trong nhà bếp.

“Trời đất, sao ba lại...” Cậu nhóc nhanh chóng đổi dép lê chạy tới, “Không phải con đã bảo chờ con về rồi sao?” Thấy dáng vẻ lóng ngóng tay chân của ba mình, Diệp Du Đồng đau xót, muốn đưa tay cầm lấy cây xẻng trên tay y.

“Ồ, ba cũng nên học mà!” Diệp Phùng Xuân vẫn kiên trì. Y không thể ngày nào cũng chờ cậu bé tan học chạy vội về nhà nấu cơm cho mình, sau này khi tốt nghiệp xong ra ngoài làm nhất định sẽ bận rộn hơn nhiều, chỉ nghĩ tới đó thôi y đã thấy không nỡ. Huống chi công việc hiện tại của y cũng không gấp lắm, nội trợ cũng không phải chuyện gì không thể làm, y không tin mình cố gắng học mà vẫn không thể làm tốt.

Nhưng, sự thật đã chứng minh, ngoài đĩa thức ăn để trong lò vi ba ra, tất cả các món còn lại của Diệp Phùng Xuân đều không thể qua trạm. Diệp Du Đồng đứng một bên vừa nhìn vừa lau mồ hôi cho y. Sau cùng, y cũng không thể không thừa nhận mình lại thất bại thêm lần nữa, còn cậu nhóc thì sao? Đương nhiên là vừa phải nín cười đem bỏ món sườn chua ngọt, vừa phải lấy cố an ủi ba mình, “Món này khó làm lắm, con cũng không dám khiêu chiến với nó đâu...”

“Aizz!” Lòng tin của Diệp Phùng Xuân lại một lần nữa bị đả kích nghiêm trọng, y ủ rũ thốt ra câu mà cả đời này y cũng chưa từng nói, “Có phải ba đã già lắm rồi không? Ngay cả chút chuyện nhỏ đó cũng làm không tốt!”

“Không có đâu! Ba không có già đâu!” Sợ ba lại nghĩ lung tung, Diệp Du Đồng lập tức buông đĩa xuống, ôm lấy vòng eo rắn chắc của y, nói khẽ, “Bạn học của con nói ba rất trẻ, bọn họ còn nói ba giống anh con hơn là ba...” Trong tình thế cấp bách, cậu còn chưa kịp suy nghĩ nhiều đã vội thốt ra.

Trong tích tắc, mắt Diệp Phùng Xuân như lóe ra tia sáng, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi, y làm như không nghe rõ hỏi lại, “Giống ai?”

“Anh...”

Lời vừa mới nói ra khỏi cửa miệng, lại nhìn thấy vẻ mặt vừa buồn cười vừa thỏa mãn, trong đôi mắt ấy còn hiện lên vẻ trêu chọc của ba mình, Diệp Du Đồng mới biết là mình lại bị lừa, “Ba thiệt là! Là... Là...” Cậu không biết nên nói thế nào, thẹn quá định buông tay đẩy Diệp Phùng Xuân ra, nào ngờ lại bị đối phương ép về sau, đặt trên tường, bắt đầu chặt chẽ gắn bó với nhau.

45. Chương 44

“Ba, đừng...”

Nhớ tới chuyện lúc chiều chơi bóng rổ đổ mồ hôi đầm đìa, sau còn uống vào ít rượu, nhất định thối chết được. Sợ ba tiếp tục đi xuống nữa, Diệp Du Đồng thừa dịp hai người hơi tách ra, nhỏ giọng xin tha, “Để tôi có được không? Để con tắm rửa, ăn cơm trước đã...” Phải nói ra mấy câu giống cầu hoan như vậy, cậu cũng mắc cỡ chết được, giống như là đang “hẹn” với ba tới làm chuyện gì đó ấy.

“Ừm!” Vuốt khê lên sống lưng cậu bé một cái, Diệp Phùng Xuân tạm thời đình chỉ tấn công. Thật ra y cũng rất muốn ôm cậu bé ngay trong nhà bếp, nhưng nghe giọng nói dịu dàng, hai má ửng hồng, đôi mắt ướt át đó y lại mềm lòng, vì thế y cúi người nói khê vào tai cậu, “Kêu ngọt ngào một chút, ba sẽ tha cho con...”

Nếu buông tha cậu nhóc dễ dàng như vậy, y rất không cam lòng và tất nhiên là phải đưa ra yêu cầu khó cho cậu.

“Ba...” Không thể chịu đựng được những thủ đoạn tán tỉnh trắng trợn của ba mình, Diệp Du Đồng cảm thấy mình bị trêu ghẹo đến sắp khóc òa lên. Cậu mong có thể nhanh chóng thoát khỏi hấp dẫn ngọt ngào này, nhưng phải gọi làm sao ba mới hài lòng đây, “Ba...” Khóe mắt cậu đỏ lên, vừa nũng nịu vừa cầu khẩn gọi một tiếng.

Diệp Phùng Xuân từ chối cho ý kiến, tay y lại chui vào vạt áo, vuốt ve xuống eo, rồi lại vòng lên khiêu khích nụ anh đào, sờ mó, kéo nhẹ nhẹ, đôi môi nóng bỏng cũng không quên để lại những dấu hôn trên chiếc cổ trắng nõn của cậu.

“Ừm!” Cảm giác ngọt ngào ập tới, đi từ sống lưng tỏa ra khắp cơ thể, cậu nhóc chịu không nổi run lên từng đợt, “Ba đừng... đừng sờ chỗ đó...”

“Còn chưa đủ đâu!” Y nói khê vào tai cậu bé những lời xấu xa, động tác trên tay lại càng to gan hơn, hại chút nữa cậu đã đứng không vững, “Đồng Đồng biết ba thích nghe cái gì mà, phải không?”

“Con... Ừm...” Do dự nửa ngày, dù cậu có thể đoán được ba đang muốn cậu gọi cái gì, nhưng cách xưng quá to gan đó cậu không cách nào thoát ra được. Chỉ vào những lúc lên đỉnh cực hạn cậu mới có thể bỏ mặc tất cả nói ra những câu không biết thẹn đó, còn ở tình huống hiện giờ, cậu quả thật không thể vứt bỏ sợi dây đạo đức, lý trí cuối cùng còn trói chặt đó được.

Bị bàn tay vuốt ve đến cả người như thoát lực, ngay cả chỗ mẫn cảm cũng bắt đầu phát đau, nhưng cha cậu vẫn chưa có ý định rút tay lại, không còn cách nào khác, Diệp Du Đồng đành phải cắn răng, đưa tay xuống chỗ yếu của y, từ từ quỳ xuống chân y. Đôi mắt một mí ngẩng đầu lên nhìn Diệp Phùng Xuân đang đứng đó, khàn khàn hỏi, “Con... Con giúp ba ra nha?”

Như vậy có lẽ ba sẽ thấy thỏa mãn! Nơi này là nhà bếp, cậu lại vừa mới về nhà, chưa kịp tắm rửa thay quần áo, mấy câu ông xã với anh yêu buồn nôn gì đó cậu thật không thể thoát ra được. Nhưng nếu phải cự tuyệt ba như thế, cậu lại thấy không nên.

“Đồng Đồng!”

Người trước giờ luôn bình tĩnh như Diệp Phùng Xuân, giờ này trong giọng nói lại đầy vẻ ngại ngùng, bối rối, y lập tức cúi người xuống kéo cậu bé lên. Biết lần này đã giỡn quá trớn, rõ ràng y cũng hiểu cậu bé rất đơn thuần chuyện gì cũng xem là thật, sao lại còn chọc bé như vậy, Diệp Phùng Xuân vừa tự trách lại vừa đau lòng, “Không! Không cần đâu, ba không muốn con làm như vậy... Ừm...”

Người nào đó tự chui đầu vào rọ đột nhiên kêu lên một tiếng, lúc này cậu bé cố chấp đã kéo khóa quần y xuống, cách một lớp vải ngậm lấy y. Cảm nhận được đầu lưỡi non mềm ẩm áp của con, còn có cả những kỹ xảo phức tạp nhưng lại nhiệt tình đó, trong nháy mắt y cảm thấy toàn thân như bốc cháy, nhẹn không được ngửa cổ ra sau, trong đầu lại nhớ tới, lại khát vọng cái lần đầu tiên cậu bé khẩu giao cho mình.

Có lẽ là ba năm trước đây, cậu nhóc vì sợ hãi cuộc tình cấm kỵ này nên đã dùng phương thức mạnh bạo như vậy làm với y để có thể nắm lấy một chút cảm giác an toàn, nó giống như hiến tế. Giờ nhắc lại sự cuồng dã như không có ngày mai đó, Diệp Phùng Xuân vẫn còn thấy sợ hãi, cho nên từ đó về sau y không bao giờ cho cậu bé làm thế nữa. Diệp Phùng Xuân cúi đầu xuống định kéo cậu bé ra, nhưng khi nhìn thấy cổ áo T shirt của cậu mở rộng ra, để lộ từng đường cong, còn có cả nụ anh đào đã biến thành màu hồng nhạt, hô hấp y dồn dập hơn, nhưng vẫn nhấn nại nói: “Đồng Đồng, không cần phải thế đâu...” Sau y có thể đành lòng để cậu bé dùng tư thế khuất nhục như thế lấy lòng mình?

Lúc này cậu mới há miệng ra, gương mặt nhìn ba mình. Khóe mắt vì nhú lại mà quầng rừ cực kỳ, đôi môi mềm mại bóng loáng, “Để con làm đi! Con muốn để ba thoải mái...” Giọng cậu khàn khàn, hổn hển nói từng lời.

Một câu rất bình thường không có gì đặc biệt lại đánh sâu vào tâm trí y. Trong nháy mắt, đại não của Diệp Phùng Xuân như trống rỗng, trước mắt y chỉ có đôi mắt dịu dàng của cậu bé. Giống như mê muội, không thể cự tuyệt, cơ thể y run lên một cái rồi dựa vào tủ chén ở phía sau, tìm một tư thế thật thoải mái, nhắm hai mắt lại, “Đến đây đi, bảo bối!” Y vừa nói, vừa vươn tay vuốt ve lên hai má cậu bé, cảm nhận làn da mềm mại, ẩm áp.

Cậu bé cũng khép hai mắt lại, cũng vì kích động, mí mắt mỏng manh run lên nhẹ nhẹ, trên mặt là sự tập

trung và cả say mê. Lần thứ hai, cậu ngậm vào, hút nhẹ, liếm láp như một con mèo nhỏ khát cầu được chủ nhân âu yếm. Từng cử chỉ, ma sát nhẹ nhàng thỉnh thoảng lại mang tới cho y những cảm giác ngứa ngáy, trướng đau, khiến y phải ngưỡng đầu, lui về phía sau, toàn thân như bị vây trong trạng thái đề phòng, cả người căng cứng lại.

Bỗng nhiên, Diệp Phùng Xuân cảm giác có một bàn tay lạnh lẽo, nhẹ nhàng vuốt ve nam căn của mình, khoang miệng ẩm áp biến mất thay vào đôi môi mềm mại liếm lên phía trước từng chút một. Bộ phận lộ ra ngoài không khí như cảm giác được cái lạnh, khiến y phải rùng mình. Y cúi đầu ngậm một tiếng như đang kháng nghị, rồi lại cố tình đứng thẳng đỉnh nhẹ về phía trước, không ngừng truy đuổi, gấn bó kháng khí với đối phương, say mê trầm luân trong sự ẩm áp, nhiệt tình.

Cậu bé nghiêng đầu qua một bên, trấn an người đang nóng vội. Đầu lưỡi đảo qua đỉnh đầu, khi thì liếm khe khi thì liếm dọc theo những gân máu đang sôi sục hai bên. Một bàn tay nắm lấy nam căn vuốt lên xuống nhẹ nhàng, đáng vẻ thành kính, yêu thương hết lòng đó đã khiến y phải thốt ra những tiếng ngậm mê người.

Diệp Phùng Xuân cố nén lại những xúc động đang không ngừng dâng lên, ở trước mặt một cậu nhóc hai mươi tuổi, cho dù thế nào y cũng phải chịu được lâu một chút. Mở hai mắt ra nhìn xuống, trông thấy bảo bối của y đang chuyên tâm ngậm vào nhả ra, hai bên má cũng vì động tình mà đỏ bừng lên, đôi môi dính một ít chất dịch sáng bóng, đỏ mọng, hết thấy cảnh tượng trước mắt đã khiến cho dục vọng của y tăng lên gấp bội, y cảm thấy mình như một ngôi sao mới hấp quá nhiều năng lượng sắp bùng nổ, đốt tắt cả mọi thứ xung quanh thành tro tàn. (Bệnh nghề nghiệp =)) làm gì cũng nghĩ tới trắng sao =)))

Y nhú mi, cắn chặt môi chịu đựng cơn sóng dục vọng do cậu bé đang quỳ dưới chân mang tới. Hô hấp ngày càng nặng nề, dần dần biến thành những tiếng thở dốc, những tiếng ngậm đầy khát vọng. Bấy giờ, cậu nhóc vẫn đang cố gắng dùng tay, miệng hầu hạ ba mình, tập trung, say mê, hạnh phúc. Đến lúc này y mới phát hiện, y vốn đã bị đứa nhỏ cố chấp này chi phối, chỉ có thể nhiệt tình phối hợp theo.

Trên tay dính đầy nước bọt và chất dịch, trượt nhẹ nhàng tới lui trên dục vọng ngày càng tăng vọt của ba, mang theo cả xúc động độc chiếm mãnh liệt. Dù kỹ xảo không thành thạo nhưng lại ăn ý một trăm phần trăm. Cậu nhóc giống như một chú nai con hiếu kỳ tiến lại gần chiếc túi hai bên, cọ cọ cái mũi vào. Thỉnh thoảng cậu lại chơi xấu bóp nhẹ một chút cho đến khi đối phương thở từng đợt khiếp sợ, ngọt ngào mới thôi. Sự va chạm, tra tấn dịu dàng đó, đã tạo thành một bụi hoa hồng tỏa ra mùi hương tình dục vừa thống khổ vừa kích thích.

Người đang chìm trong bể dục như không thể kiềm chế được nữa, y chỉ phải dựa sát vào chiếc tủ gỗ ở phía sau, để mặc cậu bé thăm dò, bài bố. Giờ phút này cậu bé cũng đã kéo quần lót của y xuống, liếm ra phía sau chiếc túi, đầu lưỡi phấn hồng sợ sệt thăm dò đến đài chậu của y (vùng giữa hậu môn và bộ phận sinh dục).

Những va chạm bất ngờ mang đến những khoái cảm cực hạn, trong khoảnh khắc, tất cả gần như bùng nổ, quét khắp người y, đuổi hết cả những lý trí còn sót lại ban đầu. Trong thoáng chốc, tất cả tinh lực như dồn xuống một nơi - đến thời điểm này, cao triều của y cũng đã tới gần, y cần được cậu bé vuốt ve, âu yếm mãnh liệt hơn nữa, cơ khát khiến toàn thân y phải đau đớn.

“Ừm, Đồng Đồng...” Diệp Phùng Xuân thống khổ vận vẹo một chút. Với tính cách cứng rắn của y có bao giờ

phải cam chịu yếu thế như vậy, nhưng, không hiểu sao nó lại đầy mới mẻ, kích thích. Y không thể không thừa nhận, y rất thích cách cậu bé làm cho y, có lẽ cả đời này chỉ có cậu bé mới thấy được những phút giây y yếu đuối nhất.

Thấy dáng vẻ hưng phấn khó nhìn của ba mình, cậu bé không chút do dự ngậm lấy chiếc túi, cẩn thận âu yếm, chớp mũi còn khẽ hừ ra những tiếng yêu kiều.

Lúc này y mới hiểu, không riêng gì những kích thích từ trên thân thể, nguyên nhân quan trọng nhất chính là vẻ mặt say mê, hạnh phúc của cậu bé đã dẫn tới chuyện y không thể khống chế được bản thân. Trước đây y cũng từng phóng túng, làm tình bừa bãi chỉ vì thỏa mãn nhu cầu cần phát tiết của mình. Chỉ có những lúc ở cạnh cậu bé, y mới có thể cảm nhận cái cảm giác không chỉ do tiếp xúc từ da thịt, bên trong nó còn có rất nhiều tình cảm phức tạp khó có thể nói thành lời, khiến y có thể dờ bỏ hết những mặt nạ, gông xiềng, không cần phải để ý hành vi tác phong của chính mình.

Bị khoái cảm mãnh liệt đánh sâu vào khiến y như phát cuồng, bất chấp cả, không ngừng tiến thẳng vào khoang miệng ấm áp non mềm của cậu bé, “Bảo bối, mau tới đi, đừng tra tấn ba nữa...”

“Ba không thích Đồng Đồng như vậy hay sao?” Ngắc đầu lên nhìn y bằng ánh mắt vô cùng mê người.

Hoàn toàn không ngờ cậu bé lại lấy vẻ mặt ngây thơ vô tội đó ra đùa giỡn với mình, y mất kiên nhẫn gọi một tiếng, “Diệp Du Đồng!”

“Ha ha!” Lần đầu tiên bị ba cảnh cáo bằng cách gọi thẳng tên họ như vậy, cậu chẳng những không sợ mà còn cười khê, cậu bỗng thấy mình rất thành tựu - ba thành như vậy, đều là do mình làm ra hay sao?

Nghe con cười, y cảm thấy có chút xấu hổ, không thèm nói tiếng nào đã vươn tay túm lấy gáy cậu bé, ngón tay xâm nhập vào mái tóc nâu mềm mại, rồi mạnh mẽ kéo cậu bé sát vào người mình. Cậu bé bị ép phải ngậm lấy vật đã căng cứng, qua những lần va chạm, cổ họng lại phát ra những tiếng ngâm khê cơ khát khiến y không thể kìm chế được, tấn công mạnh mẽ về phía trước, cả người run lên, va chạm càng mãnh liệt hơn, cảm thụ khoang miệng ấm áp non mềm như mật ngọt.

Phát hiện cậu nhóc đang đặt tay lên hông mình, khi thì nắm chặt, khi thì vuốt ve, y cảm giác dường như mình đang bị cậu bé kẹp chặt, chi phối mới phải, những cử chỉ đó còn khiến y kích động hơn những kinh nghiệm trong dĩ vãng gấp ngàn lần. Lần thứ hai Diệp Phùng Xuân nhắm chặt mắt lại, chăm chú cảm nhận tình yêu mãnh liệt, sắp lên đỉnh cao trào. Đôi tay đang nắm chặt cậu bé lại càng siết mạnh hơn, lúc này y chợt nghe một tiếng ngâm khê của cậu bé, y thở dốc, kinh ngạc. Tiếng ngâm đó giống như một nút điều khiển từ xa, trong nháy mắt khiến mũi tên trượt ra khỏi dây cung, phóng lên đỉnh, “Chờ chút, bảo bối... Um...”

Kèm với tiếng rên, y vốn định rút ra ngoài nhưng lại không kiềm chế được, bắn thẳng vào miệng cậu bé. Chất lỏng nóng rực không ngừng tuôn ra ngoài, Diệp Phùng Xuân như sắp chống đỡ không nổi, chỉ phải ép chặt khuỷu tay vào mặt tử miên cưỡng giữ thăng bằng, trong lòng lại vô cùng thỏa mãn.

Trong mơ hồ y phát hiện cậu bé đã nuốt hết những thứ của y vào bụng, bình tĩnh lại y mới bắt đầu hỏi

hận sao bản thân lại không thể nhịn được hấp dẫn. Thầm mắng mình khốn nạn, Diệp Phùng Xuân sửa quần áo lại rồi cúi người, ôm lấy cậu bé vẫn còn quỳ trên mặt đất thờ hồng học, hôn khẽ lên môi cậu một cái, “Xin lỗi, trên đất lạnh lắm... Để ba ôm con đi tắm, tắm xong cha con mình dùng cơm nha!” Thật ra thì y cũng không tin tưởng vào tài làm bếp của mình lắm, cho nên trước đó y đã gọi điện thoại cho người mang thức ăn tới rồi.

“Ừm!” Hai má đỏ bừng, hai mắt hồng hồng, đầu rúc vào ngực ba mình, đến lúc này cậu vẫn còn thấy ngỡ ngàng với những hành vi lớn mật khi nãy của mình. Trời ạ! Vừa rồi ngay tại nhà bếp cậu làm chuyện đó cho ba... Thật ra thì ngoài thấy thẹn thùng ra, cậu cũng không cảm thấy khuất nhục hay khó chịu gì, còn cảm thấy thỏa mãn, hạnh phúc nữa là khác. Nhưng, dường như ba cũng không chống đỡ nổi, như thế lại càng khiến cậu thấy ngọt ngào vì được yêu thương, cưng chiều.

Được ba tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới vào, lúc này cũng đã bảy giờ rưỡi tối, hai cha con bắt đầu ngồi cạnh nhau dùng cơm. Bấy giờ, người cảm thấy ngỡ ngàng lại là Diệp Phùng Xuân, không ngờ y đã đến từng tuổi này rồi mà còn bị cậu bé làm tới nỗi không khống chế được, đúng thật là mất mặt.

“Ba ơi!” Dùng cơm xong, buông bát đĩa xuống, Diệp Du Đồng phiên nào gọi y một tiếng.

“Sao vậy?” Dường như cậu bé đang muốn nói chuyện gì đó với y, “Gặp phải vấn đề gì sao?” Rất hiểu tính cậu bé, Diệp Phùng Xuân biết cậu nhất định đang muốn thương lượng chuyện gì đó với y.

“Thôi bỏ đi! Nói với ba cũng vô dụng thôi! Ba nhất định sẽ bảo con đi...” Diệp Du Đồng đứng dậy thu dọn, một lát sau mới nói, “Hôm nay đội trưởng đội bóng rổ của trường hỏi con có muốn tham gia đội hay không?”

Sau lần diễn thuyết thất bại đó, ngoài việc công tác trong ban biên tập ra, không có xã đoàn nào có thể khiến cậu động lòng, nhưng đội bóng rổ lại khác những xã đoàn kia rất nhiều, thời gian tập luyện và thi đấu cũng dày đặc, đến lúc đó đúng thật là phải bỏ một mình ba cậu ở nhà.

“Uhm, Đồng Đồng vẫn còn ngại ba phải không?” Nhanh chóng bắt lấy trọng điểm, Diệp Phùng Xuân do dự một chút rồi nói: “Không phải ba đã nói, con phải làm chuyện mà con thích hay sao!”

“Nhưng mà con...” Không nỡ bỏ ba!

“Con đừng vì ba mà hi sinh gì cả, như vậy ba sẽ rất đau khổ, con có biết không?” Diệp Phùng Xuân nhìn cậu bé bằng ánh mắt thành khẩn.

Đời này y đã độc chiếm hết tất cả tình yêu của cậu bé, nếu y lại tiếp tục ích kỷ, giam cầm cậu không để cậu bay cao, như vậy về sau đứa nhỏ này sao chống chịu được với gió táp mưa sa đây? Cho dù có nói thế nào, y cũng là một người làm cha, y phải tạo điều kiện cho cậu bé ra ngoài tôi luyện bản thân để trưởng thành và điều cần thiết nhất hiện giờ chính là phải có sự nghiệp và bạn bè của riêng cậu. Chỉ có như vậy, cho đến khi y tuổi già sức yếu, cậu bé cũng có thể kiên cường, đủ bình tĩnh chấp nhận nỗi đau khi mất đi y.

46. Chương 45

Sau một thời gian nỗ lực, lại được anh hai và em trai giúp đỡ, công việc của Diệp Tri Thu cũng bước vào quỹ đạo. Vì bạn trai cô có quốc tịch ở nước ngoài, nên hai người quyết định sẽ cử hành hôn lễ ở nhà tổ Diệp gia trước Tết âm lịch.

Lần đầu tiên Diệp Du Đồng thấy cả khu biệt thự náo nhiệt như vậy, có nhiều người khách đến dự lễ mà cậu cũng không thể nhận mặt. Là cháu của cô dâu tất nhiên cậu cũng sẽ bận rộn rất nhiều, nhưng chỉ cần nhìn thấy nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn của cô út, cậu biết, cuối cùng ba cậu đã có thể yên tâm.

Chu Ngọc San cũng dẫn Diệp Ngải Ngải tới dự lễ. Do vẫn thường gặp mặt, cá tính lại hướng ngoại, cô bé chín tuổi vẫn thân thiết với ba và anh hai như ngày nào. Vừa nhìn thấy Diệp Phùng Xuân, cô bé đã chạy tới bám lấy y, ríu rít không ngừng.

Điều khiến cậu thấy kì lạ là tới giờ Chu Ngọc San vẫn không tái hôn, mấy năm qua cô chỉ sống một mình cùng con gái. Lần này gặp lại cô, Diệp Du Đồng phát hiện dù có hơi gầy một chút, nhưng cô vẫn đẹp như xưa. Trước đây hai người không thường tiếp xúc với nhau, nhưng hiện tại nhìn thấy Diệp Phùng Xuân chơi đùa với con gái, không hiểu sao cả hai đều cười rất ẩn ý.

“Tiểu Đồng, trước đây tôi đối xử với cậu không tốt, đáng lẽ tôi nên nói tiếng xin lỗi cậu từ sớm rồi mới phải!” Chu Ngọc San nhìn cậu bé đã là một cậu thanh niên trưởng thành, không khỏi cảm thán sức mạnh của tháng năm, đứa bé rụt rè sợ sệt năm nào giờ đã thay đổi rất nhiều.

Diệp Du Đồng nghe thấy lại kinh ngạc, “Dì Chu, dì không đối xử tệ với cháu mà, dì đừng xin lỗi...” So với gã Đỗ Vinh Phát đó, nhiều lắm thì Chu Ngọc San chỉ không quan tâm tới cậu, nào có những hành vi gì không tốt.

“Không phải!” Chu Ngọc San lắc đầu, “Ngay từ lúc nhỏ cậu đã rất quan tâm đến ba mình, tôi nhìn thấy cứ có cảm giác là cậu có ý đồ xấu với Ngải Ngải, cho nên đã gây ra một số chuyện quá đáng... Thật ra, cũng do tôi quá đa nghi nên mới có suy nghĩ như vậy!” Cô vẫn còn nhớ cái lúc cô chạy tới đẩy cậu nhóc ra xa con gái mình, khi đó cậu bé vừa bắt ngờ lại vừa tự ti.

Đến lúc này cậu mới hiểu được tâm tư của mẹ kế, thiếu chút nữa đã đổ mặt. Từ nhỏ cậu đúng thật là quan tâm ba mình quá độ, không ngờ dì ấy đã sớm nhìn ra, “Cháu cũng rất thích cô em gái này mà...”

“Tôi biết, thật ra cậu rất tốt với con bé!” Chu Ngọc San nhìn cậu gật đầu, “Cậu là một đứa bé ngoan!”

“Dì Chu, sao dì...” Diệp Du Đồng rất muốn hỏi sao dì ấy không tái hôn, chẳng lẽ em gái không thích ba ruột hay sao? Nhưng chuyện này lại rất khó mở miệng, cậu nói được một nửa đã ngừng lại, cảm thấy có hơi xấu

hổ.

“Uhm, Ngải Ngải không thích, cho nên tôi không thể làm trái ý con bé được!” Cô cũng hiểu cậu nhóc đang hỏi mình chuyện gì, nói thẳng ra, “Con bé chỉ nhận ba cậu là ba!” Tuy rằng khi đó, ngoài miệng cô bé cứ khen chú Nhậm này chú Nhậm nọ, nói ba không tốt cái này không tốt cái kia, nhưng tới lúc muốn cô bé gọi chú Nhậm là ba, cô bé mới sáu tuổi đã quật cường im lặng không lên tiếng, cả ngày không chịu ăn cơm, hơn nữa còn tuyên bố nếu mẹ và chú Nhậm kết hôn, cô bé sẽ về tìm ba mình.

“Ngải Ngải, em ấy đúng thật là...” Diệp Du Đồng không khỏi cảm thán một tiếng hậu sinh khả úy, sau này, khi cô em gái của cậu lớn lên, ắt hẳn sẽ còn khó đối phó hơn mười gã thanh niên.

Tới năm hai, Diệp Du Đồng chuyển từ khu cơ bản sang khu chuyên ngành, gần phòng thí nghiệm của Diệp Phùng Xuân hơn một chút, nhưng lúc này thời gian hai người ở bên nhau lại giảm hơn trước đây.

Đầu tiên, thời gian học tập và hoạt động xã đoàn của Diệp Du Đồng được xếp rất dày, kể đó là Diệp Phùng Xuân phải tham gia rất nhiều hội thảo, còn cả việc Giang Sáu Thạch không có thời gian đi dự, toàn bộ đều giao cho y lo liệu. Hai người đều cố gắng học tập, làm việc, ngày tháng trôi đi rất bình thản nhưng lại không kém phần phong phú.

Thấy cậu nhóc ngày càng tự tin, ngày càng tỏa sáng, thỉnh thoảng Diệp Phùng Xuân cũng sẽ hối hận vì đã cho bảo bối xuất đầu lộ diện. Thành viên trong đội bóng rổ của trường, nói trắng ra là nơi để các sắc nữ nhìn ngó, chọn đối tượng. Thỉnh thoảng, y cũng sẽ phát hiện trong sọt rác ở phòng sách có mấy lá thư hồng hồng, khi đó y bỗng cảm thấy lo sợ, bảo bối của y, quả thật là rất trẻ. Chênh lệch hai mươi tuổi đúng là cả hai thế giới.

Có vài lần đến xem trận đấu của cậu bé, nhìn thấy đồng đội của cậu đều là những cậu trai trẻ mười mấy hai mươi tuổi, dù không đến mức phải tự ti, nhưng ít nhiều y vẫn có cảm giác buồn bã.

Nhưng, y cũng hiểu rõ tình cảm của cậu bé dành cho y, y dám quả quyết cậu bé sẽ không vì y già mà ghét bỏ y, ngược lại tình cảm giữa hai người lại càng thêm đậm đà. Với lại, y là ba của cậu bé, y không thể chỉ biết cho bản thân, chỉ cần có thể bảo vệ cậu bé cả đời là tốt rồi.

“Ba...” Diệp Du Đồng xoa xoa mắt, đi theo phía sau ba mình, “Sao hôm nay lại thức sớm như vậy? Cũng không phải thứ tư mà!”

Khuôn mặt còn mê ngủ của cậu bé đúng là đáng yêu chết được, y cúi người hôn lên hai má cậu một cái, “Ba phải ra ngoài dự hội thảo, tối nay không thể về dùng cơm được!” Đáng lẽ y nên nói với cậu bé ngày hôm qua, nhưng cậu nhóc tập luyện đến tối mới về, trông rất mệt mỏi, tắm rửa xong thì đi ngủ ngay, y không nỡ quấy rầy cậu.

“Sao lại họp nữa rồi!” Thiếu chút nữa Diệp Du Đồng đã trề miệng kháng nghị. Cho dù ở trường cậu có giỏi giang thế nào, nhưng ở trước mặt ba, cậu mãi mãi là một đứa trẻ thích làm nũng, “Mấy ngày rồi mình không có dùng cơm với nhau!”

Nghe cậu bé nói như vậy, y cảm thấy có chút xấu hổ. Rõ ràng trước đây y vì muốn có nhiều thời gian ở cạnh cậu bé nên mới dọn ra khỏi Diệp gia, không ngờ bất kể là đi tới nơi nào, làm công việc gì, y đều bận rộn như thế, “Xin lỗi, gần đây công việc có hơi nhiều! con xem, ba bận tới nỗi khóe mắt đầy nếp nhăn nè!”

Rất giỏi nói lảng sang chuyện khác, y biết cậu bé sẽ vì đau lòng mà phân tán lực chú ý. Quả nhiên, khi Diệp Du Đồng nghe ba mình nói như vậy, lập tức quên cả việc đang hỏi, đưa tay nâng mặt y lên nhìn kĩ. Khi cười, bên khóe mắt của y đúng thật là có thêm mấy nếp nhăn, nhưng cũng không có khoa trương như thế, cậu bé vuốt ve rồi khẽ thì thào, “Không có đâu, ba như vậy rất tuần tú, rất chính chắn...”

“Ha ha, nhóc con!” Mấy câu này đúng là đã khiến Diệp Phùng Xuân rất vui, y vuốt vuốt tóc cậu bé, “Chỉ biết dụ ba vui thôi!”

Diệp Du Đồng ôm lấy eo y, “Thật mà!”

“Được rồi, được rồi, ba phải đi làm đây!” Sợ cứ tiếp tục âu yếm với cậu bé như thế mãi, y sẽ không bước ra khỏi cửa được, Diệp Phùng Xuân kéo nhẹ cậu bé ra. Rồi lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Phải rồi, hôm nay là mười bốn phải không? ”Tô Thế” kỳ thứ chín sao vẫn chưa ra vậy con?”

“Tô Thế” là tên tờ tạp chí bên khoa Trung Văn, y nhớ rõ là mỗi tháng khoảng mười tây là cậu bé sẽ chủ động mang tới cho y một quyển, hơn nữa còn chỉ rõ bài văn nào, phần nào là cậu biên tập linh tinh, nhưng cũng đã tới giờ này rồi mà vẫn không thấy nhúc nhích gì. Với lại y định mang theo, để những lúc họp một mình có thể lấy ra xem.

“Ồ... Kỳ này không có gì hấp dẫn nên con không lấy...” Cậu bé ngập ngừng, mặt lại đỏ đỏ rất khả nghi. Nhưng Diệp Phùng Xuân cũng không vạch trần, y chỉ “Vậy à!” một tiếng xem như đã hiểu.

Hôm sau, ở thư viện của trường, Diệp Phùng Xuân tìm thấy quyển tạp chí của khoa Trung Văn tháng rồi, lật một lượt sau đó phát hiện một bài thơ tiêu đề “Nhập Nhất Cẩm Hoài Hữu Kí”, kí tên “Chuyết Nhân”, vừa thấy bài văn, không cần nghĩ cũng biết là bút tích của ai.

”Giới lộ phương hi tiểu tảo cô

Đương niên hạnh lại thức ai sờ.

Khoan nhân tự cổ giai quân tử

Liên ngã như hà bất trượng phu?

Khởi độc kim sinh đa úy cụ

Phân minh hậu thế lương mô hồ.

Ân cần kí ngữ đường tiền yển

Chỉ điểm phương xuân nhận cự đồ.” (*)

Xem kĩ lại, thấy lời bình của thầy cô biên tập để kể bên, “Cách nôm luật thể thơ thất ngôn bát cú khá chuẩn, dùng từ chặt chẽ, cách đối câu cũng ổn thỏa, tạo được độ chênh tâm trạng, gợi cho người đọc nỗi buồn man mác!”

Lúc đó chỉ mém chút nữa Diệp Phùng Xuân đã cười ra tiếng. Chẳng trách cậu bé lại nhăn nhó chẳng chịu cho y xem, viết một bài thơ đầy ghen tuông như vậy, xem ra là ngay cả kiếp sau cậu bé cũng đã quyết định cả rồi. Ban đầu khi đọc bài thơ non nớt này y cảm thấy rất buồn cười, nhưng càng đọc lại càng thấy tình cảm ẩn sâu trong đó, bài thơ tuy không trau chuốt, không sâu sắc nhưng lại là những cung bậc tình cảm chân thành không ai sánh được.

Lại nói tiếp, năm ngoái cậu nhóc còn phụ trách biên tập gõ chữ này nọ, nhưng bước sang học kỳ mới, cậu đã bắt đầu chuyển sang đăng bài, xem như một bước tiến bộ rất lớn. Diệp Phùng Xuân biết mình không hề nhìn nhầm, bảo bối của y tuy không phải tuyệt đỉnh thông minh, nhưng lại rất có nghị lực. Cậu bé từng nói ra trường muốn xin vào tòa soạn hoặc làm biên tập, quả nhiên rất cố gắng.

Qua mấy ngày đã tới Trung thu, đồng thời cũng là hôm sinh nhật bốn mươi mốt tuổi của Diệp Phùng Xuân, sau khi cả nhà tụ họp đông đủ, Diệp Du Đồng vẫn theo thường lệ đỡ người đã ngà ngà say về phòng nghỉ ngơi. Vì Diệp Ngạo Đông chưa lập gia đình và cũng xuất phát từ lòng kính trọng với anh hai, trước mắt, phòng chủ vẫn thuộc về Diệp Phùng Xuân.

Kéo cậu bé nằm xuống chiếc giường huyền bí, Diệp Phùng Xuân y như con bạch tuột bám lấy người cậu bé không buông, cười hề hề, khiến Diệp Du Đồng cảm thấy kì lạ.

“Làm gì mà cười ghê tởm quá vậy!” Cậu bé ngày xưa giờ đã thành chàng thanh niên đưa tay捏 cái mũi của ba mình, giống như đang âu yếm một đứa nhỏ, “Có chuyện gì giấu con phải không?”

“Ừm, kiếp sau Đồng Đồng lại làm con ba, có được không?” Diệp Phùng Xuân hôn nhẹ lên mặt cậu, nói khê vào tai, “Hôm nay ba sẽ quyết định giúp con!”

“Là sao...” Sao ba lại đột nhiên nói những câu không đầu không đuôi như thế, nửa là ngượng ngùng nửa là kích động, Diệp Du Đồng kháng nghị, “Ba mà còn làm bấy nữa, kiếp sau ba sẽ thành con của con đó!” Ba đúng là, càng già càng không đứng đắn.

“Ha ha, cũng có thể nha!” Dán vào ngực cậu bé, Diệp Phùng Xuân nhắm mắt lại, cười khê, “Như vậy con cũng sẽ không cần xin bướm hay chim én gì đó mang con đi tìm ba, ba cũng...”

“Diệp Phùng Xuân, ba im lặng cho con!”

Nghe tới đó, cậu đã thấy xấu hổ đến cả người nóng lên, hét lớn một tiếng đẩy y ra định đứng dậy, nhưng lại bị y giữ chặt. Hai người đấu đá một hồi, Diệp Phùng Xuân mới có thể thu phục được cậu bé đang giận dữ, đặt dưới thân. Hai người bốn mắt nhìn nhau, thở dốc ồ ồ, “Bảo bối, con đúng là ngày càng mạnh nha... Như vậy sẽ làm tổn thương đến tự tôn của ba đó!”

“Ba, ba là lão già chết tiệt! Đáng ghét!” Tức giận quá mức, Diệp Du Đồng nghiêng đầu sang chỗ khác không muốn nhìn thấy y. Sau cái lần thầy dạy từ Hán cổ đó đề cử bài thơ của cậu, cậu vẫn hối hận tới giờ, mấy từ buồn nôn đó mà bị ba nhìn thấy nhất định sẽ xấu hổ vô cùng. Ai ngờ, ba chẳng những đã đọc được, mà thậm chí còn đem ra trêu chọc cậu, đúng là tức điên mà, thế là lần đầu tiên cậu bé tức giận mắng người cha mà cậu luôn tôn thờ bằng một câu như vậy.

Vốn tưởng rằng ba sẽ giận, nào ngờ y lại còn sỗ sàng, vừa cười vừa vuốt ve mặt cậu.

“Được rồi, được rồi! Có gì phải mắc cỡ chứ! Đồng Đồng làm thơ cho ba, ba cảm động muốn chết ấy!” Y cúi đầu hôn lên chiếc cổ thon dài trắng nõn của cậu bé, “Con quay qua đây đi, xem ba cho con gì nè!”

“Con không cần!” Còn bị vây trong xấu hổ, Diệp Du Đồng không chút do dự đã cự tuyệt ngay.

“Con phải nhận, mau ngồi dậy, đeo vào cho ba đi!” Diệp Phùng Xuân ngồi dậy nhét chiếc hộp gấm vuông vào tay cậu bé, “Kiếp sau của ba nằm trong tay con, như vậy cũng không muốn hay sao?”

Diệp Du Đồng nghe y nói giống như thật, lúc này mới nửa tin nửa ngờ đỏ mặt ngồi dậy, phần nộ mở chiếc hộp trong tay ra, trông thấy một cặp nhẫn nam được thiết kế đơn giản nhưng cũng không kém phần hào phóng, ngay ra, “Ba, đây là...”

Nhìn cậu bé, nở một nụ cười đầy mê người, Diệp Phùng Xuân vươn tay trái tới trước mặt cậu. Thấy ánh mắt sáng như sao của ba, cậu biết ba vốn không có say rượu, có lẽ ba chỉ giả say để che bớt chút ngại ngùng mà thôi. Ba như vậy, quả thật rất đáng yêu...

Đột nhiên cảm giác tình yêu dành cho người trước mắt như sắp vỡ òa ra, cậu bé run run cầm lấy chiếc nhẫn hơi to hơn, vô cùng thành kính đeo lên ngón áp út của y.

“Tuổi của Đồng Đồng còn nhỏ, để ba đeo lên cổ cho con!” Diệp Phùng Xuân bỏ chiếc nhẫn bạch kim vào sợi dây chuyền đeo lên cho cậu bé, sau đó đưa chiếc nhẫn trên tay trái y và chiếc nhẫn trên dây chuyền cậu bé lại gần nhau, dưới ánh đèn, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, “Như vậy, sẽ không thay đổi!”

“Ba!”

Cậu bé nghẹn ngào gọi một tiếng, rồi lập tức ôm chặt lấy ba mình. Y cũng thỏa mãn nhắm hai mắt lại, đưa tay vuốt nhẹ nhẹ lên tấm lưng vì kích động mà run rẩy.

Chú thích: (*)

Tạm dịch:

Cây kiêu còn thơ sớm mồ côi

Cũng may năm đó được thương tình

Quân tử từ xưa đều độ lượng

Xót thân như thế chẳng trượng phu?

Kiếp này quả thật nhiều sợ hãi

Kiếp sau còn rõ những mơ hồ

Ân cần nhẩn nhủ cùng chim yến

Chỉ đường dẫn lối tìm chốn xưa.

47. Chương 46: “học Trưởng, Tôi Nghĩ Người Mà Anh Gọi Là Ông Già Đó, Có Lẽ Là Ba Của Tôi!”

“Diệp Du Đồng, đợi đã!”

Tập luyện xong, định thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, chợt nghe thấy có người gọi tên mình, Diệp Du Đồng quay đầu lại nhìn.

.

“Anh Viên, có chuyện gì vậy?”

Năm trước, khi nhận lời gia nhập vào đội bóng rổ của trường, Diệp Du Đồng cứ như thế mà bị một người vừa cường thể vừa nghiêm túc đôn đốc, cũng nhờ vậy mà cậu tiến bộ rất nhanh. Lúc đầu cậu cũng rất khách sáo, luôn gọi người ta là Viên học trưởng, sau cùng lại bị ép buộc, “Cậu cũng gọi tôi là anh như Tư Khấu Khấu đi!” Trong nhà, Viên Gia Lễ là con trưởng, em út ở phía sau đều phải nghe lời anh, tất nhiên cũng sẽ hình thành tính cách lão đại không cho phép ai cãi lời mình.

“Tôi có chút chuyện muốn tìm cậu thương lượng, mình về đội bóng rổ đi!” Cộng tác với nhau gần một năm,

Viên Gia Lễ phát hiện đàn em mặt mày sáng sủa hướng nội này cất giấu rất nhiều bí mật. Bên ngoài nhìn như rất hiền lành, nhưng thực tế lại cao ngạo như bạch hạc, đối với ai cũng khi gần khi xa, nhưng trái lại, dường như rất thân thiết với cô em họ quái đản của anh, điều càng lạ là tới giờ hai người vẫn không sáp lại thành một đôi, hơn nữa còn có nhiều dấu hiệu rất kì quái khiến cho Viên Gia Lễ cảm thấy rất tò mò, không thể không để ý tới được.

“Ồ, cũng được!” Diệp Du Đồng cũng cảm thấy bất ngờ, bình thường vị học trưởng luôn nghiêm túc này không bao giờ lộ khuôn mặt biểu cảm đó với ai cả, anh ta rất giống Diệp Phùng Xuân. Tuy nhiên, cũng có đôi lúc anh ta sẽ lộ tính vội vàng nóng nảy của tuổi trẻ, chứ không như ba cậu lúc nào cũng bình tĩnh, lạnh lùng. Ở trong lòng cậu, ba mãi mãi là người xuất sắc nhất.

“Chúng ta đến nhà ăn nói chuyện đi, sẵn ăn chút gì luôn!” Có lẽ giờ này căng tin trong trường vẫn còn mở cửa, Viên Gia Lễ vừa nói vừa kéo Diệp Du Đồng đi ra sân vận động. Ngoài ba ra, cậu thật không muốn tiếp xúc gần gũi với ai như thế, cậu cảm thấy không được tự nhiên, định rút tay ra, nhưng ngẫm lại thấy cũng kì, cuối cùng đành phải nhẫn nại đi theo sau Viên Gia Lễ.

Tới nhà ăn, hai người ngồi đối mặt với nhau, Viên Gia Lễ gọi một ít đồ ăn vặt và hai lon bia, không nói gì, mở màn bằng cách ăn uống. Thấy cả hai cứ ngồi như vậy có gì đó kì kì, Diệp Du Đồng không nhịn được nữa, lên tiếng trước, “Anh Viên, rốt cuộc thì có chuyện gì vậy?”

“Có lẽ sang năm tôi sẽ ra nước ngoài du học!” Uống vào hai hộp bia, Viên Gia Lễ ngừng một chút, “Tôi cũng đã thương lượng với mấy đội viên cũ rồi, định sang năm sẽ giao đội bóng rổ cho cậu phụ trách!”

“Hả?” Không ngờ đội trưởng lại quẳng gánh nặng qua cho mình, Diệp Du Đồng kinh ngạc, “Kỹ thuật của tôi không được tốt lắm...”

“Đừng vội từ chối!” Viên Gia Lễ cũng đã sớm đoán được cậu bạn luôn khiêm tốn này sẽ không dễ dàng nhận lời đơn giản vậy được, “Cậu cứ về suy nghĩ lại đi! Với lại làm đội trưởng đội bóng rổ cũng không nhất thiết phải có kỹ thuật hơn người!” Còn phải đáng tin, khả năng chịu đựng cao, có nghị lực - Về điểm này Diệp Du Đồng quả thật cao hơn những đội viên khác một ít.

“Anh Viên, không phải tôi không muốn cống hiến sức mình cho đội, nhưng tôi...” Cậu vốn đã hy sinh rất nhiều thời gian ở cùng ba cho việc tập luyện và thi đấu rồi, nếu lại làm cả chức đội trưởng, như vậy trách nhiệm khẳng định sẽ ngày càng nhiều, thời gian riêng tư lại ngày càng ít.

“Ừm, có phải cậu đang lo việc này sẽ chiếm quá nhiều thời gian của cậu không?” Viên Gia Lễ cũng không phải tên ngốc, xem dáng vẻ thu gom tập sách, bỏ của chạy lấy người, một phút cũng không kéo dài của cậu ta sau mỗi lần luyện tập xong, anh có thể xác định đây là một trong những nguyên nhân mà cậu từ chối, “Tôi nghĩ chương trình học của sinh viên khoa Trung Văn năm hai cũng không nhiều lắm đâu, vả lại làm đội trưởng cũng không mất bao nhiêu thời gian, cậu tin tôi đi!”

“Không phải chuyện học hành đâu!” Cậu ngược lên nhìn vị học trưởng có chút bá đạo ngay trước mặt mình, thở dài, “Tôi chỉ không muốn về nhà quá muộn, tôi cần có thời gian riêng tư!” Vì cậu phải bầu bạn với ba mình, mặc dù cậu xin nội trú ngay tại trường, nhưng lại ít khi ngủ qua đêm, thường thì cũng chỉ đến đó nghỉ trưa thôi. Bạn cùng phòng với cậu đều biết nhà cậu ở gần trường nên ai cũng không cảm thấy lạ,

nhưng Viên Gia Lễ lại không biết chuyện này.

“Thứ tôi mạo muội, theo như tôi biết thì nhà cậu cũng không tệ...” Viên Gia Lễ do dự một chút, giống như đang cân nhắc nặng nhẹ, “Sao cậu lại hạ thấp bản thân sống cùng với một ông già? Chẳng lẽ ba mẹ cậu không phản đối hay sao?” Nguyên nhân khiến người này cứ từ chối mãi, nhất định là vì gã đó. Viên Gia Lễ cũng đã trông thấy Diệp Phùng Xuân đến xem trận đấu mấy lần, nhưng anh vẫn không biết đó là ba của Diệp Du Đồng, nên khi nhìn thấy những cử chỉ thân mật của hai người, trong lòng thấy có gì đó là lạ, nhưng lại không biết nó lạ ở chỗ nào.

Anh cũng từng hỏi Tư Khấu Khấu và được biết mấy năm nay Diệp Du Đồng chưa bao giờ quen bạn gái, những lá thư mà bạn học đưa tới cậu cũng đem bỏ hết không thèm xem, đến ngay cả cô em họ đẹp nhất nhì trường mà cậu ta cũng chưa từng nói tới, tất cả những chuyện này chỉ có thể giải thích bằng phương diện tính hướng thôi.

Nhờ sự dạy bảo của ông chú phong lưu, gian trá, Viên Gia Lễ cũng không kì thị chuyện này, nhưng anh vẫn cảm thấy, cho dù là như thế, Diệp Du Đồng cũng nên tìm một người tuổi tác tương đương mới phải. Còn bây giờ, nhìn cứ y như là đang bị bao dưỡng, thật không có bản lĩnh đàn ông gì cả. Mà cũng không biết gã đàn ông đó có vợ con gì không nữa, cậu bé này lại rất đơn thuần, không khéo lại bị người ta lừa cho coi...

Nghe Viên Gia Lễ nói mấy câu, Diệp Du Đồng đứng phắt dậy, cả đời này đúng là cậu chưa bao giờ nổi điên đến thế, “Học trưởng, tôi nghĩ người mà anh gọi là ông già đó, có lẽ là ba của tôi!” Giọng cậu không lớn nhưng chứa đầy tức giận, trách móc, “Chuyện tôi không nhận lời anh thì có liên quan gì tới ba tôi chứ, hơn nữa anh không thấy anh nói như thế rất quá đáng hay sao?”

Có lẽ bình thường anh ta đều cho mình là thế tử gia, kiêu ngạo, chuyện gì cũng phải theo ý mình. Nhưng Diệp Du Đồng thật sự không ngờ, người luôn nghiêm túc như anh ta lại mang chuyện thế này ra dạy dỗ cậu. Xem ra, cảm giác của cậu đã hoàn toàn sai lầm rồi, anh ta không giống ba cậu chút nào cả, ba cậu sẽ không ngạo mạn, ăn nói mất lịch sự với người khác như thế bao giờ.

“Cái gì? Ông ấy là ba cậu?” Viên Gia Lễ giật mình. Nhìn tướng tá Diệp Phùng Xuân thật không giống như một người đã có đứa con hai mươi tuổi cho nên anh chưa từng suy nghĩ đến tình huống này bao giờ, đến lúc này anh mới phát hiện những suy đoán của mình đúng là điên rồ và lần đầu tiên anh cảm thấy thẹn đến thế, “Tư Khấu Khấu không có nói với tôi...” Con bé chết tiệt đó, rõ ràng lúc mình đến hỏi, nó đã cố tình bỏ qua điểm quan trọng này, có lẽ là muốn mình làm trò cười đây mà.

Nói như vậy, tất cả đã rất hợp tình hợp lý, bọn họ là cha con, nhưng mình lại tưởng... Thấy Diệp Du Đồng nổi giận vác cặp bỏ đi, trong tình thế cấp bách, Viên Gia Lễ đành phải giữ chặt cậu lại, “Xin lỗi! Là tôi đã nghĩ bậy bạ!” Từ đó tới giờ, lần đầu tiên Viên Gia Lễ muốn năn nỉ một người đến thế, “Xin lỗi cậu!”

Lúc này Diệp Du Đồng mới dừng bước, nghiêm túc gật đầu, “Uhm, ba tôi không có già!” Thật ra, ngoài chuyện này, anh ta cũng không làm sai cái gì. Hiện tại, cậu đã có thể thần nhiên đối mặt với cuộc tình, với tội lỗi đè nặng trên vai, cậu không còn lo lắng, không còn sợ hãi giống lúc mới bắt đầu nữa.

“Đúng thật là...” Viên Gia Lễ ngượng ngùng, cười ngây ngô, “Nhìn ba cậu cứ như mới ba mươi lăm!”

Nghe anh ta nói như thế, lúc này Diệp Du Đồng mới dịu lại, nhìn anh, gật đầu, nở nụ cười sáng rọi.

“Mà nè, tôi đổi ý rồi!” Viên Gia Lễ ngồi xuống ghế, một tay chống cằm nhìn cậu, “Tôi quyết định sẽ ở lại làm nghiên cứu sinh của trường mình!” Trước đây không hiểu sao anh lại không phát hiện, cậu trai có chiếc răng khểnh, mắt một mí này lại có chút đáng yêu, lúc cậu ta tức giận hai má còn đỏ bừng lên, nhìn thật muốn ăn hiếp một trận.

Chẳng hiểu sao người này lại đột nhiên nói với mình như vậy, Diệp Du Đồng cảm thấy thật kỳ quái, “Học trưởng, nếu không còn chuyện gì, tôi về trước đây... Còn về chuyện đó, xin lỗi, tôi không thể đồng ý được!”

48. Chương 47

À, phải rồi, ông anh của tớ... Có nói mấy câu quái gở gì với cậu không?”

“Vẫn bình thường mà!” Diệp Du Đồng ngẩng đầu lên nhìn Tư Khẩu Khẩu, lại bất ngờ phát hiện dường như hôm nay cô bạn này nói chuyện rất nghiêm túc, “Anh ta chỉ hỏi tớ có muốn làm đội trưởng đội bóng rổ không, nhưng tớ đã từ chối rồi!”

“Vậy à... Nói tóm lại là cậu phải cẩn thận một chút!” Cô bé nhìn cậu bạn thân bằng vẻ mặt thương cảm, “Tớ cảm thấy dường như anh ta rất để ý cậu!” Chỉ cần nghĩ tới những cử chỉ khác thường của ông anh mình với Diệp Du Đồng, cô biết nhất định không đơn giản - Xem ra Viên Gia Lễ đã bị chú năm - lão sắc quỷ đó ảnh hưởng rồi... Anh ta nhất định đã quên bài học của chú hai năm đó!

Tuy nhiên, Tư Khẩu Khẩu cũng không thấy Viên Gia Lễ có chút khả quan nào cả. Nếu là lão già gian trá đó ra tay thì còn có chút phần thắng, chứ một tên nhóc chưa từng trải sự đời, lấy tư cách gì chọi với lão già họ Diệp? Còn chưa nói tới cái tính cha nô muôn đời của tên ngốc nào đó, giờ chỉ cần dùng đầu ngón chân nghĩ thôi cô cũng có thể đoán được vẻ mặt đau khổ, khó tin khi thất bại của Viên Gia Lễ.

“Cậu đừng có nói bừa, sao có thể chứ!” Thấy cô bạn lại bắt đầu chứng nào tật nấy, nói trên trời dưới đất, Diệp Du Đồng giật mình, thiếu chút nữa mặt cậu đã đỏ bừng lên. Thật ra, với giác quan phát triển khá mạnh của Tư Khẩu Khẩu, có lẽ cô ấy cũng đã phát hiện bí mật động trời của cậu, nhưng cô lại không nói ra, tiếp tục giữ tình bạn như trước, trong lòng cậu, cậu vẫn luôn thầm cảm kích cô ấy. Có lẽ tuy hai người không ai nói ra tâm sự của mình nhưng ai cũng đã hiểu rõ đối phương, do đó mới trở thành tri kỉ của nhau.

Ngoài việc sống cùng Diệp Phùng Xuân, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện chấp nhận bất kì kẻ nào nữa. Nhưng, tuổi ngày càng lớn, chuyện này cũng không phải nói tránh là tránh được, tất nhiên cũng đã mang tới không ít phiền não cho cậu. Cậu còn nhớ có một lần ba cậu vô tình nhìn thấy tin nhắn tỏ tình của một bạn học gửi cho cậu, đáng vẻ lo lắng bất an nhưng lại cố làm như không có gì đó thật sự khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Cậu biết ba cậu luôn sợ về sau cậu không có bạn đời, không có con cái, đến lúc già sẽ rất đáng thương. Nhưng, cậu vốn không cần những thứ đó, cậu cũng biết ba rất yêu mình, ba sẽ không nỡ để cậu sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Đồng thời, đó cũng là phiền muộn lớn nhất trong lòng Diệp Phùng Xuân, cho dù cậu bé có tỏ vẻ chẳng quan tâm thế nào, nhưng thân là người làm cha làm mẹ y vẫn phải lo lắng cho con.

Dù hoàn toàn không hối hận khi đã sống cùng ba, nhưng mỗi lần nhìn thấy ba buồn rầu lo lắng cho mình, Diệp Du Đồng cảm thấy rất đau lòng. Càng quan tâm càng rối rắm, tất cả cũng vì cuộc tình không thể bộc lộ dưới ánh sáng này mà ba mới thành như vậy. Nên biết rằng, trước đây Diệp Phùng Xuân là một người vừa hào phóng vừa tự tin, y sẽ không vì chống chọi với sinh lão bệnh tử mà sầu lo, sợ hãi như hiện giờ...

“Viên Gia Lễ cũng không phải thiện nam tín nữ gì đâu, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu đó!” Tư Khẩu Khẩu hừ lạnh một tiếng, “Đàn ông họ Viên đều lớn lên trong trường đào tạo cảm thú cả!” Động vật ăn cỏ như Diệp Du Đồng, cho dù là nam hay nữ, cũng đều là mục tiêu công kích ngon lành của bọn họ.

“Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi!” Hoàn toàn không để tâm tới những chuyện không đâu, cậu nhanh chóng kết thúc đề tài rồi hơi này.

“Đồng Đồng, lần này có lẽ ba sẽ không đến xem trận đấu của con được, dạo này ba phải tập trung hoàn thành một thí nghiệm!” Diệp Phùng Xuân tỏ vẻ áy náy, “Ba xin lỗi!” Từ lúc cậu bé vào đội bóng rổ của trường tới giờ, mỗi lần có những trận đấu quan trọng, y đều gắng nhín thời gian đến cổ vũ cho cậu bé, nhưng nếu như có chuyện gấp, Diệp Du Đồng cũng sẽ không bắt buộc ba mình phải đến xem.

“Không sao cả, mới vòng bán kết thôi, không đi cũng không sao!” Quả nhiên cậu bé rất hiểu chuyện, an ủi y, “Nếu tụi con có thể lọt vào chung kết, đến lúc đó ba đến xem cũng không muộn!” Đối thủ của bọn họ lần này là quán quân năm ngoái, phần thắng không cao, nói trắng ra là khoảng ba, bốn phần thôi, ba không xem cũng tốt nha.

Nếu Diệp Phùng Xuân biết chỉ một lần vắng mặt đã xảy ra sóng gió, y nhất định sẽ đá cái luận văn đồ bỏ đó sang một bên.

Tối hôm đó, y ở trong phòng sắp xếp lại tư liệu đại cương, mãi cho đến mười hai giờ khuya cảm thấy mệt mỏi nghỉ ngơi một chút y mới giật mình phát hiện cậu bé vẫn chưa về nhà. Cảm thấy đã quá trễ, cho dù thường ngày y không bao giờ can thiệp đến chuyện riêng của con, nhưng giờ này y cũng nhịn không được gọi điện thoại xem thế nào, điện thoại bên kia vừa đổ chuông một tiếng đã bị ngắt, y nổi giận. Giờ này trận đấu cũng đã sớm chấm dứt rồi, cho dù cậu bé có đi chơi với bạn, ít ra đi tới giờ này cũng phải gọi cho y một tiếng chứ, hôm nay là sao vậy?

Đứng ngồi không yên, Diệp Phùng Xuân khoác áo vào định ra ngoài tìm cậu bé.

Vừa mới ra tới đầu ngõ, dưới ánh đèn đường y nhìn thấy một chiếc taxi tấp vào ven đường, ngay sau đó là một cậu thanh niên hơi quen mặt bước ra, kế tiếp lại đỡ một người đang loạng choạng ra khỏi xe. Được một chút, cậu trai kia đã bế người nọ lên.

Vừa trông thấy vóc dáng thon dài mảnh khảnh đó, Diệp Phùng Xuân không cần nghĩ cũng biết đó là ai, y

chạy vội tới, gọi một tiếng, “Đồng Đồng?” Thằng bé này sao vậy? Sao lại mê man như thế, chẳng lẽ hôm nay thi đấu đã bị thương?

Bấy giờ cậu trai cao lớn ngăm đen mới phát hiện sự tồn tại của Diệp Phùng Xuân, sững sốt mấy giây rồi lập tức phản ứng lại, “Chú là chú Diệp phải không? Cháu là đội trưởng của Diệp Du Đồng, hôm nay bọn cháu đi ăn uống, cậu ấy uống hơi say một chút!” Dù sao cũng đã gặp mặt mấy lần, sau khi nhận ra y, Viên Gia Lễ đã lễ phép giải thích một câu, “Khi này là chú gọi điện thoại phải không? Cháu thấy cũng sắp về tới nhà rồi nên tắt máy giúp cậu ấy!”

Vì chuyện của ba dượng, nên Diệp Du Đồng không thích mùi cồn, ngay cả những khi Diệp Phùng Xuân uống rượu Tây có nồng độ rất thấp cậu cũng không vui. Nhưng hôm nay, sau một trận ác chiến, đội của cậu đã đánh bại được đối thủ, lọt vào vòng chung kết, lúc đi ăn uống chúc mừng, mọi người đều đến kính rượu với cậu - người đã ghi bàn nhiều nhất. Thấy mọi người đang rất hào hứng, mai lại là chủ nhật, cậu không nỡ để mọi người không vui, thế là lại uống hết ly này đến ly khác, cuối cùng thành ra say mềm.

Thấy Diệp Du Đồng mơ mơ hồ hồ, bước đi lảo đảo, Viên Gia Lễ sợ cậu về nhà một mình sẽ không an toàn. Sau khi hỏi kỹ địa chỉ nhà, anh lập tức kéo cậu vào taxi, bản thân cũng ngồi xuống.

Lúc say rượu, Diệp Du Đồng rất ngoan, không ồn ào hay kiếm chuyện gì cả, nên mới đầu Viên Gia Lễ vẫn lễ phép ngồi cạnh cậu ở ghế phía sau. Có lẽ là đêm đã khuya, mà cũng có thể là do men ảnh hưởng, sau một trận đấu kịch liệt, buồn ngủ quá độ, Diệp Du Đồng từ từ nhắm mắt lại, cơ thể dần dần không thể giữ vị trí cũ được mà nghiêng qua một bên, cuối cùng dựa vào đầu vai người bên cạnh.

Cảm giác được hơi nóng bên người, Viên Gia Lễ quay đầu qua, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng, đôi môi mỏng nhếch lên. Dù không phải là đại mỹ nhân gì, nhưng lại có cảm giác trong sáng, mềm mại, khiến tâm trạng anh không khỏi bồn chồn. Sức nhớ dường như hiện giờ cậu ta cũng không có quen với ai, vậy mình có hôm trộm cậu ấy một chút, chắc cũng không sao.

Đó giờ luôn tiếp nhận giáo dục là phải tranh thủ, sau khi giảng cơ tâm lý xong, Viên Gia Lễ không do dự nữa, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại của Diệp Du Đồng.

“Ừm...” Cảm nhận được tiếp xúc thân mật, không biết tại sao Diệp Du Đồng lại cúi tới, nghiêng người túm lấy áo Viên Gia Lễ, cọ cọ, ngửi ngửi lên cằm, cổ anh như một con chó nhỏ đáng yêu, miệng còn lẩm bẩm gì đó, nhưng vì say rượu, nên không thể nghe rõ được.

Bị chủ động nho nhỏ của cậu khiến không thể kiềm chế được nữa, Viên Gia Lễ thừa thế hôn lên hai má và chiếc chiếc cổ trắng nõn của cậu. Khi nghe thấy tiếng ngậm khe khẽ kích động của người trong lòng, anh lại nhịn không được hút mạnh vào.

Diệp Du Đồng đang mê man chịu đau, chợt tỉnh táo lại, “Anh... Anh là ai...” Cậu thốt ra mấy câu mơ hồ, rồi đẩy người đang ôm mình ra, lui vào góc xe, kinh hoảng nhìn người nọ bằng đôi mắt mơ màng.

Thấy Diệp Du Đồng như vậy, dù không hối hận chuyện đã đánh lén, nhưng người luôn kiêu ngạo như Viên Gia Lễ vẫn cảm thấy hành vi thừa nước đục thả câu thể này thật là khó coi quá. Với lại đối phương cũng

say tới nỗi không biết anh là thần thánh phương nào, cảm giác có chút buồn bực, hưng phấn trên người cũng tắt ngấm hơn phân nửa.

Sau đó, Diệp Du Đồng không chịu đựng được mấy hồi lại lăn ra ngủ tiếp. Hai người cứ im lặng cho tới trước khu chung cư, không ngờ mới vừa bước xuống xe lại gặp phải Diệp Phùng Xuân đang đi tìm con. Mới đầu, Viên Gia Lễ thấy ông ta cứ nhìn mình một lượt từ đầu tới chân, sau đó cứ nhìn miết hai tay đang ôm Diệp Du Đồng.

Biết người đứng trước mắt này đang xem xét tình hình hiện tại, anh cũng dờ ra, khó hiểu. Nhưng dù sao cũng vẫn còn quá trẻ, Viên Gia Lễ cảm giác nổi da gà - Ánh mắt đó giống như tia laser đâm thủng người anh. Xem ra lão già họ Diệp này cũng không dễ đối phó nha.

“Vất vả cho cậu rồi! Chuyện còn lại để tôi lo!” Y cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng vươn tay ra, đòi lại bảo bối của mình.

“À, không có gì, chú Diệp khách khí quá rồi...” Bị khí thế của đối phương dọa sợ, Viên Gia Lễ ấp úng trả lời, rồi ngoan ngoãn giao lại cậu bé trong tay mình. Diệp Phùng Xuân bế bảo bối lên, nhanh chóng xoay người đi, lần đầu tiên y thất lễ đến nỗi ngay cả câu cảm ơn cũng quên nói. Mà cũng có lẽ, y không muốn nói tiếng cảm ơn với tên nhóc đã xâm phạm đến đặc quyền của y.

49. Chương 48

Lúc đầu, khi cậu trai ôm bảo bối của y mở miệng ra là chú này chú nọ đã khiến Diệp Phùng Xuân vô cùng khó chịu. lát sau, khi tắm rửa cho cậu bé đang say rượu, không ngờ y lại trông thấy trên chiếc cổ trắng nõn của cậu có dấu hôn nho nhỏ, bên cạnh còn có mấy dấu gặm cắn nhàn nhạt, miệng y bỗng phát đắng.

Đó giờ Diệp Phùng Xuân chưa hề biết, thì ra cái cảm giác ghen tị nó lại khó chịu như vậy. Tràn ngập phần nộ, khó chịu, đau đớn và không cam tâm, tất cả giống như một vụn con rắn độc đang cắn vào trái tim y, đó là một cảm giác kinh khủng nhất mà y chưa bao giờ trải nghiệm trong quá khứ. Thật ra, cậu trai khi này vừa can đảm lại biết tiến biết lùi, còn là đội trưởng của Diệp Du Đồng, có lẽ cậu ta có rất nhiều tiếng nói chung với Đồng Đồng, nhưng càng là vậy, Diệp Phùng Xuân lại càng khó chấp nhận. Nhất là, cho dù có thế nào y cũng không có được ưu thế như cậu ta, thứ mà y đã mất đi - tuổi trẻ.

Thói quen tự áp chế bản thân nhiều năm, Diệp Phùng Xuân chưa bao giờ la hét, mắng nhiếc hay có những xúc động điên cuồng gì, y có cách biểu đạt những bất mãn riêng của mình, y nhẫn nhịn không lên tiếng. Y lẳng lặng đặt cậu bé đang rất buồn ngủ xuống giường, đắp chăn lại. Chờ cậu bé ngủ say, y mới từ từ bước ra, ngã người xuống chiếc giường nhỏ trong phòng sách, nhắm mắt lại.

Không cách nào chợp mắt được, Diệp Phùng Xuân vẫn suy nghĩ tới những câu nói của cậu trai đó, chẳng hạn như, “Hôm nay bọn cháu đi ăn uống”, “Cháu thấy cũng sắp về tới nhà rồi nên tắt điện thoại”, “Chú

Diệp khách khí quá rồi”... Cần thận phân tích một chút, sẽ có thể nhìn thấy nhiều vấn đề trong đó. Đồng Đồng đi ăn với cậu trai nọ, nhưng lại không báo cho y hay! Sau đó, hai người họ đã có những tiếp xúc vô cùng thân mật, hai người bọn họ, chẳng lẽ đã thân thiết tới mức ngay cả điện thoại cũng có thể xử lý giúp nhau sao?

Ghen tị giống như một loài hoa ma quái, chỉ cần đã gieo rắc mầm mống, trong thời gian nó từ từ nảy mầm, lớn dần, nó sẽ khiến bạn phiền muộn, đứng ngồi không yên. Và người duy nhất có thể an ủi y trong lúc này lại đang say mèm... Mà biết đâu, cậu bé vốn không biết gì cả, tất cả đều do cậu trai đó đơn phương. Chỉ cần cậu bé nói với y như vậy, Diệp Phùng Xuân y sẽ không truy cứu tiếp.

Hiện tại điều duy nhất y có thể làm là chờ đợi, y hi vọng sau khi cậu bé tỉnh dậy sẽ thừa nhận với y tất cả, sẽ nói cho y biết chuyện gì đã xảy ra. Trước đó, y chỉ có thể khắc chế, chịu đựng đau khổ giày vò, y biết, nếu ngay cả bản thân y cũng không khống chế được, vậy làm sao y có thể khống chế được toàn cục đây?

Cảm giác mặt trời đã lên cao, Diệp Du Đồng mơ mơ màng màng mở to mắt ra, lại phát hiện ba không có ở cạnh mình.

Vừa thấy thời gian đã hơn chín giờ, thì ra là mình ngủ quên, cậu cảm thấy hơi xấu hổ. Nhất định đêm qua cậu đã uống say, cho nên ngay cả việc về nhà thế nào cậu cũng không nhớ rõ. Bị Diệp Phùng Xuân ảnh hưởng, cậu bé vẫn luôn cần cù, tự hạn chế, lâu lâu phóng túng một lần sẽ cảm thấy bất an.

Bước vội xuống giường, vọt vào nhà vệ sinh rửa mặt. Lúc đánh răng, Diệp Du Đồng vô tình liếc lên gương, phát hiện trên cổ mình có dấu hôn tím tím. Cậu hoảng sợ, thiếu chút nữa đã làm rớt kem đánh răng xuống đất, thứ này cậu đương nhiên biết rõ là gì và cậu cũng có thể khẳng định đó chẳng phải là của ba cậu để lại.

Diệp Phùng Xuân luôn che chở, dịu dàng với cậu, cho dù có nhiệt tình nóng bỏng thế nào y cũng không quên khắc chế bản thân, trong những lúc tình cảm mãnh liệt y chưa bao giờ làm đau cậu, cũng sẽ không để lại dấu vết ở một nơi ai cũng có thể trông thấy thế này.

Chuyện này là sao? Sao cậu không nhớ gì cả? Dấu hôn này, nếu để ba nhìn thấy, nên giải thích thế nào đây? Càng nghĩ, cậu càng thấy rối. Cậu vội vàng rửa mặt rồi chạy ra ngoài tìm Diệp Phùng Xuân. Nhưng tìm khắp nhà, cũng không thấy bóng dáng y đâu.

Cậu đang mặc đồ ngủ, như vậy có nghĩa là tối qua ba đã thay giúp cậu, cũng có nghĩa là ba đã xem mình từ đầu tới chân rồi, chẳng lẽ ba đã nổi giận bỏ đi hay sao? Tại sao cậu lại không thể nhớ được tối qua đã xảy ra chuyện gì? Lúc này Diệp Du Đồng thật hối hận tại sao cậu lại không từ chối khi các bạn mời rượu. Cậu bé hoảng đến độ không biết phải làm thế nào, vừa muốn chạy vào phòng gọi điện thoại cho ba, lại nghe thấy tiếng mở khóa cửa bên ngoài.

“Ba!”

Diệp Du Đồng chạy nhanh ra phòng khách, vừa trông thấy ba mình đã chạy tới ôm chặt y, “Ba đi đâu vậy?” Chỉ mới không gặp ba có mấy phút, theo lẽ cậu cũng sẽ không có phản ứng như thế, nhưng trong tình huống khó xử thế này, cậu thật không thể nào bình tĩnh được.

Thở dài một tiếng, Diệp Phùng Xuân đẩy cậu bé ra, “Ngoan, ba đi mua bữa sáng, món cháo cá bột con thích nhất đó!” Y cũng không hỏi gì khác, chỉ kéo cậu bé đang bất an vào nhà ăn.

Thấy ba vẫn như bình thường, Diệp Du Đồng mới bình tĩnh lại một chút, rồi ngẫm lại mới thấy hành vi của mình thật ngây thơ, chẳng khác gì một đứa bé hoảng loạn khi lạc mất ba mình, đúng là mất mặt quá đi, “Ba ơi, con...” Cậu bé muốn nói chuyện đêm qua cậu không nhớ được gì hết nhưng lại cảm thấy cách giải thích như vậy qua loa quá, huống chi ba cũng không có ý muốn hỏi cậu, giờ nếu cậu chủ động nói ra thì chẳng khác gì lo sợ, giấu đầu hở đuôi.

“Ăn sáng trước đi con!” Không nỡ trông thấy bộ dáng lo sợ của cậu bé, Diệp Phùng Xuân đoán là cậu bé đang có chuyện gì khó nói, vì thế chủ động tránh cho cậu một chút, trong lòng nghĩ thầm là chờ cậu nghĩ xong rồi nói cũng không muộn.

Kết quả, mãi cho đến lúc ăn xong, Diệp Du Đồng vẫn chưa thể nói chuyện này ra được. Thật ra, trong lòng cậu luôn hy vọng, ba không để tâm đến chuyện này.

Không đợi được những gì mình muốn nghe, Diệp Phùng Xuân vô cùng thất vọng, nhưng cũng thấy may mắn một phần nào. Nếu cậu bé thật sự nói với y, cậu đã thích người khác rồi, lúc đó y cũng không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì.

Mới đó mà đã qua mấy ngày, còn chưa đến ba hôm, dấu vết trên cổ Diệp Du Đồng đã biến mất không thấy tung tích nhưng khúc mắc trong lòng hai người lại còn đó mãi. Diệp Du Đồng cứ cảm thấy trong lòng rối rắm, bất an, cuối cùng cậu quyết định sẽ nói thẳng với ba mình. Nhưng điều làm cậu kinh ngạc chính là chỉ cần cậu tỏ ý muốn nói rõ chuyện này, ba sẽ cố tình lảng sang chuyện khác, thậm chí còn lấy cớ bận việc, về ngày càng muộn, rõ ràng là đang cố ý trốn tránh cậu.

Lúc đầu cậu cũng không phát hiện, qua mấy hôm mới thấy rõ cảm giác bị bỏ rơi. Chưa bao giờ bị ba đối xử như thế, cậu đúng là khó chịu đến sắp điên rồi. Tối thứ sáu hôm đó, Diệp Du Đồng không đi tập luyện, vừa tan học cậu vội vã chạy về nhà, làm một bàn thức ăn ba cậu thích rồi gọi điện thoại cho y, bảo y về nhà sớm một chút dùng cơm.

Ở đầu bên kia, Diệp Phùng Xuân im lặng một lát rồi đồng ý.

“Không ngon sao ba?”

Thấy ba ăn qua loa mấy đĩa rồi tỏ vẻ không muốn ăn nữa, Diệp Du Đồng thất vọng. Trước đây rõ ràng ba rất thích món thịt ram, ít nhất mỗi lần sẽ ăn hết phân nửa. Lại nói, gần đây dường như ba ăn uống không đều đặn, hai má trông gầy xuống rõ ràng.

“Không phải, ngon lắm, tại ba không thấy đói thôi!” Diệp Phùng Xuân buông đĩa xuống, nhìn về mặt lo lắng của cậu bé, trong lòng không khỏi máng chính mình bị điên rồi. Thừa biết cậu nhóc sẽ lo lắng, nhưng y lại nhìn không được muốn dùng cách này để xác nhận cậu bé vẫn chưa vứt bỏ mình.

“Ba, tối hôm đó con...” Diệp Du Đồng muốn nói, tối hôm đó cậu say rượu, có thể lúc đưa cậu về nhà học trưởng đã làm chuyện gì đó với cậu, nhưng đó cũng không phải do cậu tự nguyện.

Đến lúc này cậu mới biết những gì Tư Khẩu Khẩu nói hôm đó không phải là đùa, trong lúc xúc động thiếu chút nữa cậu đã viết đơn xin rời khỏi đội bóng rổ, nhưng ngẫm lại, Viên Gia Lễ cũng sắp tốt nghiệp rồi, lúc này cậu mới ráng nhận xuống - Dù sao cậu cũng rất thích môn thể thao này, nếu bởi vì chút giận dỗi mà bỏ đội thì đúng là khó coi quá.

“Được rồi, ba muốn đi tản bộ một chút!” Diệp Phùng Xuân vẫn chứng nào tật đó ngắt ngang lời cậu bé, làm bộ như không có chuyện gì, đứng dậy, “Con có muốn đi cùng không?”

“Diệp Phùng Xuân!” Cuối cùng Diệp Du Đồng cũng không thể nhịn được nữa và đây cũng là lần đầu tiên cậu nói lớn tiếng với ba mình như vậy, “Rốt cuộc thì ba muốn thế nào?”

Cuối cùng thì ba đang trốn tránh cái gì chứ? Rõ ràng rất dễ tâm tới chuyện này nhưng tại sao lại không chịu nghe cậu giải thích? Vả lại cậu cũng không làm sai chuyện gì, sao ba lại quá đáng thế chứ... Những cảm xúc ứ đọng mấy ngày qua như bùng nổ, cậu đứng phắt dậy đẩy người đang đứng trước mặt mình ra, chạy một hơi vào phòng, “rầm” một tiếng đóng sầm cửa lại, khóa trái.

Tiếng đóng cửa vang dội đó như đánh trúng vào tim Diệp Phùng Xuân, y đứng ngậy ra đó một chút rồi mới sực nhớ tới chuyện năn nỉ cậu bé, xem ra lần này bảo bối nổi giận thật rồi. Mấy năm qua, thằng bé này luôn ngoan ngoãn nghe lời y, lần này cũng là lần đầu tiên quát tháo y như vậy.

Dù vậy, Diệp Phùng Xuân vẫn cảm thấy rất khó chịu, mỗi lần, chỉ cần tưởng tượng đến những dấu vết không phải của y trên cổ cậu bé và có lẽ vẫn còn những chuyện khác nữa, y sẽ có những xúc động bạo lực mạnh mẽ. Lúc này y mới bằng lòng thừa nhận, lúc đầu là y lo không biết cậu bé nên mở miệng thế nào, về sau y không nghe giải thích cũng không để ý tới cậu là hoàn toàn xuất phát từ ý xấu muốn trừng phạt cậu một trận. Trước đây, y từng nói cậu bé là hủ dấm nhỏ, Diệp Phùng Xuân cười khở, xem ra đây là di truyền, cha của cậu chính là vại dấm lớn ngàn năm ẩn hình.

“Đồng Đồng, mở cửa đi!” Diệp Phùng Xuân gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ, “Ba xin lỗi, là ba sai, được chưa?”

Đã nhận lỗi một phen, nhưng trong phòng vẫn không thấy động tĩnh gì. Không biết cậu bé đang làm gì, Diệp Phùng Xuân lo lắng, “Bảo bối, ngoan, mở cửa nhanh đi! Để ba vào xem...” Thằng bé này nhạy cảm hướng nội, một mình chui rúc trong phòng cũng không phải chuyện tốt.

“Tôi không muốn nhìn thấy ông, cút đi!” Có lẽ không chịu nổi người đứng ngoài cửa cứ làm phiền mãi, cuối cùng trong phòng cũng truyền tới tiếng giận dữ.

Nghe câu nói vừa bất kính vừa tuyệt tình, Diệp Phùng Xuân nhú mày. Thằng bé hỗn hào này, rõ ràng đã phạm lỗi mà còn dám lên tiếng mắng mình? Cảm thấy chuyện này cần phải giải quyết cho rõ ràng, Diệp Phùng Xuân không nói tiếng nào nữa, hít sâu một hơi, đưa chân đạp vào cửa, còn chưa được mấy cái cánh cửa gỗ yếu ớt đã tan tành.

Cũng không phải lần đầu tiên thấy người cha tao nhã của mình một khi dùng bạo lực sẽ khủng khiếp bao nhiêu, nhưng khi trông thấy y đá văng cửa, Diệp Du Đồng vẫn sợ tới mức ngay cả chạy cũng quên. Thấy ba ngày càng bước tới gần mình, cậu bé đang hoảng sợ chỉ biết lui về sau, cho đến khi lui tới cạnh giường, Diệp Phùng Xuân thuận thế đè lên người cậu, một tay túm lấy cổ tay thon gầy của cậu đưa lên đỉnh đầu.

“Ông... Tránh ra!” Cơn giận khi nãy vốn vẫn chưa hết, giờ lại bị ba mình đặt dưới thân bằng tư thế khuất nhục như vậy, cậu giãy giụa mãnh liệt muốn thoát ra. Quá đáng, quá đáng lắm! Bị tổn thương đến lòng tự trọng của mình, Diệp Du Đồng giận đến cả người run lên, “Nếu ông còn như thế, tôi sẽ không để ý tới ông nữa!”

“Đúng! Đồng Đồng, con biết tại sao ba lại đối xử với con như thế không?” Người từng trải như Diệp Phùng Xuân vốn không thể uy hiếp được, y cúi người xuống, nói khẽ vào tai cậu bé miễn cưỡng, còn thổi nhẹ gợi tình, “Vì ba đang ghen và... hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

50. Chương 49

Chưa bao giờ thấy một người luôn độ lượng từ ái như ba lại hiện lên vẻ xâm lược với cậu như vậy, quá khứ đáng sợ lúc nhỏ chợt hiện về khiến cậu bé sợ hãi, càng giãy giụa quyết liệt hơn.

“Buông ra... Ừm...” Vừa định mở miệng kháng nghị, đã bị Diệp Phùng Xuân bịt kín miệng lại, hai chân đang không ngừng đá ra sau cũng bị đối phương quỳ gối xuống chặn.

“Ngoan nào!” Phát hiện cậu bé đang kháng cự mạnh mẽ, Diệp Phùng Xuân không khỏi bực bội. Y hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, kiên nhẫn bảo, “Những gì Đồng Đồng muốn nói khi nãy, ba đã hiểu!” Nói xong cũng buông lỏng tay đang che miệng cậu lại.

“Ông hiểu cái... Ông vốn không muốn nghe tôi nói!” Bị lạnh nhạt mấy ngày giờ lại bị đối đãi thô bạo như thế, cậu cảm thấy thật ảm ức. Tất cả cũng do thường ngày Diệp Phùng Xuân đã cố nén cảm xúc, nên cậu bé cũng không biết trong mấy ngày qua ba mình đã phải chịu dày vò cỡ nào, “Buông ra, tôi muốn đến trường chơi bóng...” Càng nghĩ càng thấy giận, Diệp Du Đồng lại bắt đầu giãy giụa.

“Con nói cái gì?” Nghe cậu bé thốt ra câu gần như uy hiếp mình, mắt Diệp Phùng Xuân híp lại, bàn tay đang nắm chặt hai tay cậu cũng bóp mạnh, “Nói lại một lần nữa?” Thằng nhóc chết tiệt này, có phải muốn y tức chết mới cam tâm.

“Ba...” Thấy ánh mắt u ám của ba, cậu sợ hãi. Đồng thời, cơn đau trên cổ tay cũng cho cậu biết bình thường Diệp Phùng Xuân đã dịu dàng với cậu thế nào, lúc đó có cho cậu mười cái gan cậu cũng không dám thốt lại mấy lời khi nãy.

Đã sớm quyết tâm phải đòi lại những thứ của mình, y không nói lời nào, cúi người hôn lên cổ cậu bé. Đầu lưỡi bá đạo không ngừng lướt tới những nơi đã bị kẻ khác chạm vào, gặm cắn. Kế đó, y lại rút tay về, cởi áo ngủ trên người cậu bé.

“A!” Cơn đau bỗng ập tới khiến Diệp Du Đồng nhin không được kêu lên một tiếng, chưa bao giờ cậu có cảm giác khuất nhục khi bị ép phải nằm dưới thân hầu hạ như lúc này, cậu không thể chịu đựng được nữa, liều mạng chống cự, “Ba, đừng như vậy...”

“Chắc!” Cảm giác cậu bé chưa bao giờ không chịu phối hợp như lúc này, mày y nhăn lại, dường như đang rất khó chịu. Kế đó, “Soạt” một tiếng, giắt phăng chiếc áo ngủ của cậu bé ra, kéo hai tay đang không ngừng vùng vẫy buộc lên đầu giường.

Không ngờ người cha luôn dịu dàng lại đối xử với cậu như vậy, mắt Diệp Du Đồng trừng to ra, “Diệp Phùng Xuân, ông mau thả tôi ra!” Cậu cố giãy giụa, ngay cả giọng nói cũng đầy vẻ sợ hãi, “Nếu ông dám làm như vậy tôi sẽ không tha thứ cho ông!”

Dù nghe thấy giọng nói run run của cậu bé, bàn tay đang kéo quần ngủ của Diệp Phùng Xuân cũng không ngừng lại. Trong giây lát, thân hình thon dài trắng nõn của cậu bé đã hoàn toàn phơi bày ngay trước mắt y. Bị ba mình nhìn từ đầu tới chân như thế, Diệp Du Đồng đã giãy giụa mệt mỏi vừa thẹn vừa giận. Có khổ không nói thành lời, cậu chỉ đành nhắm mắt lại nghiêng đầu qua một bên, cả người hơi run lên.

Đợi một lát cũng không thấy người nọ tiếp tục hành vi bạo lực của mình, mà thay vào đó là tiếng thở dài kèm với những nụ hôn dịu dàng vuốt ve xuống dần, đó là cách cậu thích nhất, từng chút một xuống dần. Chân mày, hai má, cằm, cổ, ngực, bụng, eo rồi lại cố ý né tránh ngọn nguồn dục vọng, bắt đầu đi từ đùi non xuống tới cẳng chân, sau cùng là hôn lên từng ngón chân của cậu, từng ngón, từng ngón một.

“Ừm!” Cảm giác được ba đang hôn nơi nào của mình, Diệp Du Đồng hít sâu một hơi, “Chỗ đó... Đừng...” Không ngờ người bình thường luôn cao quý, dè dặt như ba lại dùng cách này âu yếm cậu, cậu vội rút chân về, nhưng lại bị ai đó cố chấp không buông, “Ba, buông ra...” Phải thân mật trong cảnh nửa gượng ép này rất xấu hổ, rất xa lạ. Cậu không còn giống bình thường, mà ba cũng không còn là ba bình thường.

Cảm giác cậu bé vẫn đang kháng cự, sau khi hôn hết các ngón chân của bé một lần, Diệp Phùng Xuân ngừng các động tác lại. Sau đó, Diệp Du Đồng cảm thấy tầm mắt mình bị một miếng vải mềm mại che khuất, không ngờ cậu lại bị ba bịt kín hai mắt, “Ba ơi!” Tay không thể cự quây, mắt cũng không thể nhìn thấy, lần này cậu hoàn toàn luống cuống, “Ba muốn làm gì...”

Một khi không thể nhìn thấy gì, các giác quan khác sẽ trở nên rất nhạy cảm. Diệp Du Đồng cảm thấy ba lấy chiếc chăn mỏng đắp lên người mình, rồi bỗng có một mùi thơm lạ xông vào mũi cậu, sau đó, y cúi người xuống, hôn nhẹ lên trán cậu, nói khẽ, “Bảo bối, con suy nghĩ kĩ đi, cuối cùng con có muốn ba hay không!” Nói xong, đi thẳng ra ngoài.

Diệp Du Đồng cũng không hiểu tại sao mình bị bỏ rơi trong phòng, qua mấy phút sau, cậu cảm giác cơ thể của mình dần dần nổi lên biến hóa. Trong thoáng chốc cậu thấy hưng phấn khác thường, những cơn nóng cơ khát ngày càng lan rộng khắp người cậu khiến cơ thể xôn xao, giờ cậu thật muốn ba ôm cậu, vuốt ve cậu, xỏ xuyên qua cậu, cảm giác ngày càng khó nén, trời ạ! Rốt cuộc cậu bị sao vậy?

Trong lòng như có vô số con mèo con đang cào cào cậu, ngay cả hạ thân cũng bắt đầu trướng đau, trong đầu không thể tự chủ được nhớ tới những lần phúc vũ phiên vân mất hồn với ba, tất cả như khổng chế không được... Quanh mũi cậu là một hương thơm kì lạ, trong mê loạn, Diệp Du Đồng mới giật mình tỉnh ngộ, thì ra tất cả những chuyện này đều do mùi hương mà Diệp Phùng Xuân đã gieo rắc gây nên! Không ngờ ba lại đối xử với cậu như vậy, vừa tức vừa hoảng, Diệp Du Đồng đã rống lên, “Diệp Phùng Xuân, ông làm gì tôi vậy... Ông... ông là lão già chết tiệt!”

Tay đang bị trói không thể tự mình giải quyết, cả người lại ngứa ngáy khó chịu khiến cậu bé cọ xát cơ thể xuống ra giường, “Ba, ba... Mau tới đây... Ô ô ô...” Khó chịu đến khóc nức lên, cậu tự nhủ với lòng, nếu Diệp Phùng Xuân dám bỏ mặc cậu ở trong này chịu tra tấn, vậy tình cảm giữa bọn họ xem như kết thúc, “Ba ba, đừng bỏ Đồng Đồng...” Đã không còn biết mình đang kêu cái gì, cậu chỉ muốn ba, muốn đến phát cuồng. Không muốn thốt ra những tiếng ngậm ai nghe thấy cũng thẹn, cậu chỉ có thể cắn chặt gối, chỉ thiếu chút đã khóc òa.

Mùi thơm đó chỉ mới quanh quẩn hơn mười phút, Diệp Du Đồng đã cảm thấy cơ thể khó chịu như mất hết sức lực. Sau khi được ba mình cởi trói, còn chưa kịp cởi chiếc cà vạt bị mất ra, cậu bé đã sờ tới đôi môi y, vội vã hôn lên, tham lam mút vào, giống như một con sói con đói khát tranh giành thức ăn.

Nhưng Diệp Phùng Xuân cũng không định buông tha cậu dễ dàng như vậy, mới hôn được một chút y đã kéo cậu bé ra, để cậu phải hừ khê một tiếng yêu kiều, giống như rút một miếng thịt ra khỏi cơ thể.

“Sau này không được ương bướng thế nữa!” Y nói khê vào tai cậu bé, thuận tiện cởi miếng vải che mắt cậu xuống, “Đồng Đồng có biết người đang ôm con lúc này là ai không?” Y muốn cho cậu bé biết, chỉ cần một ngày bọn họ còn ở chung, chỉ có Diệp Phùng Xuân mới có thể ôm cậu như vậy.

“Đương nhiên là biết!” Dục vọng trên cơ thể khiến Diệp Du Đồng run rẩy, mắt ngấn lệ, oán giận, “Ba là lão già chết tiệt... Lão già biến thái... Lão già lưu manh!”

Nghe tiếng chửi bậy khe khẽ của cậu bé, y rất vui. Diệp Phùng Xuân cũng biết mình rất biến thái, huống chi mấy ngày nay y giống như oán phụ nghi này nghi nọ cũng sắp điên đến nơi rồi. Không ngờ, đến lúc già y lại giống như một thằng nhóc vừa nhỏ nhen, chẳng tự tin, lại còn dùng cả thủ đoạn bỉ ổi, quả thật là không giống y chút nào. Sự sụp đổ từ đầu đến chân đó có thể chứng minh địa vị của cậu bé trong lòng y còn quan trọng hơn những gì y tưởng rất nhiều.

Giờ khắc này, y chỉ muốn có hết tất cả của cậu bé trong lòng, hôn khắp người cậu, không cho cậu bắn, để suốt cả đời ngoài mình ra cậu không thể nhớ được bất kỳ ai khác, “Bảo bối, xin lỗi, ba chỉ đang sợ...” Cuối cùng y cũng chịu không được nói ra lý do khiến bản thân trở nên ngang ngược như vậy. Từ ngày chấp nhận tình yêu này, Diệp Phùng Xuân cũng biết đến một ngày nào đó mình sẽ phải trải qua thử thách này. Nếu giữa chừng bị cậu bé vứt bỏ, y sẽ không oán giận, cũng không thể không buông tay, nhưng y biết y sẽ đau đến chết, “Các con đều trẻ như vậy, còn ba, lại lớn hơn Đồng Đồng hai mươi tuổi!”

Thấy ba áy náy thốt ra những lời này, Diệp Du Đồng vốn đang hùng hực lửa dục như bị dội một chậu nước lạnh, tắt ngấm, cậu cố giữ bình tĩnh lại. Rốt cuộc cũng biết ba cố tình gây sự như thế là vì chuyện gì, rồi chợt nhớ tới thái độ giận hờn của cậu với y khi nãy, cậu thật giận bản thân mình.

Cậu chỉ thấy cơn giận của bản thân mà không đứng ở góc độ của ba suy nghĩ, nếu đổi lại là cậu trông thấy ba về nhà có dấu hôn trên người, cậu sẽ như thế nào đây? Thật ra người ba luôn bình tĩnh quyết đoán như thần của cậu cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, ba cũng sẽ lo lắng, sẽ ghen tị, sẽ không tin tưởng và nguyên nhân duy nhất cũng chính là cậu. Với lại ba cũng không định gây tổn thương gì cho cậu, ngược lại cậu mới chính là người đã nói ra những câu khiến ba phải đau lòng... Nghĩ đến đó, cậu xúc động, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả thuốc thôi tình khi này.

Tình ái và hương thôi tình chất chồng nhau biến thành động lực thúc giục mãnh mẽ, khiến cậu bé không thể khống chế được ngọn lửa đang thiêu đốt tâm tư mình, cậu kích động ôm chầm lấy người cậu yêu nhất thế giới này, cậu muốn an ủi y, yêu thương y. Vươn lưỡi liếm nhẹ lên mạch đập trên cổ ba mình, rồi lại chủ động tách hai chân ra, cậu lấy eo y, vừa thở hổn hển vừa nũng nịu nói khê với y, “Ba... Mau tới, làm tới khi nào Đồng Đồng không lên tiếng được mới thôi...” Cậu vừa nói vừa không kiên nhẫn đưa tay kéo chiếc áo bằng gấm xanh của y. Cho đến khi chiếc áo trượt xuống vai, ngực, cậu mới thỏa mãn hôn lên.

“Thằng quý nhỏ, còn dám ăn nói bậy bạ nữa ba xử lý con!” Trông thấy dáng vẻ say mê khát vọng nhưng không kém phần dịu dàng trên khuôn mặt thanh tú của cậu bé, còn cả những câu nói lảng lơ lớn mật đó, Diệp Phùng Xuân vừa tức bản thân lại vừa kích động, từ lúc ở bên ngoài nghe cậu bé ngâm khe khe trong phòng, dục vọng cố nén xuống giờ lại ngẩng đầu lên. Còn chưa kịp cởi bỏ chiếc áo khoác trên người, y đã nhanh chóng lột đi chiếc quần lót còn sót lại của cậu bé, nhìn xuống dưới, phát hiện cậu bé đã sớm ướt, y thậm chí cảm thấy bản thân một tiếng, trong lòng hối hận không thôi. Ở phòng thí nghiệm, Giang Sáu Thạch đã cực lực giới thiệu với y cái chó má gì mà tiêu hồn hương của Thái, đây rõ ràng là xuân dược cực mạnh còn gì! Nếu sớm biết được tính của thứ này sẽ tổn hại đến thân thể như thế, có đánh chết y, y cũng không để cậu bé dùng.

Tất nhiên, cũng vì như thế, y mới có thể thuận lợi vọt vào trong. Không ngờ mới đó đã bị đâm mạnh vào, cậu bé còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý đã hét lên một tiếng thỏa mãn, nhưng cũng không hiểu tại sao nước mắt cậu lại thi nhau tuôn rơi. Cảm giác thứ cứng rắn của ba cứ chôn mãi trong cơ thể không chịu nhúc nhích, cậu bé bắt đầu cố định eo về phía trước, nhắm mắt lại vận vẹo lưng tung.

Y đau lòng, lau đi những giọt nước mắt trên hai má cậu bé, điên cuồng hôn cậu, “Bảo bối, đừng lộn xộn, để ba tới...” Luôn không nỡ để cậu bé quá mệt mỏi, mọi lần Diệp Phùng Xuân đều nắm chân, nâng eo cậu lên, hoặc ở phía sau ôm cậu, làm cẩn thận. Nhưng lần này lại không giống như thế, y cầm lấy hai chân cậu bé kéo đến ngực, sau đó liên tục ra vào mạnh mẽ, thân thể không ngừng va chạm vào mông cậu bé, vang lên phanh phạch, khiến cậu bé không ngừng thét lên những tiếng thất hồn lạc phách.

Trong lúc ba mình đang không ngừng tấn công, cậu bé bắt đầu cảm thấy tính khí bên dưới dần dần ngẩng đầu lên, đứng thẳng run rẩy. Tiết tấu càng lúc càng nhanh khiến đôi mày thanh tú của cậu ngày càng cau lại, cuối cùng trong một tiếng thét to, đã phun lên khuôn bụng rắn chắc của Diệp Phùng Xuân. Cùng lúc đó, cậu cảm giác phía sau bị một dòng chất lỏng nóng bỏng lấp đầy.

Y ôm lấy cậu bé vừa cao trào xong còn đang run rẩy, lưu luyến hôn lên môi cậu một chút mới cẩn thận rút ra, chất lỏng cứ thế chảy ồ ồ ra ngoài. Hí mắt ra thấy ba đang ngậy ra nhìn chỗ đó của cậu, cậu ngưng ngưng định khép hai chân lại, và lần nữa cậu xấu hổ phát hiện cơ thể cậu không còn chút sức lực nào nữa cả.

“Đồng Đồng còn khó chịu không?” Cùng là nam giới, y thừa biết cái cảm giác khi dục vọng không được thỏa mãn là như thế nào, Diệp Phùng Xuân quan tâm hỏi một câu.

“Được rồi...” Vừa được “ăn” no nê một trận, cậu bé đã thỏa mãn muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc cho khỏe.

“Ba còn khó chịu!” Bất kể là về mặt tâm lý hay thân thể, lần này quả thật là y thấy chưa thỏa mãn.

“.....”

Bữa cơm chiều còn chưa ăn đủ, Diệp Phùng Xuân lại ôm cậu bé chiến đấu kịch liệt bằng đủ mọi tư thế đến tối mịt, cho đến khi trên người cả hai đổ đầy mồ hôi, đầy nước bọt và lần đầu tiên, trên cơ thể trắng nõn của cậu bé bị y để lại những dấu vết đủ mọi hình dáng khiến ai nhìn thấy cũng phải đỏ mặt.

“Ba... Không, không được... A...” Trước đây, trong chuyện này ba chưa bao giờ lật cậu tới lui như vậy, lúc này Diệp Du Đồng mới hiểu thì ra ba vì quá yêu mình nên mới cố gắng không chế dục vọng của y.

“Không phải đã nói phải làm đến Đồng Đồng không lên tiếng được nữa mới thôi sao?” Nắm lấy vòng eo đã không còn chút sức của cậu bé, y thốt ra giọng nói khàn khàn, cắn nhẹ lên tai cậu, khiến cậu vừa đau vừa tê dại đầy khoái cảm, “Nào, lại kêu vài tiếng xem... Phải kêu những câu ba thích nghe nhất đó nha!”

Mắt thấy cơ thể bị trêu chọc trở nên rất miễn cưỡng sắp nổi lên phản ứng, cậu bé đã mệt đến không cử động nổi sợ tới hồn bay phách lạc, lần vừa rồi cậu không bắn ra được gì cả, nếu còn như vậy, cậu nhất định sẽ chết trong tay ba mình, “...Anh yêu... Tha cho em được không...?”

Nghe tiếng kêu vừa yếu ớt vừa ngoan ngoãn, có lẽ là ngay cả sức lực mặc cả lại cũng không có, nên cậu bé đành phải nhanh chóng đầu hàng y thôi. Bây giờ, Diệp Phùng Xuân cũng biết cậu bé chịu tới cực hạn rồi, vì thế y không dây dưa nữa mà ôm lấy cậu, hôn nhẹ lên mí mắt.

“Ba đừng lo, Đồng Đồng chỉ cần mình ba thôi...” Trước khi khép mí mắt nặng trĩu lại, Diệp Du Đồng đã thủ thỉ vào tai y những câu khiến y an tâm - cũng bắt đầu từ giây phút đó, cậu biết, mình đã không còn là cậu bé được ba che chở, luôn tập tễnh bước theo phía sau ba. Sau này, trên con đường tình, hai người sẽ cùng xây dựng, cùng sánh vai nhau đi về phía trước, cho nên cậu phải trưởng thành, vì như thế, cậu mới có thể chân chính yêu ba.

51. Chương 50

Để ba hoàn toàn an tâm, Diệp Du Đồng đã uỷ chuyển cự tuyệt chức vụ đội trưởng đội bóng rổ. Bên cạnh đó, khi Viên Gia Lễ đến tỏ tình với cậu, cậu cũng đã kiên quyết từ chối thẳng.

Tính hiếu thắng của tuổi trẻ đương nhiên sẽ không chấp nhận thất bại như vậy, vì thế Viên Gia Lễ luôn tìm cậu gặng hỏi nguyên do.

“Tôi vốn không có cảm giác đó với anh, xin lỗi! Huống hồ...” Cậu mím môi, mắt xoay một vòng, trên khuôn mặt điềm đạm hiện lên khó xử, “Ba tôi sẽ không vui!” Nếu có chuyện gì gây ảnh hưởng đến Diệp Phùng Xuân, cậu nhất định sẽ ngăn cản nó phát sinh.

Nghe Diệp Du Đồng trả lời, Viên Gia Lễ không còn gì để nói nữa. Nhìn vẻ mặt của cậu anh biết cậu không phải cố tình lấy cớ từ chối, đáng vẻ thành khẩn, lý do lại chính xác rõ ràng, tuy rằng đơn giản nhưng lại rất có sức thuyết phục. Tuy nhiên, anh cũng không cam tâm chuyện mình bị từ chối như thế, không có cảm giác vậy tạo cảm giác là được chứ gì. Ban đầu, anh cũng không có cảm giác đặc biệt gì với cậu nhóc này, nhưng trong những lần cộng tác với nhau, anh mới dần dần trông thấy nhiều ưu điểm của cậu ta. Anh tự tin, cho rằng chỉ cần Diệp Du Đồng chịu cho anh cơ hội, nhất định cậu sẽ chấp nhận anh. Còn về chuyện ba không đồng ý mà cậu ta vừa nhắc tới, Viên Gia Lễ chẳng thêm quan tâm, dù sao thì không có người làm cha làm mẹ nào lại chấp nhận chuyện con mình đi vào con đường đồng tính cả. Nhưng anh lại không biết, đây mới là vấn đề quan trọng nhất.

Một tuần cứ thế trôi qua, ngay khi cậu trai nọ xuất hiện bên dưới khu chung cư với ý đồ tỏ tình công khai lần thứ ba, Diệp Phùng Xuân như điên lên. Đồng Đồng cũng đã cự tuyệt cậu ta rồi, sao cậu ta còn cố chấp như khối kẹo cao su, da mặt dày không tở nổi, người lỗ mãng vô mưu như thế sao xứng với bảo bối của y chứ! Từ ngày biết cậu trai này có ý với cậu bé của mình, Diệp Phùng Xuân đã cố tình bắt bẻ này nọ, nhìn sao cũng không vừa mắt.

“Ba, để con xuống nói với anh ta một tiếng!” Mỗi lần gặp phải cảnh này cậu đều cảm thấy có lỗi, sau đó đi xuống khuyên học trưởng của mình. Nhưng lần này Diệp Phùng Xuân lại kéo cậu lại.

“Con chờ một chút, để ba đi nói với cậu ta!” Diệp Phùng Xuân quyết định không nhịn nữa. Hai lần trước y cho rằng cậu ta bị cự tuyệt mấy lần sẽ xấu hổ không dám đến quấy rầy nữa, ai ngờ lại còn chứng nào tật đó, nếu y nhịn nữa, thì chẳng khác gì dung túng cậu ta phạm tội.

“Chuyện này...” Cậu bé chần chờ một chút. Tuy nhiên, cậu vẫn luôn tin tưởng ba mình, cậu gật đầu không do dự, nhưng trong lòng lại rất tò mò, không biết ba sẽ nói gì với anh Viên đây?

Khoảng nửa giờ sau, Diệp Phùng Xuân đã khải hoàn trở về. Vừa bước vào cửa thấy vẻ mặt lo lắng của cậu bé, y mỉm cười, đưa tay xoa đầu cậu, “Yên tâm đi, thằng nhóc đó đã hứa với ba, sang năm nhất định cậu ta sẽ ra nước ngoài du học!”

“Hử?” Diệp Du Đồng há hốc mồm, không thể tin. Cậu đã giải thích nhiều như vậy nhưng cũng không có tác dụng gì, học trưởng lại là người rất kiêu ngạo, sao ba chỉ mới nói mấy câu anh ta đã ngoan ngoãn nghe lời?

“Uhm, ba chỉ nói với cậu ta một số chuyện luôn để trong lòng thôi!” Diệp Phùng Xuân cúi người hôn khẽ lên trán cậu bé, ý bảo cậu an tâm.

Năm đó, cuộc tình ngoài giá thú của Viên Thiên Ân - cha của Viên Gia Lễ đã khiến dư luận xôn xao, Diệp Phùng Xuân tất nhiên cũng nghe thấy. Thân là con trưởng của gia tộc, nhưng Viên Thiên Ân lại vì chuyện này mà bị đá ra khỏi chiếc ghế lãnh đạo Viên thị, nuốt hận đến giờ.

Diệp Phùng Xuân chỉ nói với Viên Gia Lễ, rằng nếu anh còn muốn tiếp tục ngồi trên chiếc ghế thế tử gia đời thứ ba của Viên gia, nếu không muốn giẫm vào vết xe đổ của cha anh, nếu không có dự định vứt bỏ hết tất cả, cam tâm tình nguyện trung thành với tình yêu, đừng dễ dàng ném thử tình ái cấm kỵ. Y tin Viên Gia Lễ đã từng tận mắt thấy cảnh cha mình bị đối thủ đánh bại, tất nhiên sẽ không cam tâm, cũng tuyệt đối sẽ có dũng khí vì Diệp Du Đồng hay bất kì kẻ nào đi khiêu chiến cả gia tộc.

“Với hoàn cảnh của cậu hiện giờ, sau này nhất định phải kết hôn! Nếu cậu thật muốn bắt được người cậu thích về đùa giỡn trong tay, tôi khuyên cậu nên sớm bỏ ý định đó đi!” Diệp Phùng Xuân bình tĩnh nhìn cậu trai trẻ sắp không kiên nhẫn được nữa, “Chờ đến lúc cậu có thể giống chú năm của mình, có thể tự lập không dựa vào Viên gia, có lẽ cậu sẽ có tư cách nghĩ tới chuyện này!”

Nhìn thấy cậu trai lúc đầu không phục, nhưng sau khi nghe được câu cuối của y cúi đầu im lặng, Diệp Phùng Xuân biết chuyện này cuối cùng cũng chấm dứt ở đây. Đồng thời, y cũng không khỏi nhớ lại tình cảm giữa y và cậu bé trong mấy năm qua, tính ra thì có lẽ cũng nên gọi là “phú quý bất nan đoạt, gian hiểm bất nan di” mới phải, trong lòng y bỗng thấy kiêu ngạo. Đến lúc này Diệp Phùng Xuân mới biết những lo lắng của mình là quá dư thừa, trên thế giới này y mới chính là người yêu cậu bé nhất, giới tính, tuổi tác, hay tất cả mọi thứ đều không là gì cả.

“Đồng Đồng, xin lỗi, sau này ba sẽ không vì những chuyện như vậy mà kiếm chuyện với con nữa!” Sau trận phong ba đó, khắp người cậu bé đều là những vết xanh tím, ngay cả cổ tay cũng bị cọ xát sưng vù, thiếu chút nữa tróc cả da. Lúc y ôm cậu bé đi tắm rửa, y thật muốn đánh mình một trận như tử, “Bảo bối được nhiều người yêu mến như vậy, đáng lẽ ba nên thấy vui mới phải!” Mấy năm nay, cậu bé giống như một miếng ngọc được mài giũa ngày càng sáng bóng, trong lúc y không chú ý tới, miếng ngọc đã thoát xác, hấp dẫn ánh mắt của những ai trông thấy.

“Nói vậy, con được nhiều người yêu mến khi nào chứ...” Vì chuyện này mà thiếu chút nữa cậu đã mất mạng, Diệp Du Đồng lại oán giận, “Ba mới phải lo đó!” Đột nhiên nhớ tới một chuyện, cậu lập tức chạy tới ngăn tử lấy một gói quà nhét vào tay y, “Cô Trần Uyển Phương đó lại gửi quà tới cho ba kìa! Lần này ba có muốn gửi trả về cho cô ta hay không?”

Từ cái lần ba cậu ra tay nghĩa hiệp đó, hơn một năm nay người phụ nữ này thường xuyên chạy tới tìm cơ hội tiếp cận ba, nghe nói sau đó còn từ chức bên Lâm thị chuyển qua làm gần đây, đúng là lòng dạ Tư Mã Chiêu, mỗi lần nghĩ tới, Diệp Du Đồng đều thấy khó chịu. Tuy nhiên, dù sao tới giờ ba cũng không hề giấu cậu chuyện này, nên cậu cũng không so đo nhiều lắm gì.

Diệp Phùng Xuân mở hộp ra, phát hiện bên trong là quà Tết cho hai người, cũng phải, mấy ngày nữa là đến Tết rồi. Y mỉm cười, lắc đầu, “Lần này không cần, chỉ là một ít đặc sản ở quê thôi... Sau này cô ta có gửi đồ gì tới nữa mình cũng không cần phải gửi trả lại!”

“Sao vậy?” Mấy thứ này tốt lắm sao? Sao nhất định phải giữ lại? Cậu như muốn khóc thét lên, cậu không muốn có ai mơ tưởng tới ba đâu, cho dù là suy nghĩ cũng không được.

“Vì ba đã nhờ người tìm cho cô ấy một người bạn đời, sau Tết hai người họ sẽ kết hôn!” Biết người phụ nữ đó phải vất vả nuôi dưỡng cha mẹ, con cái, giữ lại đột ngột mất đi trụ cột gia đình, trong lòng đau khổ sẽ tìm một chỗ dựa tinh thần, cho nên Diệp Phùng Xuân vẫn luôn nhẫn nhịn, khoan dung những hành vi tiếp cận của cô.

Xuất phát từ sự cảm thông cho hoàn cảnh cô nhi góa phụ, đồng thời cũng sợ nếu cứ tiếp tục như vậy Diệp Du Đồng sẽ không vui, y phá lệ xen vào chuyện nhàn rỗi của mấy cô mấy thím, đương nhiên cũng có ý ám chỉ “Xin đừng quấy rầy” với người nọ. Trần Uyển Phương cũng không phải ngu ngốc, dù không quá hiểu rõ về Diệp Phùng Xuân nhưng qua vài lần tiếp xúc, cô cũng biết y không phải là người cùng đường với mình. Thấy người làm mối giới thiệu cho cô một người cũng khá phù hợp với điều kiện, cũng đã đến tuổi này rồi, đối với cô kết hôn là để có thể một người ở cạnh an ủi, chia sẻ buồn vui, đây có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất.

“Gì chứ, ba đúng là giảo hoạt nha...” Nào có ai đá gánh nặng qua một bên như y chứ! Nhưng, cậu cũng không thể không thừa nhận, cậu rất hài lòng với đáp án này.

Diệp Phùng Xuân buông hộp quà trên tay xuống, ôm hũ dấm nhỏ của y vào lòng, nhéo nhéo mũi cậu, “Không thì thế nào? Chẳng lẽ con lại muốn ba bỏ con đi cứu vớt cô ta hay sao?”

“Ba đừng có mơ!” Diệp Du Đồng la lên, rồi đưa tay ôm chặt eo y, dáng vẻ giống như sợ ai tới giành phần với mình, “Nếu ba dám thay lòng đổi dạ, con... con...”

Thấy cậu bé lẩm nhẩm nửa ngày cũng không thốt ra được, tể bào tà ác trong người Diệp Phùng Xuân lại lần nữa phát tác, “Nếu như ba thay lòng đổi dạ, Đồng Đồng sẽ thế nào?” Y cũng thật tò mò, không biết cậu bé sẽ vì y gây ra những chuyện gì... Đừng nói là mấy đáp án cầu huyết như giết y trước sau đó tự sát linh tinh gì đó nha.

“Con sẽ cạo đầu vào chùa làm hòa thượng!”

Thấy vẻ mặt oán giận của cậu bé, Diệp Phùng Xuân đầu tiên là sửng sốt, sau đó ôm chặt cậu vào lòng, cười ha ha, tiếng cười đó không phải đang chế nhạo cậu mà xuất phát từ rung động của trái tim.

Bảo bối của y quả thật rất yêu y, cho dù là những lúc tưởng tượng, bé cũng không đành lòng thương tổn y. Y thật may mắn, may mắn vì đã có được toàn bộ tình yêu của cậu, may mắn vì y đã biến thành một con người hoàn chỉnh.

52. Chương 51

Không có gánh nặng trong cuộc sống, Diệp Phùng Xuân cơ hồ dồn tất cả tinh lực vào chuyện hoàn thành luận văn tốt nghiệp, dù nửa đường đổi nghiệp, nhưng còn chưa tới ba năm y đã hoàn thành xong học vị tiến sĩ, thuận lợi ở lại trường làm nghiên cứu viên trong phòng thí nghiệm. Giang Sáu Thạch có được một trợ thủ đắc lực, đương nhiên sẽ rảnh rỗi làm tay chưởng quầy - kiểu công nhân viên chức vĩ đại thế này, đúng là tổ tiên anh tích đức lắm mới để anh gặp được. Với lại, một hai năm nữa anh cũng sẽ đến phòng thí nghiệm ở một nước nào đó nghiên cứu, đến lúc đó những việc ở đây anh cũng sẽ giao lại cho Diệp Phùng Xuân quản lý.

Lo đến kì nghỉ hè cuối năm ba Diệp Du Đồng phải tìm chỗ thực tập, Diệp Phùng Xuân luôn dẫn đo, suy nghĩ xem cậu đến làm ở đâu sẽ thích hợp hơn. Vì trước đó cậu bé từng nói sẽ đến xin ở nhà xuất bản hoặc tòa soạn báo nào đó, vì thế y cũng đã sớm để ý từ lâu. Cũng may trước đó Diệp Ngạo Đông cũng đã từng làm trong lĩnh vực này, Diệp Tri Thu lại làm bên đồ họa nên thỉnh thoảng cũng có lui tới với mấy nhà xuất bản thân quen, nghe nói cháu mình muốn phát triển trong lĩnh vực này, cả hai đều tận tình giúp đỡ.

Dù Diệp Phùng Xuân không thích kiểu đi cửa sau này, nhưng y lại sợ cậu bé chịu cực chịu khổ, thế là nguyên tắc, nguyên lý gì cũng quên sạch. Nếu có thể để cậu bé dễ dàng qua ải, đạt được mục đích, Diệp Phùng Xuân y có sử dụng chút thủ đoạn con con thì có sao đâu nào? Y là người làm cha mẹ mà.

“Đồng Đồng, tối nay ba có hẹn dùng cơm với bác Phan, sẵn đó cũng nói chuyện thực tập của con luôn, con chơi bóng xong rồi về sớm chuẩn bị một chút, không được quên đó biết chưa!” Trước khi đi làm Diệp Phùng Xuân đã cẩn thận dặn dò cậu bé. Phan Thụy Niên là xã trưởng nhà xuất bản nổi tiếng trong nước, lần này y chủ động mời người ta đến ăn cơm, lại còn mời mấy người trong lĩnh vực văn hóa tới làm khách, cốt yếu là muốn có người nâng đỡ cậu bé mới bước ra đời.

“Dạ, con biết rồi!” Diệp Du Đồng kéo tay y, ngẩng đầu hôn lên cằm y một cái. Thật ra, cậu cảm thấy mình không đến nỗi phải nhờ ba trải đường sẵn, dù sao công việc cũng có thể từ từ tìm, đâu cần phải hạ mình xin người ta như thế. Nhưng cậu cũng biết, ba vì thương cậu nên mới làm vậy, cứ xem như ra ngoài ăn cơm với cô chú một bữa, cũng không cần thiết phải cự tuyệt chi cả.

Đến chiều, Diệp Phùng Xuân về sớm chuẩn bị đón cậu bé ra ngoài, không ngờ về tới đã phát hiện cậu bé đã ăn mặc chỉnh tề đợi y. Cậu bé năm nào sau mấy năm đại học giờ đã thành cậu thanh niên trẻ, vóc dáng cũng lên được một mét bảy mươi lăm. Vì thường xuyên rèn luyện thân thể điều độ, dáng người Diệp Du Đồng vừa thon dài vừa cân đối, mặc dù như thế cũng không gọi là cao to, nhưng cũng đã không còn giống chú tôm con lẻo đẻo sao lưng cha mình như ngày nào nữa.

Thấy cậu nhóc mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần tây màu lam nhạt, nhìn vào vừa trắng nõn, gọn gàng, lại rất có phong vị của thanh niên trí thức. Có lẽ do tuổi tác ngày càng lớn, tính trẻ con trong đôi mắt của Diệp Du Đồng cũng ngày càng rút đi, giờ đã hiện ra vẻ trầm ổn, chững chạc của một cậu thanh niên. Nhìn thấy con như vậy, Diệp Phùng Xuân rất hài lòng, y cảm thấy đời này của y đã không còn cầu mong điều gì nữa.

Hai người ai cũng không ngờ, trên mâm cơm lần này ngoài những người bạn Diệp Phùng Xuân đã mời ra, còn xuất hiện thêm hai người khách ngoài dự đoán. Ngay khi bà vợ của Phan Thụy Niên dẫn cô con gái mười chín tuổi giới thiệu cho hai cha con họ, Diệp Du Đồng trộm liếc qua ba mình một cái, phát hiện chân mày y nhíu lại. Biết đây là dấu hiệu không vừa ý của ai đó, nếu không phải trường hợp trang nghiêm, cậu sẽ cười ra tiếng mất.

Cô bé họ Phan hoàn toàn khác xa với những người Diệp Du Đồng đã tiếp xúc từ lúc nhỏ. Giờ ngẫm lại, Tư Khấu Khấu, hai người cô, mẹ kế và cả cô em gái của cậu đều là những người phụ nữ mạnh mẽ dám yêu dám hận, dám làm dám dạn, trước giờ cậu chưa bao giờ gặp một cô gái hướng nội thẹn thùng, còn chưa nói đến một câu đã đỏ mặt ngượng nửa ngày thế này, quả thật không giống với một đại tiểu thư đã quen sống nuông chiều chút nào. Nghe nói sức khỏe cô không tốt, ngay cả việc học cũng phải mời gia sư về dạy, theo như cách nói của bà Phan thì hôm nay hai người họ dẫn cô tới là muốn cô quen thêm một người bạn. Thật ra, ai cũng biết, nhà họ Phan tám chín phần là thích Diệp Du Đồng, cho nên mới dẫn con gái mình tới xem như ra mắt hai bên.

Cũng khó trách đối phương sẽ nghĩ như thế, trong giới bạn bè Diệp Phùng Xuân nổi tiếng là người đàn ông tốt, con trai của y tự nhiên cũng sẽ không kém cõi. Bà Phan nhìn thấy cử chỉ tao nhã, lịch sự của Diệp Du Đồng, bà rất hài lòng. Sức khỏe con bà không được tốt, nếu được người đàn ông dịu dàng như vậy chăm sóc sẽ tốt hơn nhiều.

Trong bữa cơm hôm đó, biểu hiện của Diệp Du Đồng không chê vào đâu được, ở trước mặt cô chú cậu ăn nói lễ phép, những lúc không nên nói sẽ không nói một lời, vào những lúc nhạt nhẽo cậu cũng sẽ chủ động đề cập đề tài. Diệp Phùng Xuân chính mắt nhìn thấy cậu bé rụt rè ngày xưa giờ đã trưởng thành, hiểu chuyện không ít, không khỏi cảm thấy an ủi. Bảo bối của y, ở mỗi một phương diện, khi y không chú ý tới, đã lặng lẽ trưởng thành.

Dưới sự khéo léo của cậu bé, bữa cơm kết thúc trong không khí hài hòa. Nhưng Diệp Du Đồng cũng biết, có lẽ cậu không thể tới nhà xuất bản đó thực tập được.

Trên đường lái xe về nhà, Diệp Phùng Xuân vẫn trầm mặc. Cả đời này y chưa bao giờ làm chuyện ngu xuẩn tự lấy tảng đá đè chân mình như vậy. Y không ngờ vợ của Phan Thụy Niên lại có ý như thế.

“Ba, đừng rầu rĩ vậy nữa!” Đợi ba cậu đỗ xe vào ga ra, Diệp Du Đồng mới kéo áo y, “Phan Tĩnh Thù rất tội nghiệp, bác Phan vì quá lo lắng cho cô ấy nên mới như vậy!” Với cá tính và sức khỏe của cô bé đó, cho dù nhà có giàu đi nữa e là cũng khó tìm được người chồng thích hợp, chẳng trách mẹ cô lại gấp tới vậy. Một khi bà nhìn thấy cậu trai nhà nào có gia thế, tuổi tác, tướng mạo tương đương, bà sẽ lập tức tấn công ngay.

Diệp Phùng Xuân thở dài một tiếng, vươn tay vuốt nhẹ lên tóc cậu bé, bảo bối của y lúc nào cũng biết cảm thông cho người khác, “Không phải ba không vui, nhưng không phải con rất muốn tới nhà xuất bản này thực tập hay sao?” Đã xảy ra chuyện bất ngờ thế này, y biết cậu bé nhất định sẽ vì y mà tránh né, nhất định sẽ không chịu đi làm việc.

“Không sao đâu ba, cũng không phải chỉ có chỗ này mới làm được!” Biết ba đang lo lắng cho mình, cậu híp mi lại, mỉm cười. Bất chợt, cậu xoay người ngồi lên đùi Diệp Phùng Xuân, cả người tựa vào ngực y, hai tay cậu lấy cổ y, nói khẽ, “Ba à, ba để con tự đi tìm việc có được không? Nếu thật sự không tìm được, ba hãy giúp con!” Người luôn dịu dàng điềm đạm như Diệp Du Đồng cũng sẽ có những cố chấp riêng của cậu.

Thấy cậu bé bám lấy mình, lại còn nhỏ giọng năn nỉ, Diệp Phùng Xuân sao có thể từ chối được, huống hồ y cũng biết sở dĩ cậu bé cố gắng như vậy đơn giản là muốn tự bản thân đi trải nghiệm một lần. Hô hấp ngày càng tăng lên, y đưa tay vỗ nhẹ lên cái mông đang vểnh của cậu bé một cái, “Thằng nhóc chết bầm, nếu ba không đồng ý, có phải kể đó con sẽ dùng chiêu sắc dụ hay không?”

“Hử? Sao có thể... Không phải!” Đột nhiên cảm thấy trong xe đầy hơi thở ẩm ướt, dù cửa xe đóng kín, bên ngoài không nhìn được gì, nhưng ở đây cũng coi như nơi công cộng nha! Cậu bé hoảng hốt bật người dậy, nhưng cậu lại quên mất nơi này nhỏ hẹp, trong lúc bối rối đã đụng vào đầu một cái, đau đến “Ai da!” một tiếng.

Lần này đến lượt Diệp Phùng Xuân khẩn trương, y vội vã ôm cậu bé vào lòng, cẩn thận xem xét, “Sao lại bất cẩn như vậy? Đụng vào đâu rồi? Mau để ba xem...”

“Đều tại ba không tốt! Tự nhiên lại nói mấy câu đó!” Xoa xoa cái gáy đang đau, Diệp Du Đồng đỏ mặt, oán giận. Sắc dụ này nọ, làm như cậu dâm đảng lắm không bằng.

“Được, được, được! Đều tại ba không tốt!” Y nhận lỗi cho có lệ rồi đưa tay xoa xoa chỗ cậu bé vừa đụng trúng, xác định không có gì mới yên tâm.

Cuối cùng, Diệp Du Đồng cũng dựa vào thực lực của mình, thuận lợi xin vào thực tập trong một công ty sách khá lớn. Mặc dù ý định ban đầu của cậu là tìm một nhà xuất bản, nhưng một tháng sau đó cậu lại thay đổi cách nhìn, cậu cho rằng việc xuất bản, buôn bán các tiểu thuyết, các loại sách giáo khoa sẽ hợp với cậu hơn. Tính cậu cũng không thích hợp mấy vụ nghiên cứu lắm, có lẽ phục vụ cho thương nghiệp sẽ thích hợp hơn một chút.

Lựa chọn của cậu bé, Diệp Phùng Xuân tuyệt đối tôn trọng, y chỉ cảm thấy đau lòng khi mỗi ngày cậu phải chen lấn trên xe buýt, xe điện ngậm đến nơi làm việc. Tuy rằng Diệp Du Đồng đã nói là không sao cả, nhưng y vẫn kiên trì đưa cậu đi làm mỗi buổi sáng, sau đó mới đến phòng thí nghiệm của mình. Đến tối, chỉ cần cậu bé không phải xã giao gì, y cũng sẽ có mặt đứng giờ đón cậu về nhà.

Trong lúc thực tập không được nhận tiền lương, nhiều lắm thì cũng chỉ có một bữa cơm trưa, một chút phí đi lại này nọ. Nhưng cho dù như thế, khi nhận được món tiền lương đầu đời, cảm giác kì lạ đó đã khiến cậu vô cùng hưng phấn. Lúc này, người thường ngày luôn tiết kiệm như cậu đã không do dự lấy số tiền này mua cho ba cậu một đồng hồ quà cáp kì lạ, từ hộp âm nhạc, tranh treo tường cho đến những chiếc ly cà phê trong nhà, thậm chí có cả những chiếc móc khóa di động tạo hình nhân vật phim hoạt hình mà Diệp Phùng Xuân thích! Đêm đó, khi cậu mang đồng hồ quà đến tặng ba mình, mỗi lần y giở ra nhìn thấy cái gì, y đều cười híp mắt, bảo rất thích.

53. Chương 52

“Ba ơi, lần này con đi khoảng một tuần, hay là ba về ở với chú út mấy ngày nha?”

Vì sắp tham gia một buổi triển lãm sách rất lớn ở tỉnh khác, Diệp Du Đồng - người mới trở thành nhân viên chính thức đương nhiên cũng sẽ bị ông chủ bắt đi hoạt động gân cốt, chẳng hạn như bài trí, tiếp đãi, đặt hàng... Nói chung những việc vặt vãnh trước giờ đều sẽ giao cho người mới làm. Lại sợ ba ở nhà một mình không ai chăm sóc, cậu nhỏ giọng khuyên y mấy câu.

“Thôi đi, cũng không có mấy ngày, ba tự lo được mà!” Dưới ngọn đèn ấm áp, Diệp Phùng Xuân tựa vào sofa xem sách, Diệp Du Đồng gối trên đùi y, xoay đôi mắt tròn xoe, tính toán. Một bàn tay của y vuốt nhẹ trên người cậu bé giống như đang âu yếm một con mèo nhỏ, “Con xem ba là trẻ con à?”

“Con cũng không muốn vậy đâu, ai bảo một khi ba vợ sẽ không để ý tới sức khỏe của mình!” Cậu bé oán trách. Bỗng nhớ tới chuyện mỗi tối cậu đều phải thúc giục mấy lần y mới lưu luyến bỏ đồng hồ số liệu thực

nghiệm xuống đi ngủ, Diệp Du Đồng giận dỗi đưa tay nhéo lên đùi ba mình một cái, “Con mà không có ở nhà, ba sẽ lên thức đêm cho coi!” Từ lúc ba bỏ xuống gánh nặng của Diệp gia, dường như ba ngày càng trở nên bướng bỉnh hơn, có đôi lúc cậu thật không biết nên làm thế nào để sửa mấy tật xấu này của y.

“Ai da!” Bị cậu bé nhéo đau, Diệp Phùng Xuân hô khẽ một tiếng, bỏ quyển sách xuống, đề lên người cậu bé, chóp mũi hai người chạm vào nhau, hơi thở hòa làm một, “Nhóc con, ngay ba cũng dám quăn à?”

Cậu bé thuận thế câu cổ y, hai mắt nhìn chăm chăm ba mình, “Vậy ba có muốn để con quăn hay không?” Chỉ có những lúc ở trước mặt người này, Diệp Du Đồng mới có thể bỏ hết tất cả những ràng buộc, không chút rụt rè làm nũng với y, với lại Diệp Phùng Xuân cũng không cách nào chống cự được với bộ đáng quyền rũ ngây thơ của cậu.

“Con thấy thế nào?” Đưa tay vén mấy sợi tóc trên trán cậu bé ra, y cúi đầu nói khẽ vào tai cậu, giọng nói vừa ấm áp vừa khàn khàn, rõ ràng đang cố ý cảm dỗ, trêu đùa, “Ngay cả tiền lương ba cũng giao cả cho con rồi còn gì... Mỗi tháng ba còn phải xin tiểu quăn gia của ba cho tiền tiêu vặt xài nữa đó nha!”

Đúng thật là như thế, vì không đành lòng để chuyện vật vãnh chi phối việc nghiên cứu khoa học của ba mình, từ lúc hai người dọn đến đây, bất kể là điện nước, cơm ăn áo mặc gì cũng đều do Diệp Du Đồng lo liệu, cậu chưa bao giờ để ba mình phải phiền não trong chuyện này.

“Ha ha!” Diệp Du Đồng bị dáng vẻ làm như ầm ỨC lăm của ba mình chọc cười, “Vậy về sau con sẽ không thèm lấy tiền của ba nữa, con cũng có đó!” Tất cả mọi người ở bên ngoài chỉ nhìn thấy một Diệp Phùng Xuân nghiêm túc, siêng năng, tự hạn chế chính mình, chỉ có mình cậu mới thấy được bộ mặt thật của y và trừ tất cả những đặc điểm mà mọi người đã nhìn thấy bên ngoài ra, Diệp Phùng Xuân còn là một lão già háo sắc vừa xấu xa vừa mặt dày.

“Không lấy thật sao? Có nhiều người muốn lăm đó!” Diệp Phùng Xuân nhéo nhéo cái mũi cậu, “Dạo này trong viện lại tới thêm hai cô bé nghiên cứu sinh, hai cô bé đó điều rất sùng bái ba đó nha...” Y cố tình bắt chước mấy lời kịch trong bộ phim hài, cậu bé nghe xong vừa buồn cười vừa tức giận.

“Hừ, ba được nhiều người để ý quá ha! Vậy ba để bọn họ hầu hạ ba đi!” Diệp Du Đồng quay đầu qua chỗ khác không thèm nhìn y, lão già đáng ghét này!

“Ha ha, mấy cô bé đó tốt lắm! Nhưng cho dù có tăng thêm mười người nữa cũng không bằng một sợi tóc của Đồng Đồng đâu nha...” Biết hũ dấm nhỏ lại đang bốc mùi chua, y xấu xa trêu chọc nửa ngày, sau đó mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé lên, hôn một cái, vừa thở vừa nói khẽ vào tai cậu, “Lần này đi ra ngoài, mỗi ngày nhớ phải gọi điện thoại về cho ba đó biết không?” Trước đây đều là y bỏ cậu bé ở nhà ra ngoài làm việc, giờ lại đổi ngược vị trí, y cảm thấy có chút không quen.

“Ừm!” Cậu bé đỏ mặt, hô hấp dồn dập, chỉ có thể phát ra một tiếng khe khẽ thế thôi, đôi tay cậu lại lặng lẽ vươn lên, cởi bỏ những chiếc cúc trên áo ba mình, bỏ một mình ba ở nhà bấy ngày, quả thật là quá dài.

Cuối cùng buổi triển lãm cũng kết thúc, nếu không phải đã quen chịu giáo dục “Hòa đồng với tập thể” của ba mình, Diệp Du Đồng thật muốn mua vé máy bay trở về nhà trước chứ không cần phải ngồi xe lửa chạy

chậm chậm thế này.

Mang theo một ít hành lý kích động mở cửa ra, cậu thật muốn cho ba mình một sự ngạc nhiên. Vì không muốn mình trông quá yếu ớt, cậu đã kiên quyết không cho ba đến nhà ga đón, mà tự mình đón xe về nhà. Lúc bước vào tới cửa nhà, cũng đã hơn sáu giờ sáng, sợ đánh thức người còn đang ngủ say, Diệp Du Đồng bước nhẹ vào phòng, không ngờ lại phát hiện Diệp Phùng Xuân đang tựa vào đầu giường, tay phải ôm ngực, mày nhíu lại, dường như đang rất khó chịu.

Cậu bé trông thấy hoảng vía, lập tức ném hành lý chạy ngay tới, “Ba, ba sao vậy?”

Diệp Phùng Xuân nghe tiếng gọi, y cố hít sâu một hơi, rồi nhìn cậu nở nụ cười, “Con về rồi à... Ba không sao cả, vừa rồi lúc ba đi WC, tim bỗng nhói một chút, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là tốt rồi!”

Thấy ba nói chuyện như sắp kiệt sức đến nơi, vẻ mặt đau đớn, Diệp Du Đồng thật không tin những gì y nói. Cậu đưa tay lên trán ba kiểm tra một chút, la hoảng lên, “Ba, trán ba nóng lắm đó!” Thật là, rõ ràng là đang phát sốt, vậy mà còn bảo là không có chuyện gì, “Có phải ba lại thức đêm hay không? Con đưa ba tới bệnh viện!”

Cảm thấy không có gì không ổn, Diệp Phùng Xuân định cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột như sắp khóc của cậu bé, y vừa đau lòng vừa áy náy, đành phải ngoan ngoan nghe lời.

Theo như bác sĩ chuẩn đoán thì đây là chứng viêm cơ tim, hơn nữa lại lên huyết áp. Không cần hỏi cũng biết nguyên nhân chính là do thức khuya, mệt nhọc quá độ gây nên, mặc dù cũng không phải quá nghiêm trọng, nhưng bệnh cũng thuộc loại nguy hiểm, cần phải nghỉ ngơi thật nhiều. Đã đến nước này, Diệp Du Đồng cũng không còn thời gian trách cứ chuyện y không chịu nghe lời, chỉ việc lo lắng cho y thôi cũng đã lấp đầy cả tâm trí cậu. Ngồi ở đầu giường thấy vẻ mặt nhợt nhạt của ba, cậu thấy khốn khổ như đến cả trái tim cũng đau theo từng nhịp đập, nhin không được kéo tay y lên hôn một cái, trong bất giác nước mắt đã ứa ra, chảy xuống.

“Bảo bối, con đừng như vậy... Điều tại ba không tốt!” Thấy cậu bé sợ hãi đến vậy, trong lòng y vô cùng áy náy, y vươn tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi trên đôi má con, khẽ an ủi, “Đừng khóc, đừng khóc, ba hứa với con, sau này ba sẽ không thức đêm nữa, ba nhất định sẽ chăm sóc mình thật tốt, ba xin thề...”

Diệp Du Đồng vội vàng che cái miệng của y lại, hít hít cái mũi, bình tĩnh lại, “Con không cần ba phải thề thốt gì cả, chỉ cần ba cố gắng nghỉ ngơi... Đừng làm con sợ như hôm nay nữa!” Cậu vốn đang rất vui sướng vì được về nhà, không ngờ lại gặp phải chuyện này, còn chuyện gì đáng sợ hơn nữa chứ.

Để cậu bé yên tâm, Diệp Phùng Xuân không thể không xin phép trung tâm nghỉ hai tuần dưỡng bệnh, sau khi xuất viện, y lại nằm ở nhà thêm một tuần, cho đến khi khỏi hoàn toàn, mới bắt đầu đi làm lại.

Biết chuyện mình đột ngột ngã bệnh đã ảnh hưởng tới cậu bé thế nào, y không dám không nghe lời, lập tức bỏ ngay tất xấu thức đêm nhiều năm của mình. Hiện giờ, ngoài tám tiếng đi làm chính thức ra, thời gian rảnh rỗi còn lại y cũng không dám làm việc nữa, ngoài việc tham gia một số chương trình rèn luyện thân thể, số còn lại y đều dành để nghỉ ngơi, không dám sơ suất như trước. Mặc dù y không sợ chết, nhưng y

lại rất sợ cậu bé khổ sở, đau lòng. Vì bảo bối của y, Diệp Phùng Xuân quyết định phải cố sống lâu thêm một chút.

Đoạn kết

Mười giờ tối hôm đó, Diệp Phùng Xuân hạnh phúc hưởng thụ bát cháo hoa cậu bé nấu cho y, ngược lên, dường như cậu bé đang không được vui lắm.

“Đồng Đồng, con sao vậy?” Thằng bé này, có chuyện gì không vui sao? Thấy đáng vẻ cậu bé như thế, bệnh Diệp Phùng Xuân như muốn tái phát lại.

“Không có...” Cậu bé lắc đầu, ngượng ngùng, “Vừa rồi con đọc một quyển tiểu thuyết, cảm thấy hơi khó chịu!”

Diệp Du Đồng không hề giấu diếm, thậm chí cậu còn kể sơ lược về nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng, “Chỉ mong có thể nắm tay nhau đi dưới ánh mặt trời”. Tuy rằng tình huống không quá giống, nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy sầu lo, hai nhân vật đó vì thân phận đối lập nhau mà thống khổ tuyệt vọng cũng giống như những vấn đề khách quan tồn tại trong cuộc tình cấm kỵ không thể bộc lộ dưới ánh sáng của cậu và ba.

Nghe cậu bé kể lại, Diệp Phùng Xuân lúc này đã bốn mươi ba tuổi bỗng im lặng chốc lát. Sau đó, y lập tức đứng dậy kéo cậu bé đến ban công, đẩy cánh cửa sổ ra nhìn lên bầu trời đầy sao, rộng lớn, vô tận. Ở phía sau ôm chặt lấy bảo bối duy nhất trong kiếp này của mình, y cúi đầu nói khẽ vào tai cậu.

“Đồng đồng, con xem kìa! Hiện giờ trên bầu trời có rất nhiều sao, nhưng thật ra chúng đã biến mất từ rất lâu rồi. Sinh mệnh của chúng ta ngắn hơn sao nhiều lắm, chúng ta chỉ có thể sống mấy thập niên, nhưng linh hồn của chúng ta là vĩnh hằng, giống như những ngôi sao đã biến mất mấy tỉ năm rồi vậy, chỉ cần ánh sáng của chúng có thể tỏa đến địa cầu, chúng ta có thể biết nó đã từng tồn tại... Vũ trụ là một nơi rất cô đơn, con người của chúng ta lại càng nhỏ bé, kiếp này có thể có được con, ba đã cảm thấy rất may mắn, rất hạnh phúc. Tuy chúng ta không thể đối diện với ánh mặt trời, nhưng chúng ta lại có một khoảng trời sao rộng lớn, nơi đó còn có nhiều tinh cầu lớn hơn, nóng cháy hơn mặt trời rất nhiều...”

“Ba ba!”

Hiểu những gì ba mình muốn nói, cậu bé kích động xoay lại ôm chặt lấy y, dưới ánh sao rực rỡ đang chiếu xuống hai người, cậu nhắm mắt lại.

.Chính Văn Hoàn.

54. Chương 53: Phiên Ngoại : Một Trăm Câu Hỏi Trong Truyền Thuyết

MC đặc biệt của chương trình: Gấu mèo siêu cấp

Giám chế: Rau cần

Gấu mèo: (Giơ bảng câu hỏi lên phản kháng) Gấu mèo sẽ không hỏi!

Rau cần: Không hỏi thì ăn roi...

Gấu mèo: (lau lau mồ hôi) Được rồi...

1. Xin hỏi tên của hai bạn là?

Diệp Phùng Xuân: Diệp Phùng Xuân (trong lòng thầm mắng: Hỏi vô ích! Lãng phí thời gian.)

Diệp Du Đồng: Diệp Du Đồng.

2. Bao nhiêu tuổi?

Diệp Phùng Xuân: Bốn mươi ba (đôi mắt lạnh lùng liếc qua Gấu mèo: Hết chuyện để hỏi rồi à!)

Diệp Du Đồng: Hai mươi ba. (Sớm biết sẽ hỏi mấy câu này, đã không để ba đến đây.)

3. Giới tính?

Diệp Phùng Xuân: Nam. (Thật vô nghĩa!)

Diệp Du Đồng: Nam.

4. Tính cách của bản thân?

Diệp Phùng Xuân: ra vẻ đạo mạo (Bắt đầu không kiên nhẫn)

Diệp Du Đồng: Có hơi ngốc (tự ti rồi nha!)

Diệp Phùng Xuân: (Nắm lấy tay cậu bé) Con của ba sao có thể ngốc chứ!

Diệp Du Đồng: (cảm động) ba ba!

Gấu mèo giơ bảng câu hỏi lên: Được rồi, được rồi, câu tiếp theo!

5. Tính cách của đối phương?

Diệp Phùng Xuân: Rất tốt! (nở nụ cười mờ ám)

Diệp Du Đồng: Hoàn mỹ! (Tự hào)

Gấu mèo: Hai cha con các người mèo khen mèo dài đuôi.

6. Hai người gặp nhau vào lúc nào? Ở đâu?

Diệp Phùng Xuân: (Có chút áy náy) mười lăm năm trước, trong một căn phòng đổ nát.

Diệp Du Đồng: Giống như trên.

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương là gì?

Diệp Phùng Xuân: (thở dài) Có chút đáng thương.

Diệp Du Đồng: Thật phong độ, thật tuấn tú... (đỏ mặt, cúi đầu)

(Nhạc nền vang lên bài “Hãy quên anh ta đi!”)

8. Thích đối phương ở điểm nào nhất?

Diệp Phùng Xuân: Lúc nào cũng đều nhớ đến tôi...

Diệp Du Đồng: Toàn bộ!

9. Ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Diệp Phùng Xuân: Không có!

Diệp Du Đồng: Thức đêm đến cả mạng cũng không cần!

Diệp Phùng Xuân: (Vội vàng giải thích) bảo bối, ba ba đã sửa rồi nha!

Diệp Du Đồng: (Liếc mắt một cái) Lúc con không có ở nhà, ba vẫn tiếp tục như thế.

10. Hai vị cảm thấy mình và đối phương sống chung với nhau có tốt không?

Diệp Phùng Xuân: Có ý gì? (sự khác nhau)

Diệp Du Đồng: Rất tốt, chuyện gì ba cũng nhường nhịn tôi hết (vừa ngượng ngùng lại vừa thỏa mãn)

11. Xưng hô với đối phương thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Đồng Đồng, bảo bối.

Diệp Du Đồng: ba ba!

Gấu mèo nở nụ cười gian trá: Nhất định còn cái khác!

Diệp Du Đồng: (đỏ mặt)...

12. Muốn đối phương gọi mình là gì?

Diệp Phùng Xuân: (Khó hiểu) Đương nhiên là ba ba!

Diệp Du Đồng: ba gọi tôi thế nào cũng được.

Gấu mèo: Kêu Sweetheart yêu dấu thì sao nào?

Diệp Phùng Xuân / Diệp Du Đồng:...

13. Nếu có thể ví với động vật, bạn cảm thấy đối phương là gì?

Diệp Phùng Xuân: Sao Đồng Đồng lại có thể giống động vật được (khinh thường)

Diệp Du Đồng: như một con mèo tao nhã cao quý, độc lai độc... văng (trộm liếc ba mình một cái, đỏ mặt)

14. Nếu muốn tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng thứ gì?

Diệp Phùng Xuân: Bảo bối muốn thứ gì tôi sẽ tặng thứ đó!

Diệp Du Đồng: Phi thuyền vũ trụ!

Gấu mèo: Không có mấy thứ đó đâu!

15. Bản thân muốn được tặng quà gì?

Diệp Phùng Xuân: Đồng Đồng chính là món quà tốt nhất!

Diệp Du Đồng: Chỉ cần có ba ở bên cạnh là được.

16. Có chỗ nào không vừa ý đối phương hay không? Kể rõ?

Diệp Phùng Xuân: Không tin tưởng bản thân, dễ bị kẻ khác ức hiếp.

Diệp Du Đồng: Làm việc như điên, không biết lo cho sức khỏe của mình.

17. Tật xấu của bạn là?

Diệp Phùng Xuân: (Thần nhiên) Ra vẻ đạo mạo

Diệp Du Đồng: Luyến phụ cuồng (xấu hổ)

18. Tật xấu của đối phương là?

Diệp Phùng Xuân: Đồng Đồng rất ngoan (ý là không có tật xấu gì cả)

Diệp Du Đồng: Không có

Gấu mèo: Thật không chịu nổi hai cha con tự kỉ này mà!

19. Đối phương làm chuyện gì (chính là tật xấu) sẽ khiến bạn không vui?

Diệp Phùng Xuân: Mềm lòng, dễ tin người. Bên ngoài có rất nhiều người xấu, sẽ bị ức hiếp.

Diệp Du Đồng: Không có (nổi giận ba phút)

Gấu mèo: Đúng là cha nô

20. Bạn có làm chuyện gì (cũng là tật xấu) khiến đối phương không vui không?

Diệp Phùng Xuân: Uhm, bạo lực (hối hận)

Diệp Du Đồng: Không dám thừa nhận đã thích ba, nói muốn rời khỏi ba, bị người khác hôn trộm (nhớ lại)

21. Quan hệ giữa hai người đã tới mức độ nào?

Diệp Phùng Xuân: Cậu nói thử xem (liếc xéo)

Diệp Du Đồng:... (Đỏ mặt)

22. Nơi đầu tiên hai người hẹn hò?

Diệp Phùng Xuân: Quán lẩu

Diệp Du Đồng: Giống trên.

Gấu mèo: chả lãng mạn tí nào.

23. Lúc đó, không khí giữa hai người thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Lúc đầu rất tốt, sau có hơi xấu hổ một chút.

Diệp Du Đồng: Hôm đó ba rất tuần tú, rất dịu dàng (ngọt ngào)

24. Khi đó có tiến triển được bước nào không?

Diệp Phùng Xuân: Đồng Đồng liếm ngón tay tôi (giơ tay ra nhìn)

Diệp Du Đồng: (giải thích) Chỉ bắt cần liếm trúng thôi...

Gấu mèo: Thật ra cậu cũng rất muốn đụng vào phải không (cười xấu xa)?

Diệp Du Đồng:...Ừm... (xấu hổ)

25. Nơi thường xuyên hẹn hò là?

Diệp Phùng Xuân: nhà hàng, quán ăn, buổi biểu diễn âm nhạc.

Diệp Du Đồng: Giống như trên.

26. Đến sinh nhật của đối phương, bạn sẽ chuẩn bị thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Những gì Đồng Đồng muốn tôi đều chuẩn bị.

Diệp Du Đồng: Cùng nhau ăn cơm, tặng quà sinh nhật cho ba.

27. Ai là người tỏ tình trước?

Diệp Phùng Xuân: Sao phải tỏ tình (cảm thấy kỳ lạ)?

Diệp Du Đồng: Phải rồi, hình như mình không có tỏ tình!

Gấu mèo: Đúng là hai cha con khác người (đầu xuất hiện mấy vệt đen)

28. Bạn thích đối phương bao nhiêu?

Diệp Phùng Xuân:...Mẫu câu hỏi này chán thật (Cuối cùng cũng nói ra)

Diệp Du Đồng: Rất nhiều (người thành thật)

29. Vậy, bạn yêu đối phương à?

Diệp Phùng Xuân: Vô nghĩa!

Diệp Du Đồng: Ừm!

30. Đối phương nói gì sẽ khiến bạn cảm thấy không đỡ được?

Diệp Phùng Xuân: (vẻ mặt dịu xuống) Những lúc hỏi tôi “Thế nào? Làm sao? Có được không?”, đáng vẻ thật ngây thơ.

Diệp Du Đồng: Ba nói gì tôi cũng phải chịu thua.

31. Nếu bạn cảm thấy đối phương thay lòng, bạn sẽ làm thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Tìm ra kẻ thứ ba, sau đó về nhà nghiên cứu (cười lạnh)

Diệp Du Đồng: Ba sẽ không thế đâu.

32. Khi đối phương thay lòng đổi dạ, bạn có thể tha thứ hay không?

Diệp Phùng Xuân: Có thể, nhưng kẻ đã dụ dỗ Đồng Đồng thì không (tiếp tục cười lạnh)

Diệp Du Đồng: Ba sẽ không vậy đâu (cố chấp).

Gấu mèo: Đúng là một đôi cố chấp cuồng.

33. Trong lúc hẹn hò, nếu đối phương tới trễ một giờ, bạn sẽ làm thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Chờ!

Diệp Du Đồng: Ba sẽ không tới trễ, nếu có, nhất định là có chuyện đột xuất!

Gấu mèo: Rõ ràng là cha nó mà...

34. Bạn thích bộ phận nào của đối phương nhất?

Diệp Phùng Xuân: Làn da.

Diệp Du Đồng: Toàn bộ (nói khẽ)

35. Thích nhìn thấy biểu tình gì của đối phương?

Diệp Phùng Xuân: Khóc lóc, xin tha.

Diệp Du Đồng: Những lúc cao trào (đỏ mặt)

36. Lúc hai người ở bên nhau, khi nào bạn cảm thấy tim mình đập thật nhanh?

Diệp Phùng Xuân: hôn môi.

Diệp Du Đồng: Ôm!

Diệp Phùng Xuân: Hả? Sao đáp án lại không giống nhau (giật mình)?

Diệp Du Đồng: (nói khẽ) Lúc hôn môi cái gì cũng không biết...

37. Bạn có từng nói dối đối phương không? Có thành công không?

Diệp Phùng Xuân: Không có!

Diệp Du Đồng: có một chút, nhưng đã nhanh chóng bị vạch trần ngay (bất đắc dĩ)

38. Lúc làm chuyện gì bạn sẽ cảm thấy hạnh phúc nhất?

Diệp Phùng Xuân: Ở cùng với Đồng Đông tôi rất hạnh phúc!

Diệp Du Đồng: Lúc ba đút cơm cho tôi...

Diệp Phùng Xuân: Ừm, sau này, mỗi ngày ba đều đút cho con!

Diệp Du Đồng: (thật to) Không cần đâu!

39. Hai người có từng cãi nhau không?

Diệp Phùng Xuân: Chưa từng, đều do tôi tự kiểm chuyện cả thôi (tự cảnh tỉnh chính mình)

Diệp Du Đồng: Tôi sẽ không cãi nhau với ba đâu!

40. Vì chuyện gì mà cãi nhau?

Diệp Phùng Xuân: Thường thì nói rõ ràng với nhau sẽ không có gì cả!

Diệp Du Đồng: Uhm, Không hề cãi cọ gì cả!

Gấu mèo: Đồng Đồng, cậu phải thành thật nha!

41. Sau đó làm thế nào hòa nhau?

Diệp Phùng Xuân: Ôm cậu nhóc một cái là tốt rồi!

Diệp Du Đồng: Để ba ôm một cái là được!

Gấu mèo: Đúng là một đôi trời đất tạo thành mà...

42. Nếu có kiếp sau, hai người có mong được làm người yêu của nhau nữa không?

Diệp Phùng Xuân: Có lẽ là vậy, Đồng Đồng cũng đã tính vậy rồi!

Diệp Du Đồng: Ừm, nhất định là vậy (Rất nghiêm túc)

43. Khi nào thì cảm thấy bản thân được yêu thương?

Diệp Phùng Xuân: Chỉ cần ở cùng với cậu bé, tôi đều cảm thấy vậy!

Diệp Du Đồng: Chuyện gì ba cũng nghe tôi cả (ngọt ngào)

44. Khi nào thì bạn sẽ cảm thấy “Có lẽ người ấy đã không còn yêu mình”?

Diệp Phùng Xuân: Tạm thời không có, cũng mong là không bao giờ có!

Diệp Du Đồng: Ba sẽ lo lắng cho tôi cả đời (Nghiêm túc)

45. Phương thức thể hiện tình yêu của bạn với đối phương là?

Diệp Phùng Xuân: Trân trọng bé!

Diệp Du Đồng: Chăm sóc cho ba!

46. Bạn cảm thấy đối phương giống loài hoa nào?

Diệp Phùng Xuân: Câu hỏi quái quỷ gì thế này? Nếu như nhất định phải nói, hoa nhài đi!

Diệp Du Đồng: Ba không giống hoa, ba giống một gốc cây dã hương xinh đẹp hơn (hai mắt sáng lờ)

Gấu mèo: Hoa nhài là thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Rất thanh tú, nhỏ nhắn, trắng trắng, thơm thơm...

Diệp Du Đồng: Ba ba! (Xấu hổ ~)

Gấu mèo: Sắc!!!

47. Hai người có chuyện gì giấu diếm đối phương không?

Diệp Phùng Xuân: Không cần thiết!

Diệp Du Đồng: Không!

48. Bạn có cảm thấy tự ti không?

Diệp Phùng Xuân: Sao phải tự ti? (Khó hiểu)

Diệp Du Đồng: Do đầu óc không được tốt!

Diệp Phùng Xuân: (Trùng) đầu óc con không có vấn đề gì cả, trên mức tiêu chuẩn rồi, muốn ba nói mấy lần nữa đây?

Diệp Du Đồng: Dạ...

49. Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Diệp Phùng Xuân: Công khai trong phạm vi nhỏ, giữ bí mật trong phạm vi lớn! Người hỏi câu này đầu óc nhất định có vấn đề!

Diệp Du Đồng: Bí mật (Chua xót)

Diệp Phùng Xuân: (Nắm lấy tay đối phương)

Diệp Du Đồng: (Thở dài)

50. Bạn cảm thấy tình yêu của hai người có thể tồn tại vĩnh cửu hay không?

Diệp Phùng Xuân: Không tất yếu phải như thế, chỉ cần cùng nhau sống hết quãng đời còn lại là được!

Diệp Du Đồng: Nhất định có thể (kiên định)

51. Xin hỏi bạn là bên công hay bên thụ?

Diệp Phùng Xuân:... (Câu hỏi nhảm quá nên cự tuyệt trả lời)

Diệp Du Đồng:... (Ngượng ngùng)

52. Sao lại quyết định như vậy?

Diệp Phùng Xuân: Vốn là như vậy!

Diệp Du Đồng: Ba biết làm hơn...

Gấu mèo: Cũng lao động vất vả hơn!

53. Bạn có hài lòng với tình trạng hiện giờ không?

Diệp Phùng Xuân: Ồ! (Không được tự nhiên)

Diệp Du Đồng: (Nghiêng đầu hỏi) Sao lại không hài lòng?

Gấu mèo: Ấc...Cậu hài lòng là được rồi!

54. Cảnh H đầu tiên ở đâu?

Diệp Phùng Xuân: Trong phòng riêng.

Diệp Du Đồng: Trong phòng ba ba!

55. Cảm giác lúc đó thế nào?

Diệp Phùng Xuân: (bực bội) Đương nhiên là thích chết được, bảo bối rất tuyệt!

Diệp Du Đồng: (Do dự) Ừm, vừa vui sướng lại vừa lo lắng...

Diệp Phùng Xuân: (kinh ngạc) Cái gì? Khi đó con lo lắng?

Diệp Du Đồng: Ừm, con cảm thấy đã nuốt lời với cô ba, sợ cô ấy sẽ nổi giận!

Diệp Phùng Xuân: Thằng bé này... Aizz (sờ đầu cậu bé)

56. Lúc đó dáng vẻ của đối phương thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Rất ngoan, rất đáng yêu, giống như con mèo hoang nhiệt tình, mới lần đầu tiên làm mà đã biết nên phối hợp với tôi như thế nào!

Diệp Du Đồng: (Đỏ mặt) Ba rất dịu dàng nhưng cũng rất bá đạo, rất ác liệt... Luôn ăn hiếp tôi!

Diệp Phùng Xuân: (Trùng) Đó không phải là ba ăn hiếp con, tại ba thích con nên mới làm như vậy!

Diệp Du Đồng: Được rồi, được rồi, con biết rồi... (Thiếu chút nữa đã tìm cái hang chui vào)

57. Sáng hôm sau, câu nói đầu tiên của bạn là gì?

Diệp Phùng Xuân: (liếc xéo) Chúng tôi làm ban ngày!

Diệp Du Đồng: (nhìn gấu mèo bằng ánh mắt đầy thương cảm) Phải đó!

Gấu mèo: Đề mục này không phải tôi đưa ra à nha TT0TT

58. Số lần H/ tuần?

Diệp Phùng Xuân: Theo lý là hai lần, nhưng thực tế thì không xác định!

Diệp Du Đồng: (Thần nhiên) Ừm, nếu ba hoặc tôi muốn làm thì làm thôi!

Gấu mèo: Lão già, coi chừng mệt chết lão đó!

59. Số lần H lý tưởng trong tuần?

Diệp Phùng Xuân: 2-3 lần!

Diệp Du Đồng: (nói khề) Sao cũng được...

Gấu mèo: Tiểu Đồng, cậu quá chiều lão ta rồi đó!

60. H như thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Muốn làm thế nào thì làm thế ấy!

Diệp Du Đồng: Theo kiểu phổ thông! (Lau mồ hôi)

61. Nơi nhạy cảm nhất của bạn?

Diệp Phùng Xuân: (Chỉ cậu bé) Đồng Đồng biết rõ hơn tôi đó!

Diệp Du Đồng: Không biết... (Đỏ mặt)

62. Nơi nhạy cảm nhất của đối phương?

Diệp Phùng Xuân: (Thật không muốn trả lời) Làn da khắp người đều rất nhạy cảm... Còn cả eo, ngực trái, phía sau lỗ tai, phía sau đầu gối!

Diệp Du Đồng: (Áp a áp úng) Hàu kết... Bụng... Đùi!

Diệp Phùng Xuân: (Cười) Con quả nhiên biết hết nha!

Diệp Du Đồng: Thì mỗi lần hôn những nơi đó ba sẽ rất hưng phấn mà...

Gấu mèo: Cắm bàn vẫn đề 18 + nha =.=

63. Dùng câu gì để hình dung đối phương khi H?

Diệp Phùng Xuân: Vô cùng quyến rũ!

Diệp Du Đồng: Như biến thành một người khác (Cảm khái)

64. Thành thật mà nói, bạn có thích H không?

Diệp Phùng Xuân: Là nam giới đều thích!

Diệp Du Đồng:...Ừm!

65. Thường xuyên H ở những nơi nào?

Diệp Phùng Xuân: Đương nhiên là trong nhà, những nơi khác rất ít!

Diệp Du Đồng: Ừm, ba ba sợ tôi ngại!

Diệp Phùng Xuân: Nói như thế, hay là hôm nào mình thử đổi nơi khác xem!

Diệp Du Đồng:...

Gấu mèo: Con quý đôi hao sắc!

66. Bạn muốn thử H ở nơi nào?

Diệp Phùng Xuân: Ồ, có lẽ là những nơi hoang vu, dã ngoại, trăng thanh gió mát!

Diệp Du Đồng: (Hoảng sợ) Tại... tại sao?

Diệp Phùng Xuân: Có thể làm dưới bầu trời đầy sao (Khát khao)

Diệp Du Đồng: Ba à... (Vừa cảm động lại vừa đen mặt)

Gấu mèo: Chỉ đen mặt _._.____|||

67. Tầm trước H hay sau H?

Diệp Phùng Xuân: Mấy câu nhảm nhí đúng là ngày càng nhiều!

Diệp Du Đồng: Cả hai!

68. Lúc H có hứa hẹn gì không?

Diệp Phùng Xuân: (Khó hiểu) Hẹn cái gì?

Diệp Du Đồng: (Cũng khó hiểu) Không có!

69. Ngoài người yêu ra, bạn có từng phát sinh quan hệ *ba trăm* với ai không?

Diệp Phùng Xuân: Việc tư...

Gấu mèo: Tức là có!

Diệp Phùng Xuân: Tôi đã từng kết hôn rồi nha!

Gấu mèo: Trước kết hôn cũng có nhiều lắm phải không ~

Diệp Phùng Xuân: Mặc kệ nhà mi!

Diệp Du Đồng: (Ủy khuất) Không có!

Diệp Phùng Xuân: (Thương tiếc sờ sờ tóc) Sau này ba cũng không có!

70. Với cách nghĩ “Nếu không chiếm trước trái tim, ít nhất cũng phải có được thể xác”, bạn đồng tình hay phản đối?

Diệp Phùng Xuân: Người nói những câu như thế, nhất định thần kinh có vấn đề!

Diệp Du Đồng: Không cần sẽ tốt hơn, có được cũng không ý nghĩa!

71. Nếu đối phương bị một tên côn đồ cưỡng x, bạn sẽ làm thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Có lẽ sẽ khiến những tệ nạn xã hội ngày càng nghiêm trọng hơn (nghiêm túc suy nghĩ)

Diệp Du Đồng: Sao có thể thế được (nhắm chặt tay ba mình)!

72. Bạn cảm thấy ngại trước H hay sau H?

Diệp Phùng Xuân: Không có, trừ khi làm quá nhiều khiến bảo bối mệt mỏi, lúc đó tôi sẽ cảm thấy rất có lỗi!

Diệp Du Đồng: Ba đừng áy náy!

Diệp Du Đồng: Uhm, bảo bối thật ngoan!

Gấu mèo: Không cho phép âu yếm trắng trợn như thế!

73. Nếu như bạn thân của bạn nói với bạn “Tớ rất cô đơn, cho nên chỉ tớ nay thôi, xin...” Muốn H với bạn, bạn sẽ làm thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Có lẽ cười thật to (Còn đang tưởng tượng đến mấy người bạn già của mình)

Diệp Du Đồng: Phụt!

74. Bạn có cảm thấy mình hiểu về H không?

Diệp Phùng Xuân: Có chứ! Ai chịu thừa nhận mình không được?

Diệp Du Đồng: Bình thường!

Diệp Phùng Xuân: (Vỗ vai) Chịu khó làm nhiều sẽ hiểu thôi con!

Diệp Du Đồng:...

75. Vậy đối phương thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Rất có thiên phú!

Diệp Du Đồng: Ba ba rất lợi hại! (Trực tiếp thừa nhận)

76. Trong lúc H bạn mong đối phương sẽ nói câu gì?

Diệp Phùng Xuân: Rất nhiều!

Gấu mèo: Chẳng hạn như?

Diệp Phùng Xuân: (Mặt không biến sắc) Ông xã, anh yêu, còn chưa đủ, chỗ đó không cần...

Diệp Du Đồng: Ba ba (Mặt đỏ triệt để)

77. Lúc H, bạn thích biểu tình nào của đối phương?

Diệp Phùng Xuân: Rõ ràng đang rất thẹn thùng nhưng lại làm bộ như không có gì!

Diệp Du Đồng: Mỗi lần say mê mà ba sẽ nhú lại một chút!

Gấu mèo lấy bảng câu hỏi che mặt: Hai người đủ rồi nha!

78. Ngoài người yêu ra, bạn có muốn H với người khác không?

Diệp Phùng Xuân: Tôi sẽ không làm chuyện như vậy!

Diệp Du Đồng: Không có khả năng!

79. Bạn có hứng thú với SM không?

Diệp Phùng Xuân: (Ngó qua kể bên) Nếu như bảo bối có hứng thú...

Diệp Du Đồng: (Khắc trương) Không đâu, không đâu!

Gấu mèo: Tôi lại cảm thấy hai người rất thích hợp á!

80. Nếu đối phương bỗng nhiên không nhiệt tình trong chuyện đó nữa, bạn sẽ?

Diệp Phùng Xuân: Điều đó có nghĩa là tôi đã già rồi (bình tĩnh)

Diệp Du Đồng: Ba ba (vẻ mặt như đưa đám)

Diệp Phùng Xuân: Yên tâm, ba nhất định sẽ sống lâu hơn con mà!

Diệp Du Đồng: Ừm!

81. Về chuyện cưỡng x, bạn cảm thấy thế nào?

Diệp Phùng Xuân: Sao luôn hỏi mấy câu kỳ cục quá vậy? Cưỡng x là phạm tội, có gì hay ho chứ?

Diệp Du Đồng: Như trên.

82. Trong lúc H có đau hay không?

Diệp Phùng Xuân: Tuyệt không đau, thích lắm!

Diệp Du Đồng: Ba sẽ không làm tôi đau!

83. Từ đó tới giờ, trong lúc H, nơi khiến bạn vừa thấy hưng phấn vừa thấy lo lắng là?

Diệp Phùng Xuân: Mỗi lần đều rất hưng phấn, còn lo lắng thì không hề! Để hôm nào tìm một chỗ thử coi sao!

Diệp Du Đồng: mỗi lần đều...

84. Đối phương có từng chủ động cảm dỗ bạn không?

Diệp Phùng Xuân: Có!

Diệp Du Đồng: (Đỏ mặt)...

Diệp Phùng Xuân: (Sờ sờ) Không sao cả, ba thích lắm!

Diệp Du Đồng: (Xấu hổ chết được) Đừng nói nữa!

85. Vậy phản ứng của bên công khi đó là?

Diệp Phùng Xuân: Hỏi Đồng Đồng đi!

Diệp Du Đồng: (nói khề) Có hơi kinh ngạc, nhưng rất có cảm giác, sau đó thì...

Diệp Phùng Xuân: Nói tới đó được rồi!

86. Bên công có những hành vi cường bạo hay không?

Diệp Phùng Xuân: Sao có thể chứ? Nhiều nhất thì chỉ dọa chút thôi!

Diệp Du Đồng: Ba sẽ không vậy đâu!

87. Lúc ấy phản ứng của bên thụ thể nào?

Diệp Phùng Xuân: Sợ hãi (hối hận)!

Diệp Du Đồng: Đã nói không rồi mà, lần đó không tính!

Gấu mèo: Xem ra đúng thật là không có!

88. Với bạn mà nói, đối tượng lý tưởng để “Làm H” là ai?

Diệp Phùng Xuân: Còn ai vào đây nữa?

Diệp Du Đồng: Đương nhiên là ba ba rồi! (Cảm thấy nhàm thật)

89. Đối phương có phù hợp với tưởng tượng của bạn hay không?

Diệp Phùng Xuân: Chưa bao giờ có những ảo tưởng quái gở đó!

Diệp Du Đồng: Ba thế nào tôi đều thích!

90. Trong lúc H, có sử dụng đạo cụ không?

Diệp Phùng Xuân: Đạo cụ cũng vô dụng! Ồ, đã từng thử dùng xuân dược một lần!

Diệp Du Đồng: Ừm!

Diệp Phùng Xuân: Sau này ba sẽ không làm thế nữa!

Diệp Du Đồng: Không sao cả!

Diệp Phùng Xuân: Được! Vậy lần sau mình dùng thứ khác thử xem!

Diệp Du Đồng:...

91. “Lần đầu tiên” của bản phát sinh vào năm mấy tuổi?

Diệp Phùng Xuân: Việc tư (thật ra cũng không nhớ rõ)

Diệp Du Đồng: Mười sáu tuổi!

Diệp Phùng Xuân: (Thở dài) Khi đó bảo bối còn quá nhỏ!

92. Đối tượng lúc đó có phải là người yêu hiện giờ không?

Diệp Phùng Xuân: (Đen mặt) Làm sao có thể!

Diệp Du Đồng: Đúng vậy!

Diệp Phùng Xuân: (Xấu hổ)

93. Bạn thích được hôn chỗ nào nhất?

Diệp Phùng Xuân: Hôi Đồng Đồng kìa (Không được tự nhiên)

Gấu mèo: Ông già cậu bảo tôi hỏi cậu kìa, lão ta thích được hôn chỗ nào nhất?

Diệp Du Đồng: Hầu kết, cổ, bụng, đùi!

94. Bạn thích hôn nơi nào của đối phương nhất?

Diệp Phùng Xuân: Toàn thân!

Diệp Du Đồng:... (Ngượng ngùng)

Gấu mèo: Nói đi, nói đi, nói đi!

Diệp Phùng Xuân: Đương nhiên là cái chỗ của nam giới rồi! (Bực bội, trả lời thay)

Diệp Du Đồng: Ba ba! (Phẫn nộ)

95. Lúc H, làm chuyện gì sẽ khiến đối phương hài lòng?

Diệp Phùng Xuân: Sờ khắp người bảo bối!

Diệp Du Đồng: (U oán trừng mắt) Bắt tôi gọi mấy từ rất kì cục!

Diệp Phùng Xuân: (Xấu hổ cười cười)

96. Trong lúc H, bạn nghĩ gì?

Diệp Phùng Xuân: Trong hoàn cảnh như thế, còn thời gian đâu nghĩ chuyện khác nữa!

Diệp Du Đồng: Ừm, rất hạnh phúc!

97. Số lần H trong một đêm?

Diệp Phùng Xuân: Không nhất định, tùy theo tình trạng cơ thể và độ hưng phấn của bảo bối!

Diệp Du Đồng: Giống như trên!

98. Lúc chuẩn bị H, bạn tự cởi quần áo hay là nhờ đối phương cởi?

Diệp Phùng Xuân: Chuyện như thế cũng có đáp áp chính xác nữa à?

Diệp Du Đồng: Tôi thích cởi giúp cho ba ba!

Diệp Phùng Xuân: Hử? Đồng Đồng, con...

Diệp Du Đồng: (Ngại ngùng) Như vậy trông sẽ giống tình nhân bình thường hơn!

99. Với bạn mà nói, H là?

Diệp Phùng Xuân: Một cách quan trọng để trao tình cảm với nhau!

Diệp Du Đồng: Đó là một trong những biểu hiện chứng minh cho việc ba là tình nhân của tôi, yêu tôi!

100. Mời bạn nói một câu với người yêu của mình!

Diệp Phùng Xuân: Đồng Đồng, ba mãi mãi yêu con!

Diệp Du Đồng: (Đỏ mặt) Ừm!

Gấu mèo: Tới nước này mới chịu tỏ tình à?

Diệp Phùng Xuân: (Mặt không biến sắc) Tôi chỉ phối hợp kịch bản thôi, bình thường mấy vở kịch dở ẹc, cầu huyết đều kết thúc như thế cả!

Diệp Du Đồng: (Đỏ mồm hời) Ba đừng thế mà, như vậy sẽ không tốt đâu!

Rau cần: Quả nhiên Đồng Đồng phúc hậu nhất, hu hu ~ ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phung-xuan>